ULUSLARARASI BESTSELLER

Roman

Gezgin

Sonsuzluk için
zamanı öldürebilir misin?

KARANLIK ZİHİNLER SERİSİ YAZARI

ALEXANDRA BRACKEN

Gezgin

Gezgin

Alexandra Bracken
Orijinal Adı: Wayfarer

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka
Yayın Koordinatörü: Sibel Erdal
Çeviren: Özlem Özarpacı
Editör: Ece Demir
Son Okuma: Funda Balcı
Kapak Uygulama: Anıl Zorba

Yayınevi Sertifika No: 32378

1. Baskı: Şubat 2018

Baskı: İmak Ofset
Yenibosna / İstanbul
Tel: 0 212 656 49 97
Matbaa Sertifika No: 12531

© 2017 by Alexandra Bracken

Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI
Ağaoğlu My Office 212 Kat: 3/54
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 244 05 77
www.parodi.com.tr / info@parodiyayinlari.com

Parodi Yayınları, Mono Kültür Sanat tescilli markasıdır.

Unutulmuş tüm tarihler için.

Ne ben yürüyebilirim
Ne de bir başkası yürüyebilir o yolu senin için.
Kendi başına gitmelisin.

Uzak değil, ona erişebilirsin.
Belki doğduğundan beri o yolun üzerindesin ama haberin yok,
Belki hem suda hem karada o yol.

Walt Whitman

LONDRA
1932

ÖN DEYİŞ

Bir zamanlar boyalı bir gülümsemesi, açık renk saçları ve kendininkine benzer gözleri olan bir bebeği vardı. Uzunca bir süre bu bebek onun daimi yoldaşı olmuştu; Alice babasıyla seyahate gittiğinde çaya eşlik eden bir dost, annesiyle babasının birbirlerine fısıldaştığı sırlara kulak misafiri olduğunda yanında bir sırdaş, başka kimse yokken onu dinlemek zorunda kalan kimseydi. Büyükbabası ona çöller kraliçesi Zenobia'yı anlattıktan sonra bebeğine bu ismi vermişti. Ama bir gün, Henry Hemlock onu bahçede kovalarken bebeği düşmüştü ve o da bebeğin boynuna basınca narin porselen tuzla buz olmuştu. Bebeğin kırılırken çıkarttığı o tüyler ürpertici ses, yüreğini ağzına getirmişti.

Şimdi de annesinin boynunun bir adamın çizmesinin topuğu altında kırılmasının sesi, avuçlarına kusmasına sebep olmuştu.

Capcanlı bir gücün yarattığı ritim, gezgin bir dalga gibi

odada süzülüp yakınlardaki geçidin çökerken çıkardığı kaotik sesleri de beraberinde getiriyordu. Rose, bölmenin duvarına yaslanmıştı. Titreşen hava, iliklerine dek ürpermesine, dişlerinin sancımasına sebep oluyordu.

Ölü.

Rose nefesini tuttu; babası, gölgeler içindeki adamın omuzuna sapladığı bir kılıçla yere devrildiği zeminde ulurken gözlerini sıkıca yumdu. Onunla birlikte çığlık atmaması, babasının yaptığı gibi annesine uzanmaya çalışmaması gerektiğini gayet iyi biliyordu. Kitaplığın arkasındaki duvarın içine gömülü gizli kabin, tıpkı büyükbabasının söz verdiği gibi onu koruyacaktı; ama şayet sessiz olur, kımıldamadan dururşa. Rafı destekleyen kısımların arasındaki ince yarık, tam da dışarıyı görebilmesini ama oradan görülmemesini sağlayacak genişlikteydi.

Bir şekilde öğleden sonra geceye karışıvermişti. Akşam yemekleri aşağıdaki masada, neredeyse el sürülmemiş hâlde bekliyordu; zorla içeri girildiğine dair tek uyarıları, komşularının köpeğinin çıkardığı homurtular ve inlemelerdi ki –o da hemencecik susturulmuştu. Babasının ofisin ışıklarını ve şömineyi yakmak için anca vakti olmuş, annesi de merdivenlerde ayak sesleri işitilmeden önce onu saklayabilmek için zar zor zaman bulabilmişti. Şimdiyse süregiden ılıklık ve parıltı sebebiyle odadaki karanlık, âdeta nefes alıp veriyor gibiydi.

"Sana iş birliği yapmanı söyledim." Adam, kızın tam olarak çıkaramadığı bir sembolün bulunduğu gümüş düğmelere sahip şık, siyah bir palto giyiyordu. Yüzünün alt kısmını kapamak için ince, siyah bir atkı sarmıştı ama bu, adamın pürüzsüz sesini hiçbir şekilde boğuklaştırmıyordu. "Bu şekilde olması gerekmiyor. Ondan vazgeç, usturlabı bana ver ve bu-

radaki işimiz bitsin."

Annesinin etrafında dolanırken kırık camlar ve kâğıtlar, çizmelerinin altında çatırdıyordu... annesinin...

Hayır. Büyükbabası birazdan toplantısından dönecekti. Gece yatarken üstünü örtmeye geleceğini söylemişti ve sözlerini daima tutardı. O, her şeyi yeniden düzeltecekti. Bu... bunların hepsi birer kâbustu. Gezgin çocuklar için gelen gölgeler hakkındaki onca hikâyeyi ahmak, minik beyni uyduruyordu. Tüm bunlar yakında bitecek, bundan uyanacaktı.

"Lanet olasıca canavarlarsınız hepiniz!" Babası, kılıcı çekip çıkarmaya uğraşırken eline kan bulaştı. Tepesinde dolanan adam süslemeli altın kabzaya yaslanarak kılıcı daha da derine itti. Babası kıvranarak bacaklarıyla havayı tekmeledi.

Annesi kımıldamıyordu.

Rose'un keskin ve yakıcı çığlığı, boğazını yırtarcasına çıkmak üzereydi.

Kötü kokulu, kandan bir nehir, kilimi ıslatmış, annesinin parlak saçlarına doğru süzülmeye başlamıştı.

Babası yeniden saldırmaya çalıştı, bir eliyle ilk andaki boğuşma sırasında yakınlarda bulunan çalışma masasından düşmüş taştan yapılma bir kâğıt ağırlığını kavradı. Ciğerlerini parçalayan bir haykırışla taşı maskeli adamın yüzüne savurdu. Adam bunu rahatlıkla yakaladı, karşılık olarak da kapıda nöbet tutan ikinci bir maskeli adamın elindeki ince bıçaklı başka bir kılıcı aldı. Homurdanarak bunu babasının koluna saplayıp onu da yere sabitledi. Babasının acılı feryadı, maskeli adamın kahkahasını bastırmaya yetmemişti.

İzlemelisin, diye düşündü Rose, dizlerini çenesine doğru çekerek. *Neler olduğunu büyükbabaya anlatmalısın.*

Sessiz ol, kımıldamadan dur.

Cesur ol.

"Ironwood'a... onu asla ama asla ele geçiremeyeceğini bilerek öleceğini söyle."

Ironwood. Zaten her şeyin altında Ironwoodlar olurdu. Bu isim, evlerinin içinde öfkeyle anılırdı, her zaman yaşamlarının ardına iliştirilmiş bir gölge gibiydi. Büyükbaba burada güvende olacaklarını söylemişti ama Rose'un bilmesi gerekirdi. Teyzeleri, dayıları, kuzenleri ve büyükannesi yüzyıllar ve kıtalar boyunca, teker teker çalındıklarından beri hiçbir zaman güvende olmamışlardı.

Şimdi de annesi... ve babası...

Rose yine dudağını ısırdı, bu defa kan tadı aldı.

Öteki adam yaslandığı kapıdan doğruldu. "Bitir şu işi. Zeminleri ve açıktaki duvarları araştıracağız." Suret sinsice ilerlerken Rose, onun erkek değil de uzun boylu bir kadın olduğunu fark etti.

Annesi bir keresinde Ironwood'un, ailesindeki kızları toplayıp onları cam biblolar gibi raflarda saklamayı sevdiğini, tozlarını almak için bile asla oradan indirmediğini söylemişti. Bu kadının kırılmayacağını düşünüyor olmalılardı.

Annesi de kolay kolay kırılmazdı.

Ta ki... şey olana kadar.

Maskeli ilk adam paltosunun iç cebine uzanıp işaret parmağına uzun, gümüş bir bıçak taktı. Bıçak, ışıldayan bir pençe gibi kıvrılıyor, âdeta havaya batıyordu. Rose'un bakışları silahtan tekrar babasının yüzüne kayınca onun kitaplığa –kendisine– doğru baktığını gördü, dudakları sessizce kımıldanıyordu. *Kımıldama, kımıldama, kımıldama...*

Rose haykırmak, ona savaşmasını söylemek, o savaşmazsa kendisinin savaşacağını göstermek istiyordu. Ellerinde ve dizlerinde Henry'yle didişirken oluşan şişliklerle çizikler savaşabileceğinin kanıtıydı. Bu, babasına göre bir hareket değildi. Babası cesurdu; tüm dünyadaki en güçlü insandı ve çok da...

Maskeli adam eğildi ve bıçağı babasının kulağının yanından kaydırdı. Babasının bedeni bir kez daha seğirdi.

Dudakları artık kımıldamıyordu.

Uzaklarda, başka bir geçit daha un ufak olurken Londra göğünde bunun sahte gürlemesi duyuldu. Bu defaki daha silikti ama yine de kızın teninin her bir santiminde şiddetle gezindi.

Babası hâlâ orada, tütün ve kolonya kokan takım elbisesinin içindeydi ama yine de Rose onun yok olup gidişini görmüştü.

"Sen yatak odasıyla başla," dedi maskeli adam bıçağını silip yerine tıkarken.

"Burada yok," diye yanıtladı kadın yavaşça. "Olsa hissetmez miydik?"

"Yine de ona dair bir kayıt falan olabilir," diye sertçe yanıtladı diğeri. Ardından çalışma masasının çekmecelerini teker teker, hızla açmaya başladı. Antik bozuk paraları, papirüsleri, teneke askerleri, eski anahtarları fırlatırken dudak bükerek, "Asıl bu nankörler koleksiyoncu," dedi.

Kadın yerdeki parkeleri gıcırdatarak kitaplığın önüne geldi. Rose çığlığını yutabilmek için yine kirli ellerini ağzına bastırdı. Kendi kusmuğunun kokusunu almamak için de nefesini tutmaya çalıştı ama annesiyle babasının kanları, midesini bu-

landırmaya başlamıştı bile.

Koyu tenli kadının bakışları rafları yaladı sonra da tam Rose'un saklandığı yerin karşısında durdu.

Bu an Rose'un aklında, suyun yüzeyindeki bir yaprak gibi kaldı. Titreşti.

Kımıldama.

Ama kımıldamak istiyordu.

Annesi gibi cesur olmanın –bölmenin kapısını açarak kadını yere devirmeye ve kaçmaya çalışmanın– çok kolay olacağını düşündü. Kılıçlardan birini alıp babasının yapacağı gibi karanlığı bölmek... bölmek... bölmek...

Ama babası ona kımıldamadan durmasını söylemişti.

Köşede, büyükbabasının saati kaybolan saniyeleri havaya kazıyordu. *Tik tak... tik tak... tik tak... ölü... ölü... ölü...*

Benliğinin yakıcı, düğümlenmiş, dikenli kısımları kalbini sıkıştırmaya başladı, içi öylesine düğümlenmişti ki sonunda gözlerini kapattı. Bedeninde delicesine sancıyan kısımları korumak için damarlarının, göğüs kafesinin ve tüm göğsünün bir taş gibi sertleştiğini hayal etti. Onlarla savaşmak için şu an çok küçüktü; bunu biliyordu. Ama aynı zamanda bir gün büyüyeceğinin de farkındaydı.

Kadının bakışları aniden yandaki kitaplığın üzerinde duran bir şeye çevrildi. Rose korkusunun, yerini katıksız bir nefrete bırakmasına izin verdi.

Ironwoodlar. Her şeyin altında Ironwoodlar.

"Masada kaç tane tabak gördün?" diye sordu kadın. Kitaplıktan uzaklaştı, elinde tuttuğu bir şeyi –bir resim çerçevesini– adama göstermek üzere uzattı. Rose'un boğazı düğüm-

lenirken parmakları elbisesini pençe gibi kavradı. Bu, üçünün fotoğrafıydı; babası çekmişti.

Eski ev homurdandı. Maskeli adam bir parmağını dudaklarına götürdü, başıyla kitaplıkları işaret etti. Babasının üzerinden atlayıp onunla kadın arasındaki yolu geçti.

Kımıldama.

"Çocuğu alacağız," dedi adam sonunda. "Onu görmek isteyecektir..."

Ön kapının holün duvarına doğru çarparken çıkardığı gümbürtü, merdivenlerden yukarı tırmandı. Aşağıdan öfkeli bir bağırtı –"Linden!"– yükseldi ve evin iskeleti, basamakları döven ağır adımlarla sarsıldı. Rose, üç adamın içeri daldığı sırada kapıya doğru baktı. Öndeki adam, bir fırtına gibi her şeyi talan eden azametli suretiyle, Rose'un korkuyla büzülmesine sebep oldu. Babası ona sık sık Cyrus Ironwood'un fotoğrafını gösterirdi; böylece Rose onu görür görmez tanıyabilecek, ne zaman kaçıp saklanması gerektiğini bilecekti.

Adamlardan biri annesinin yüzünü ayağıyla dürttü. "Eh, o geçidin ardımızdan neden kapandığını artık biliyoruz."

Rose neredeyse rafın arkasından adamın üzerine atılacaktı ama ansızın bir şeyi fark etti: Maskeli adam ve kadın gitmişlerdi. Ne bir pencerenin açıldığını görmüş ya da işitmiş ne de bir kumaş hışırtısı ya da ayak sesi duymuştu. Maskeliler âdeta gölgelerin içinde eriyip gitmiş gibiydiler.

Gölgelerden gelirler, seni korkutmak için.

Gölgelerden gelirler, bu gece seni kaçırmak için...

"Pislikler hak ettiklerini bulmuşlar," diye söylendi Cyrus Ironwood, eğilip babasının kolundaki kılıcı çıkarırken; ama onu bu defa babasının göğsüne sapladı. Kılıcın ucunun kemi-

ğe ve ahşaba saplanırken çıkardığı ses yüzünden Rose yerinden sıçradı ve hafif bir inliltinin ağzından kaçtığını fark etti.

"Bu, vermekten haz duyacağım bir ödül olacak," dedi Ironwood. "İstediğim şeyi gerçekleştirmek için gereken tek motivasyonun bu olduğunu biliyordum. Benjamin'in de onlarla olmaması çok yazık. Ne dikiliyorsunuz? Aramaya koyulun!"

On bin altın. Büyükbabasının öfkeden kudurarak eve getirdiği ilanı Rose'un görmemesi gerekiyordu. Ironwood'un, yaşamlarına bir bedel biçtiğini bilmemesi gerekiyordu ama babası çalışma masasının çekmecesini her zaman kilitlemezdi.

En genç olan adam maskeli kadının aldığı yaldızlı çerçeveyi kaldırdı; yalnız bu defa çerçeve çalışma masasının kenarında duruyordu. Resimde annesiyle babasının arasında ciddi biçimde oturan Rose'u işaret etti. "Peki ya o?"

Ironwood, kızın babasının yüzüne tükürdükten sonra fotoğrafı aldı. Rose'un gözleri karardı, teninin sıcaklığı kaynama noktasına gelince kımıldamamak için lekeli elbisesini sıkıca kavradı. Adamın gözleri odada gezindi; Rose çömeldiği yerden onları seçebiliyordu, bir yıldırım gibi parlak ve yakıcı renktelerdi. Sonra adam, tek kelime etmeden babasına doğru dönüp bir şeyi incelemek üzere eğildi. Kulağına mı bakıyordu?

"Patron?" dedi diğer genç adam şüpheyle.

"Burayı derhâl terk etmeliyiz," dedi Ironwood; kendi düşünceleriyle dikkati dağılmış gibiydi. "Cesetleri alın. Bulunmaları gibi bir riske giremeyiz."

"Peki, ama ustur–"

Ironwood topukları üzerinde hızla dönerek resim çerçeve-

sini masanın arkasındaki adama attı; adam eğilmek zorunda kaldı. "Lanet olasıca şey buradaydıysa bile artık değil. Şimdi cesetleri alın. Ben arabada olacağım."

Giderken zehirli öfkesini de beraberinde götürdü. Rose uzun zamandan sonra ilk kez nefes alarak, bir adamın yakındaki yatak odasından pembe çarşaflar getirişini, diğer adamla birlikte önce annesini ardından da babasını sarıp sarmalama işini halletmelerini izledi.

En son kilim taşındı, böylece geride ahşaptaki kesik izlerinden başka hiçbir şey kalmadı. Rose ön kapı kapanana kadar bekledi sonra ona kadar sayarak gölgelerin arasında kımıldanan bir şeyler var mı diye kulak kesildi. Hiçbir hareket –ve hiç kimse– olmayınca da kitaplığı hızla itti, merdivenlerden paldır küldür indi, arka kapıdan çıktı. Bahçe kapısını açıp çite dayalı bisikletine atlayıp pedalları çevirmeye başladığında gözleri yanıyordu.

Hiçbir şey hissetmiyordu. Yalnızca pedalları çeviriyordu.

Görüşü bulanıklaştı, sıcacık yaşlar kirpiklerinden süzülüp yanaklarına indi ama bunun tek sebebi havanın çok soğuk ve nemli olmasıydı.

Rose, belirli bir mesafeyi koruyarak onu takip ederken Ironwood'un kamyonu, sokak ışıkları altında bir böceğin kabuğu gibi parıldıyordu. Rose tüm yol boyunca büyükbabasının ona okuduğu peri masallarından birini düşündü. Kendi çirkin kalbi yüzünden canavara dönüşen bir adamın hikâyesiydi ve Rose bunun ne demek olduğunu o an ilk kez anladı. Tırnaklarının pençelere, derisinin bir şövalyenin zırhına dönüştüğünü, dişlerinin bir kaplanınki kadar keskinleştiğini hayal etti.

Rose, Ironwood'un, ailesinin son ferdini de yok etmesinin an meselesi olduğunun her zaman farkındaydı ama o, ebeveynleri teslim olduktan ya da öldürüldükten sonra Ironwood'un kendilerini tutsak etmesine izin veren o Jacarandaların veya Hemlockların çocukları gibi değildi.

Kendilerini koruyacak dikenleri olmadan büyümelerinin ne kadar üzücü olduğunu düşündü.

Bir gün Cyrus Ironwood'dan her şeyini alacaktı. Saatlerden tahtını ve günlerden tacını yerle bir edecekti. Onu bulacak ve annesiyle babasının başlamış olduğu işi bitirecekti. Ama bu gece o canavarı sadece gölgelerin içinde izleyecekti.

Çünkü birinin büyükbabasına, Ironwood'un cesetleri nereye sakladığını söylemesi gerekecekti.

TEKSAS

1905

BİR

Etta, gümbürtünün yankılanan çağrısıyla uyandı, bedeni ateşten iplerle sarılı gibiydi.

Zihni, derhâl keskin bir farkındalıkla kendine geldi. Teni kemiklerini yakıyor, âdeta soyularak sancıyan her bir sinir ucunu ve damarı saf, sert bir ıstıraba sürüklüyordu. Nefes alırken boğulur gibi oldu; ciğerleri azıcık havadan fazlasını içine çekemeyecek kadar dardı. Suyun içinde olmadığını biliyordu –altındaki zemin, katı ve engebeliydi– ama içgüdüsel bir panikle, bedeninin irkildiğinde taş gibi ağır gelmesi yüzünden boğuluyor gibi hissetmişti.

Etta, başını yana çevirdi ve ağzını dolduran kum yüzünden öksürdü. Bu küçük eylem, omuzuna, oradan kaburgalarına yepyeni bir acı dalgası yaydı sonra tekrar omurgasından yukarı tırmandı.

Anıların bölük pörçük parçaları, sıcağın ve hezeyanın hummalı pusu içinde patlayıverdi: *Şam, usturlap, Sophia ve...*

Etta kendini zorlayarak gözlerini açtı fakat güneşin yoğunluğuyla tekrar sımsıkı kapadı. O tek bir saniye, etrafındaki bembeyaz dünyanın görüntüsünü içine çekmesine yetmişti, soluk kumlardan ısı yükselirken her yer titreşip duruyor ve parıldıyordu. Bu, ona okyanus dalgaları üzerinde oynaşan güneş ışığını düşündürdü. Bu, ona...

Geçidi düşündürdü.

O hâlde duyduğu gümbürtü buydu. Yaklaşan bir fırtına ya da bu sıcaktan bir kurtuluş falan yoktu. Her tarafı kilometreler boyunca çöllerle çevriliydi; antik yapılar ve tapınaklarla değil uzak, tanınmadık platolarla bölünmekteydi. O hâlde burası...

Palmira değildi. Buranın havasında farklı bir koku vardı, tekrar soluk aldığında burun delikleri yandı. Yakınlardaki bir vahadan sürüklenen o çürümüş, nemli yeşillikleri andıran bir koku değildi. Deve falan da yoktu.

Göğsü sıkıştı, korku ve şaşkınlık yüzünden midesi düğümlendi.

"Nic–" İsminin bu kadarcık kısmını bile söylerken boğazında kırık camlar varmış gibi hissetti; kurumuş dudakları çatladı, kan tadı aldı.

Kendini yukarı itmek için avuçlarını sert zemine bastırarak kımıldandı. *Kalkmalıyım...*

Dirseklerini yanlarına çekti, henüz boynunu kaldırmıştı ki omuzundaki hafif sancı âdeta su toplamış bir kabarcık gibi patladı. Sonunda boğazına batan bir çığlık koparıverdi. Etta'nın kolları büküldü.

"Yüce Tanrım, bir dahakine daha yüksek sesle bağır olur mu? Zaten muhafızın geliyor olması yeterince kötüyken iyisi

mi bir de peşine süvariler takılsın."

Üzerine bir gölge düştü. Etta karanlığın uzanarak, yeniden kendisini sürüklemesinden önceki birkaç saniyede, onu görünce tanıdığı için irileşmiş gibi görünen, parlak, âdeta anormal mavilikte gözler görür gibi oldu. "Bak sen şu işe. Demek bu Ironwood'un şansı biraz olsun yaver gidiyor hâlâ."

NASSAU
1776

İKİ

Nicholas sandalyeye yaslandı, yine Üç Taç Tavernası'ndaki kalabalığı incelemek için şapkasının sarkık kenarını kaldırdı. Mekânın havası öyle boğucuydu ki romla yıkanmış müdavimlerinin ateşleri çıkmış gibi görünüyordu. Paddington adında eski bir gemi kaptanı olan mülk sahibi, eğlencelerin hevesli bir katılımcısı olduğu için gürbüz karısını, içki ve kıt yiyecek servisini düzenlesin diye barda tek başına bırakmıştı.

Her ikisi de içki bardaklarına gömülmüş adamların bayıltıcı kokularından kaçmak istercesine levhalar hâlinde duvardan kalkmış cart zümrüt renkli duvar boyasını umursuyor gibi görünmüyordu. III. George'un tahrip olmuş bir portresi, bir karaltı gibi tepelerindeydi; adamın gözleri ve hassas bölgeleri, büyük olasılıkla yedi ay önce mühimmat ve erzak için adayı yağmalayan Kıtasal Deniz Kuvvetleri askerleri tarafından çizilmişti.

Nicholas, artık ılımış olan birasını sabırsızca elleri arasın-

da çevirirken tavernanın ismindeki üç tacın, burada hüküm süren üç kötü huya –açgözlülük, oburluk ve şehvet– atıfta bulunması ihtimalini düşündü.

Yalnız bir kemancı, köşede enstrümanının üzerine eğilmiş, yakınlardaki adamların müstehcen şarkılarını bastıran bir melodi çalmak için boş yere uğraşıyordu. Nicholas'ın boğazındaki düğüm sıkılaştı, lekeli kravatının sıkı bağı da buna sebep oluyordu.

"Şen ölümlüler, bardaklarınızı doldurun; asil eylemler şaraptan olsun. Hor görün huriyi ve tüm zarafetini; aşka ve güzelliğe özlem duyan hâllerini! Fa-la-la-la-la...."

Nicholas, tellerin üzerinde kayan yayı görünce zihninin, o mutsuz patikada bir kez daha anıları kovalamasından korkarak irkildi. Geçen her saniye, iradesini yontuyordu ve kalan sabrı da bir tüy kadar çelimsiz görünüyordu.

Sakin ol, diye ikna etmeye çalıştı kendini, *sakin ol.*

İçindeki bastırılmış fırtınayı salıvermek için masayı ve duvarları tırmalama arzusu, onu teslim olmaya böyle yaklaştırırken ne kadar da zordu sakin olmak. Dikkatini, masalarına gömülmüş, pencereleri döven yağmur saldırısından son derece bihaber biçimde iskambil kâğıtlarını masaya vuran adamlara vermeye çalıştı. Lehçeler ve diller, koydaki gemiler kadar çeşitliydi. Ortalıkta hiçbir üniforma yoktu –ki bu onun için bir karşılama sürprizi, etrafındaki masalarda oturan bu adamlar içinse kaçak mallarını korkusuzca indirmeye çalıştıklarından bir lütuftu.

Rose Linden'ın buluşmak için burayı seçmesine hiç de şaşırmamıştı. Kadının, suça romantik bir yakınlık beslediğinden ya da kendini ancak böyle bir yerde evinde hissettiğinden

şüphelenmeye başlamıştı. Ama en azından, kadının bu seçimi sayesinde adadaki gizli geçidi gözleyen Ironwood muhafızlarıyla denk gelmesi pek muhtemel değildi; muhafızlar, pasaklı denizcilere değme riskine giremeyecek kadar ince bir zevke sahiplerdi.

Kendine hâkim ol.

Nicholas uzanıp keten gömleğinin altında gizli, deri ipe, güvende olması için o ipe bağladığı narin küpeye parmaklarını değdirdi. Onu çıkarmaya cesaret edemiyordu; dün gece küçük ateşlerinin ışığında ona bakarken açık renk inciyi, altın yaprakları ve altın halkaya tutturulmuş mavi boncukları incelerken kendisini yakalayan Sophia'nın bakışlarındaki acıma ve tiksintiyi görmüştü.

Başarısızlıklarının kanıtlarına odaklanmaktansa gözlerini ileriye dikmek kesinlikle çok daha güvenli bir hareketti.

Etta, burayı fena bulmazdı. Bu düşünce zihninden kaçmadan önce onu yakalayamamıştı, onu burada hayal etmekten de kendini alıkoyamıyordu. Mekânı incelemekten büyük keyif duyar, bir korsan krallığı olarak adanın kirli tarihine dair hikâyeleri koparabilmek için uğraşır dururdu. Nicholas, onu talihsiz bir define avında ya da kaçakçı tayfası yüzünden de kaybetmiş olabilirdi.

Her şekilde kaybettim işte. Nicholas ağır ağır soluk vererek acısını yine uzaklaştırdı.

En kötü günlerinde, huzursuzluk ve korku yüzünden kanında âdeta örümcekler kaynaşırken ve eylemsizliği dayanılmaz olunca, düşünceleri kâbuslara dönüşüyordu. *Yaralı. Kayıp. Ölü.* Ama her türlü şüphe kafasının içinde dönüp dururken bile sabit kalan en basit gerçek, Etta'nın ölmek için

fazla zeki ve inatçı olduğuydu.

Yanlarındaki duvarda asılı duran kandili bilerek söndürmüş ve masada şüpheye mahal vermeden oturmalarına ancak yetecek kadar yiyecek ve bira ısmarlayabilmişti. Ama saatler geçerken cepleri de boşalmıştı ve Nicholas sabahleyin doklardaki kargoları indirerek güç bela toparladığı azıcık paranın daha fazla dayanmayacağını biliyordu.

"Gelmeyecek," diye homurdandı Sophia masanın karşı tarafından.

Nicholas burun kemerini sıkarak yükselmekte olan kızgınlık dalgasını bastırmaya çalıştı.

"Sabır," diye geveledi. Gece henüz bitmemişti. "İçkilerimizi bitirmedik."

Sophia burnundan soluyarak kendi bardağında kalanları içtikten sonra onunkini kaptı ve biranın kalanını midesine indirirken yan masadan takdir topladı.

"İşte," dedi içki maşrapasını masaya çarparak. "Artık gidebiliriz."

Nicholas, yirmi küsur yıllık hayatında bir Ironwood'un böylesine haysiyetsiz görüneceği bir günün olabileceğini asla hayal edemezdi. Adadaki Ironwoodların varlıklarından ve daha da önemlisi Büyük Hâkim'in, kendisinin ve Sophia'nın başına, bu adayı satın almaya yetecek kadar büyük bir ödül koymuş olma ihtimalinden ötürü kılık değiştirmişlerdi.

Sophia somurtarak –ama isteyerek– uzun, koyu renkli buklelerini omuzlarına dek kesmiş, kalanları da düzgün bir şekilde örmüştü. Nicholas, kızla hemen hemen aynı ufak tefek yapıya sahip bir denizciden kıyafetlerini almış, Sophia da bunu kendi teniymiş gibi rahatlıkla giymişti. Geçmişte ipek

ve dantele duyduğu meyil düşünüldüğünde bu, aslında pek de beklenilen bir durum değildi.

En şaşırtıcı olan şeyse sol gözünün artık boş olan yuvasının üzerindeki deri kılıftı.

Nicholas'ın genç kızın Palmira'da vahşice dövülmesinin ardından gözünü kaybetmesine dair duyduğu endişe, gayet yerindeydi. O ve Hasan, Sophia'yı Şam'daki hastaneye geri götürdüklerinde yara çoktan mikrop kapmıştı ve gözü artık işlevini yitirmişti. Sophia, hiç şüphesiz sırf caka satmak için doktorların gözünü çıkarmasına izin vermektense çürüyerek, ateşler içinde ölmeyi tercih etmişti.

Yine de sonunda zorla olsa bile gözünü çıkardıklarında içinde bir yerlerde hayatta kalmayı istemiş olmalıydı çünkü en şiddetli ıstırapların pençelerindeyken bile yaşamdan uzaklaşmamıştı. Hatta çabucak iyileşmişti; Nicholas'ın da kızın irade gücünün –kafasına bir şey koydu mu– korkulası bir şey olduğunu kabul etmesi gerekiyordu.

Ayrıca bu talihli de bir durumdu. Genç kız Şam'da iyileşirken Nicholas, Hasan'ın evine o bulsun diye bırakılmış, Rose'dan beklenmedik bir not buldu:

Şartlar beni konuştuğumuz gibi bir ay beklemekten alıkoyuyor. Ya Nassau'da 13 Ekim'de buluşuruz ya da hiç.

Aslında ilk olarak buluşmaya karar verdikleri Şam'dan Palmira'ya giden yolculuğu sırasında, bazı şeyler Rose'un koşulları değerlendirişini değiştirmişti. Yine de Nicholas detayları boş verirse Rose'un onları bu kadar uzağa bu kadar kısa süre içinde beklemesinden korkmalı mıydı yoksa buna sinirlenmeli miydi, emin olamıyordu. Sophia'nın yaralarına karşı ne kadar anlayışlı olsa da bunların, son ortak yılı keşfet-

me fırsatını kaçırmalarına sebep olabilme ihtimali, midesini altüst eden bir panik hissini ve pek de azımsanmayacak bir içerleme duygusunu tetiklemişti.

Ama kızın çürükleri ve yaraları, dövüldükten sonraki yaklaşık iki hafta içinde iyileşmişti, Sophia üç gün önce de bir dizi geçitte onları yönlendirecek kadar güçlenmişti. Ve nihayet Florida'dan bir araç kiralayarak yaptıkları kısa seferin ardından buraya varmışlardı... ama Rose hiçbir yerde yoktu.

"Annesini kaybetmiş kedi yavrusu gibi etrafa bakınmanın sebebi buysa diye söylüyorum, yanında Etta'yı falan getirmeyecek," dedi Sophia. "Öyle olsaydı sence de şimdiye kadar onları görmüş olmaz mıydık?"

Etta'nın iyileşmiş ve güvenli bir şekilde Rose ile birlikte gelmesini beklemiyordu... En azından o sabahtan beri beklemiyordu. Görünüşe göre umut, bir kum saatinden akıp giden kum taneleri gibi azalıyordu.

Nicholas, sakinleşmek için nefes almaya zorladı kendini. Sophia'nın, kendisine duyduğu nefret aralarındaki havayı parça parça ediyordu ve son haftalarda hisleri, Nicholas'ın o güne dek bildiğinden çok daha nahoş bir hâl almıştı. En basit şekliyle ifade etmek gerekirse geceleri onun yakınında uyurken bir şekilde... huzursuzdu.

Ama Nicholas'ın... 'İhtiyaç' kelimesi Sophia'yla ilişkili olduğunda ne kadar da sinir bozucuydu. Geçitleri bulmak için kızın yardımına ihtiyacı vardı ve karşılığında da talihsiz maceraları sona erdiğinde Ironwood'un ona ulaşmaması için genç kızın kaybolmasına yardım edeceğine dair söz vermişti. Sophia'nın onunla birlikte kalmasının gerçek sebebinin o lanetli objeyle ilgili planlarından henüz tamamen vazgeçmemiş

olması ise Nicholas için bir gizem değildi.

Bu bilgiyle yaşamak zorundaydı çünkü lanet olsun ki ona ihtiyacı vardı. Zavallı yolcu eğitimi kırıntılarına da şansına da ve tüm Ironwoodlara da lanet olsundu.

"Bu havada dışarı çıkmaya çok mu heveslisin?" diye sordu gözlerini kısarak. Sophia da hemen sağ gözünü kıstı, sonrasında kaşlarını çatarak tavernaya döndü.

Nicholas, parmaklarını masanın kenarında gezdirerek ahşaptaki her bir yivi hissetti. Daha iki gün önce, Rose ile yaptığı anlaşmayı feshetme fikri tahmin bile edilemez bir şeydi. Yine de Rose kendi anlaşmalarına sadık kalmıyorsa artık Nicholas'ın yapabileceği ne vardı ki?

Ne olduğunu biliyorsun, diye düşündü. Zaman çizgisinin önceki versiyonuyla –şu anki hangisiyse artık– onun arasında bulunan son ortak yılı keşfetmek. Etta geçitlerden, on yıllardan ya da yüz yıllardan geçerek nihayetinde o yılda bir yerlere fırlatılmış, yaralı ve yapayalnız bir şekilde orada kalakalmış olmalıydı. Nicholas, diğerlerinin amaçlarını tersine çevirmek için savaşmalıydı. Bu yüzden Rose, usturlabı, Nicholas da Etta'yı arıyordu; her ne kadar bitkin düşmüş ve yoğun duygular içinde olsa bile Rose'un zaman çizgisi değişikliğini çabucak çözmek için gerekli kişileri tanıdığı aklına gelmişti.

Nicholas kendini kadının, istediği hâlde iki haftayı kahrolası usturlabı arayarak geçirmediğini anladığında sergileyeceği o soğuk öfkeye karşı çoktan hazırlamıştı bile. Etta'nın yaşayıp yaşamadığına dair korkular artık zihnine musallat olmadığında derhâl işe koyulabilirdi. O zamana dek elindeki hiçbir şeye tamamen odaklanamayacaktı.

Kalbinin derinliklerinden her ne kadar bencil bir pisliği oy-

nama ve bu hikâyeden kaçıp gitme fikri geçse de tüm ruhu bu haysiyetsizliğe karşı çıkıyordu. Usturlap bulunup yok edildiğinde ve Etta'nın geleceği onarıldığında Ironwood'u, ona asla erişemeyecek olduğunu bilmenin cehenneminde terk etmekten mutluluk duyacaktı.

Ama haysiyetten ve sorumluluktan ziyade asıl mesele Etta'ydı. Onu bulmak, ona yardım etmek, bu felaketi onunla birlikte atlatmak... Olması gerektiği gibi. Onun ortağı olarak.

Kalbim.

Bu işi bitirecek ve her zaman arzuladığı hayatı kuracaktı. Hiçbir zaman yolcuların dünyasına ait olmamıştı. O dünyanın sırları kendisine asla bahşedilmemiş ya da onun derinliklerini keşfetmesine izin verilmemişti. Asla bir hizmetkârdan başka bir şey olmamıştı.

Etta'nın istikbali bile onun için uzak bir yıldız gibiydi; Etta, dünyanın ilerlemesine, savaşlara ve keşiflere dair anlattıklarıyla onu hayrete düşürdüyse de Nicholas'ın onlara erişmesi, kalbinde çılgın bir kurmaca değil de gerçek bir şeymiş gibi onlara yer vermesi için çok uzaklardaydı Etta. Öyle bir dünyayı sahiplenmesiyse söz konusu bile olamazdı. Ama ister oraya gitsinler ister başka yerde kendilerine bir yuva kursunlar, Nicholas yine de Etta'nın bildiği ve sevdiği dünyayı eski hâline getirmek istiyordu.

Tavernadaki cümbüş ara sıra kapının gümlemesiyle bölünüyordu; ya fırtına rüzgârlarının şiddetiyle ya da sığınmak için paldır küldür içeri giren zavallı, haylaz ruhlarla dövülüyordu kapı. Nicholas bakışlarını o noktaya çevirdi, altın rengi saçları ve açık mavi gözleri görmeyi umut ediyordu.

"En azından bir işe yarayıp şu köşedeki soysuzun icabına

bakabilir misin?" diye homurdandı Sophia; kollarını masada kavuşturup başını yasladı. "Bana bakmaya devam ederse her an üzerine atlayabilirim."

Nicholas, gözlerini kırpıştırıp bakışlarını sırasıyla her bir köşede gezdirdi sonra da tekrar karşısındaki kıza çevirdi. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Sophia oturduğu yerden doğrulup tavernanın uzak ucuna, tam da karşılarındaki masaya doğru işaret ederken yüzünde bir küçümseme ifadesi, ateş dalgası gibi yükseldi. Orada, koyu renk pelerini, ıslak peruğu üzerine sıkıştırdığı yamuk şapkasıyla ilk fırsatta yeniden fırtınanın içine dalmaya hazırlanıyor gibi görünen bir adam oturuyordu. Nicholas'ın bakışlarına yakalanınca çabucak maşrapasına bakmaya başladı, parmaklarıyla masada ritim tutuyordu. Nicholas, ancak o zaman adamın eldiveninin üzerindeki altın işlemeli, o tanıdık aile mührünü fark etti.

Nicholas'ın midesindeki düğüm sonunda çözülmüştü. Bu avare adam bir Linden'dı. Bir muhafız olduğunu tahmin ediyordu.

Ya da bizi kandırmaya çalışan bir Ironwood.

Hayır. Geçirdiği son bir ay onu belki de gerekenden fazla şüpheci biri yapmıştı. Bir Ironwood onlarla doğrudan yüzleşirdi. Babasının ailesi, kurnazlıktan yoksunken öldürmeye karşı nadir bir aşk besliyordu. Yine de ceketinin iç cebine taktığı bıçağa uzandı.

"Burada kal," dedi Nicholas.

Ama Sophia tabii ki sarhoş bir biçimde sendeleyerek peşinden geldi. Masadaki boş sandalyelere oturduklarında adam kafasını kaldırmadı.

"Onlar dolu," diye homurdandı. "Birini bekliyorum."

"Bence beklediğiniz kişi geldi bayım," dedi Nicholas. "Ortak bir dostumuz var gibi görünüyor."

"Öyle mi dersin?" Adam, kalay maşrapasını ellerinde çevirdi. Bir kez daha çevirdi. Bir kez daha... Bir kez daha. Sonunda Sophia, hızla elini uzatıp maşrapaya vurdu, salise farkla Nicholas'tan önce davranmıştı.

"Bu gece sabrımı biraz daha sına istersen," diye söylendi. "Sıkıysa bir dene."

Adam, onun kararlı ses tonuyla irkildi, Sophia'nın yüzüne –göz bandına– yakından bakarken gözlerini kırpıştırdı. "O da kostümün bir parçası mı tatlım, yoksa..."

Nicholas boğazını temizleyerek adamı o tehlikeli yoldan uzaklaştırdı. "Biz... birini bekliyorduk."

Adamın teni, kuruması için ateşin yanında durması gerekenden birkaç saat daha fazla bırakılmış gibi görünüyordu. Bu, Nicholas için tanıdık bir dokuydu, denizin yakınında ya da üzerinde çalışmakla geçen yılların bir emaresiydi. Adamın yeşil gözleri odada gezinirken uzanıp şapkasını çıkardı, peruğunu da öne doğru çekiştirdi.

Nicholas'ı doğrulayarak şöyle dedi: "Birilerini... şöyle diyelim, genelde uzak durmaya çalıştığım bazı yüzleri gördüm. Buralara çok yakındaki sahillerde ve kasabalarda dolanıyorlardı. İnsanın bir hanımefendiye yardım etmek konusunda tekrar düşünmesine sebep oluyorlar."

"Temkinli olmakta fayda var," diyerek ona katıldı Nicholas. "Peki, bu hanımefendi nerede?"

Adam onu duymazdan gelerek asabi konuşmasına devam etti: "Sadece birinizin olacağı söylendi bana. Sen tarife uyuyor

gibisin." Bakışları Sophia'ya kaydı. "Şundan haberim yok."

Sophia gözünü kıstı.

"Benim iş ortağım," dedi Nicholas, sohbeti sürdürmeye çalışarak. Gizliliğin gerekliliğini anlayabiliyordu ama usturlabı arayarak geçmeyen her bir saniye boşa geçmiş bir demekti. "Peki, bizi bu hanımefendiye mi götüreceksin?"

Adam, içeceğinden koca bir yudum aldı, kafasını iki yana sallarken öksürdü. Etrafa bir kez daha sinsi bir bakış atıp elini pelerininin içine soktu. Nicholas'ın parmakları da tekrar ceketinin içine dalarak bıçağının kabzasını kavradı.

Ama adam, bir piştov ya da bıçak yerine katlı bir parşömen çıkarıp masaya koydu. Nicholas kâğıdın üzerindeki kırmızı bal mumuna, Linden ailesinin mührüne sonra da tekrar adama baktı. Sophia, mektubu sertçe aldı ve sanki içinden zehir damlamasını beklercesine katlı parşömeni salladı.

"Bizim... çiçeğimizin," dedi adam, son kelimeye vurgu yaparak, "halletmesi gereken başka bir işi çıktı. Ben de ona borcumu ödediğime göre kendi yoluma–"

"Borç mu?" diye tekrarladı Sophia; bira onu her zamankinden daha cüretkâr yapmıştı. "Sen muhafız değil misin?"

Adam masadan uzaklaştı. "Eskiden öyleydim, başka bir aile neredeyse onların hepsini öldürmeden önce. Şimdiyse canım ne isterse onu yapıyorum –ki şu anda da gidiyorum."

Nicholas, Linden muhafızıyla aynı anda ayağa kalkıp kalabalığın içinde ilerlemeye çalışarak sonunda adamı kolundan yakaladı. "Başka ne işi varmış? Biz, onu bekliyorduk..."

Muhafız kolunu Nicholas'dan sertçe çekerek kurtarırken dirseğiyle bir başka taverna müdavimine çarptı. Bira, maşrapanın kenarından Nicholas'ın ayakkabılarına döküldü. "Rose

Linden'ın lanet olasıca sırlarını söyleyeceği birisine mi benziyorum?"

Aslında, adamın hırpani kılığı ve boynundaki –ancak bir asılmadan kurtularak edinilebilecek– oldukça etkileyici yara izine bakılacak olursa adam tam da böyle birisi gibi görünüyordu.

"Başka herhangi bir bilgi verdi mi?" diye ısrar etti Nicholas; gıcırdayan keman ve etrafındaki kadınlarla erkeklerin şamatacı kahkahaları yüzünden sesini yükselmek zorunda kaldığına sinirlenmişti. "Hâlâ adada mı?"

"İngilizce konuşmuyor muyuz, delikanlı?" diye devam etti muhafız. "Fransızca mı anlatmam gerekiyor yoksa–"

Daha pes olan, gürültücü erkek sesleri içinde dişi bir ciyaklama koptu. Nicholas hızla dönerek az evvel uzaklaştığı masaya bakınca masalarında kırılmış birçok cam parçasını çılgın gibi toplamaya çalışan bir garson kız gördü. Lacivert paltolu bir başka ufak tefek suret de masanın kenarından hızla yere akan sıvıyı silmeye yardımcı oluyordu.

"Seni... seni domuz!" diye haykırdı Sophia, kıyafetinin önünü silmek için iki ayağı bir pabuca girmiş olan garson kızın elindeki bezi kaptı.

"Kaza oldu... çok üzgünüm... ayağım takıldı..." Zavallı kız doğru düzgün konuşamıyordu bile.

"Kör müsün?" diye devam etti Sophia. "Tek gözü olan benim!"

Muhafızın "Onunla şansın açık olsun," dediğini duydu ama Nicholas arkasını döndüğünde adam tavernanın diğer ucundaydı ve bir insan denizi, aralarındaki boşluğu doldurmuştu bile. Rüzgâr kapıyı ittirip sertçe açınca muhafız da ge-

cenin içinde gözden kayboldu. Üç Taç'ın sahibi, yağmur içeriye doluşmadan önce kapıyı hızla kapamak için elindeki içki tepsisini bırakmak zorunda kaldı.

"Neler oluyor?" diye sordu Nicholas masaya doğru ilerlerken. Sophia tekrar sandalyesine çöktü, garson kız son cam parçasını da önlüğüne süpürürken ona ters ters baktı.

"Birisi," diye vurguladı Sophia, sanki o birisi tam yanlarında durmuyormuş gibi, "bir ahmaklık edip güzelim romla beni yıkayıp içkiyi heba etmeye karar vermiş..."

İşin doğrusu, likör kızın kokusunu güzelleştirmişti.

"Ben ahmak değilim!" Garson kızın yüzü kızardı. "Önüme bakıyordum bayım ama ayağıma bir şey takıldı!"

Nicholas ona bir sorun olmadığını söyleyemeden kız fırtına gibi çekip gitti. Elbette ki Sophia da onun yokluğuyla daha da kudurmuş görünüyordu.

"Ne var? Bir parça şikâyeti kaldıramıyor mu yani?" diye terslendi, sonra da kızın arkasından bağırdı. "Kendi hakkını savun seni sersem–"

"Yeter," dedi Nicholas. "Hadi artık mektuba bakalım."

Sophia kollarını göğsünde kavuşturdu, sandalyesine geri çöktü. "Aman ne harika. Bir an bile şundan keyif almama izin veremezsin, değil mi?!"

"Senin oyunlarına ayıracak vaktim yok," dedi. "Hadi ver şunu."

Sophia onun ters ifadesini boş bakışlarla karşıladı. Nicholas'ın sırtında, huzursuzluktan doğan soğuk bir batma hissi belirdi.

"Mektup," dedi ısrarla, elini uzatarak.

"Bende. Mektup. Yok."

Bir süre daha birbirlerine baktılar; Nicholas kızın bakışlarının ruhunu delip geçtiğini hissetti, bu sırada düşünceler beyninden ışık hızıyla geçiyordu. Öne eğilip yerlere, sandalyelere ve etraflarına bakındı. Garson kız! Yo, Nicholas onun yerde camları topladığını görmüştü, üstelik bir şey çalmış olsa hiç şüphesiz masanın etrafında dolanmazdı. Ayrıca önlüğüne bir şey de koymamıştı. Öyle olsa bunu görürdü. Yani geriye bir tek–

Diğer adam kalıyordu. Masayı silen.

"Adam nereye gitti?" dedi topukları üzerinde hızla dönerek.

"Neyin peşindesin?" diye söylendi Sophia, ayağa kalkarken. Kız konuştuğu sırada Nicholas daha önce gördüğü koyu mavi paltoyu fark etti ama geniş kenarlı şapka, minyon adamın belirgin yüz hatlarını gizlemeye yaramamıştı. Çinli adam durmuş, yukarıdaki özel odalara giden merdiven sahanlığından onları izliyordu. Nicholas, tavernanın loş ışığında hafifçe gözlerini kıstı ve ona doğru tek bir temkinli adım attı. Adım bile denemezdi aslında ama adam âdeta bir yaban tavşanının sürati ve rahatlığıyla sıvışıverdi.

"Hay aksi!" diye şikâyet etti Nicholas. "Sen bekle–"

Sophia, Nicholas'ın daha önce görmediği bir piştovu, ceketinin altından çıkardı, nişan aldı ve tek bir özensiz bakışla öylesine merdivenlere doğru ateş etti. Atışını takip eden kulak çınlatan sessizlikte odadakilerin dikkati onlara döndü. Piştovlar, bıçaklar ve tuhaf bir kılıç ortada belirirken tandır tungur sesler çıkardılar. Barut ve kıvılcımın o ufak patlamasıyla Sophia'nın onlarca kez hem kendisiyle hem garson kızla

hem de kendisine ters bakan herhangi biriyle etmeye çalıştığı o kavga, tam manasıyla kopuverdi.

Romla eli ayağı birbirine dolaşan bir adam, kendi silahını çekmeye çalışırken başka bir adamın ensesine dirseğiyle vurdu. O denizci de boğuk bir haykırışla yumruğunu savurunca en yakındaki masaya çarparak iskambil kâğıtlarını, zarları, yiyecekleri ve biraları dört bir yana saçtı. Kâğıt oynayanlar ayağa kalkıp aval aval bakan en yakındaki adamlara saldırdılar; onlar da ezilmemek için elbette geri kaçmak zorunda kaldılar.

Kavganın ortasında beliren bir denizci, pis pis sırıtarak orada duran Sophia'ya nişan alıp yerden kaptığı bir sandalyeyi savurdu.

O tarafı görmüyor, diye düşündü korkuyla Nicholas; hemen ardından, "Soluna dikkat!" diye feryat etti.

Sophia hızla irkilince şapkası uçtu. Ayağı içgüdüsel bir şekilde kalktı, doğru yere nişan aldı: Okkalı bir tekme direkt adamın hayalarına indi. Denizci feryat ederek yere yapışırken Sophia da elinden sandalyeyi alıp kafasında kırdı.

Yay, tellerde kayınca keman tiz bir ses çıkardı. Kemancı, rakibinin ruj lekeli yüzüne vurmaya çalışan viskiyle yıkanmış bir fahişenin attığı, kafasına doğru gelen sandalyeden tam zamanında kaçarak yere atladı.

Yalnız, sarhoş bir denizci de karmaşanın ortasında durmuş, gözleri kapalı, tuhaf bir biçimde salınarak dönüp duruyor, rom şişesini dans eşiymiş gibi tutuyordu.

"Lanet olsun senin gözlerine!" diye bağırdı Nicholas.

"Gözüne demek istedin, sanırım," dedi Sophia, kalan son barutlarını yeniden piştova doldururken; kız, sadece yayılmakta olan kavgaya katılan yan masanın müdavimlerinin ya-

rısı boş rom şişesini çalmak için duraksadı.

Nicholas, havayı uçarak kesen kılıçtan kaçınmak için yana atılarak, dört bir yana savrulan kolları itip kendine yol açtı. Mekânın sahibi, tezgâhın üzerine tırmandı ve iyi zamanlanmış bir ateş açarak kavgayı durduracağına en yakındaki adamın sırtına atlayarak onu gürültülü bir haykırışla yere indirdi.

Nicholas, bundan daha medeni katran ve tüy cezaları görmüştü.

Tam zamanında merdivenlere varmış, kavgadan kaçarak bir fahişeyi yolundan iten ve kadının kabarık etekleriyle yuvarlanarak merdivenlerden düşmesine sebep olan adamı görmüştü. Nicholas, kadını yakalamayı başararak boynunu kırmasına kıl payı mâni oldu.

"Yüce İsa!" dedi soluğu kesilerek kadının peruk tozundan kalkan dumanla öksürdü.

"Teşekkür ederim... teşekkür ederim!" Kadın, kendisini nazikçe uzaklaştırmaya çalışmasına rağmen neresini bulursa öpmeye çalışarak Nicholas'ın yolunu kapadı.

"Hanımefendi, lütfen–"

"Çekil şuradan kaltak!" Sophia merdivenin altında durmuş, piştovunu fahişenin suratına doğrultmuştu. "Birbirine sürtecek iki kuruşu bile yok onun. Kaldı ki sana harcasın!"

Kadın bunun üzerine saldırısını kesip puflayarak döndü ve arbedeye katılmak üzere merdivenden inmeye başladı.

"Aklını başından mı aldı yoksa?" diye söylendi Sophia. "Yürü! Adam kaçıyor!"

Nicholas basamakları ikişer ikişer çıktı. İkinci kata fırladı, göğsü aldığı her ağır, kesik nefesle yanıyordu. Koridorun ilerisinde, yıpranmış kilimin en ucundaki bir odanın kapısı

ardına kadar açılmıştı, Nicholas oraya doğru ilerledi. Hemen içeride örme battaniyeye sarılı, koyu renk saçlı bir kız, kendisinin sırtını sıvazlayan bir başka kıza yaslanmıştı; sonra da ikinci kız hızlı hızlı, neredeyse anlamsız bir İngilizceyle konuşmaya başladı.

"Benim... kapı... ufacık... tuhaf, minik bir adam... bıçağını sallayıp... pencereden dışarı..."

"Tuhaf, minik bir adam mı?" diye sordu Nicholas; Sophia da "Pencereden dışarı mı?" diye tekrarladı.

Kız onların bir anda belirivermeleri karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl... kısa, evet, çok ufak, âdeta çocuk gibi. Onlardan biri... o, nasıl denir–"

"Uzak Doğu'dan mı? Çinli mi?" diye öneride bulundu öteki. İlki, başıyla onayladı, sonra da belli ki ödüllendirilmesi gerektiğini düşünerek Nicholas'a döndü. Ama Sophia haklıydı; cebinde beş kuruş bile yoktu. Hatta içeceklerden ve akşam yemeklerinden sonra tek kuruşu bile kalmamıştı.

Sophia onu itip odaya girdi, Nicholas da onun hemen arkasındaydı. Odadaki hava, söndürülmüş mumların dumanı ve çiçeklerden taşan koku yüzünden boğucuydu. Açık pencereden içeri yağmur girmiş, halıyı koyu renk lekeler bırakacak şekilde ıslatmıştı.

Sophia, pervaza takılmış yırtık bir kumaş parçasını alıp incelerken Nicholas da kafasını dışarı uzatıp selin götürdüğü sokaklarda bir hareket var mı diye kontrol etti. Bir bacağını pervaza atıp pencereye tırmandı, buradan verandanın çatısına atladı, oradan da yere indi. Sophia da onun arkasından yere atladığında sert bir *pat* sesi ve bir de küfür duyuldu.

Nicholas, tropikal yağmura karşı ellerini gözlerine siper

ederek koşturdu. Sular, toprak ve parke taşlı yollardan hızla akıyor, bir geceliğine de olsa adanın tozunu ve pisliğini alıp götürüyordu.

Ama hırsız gitmişti, Rose'un mektubu da.

"Carter!" diye bağırdı Sophia ve biraz ötede, tavernanın kenarında ansızın duraksadı. Canlı renge boyalı duvara yaslanmış karanlık, irice bir kütle aniden bir insan şeklini aldı.

"O ne..." Nicholas bir adım geri atarken kelimeler boğazına dizildi.

Linden muhafızı, açık ama görmeyen gözleriyle yere yığılmıştı. Teni, kanı çekilmiş gibi beyaz, bal mumuna benzer bir hâl almıştı. Hem yağmur hem de etrafın tamamen karanlık olması sebebiyle Nicholas, ölümcül bir yara fark etmedi; ne kurşun izi ne kesik ne de boğazının sıkıldığına dair bir emare vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Sophia cesedin yanında diz çökerken. Kız, ölü adamın kafasını yana çevirdi, adamın kulağından sızan kan çenesine doğru akıyordu.

"İşte oradalar!"

Nicholas, fahişelerden birinin sarkarak onları gösterdiği pencereye doğru gözlerini dikti. Kızın omuzunun üzerinden bakan birkaç adam onları görür görmez merdivenlerden inip tavernadan çıkmak üzere döndüler.

"Kaçmalıyız," dedi Sophia'ya.

"Buna bir itirazım olmaz," dedi kız ve ileri doğru atılarak onları gecenin fırtınasının derinliklerine doğru yöneltti.

SAN FRANCISCO
1906

ÜÇ

Etta, rüyaların kenarında el yordamıyla ilerliyor, anıların yumuşak sallantısıyla sürükleniyordu.

Altında savrulup duran dalgalar bir anda sakinleşerek kendisininkini taklit eden hafif bir nabız ritmine dönüştü. Loş mum ışığında etrafında halka olmuş yüzler fısıldaşıyordu, kaba elleri, Etta'nın bereli tenini çekiştiriyordu. Zihninin serin, ipeksi yumuşaklığına ve gölgelerine geri çekilerek görmüş olduğu o azıcık ışığı aradı: Gece yarısıyla lekelenmiş suyun üzerindeki ay ışığı.

Nicholas her zaman yaptığı gibi önce Etta'yı bulmuştu, bir geminin ta öteki ucundan. Etta'nın kayıpla solmuş kısımları yeniden alevlendi, Nicholas'tan başka hiçbir şey kalmayıncaya dek sızılar ve korkulardan bir sel bastı içini. Metcezir aynı ritmi korudu, birbirlerine doğru attıkları her adımda alçalıp yükseliyordu.

Sonra bir anda Nicholas oradaydı, Etta onun kollarının ara-

sındaydı ve yüzünü onun sert, keten gömleğine doğru bastırmıştı. Onun deniz kokusunu içine çekti, ellerini güçlü sırtında gezdirerek teninin o tanıdık sıcaklığını aradı. İşte, işte, işte... Artık onsuzluk yok, artık yok. Bunun basitliği, göğsünde kök saldı, hayalini kurmuş olduğu her türlü olasılıkla filizlendi. Pürüzlü bir yanak kendi kaygan tenine değdi, dudakları Etta'nın kulaklarına dokundu ama ona ne kadar sıkıca tutunsa onu ne kadar yakına çekse de bir tek kelime bile duyamadı.

Göz kapaklarının ardındaki dünya yeniden yer değiştirdi; gölgeler etrafındakileri yani yer altı tünelinin kavisini görmesine yetecek kadar çekildiler. Bir kemanın notaları havada asılı gibiydi ve Etta, ikisinden oluşan, ağır, bitimsiz bir çember içinde onun sesine doğru salınarak ilerlediklerini fark etti. Nicholas'ın kolunu nasıl tuttuğunu düşündü, o güçlü damarları ve bağ dokuları okşadı, onun nabzından, kaslarından ve kemiklerinden bir şaheser yarattı. Duvarlar sallandı, gümbürdedi, kükredi; Etta yukarı bakıp, onun yüzünü görmeye çalışırken, *Bırak gümbürdesinler; bırak yıkılsınlar,* diye düşündü.

Nicholas başını eğdi, geriye sürüklenerek gözden kaybolmaya başladı. Etta onu, gömleğinin kolundan, parmaklarından yakalamaya çalıştı ama genç adam ılık bir esinti misali ortadan kayboldu ve Etta'yı alabora olmuş, yapayalnız bir hâlde bıraktı.

Beni bırakma, diye düşündü kız, vücudundaki ağırlık azalırken teni yüzeye çıktı ve yüzü panikle kızardı; *daha değil... daha değil.*

Nicholas gülerek seslendi, "ve şimdi günaydın, uyanan ruhlarımıza..."

Etta gözlerini açtı.

Çöldeyken damarlarında çağlayan ateş gitmişti en azından. Ama baş ucundaki komodinin üzerinde titreşen lambanın etrafında dans eden toz zerrecikleri kadar zayıf hissediyordu kendini. Kımıldamadan yattı, soluklarını düzenledi ve kirpiklerinin ardından odayı inceledi.

Yatağının ayak ucunda, yüksek arkalıklı koltuğa gömülmüş bir adam vardı.

Etta boğazında yükselen iniltiyi yakaladı ve geri bastırdı. Yataktan tek görebildiği adamın başının tepesi, gür ve koyu renk saçlarıydı. Mum ışığı, bunların aralarına karışmış birkaç kır tutamda ışıldıyordu. Adam sıradan bir gömlek ve koyu renk bir kumaş pantolon giymişti, her ikisi de yattığı pozisyondan dolayı kırışmıştı. Bir eli kucağında açık duran kitaptaydı, parmakları arasında çözülmüş bir boyun bağı vardı; diğer eli, koltuğun yanından aşağı sarkmıştı. Göğsü, her bir uykulu, derin nefesle inip kalkıyordu.

Uyurken izlenmesine ve bu konuda hiçbir şey yapamamasına dair hissettiği rahatsızlık, bu muhafızın işine ne kadar az çaba harcadığını düşününce geçmişti.

Bir esinti, Etta'nın yüzündeki tere ve yaşlara değdi, adamın da gömleğinin açık yakasını dalgalandırdı. Uzun, kan kırmızı kadife perdelerle çevrelenmiş pencere açık bırakılmıştı. Etta, ses çıkartmamak için yavaşça kalktı, onu tepeden tırnağa delip geçen acıyla dudağını ısırdı. Bakışları çabucak odada gezinerek başka kimse olup olmadığını kontrol etti ama kimseyi görmedi. Küçük, kaliteli bir yazı masası, çiçek desenli duvar kâğıdıyla kaplı duvara sokulmuş, çekmeceli yazı masasından biraz ötede duruyordu; bu masa o kadar büyük görünüyordu ki Etta odanın onun etrafına inşa edildiğini düşündü. Her iki masa da yatakla aynı parlak ahşaptan oyulmuştu, kenarları-

nı yapraklar ve asmalar süslüyordu, desenler birbirinin içine geçiyordu.

İtiraf etmeliydi ki bu, epey gösterişli bir hapishaneydi. Ama artık buradan çıkmasının zamanı gelmiş geçiyordu bile.

Odada birkaç tane mum yanıyordu: Biri baş ucundaki masada, biri çalışma masasında, biri de kapının yanındaki bir duvar lambasında. Yazı masasının üzerindeki tozlu aynada yansımasını görmesini sağlayan da buydu; gerçi görüntü aynanın ortasındaki dev bir çatlakla bölünmüştü ve ayna yamuk bir şekilde asıldığı için de çarpıktı.

Ah Tanrım.

Etta gözlerini ovaladı ve gittikçe artan bir şaşkınlıkla kendisini bir kez daha inceledi. Şam'da geçirdiği zamanın soluk tenine biraz renk kattığını biliyordu ama şimdi suratı, kulakları, boynu, soyuluncaya dek güneşten yanmıştı. Yağlı saçları, çürüklerle dolu suratının ve çökük elmacık kemiklerinin ardında örülmüştü. Hasta gibi hatta daha da kötü görünüyordu. Biri yüzündeki ve kollarındaki kiri temizlememiş olsaydı Times Meydanı boyunca bir taksinin altında sürüklendiğini düşünürdü. Hem de defalarca.

Yine de bu görüntüdeki en kötü şey, birinin Şam'da giydiği kıyafetleri –o uyurken– üzerinden çıkarmış olması ve onun yerine son derece çirkin, leylak rengi bir kurdeleyle boğazının tepesinden, gayet ciddi bir şekilde bağlanmış, ayak bileklerine dek inen, uzun bir gecelik giydirmiş olmasıydı. Bunu yapanın, omuzunu sarıp bağlayanla onu elinden geldiğince temizleyen kişi olmasını umdu. Yine de ne kadar savunmasız olduğu ve bunun ne kötü sonuçlar doğurabileceği düşüncesiyle ürperdi.

Yakıcı acıya bir saniye bile katlanamaz olduğunda Etta, dikkatini sol omuzuna çevirdi, omuzunu ve kolunun üst kısmını kaplayıp kaşındıran bandajı incelemek için bezi sıyırdı. Dudağını ısırarak iyileşmekte olan nemli yaradan bezi çekerken gözlerine bir anda dolan gözyaşlarıyla savaştı.

Pembenin korkunç, ürkütücü bir tonuydu; yeni oluşan derinin parıltısına özgü bir pembelik değildi bu, daha ziyade bir yanığın öfkeli rengiydi. Leke, yamuk yumuk bir şekilde su toplamış, şişmişti. Boğazındaki gerginlik dayanılmaz hâle geldi. Etta iç geçirdi, bakışları tekrar uyuyan muhafıza döndü.

Hadi yürü Spencer. Önce kaç, sonra düşün.

Etta, hareketin etkisiyle kusacakmış gibi hissetmemeyi başardığı anda bacaklarını yataktan aşağı indirdi ve ayak parmaklarını, tozlu şark halısına bastırdı. Bacaklarının, bedeninin ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını tam da test etmek üzereyken odanın karşı ucundaki kapalı kapının ardında, gümleyen hızlı ayak sesleri duydu.

Gözlerini karartan ve başını delicesine döndüren acele birtakım hareketlerden sonra Etta dört ayak üzerine çöktü, yatak sayesinde kapıdan içeri giren herhangi birinin görüş alanından çıkana dek başını eğdi.

"... almalı..."

"... bunu ona söylemeyi bir dene..."

Sesler, belirdikleri gibi hızlıca yitip gittiler ama kulaklarındaki hafif çınlama o kadar uzun süre kaldı ki Etta'nın parkelerden yükselen karışık müzik parçalarını fark etmesini geciktirdi. Şampanya köpüğü gibi fokurdayan insan seslerine bardakların çınlaması karıştı.

"–çok yaşa!–"

"Şerefe!"

Etta'nın içinde şaşkınlığını yakıp geçen bir korku aniden uyandı.

"Demek bu Ironwood'un şansı biraz olsun yaver gidiyor hâlâ."

Hem Nicholas hem de Sophia, Cyrus Ironwood'un her bir geçidi izleyen muhafızları olduğu konusunda onu uyarmıştı. Kendisiyle konuşan adamı tanımamıştı ama bunun bir önemi yoktu; sadece o kelimeyi, sadece o ismi duyması, başının ciddi bir belada olduğunu anlamasına yetiyordu.

Ama o düşünceyi bile başka bir korku yutuverdi.

Nicholas nerede?

Lahitteki o son birkaç saniyenin anıları parça parçaydı. Acıyı, kanı, Nicholas'ın dehşet dolu yüzünü hatırlıyordu ve sonra...

Daha sonrasında hissettiği şeyi tarif etmenin tek yolu şuydu: Bedeninin ortasına görünmez bir halat bağlanmış da onu içeri doğru patlayan karanlıktan bir peçeye doğru çekiyor gibiydi. Etta yumruklarını gözlerine bastırdı, aklına gelen düşünceyi yavaş yavaş su yüzüne çıkardı.

Kendi zamanımdan atılıp öksüz kaldım.

Zaman çizgisi değişti.

Geleceğim yok oldu.

Yakıcı ve boğucu panik hissi göğsüne doldu. Öyleydi –tüm bu parçalar, Sophia ve Nicholas'ın kendisine açıkladıkları şeylerle uyuşuyordu. Zaman kendisine uzanıp onu kapıvermiş, kendisini bir dizi geçide fırlatmış, sonunda da bildiği eski zaman çizgisiyle kazara yarattıkları yeni zaman çizgisi

arasındaki son ortak yıl ne zamansa işte oraya atıvermişti.

Çünkü Dikenler usturlabı mı almışlardı? Etta dikkatsizliğin zaman çizgisini değiştirebileceğini biliyordu ama yolcuların öksüz kalmalarına sebep olacak kadar vahim biçimde değişemezdi. Bunun için tasarı gerekiyordu. Amaç ve strateji. Usturlabı Etta'dan almaları, aleti yok etmesini önlemeleri yetmezdi; bu onu öksüz bırakmış olamazdı, başka bir şey olmalıydı. *Onu kullanmış olmalıydılar.* Düşünebildiği tek açıklama buydu. Dikenler usturlabı kullanarak tarihteki bazı olayları ya da anları geri dönülemez biçimde değiştirmiş, bozmuşlardı.

Şimdiyse Etta burada, Ironwoodlarla birlikteydi, Nicholas ise yoktu.

Renkler, göz kapaklarının ardında yanmaya başladı, kulakları çınladı; acı ve yasın çılgınlığıyla üzerine çöken bir kreşendo.

Anne.

Şu an onu düşünemezdi. Ironwood, Etta zamanında usturlapla dönmezse Rose'u öldüreceğine yemin etmişti. Ama... Etta derin bir nefes aldı. Annesi hakkında bildiklerine dayanarak Rose'un hayatta olduğuna, Ironwoodların onu tuttukları yerden çoktan kaçtığına inanmak –bunu umut etmek– zorundaydı.

Şimdi aynı şeyi yapma sırası kendisindeydi.

Omuzlarında gerilen kasları rahatlatmaya, sahne korkusu kendisini felç etmiş gibi olduğunda Alice'in öğrettiği biçimde nefes alıp vermeye çalıştı. Endişe, dehşet, bunların ona bir faydası yoktu; nefes aldı, nefes verdi, aldı, verdi, ta ki bu hisleri zihninden kovalayana, yerlerine süzülen, zarif notaları koyana dek. Müzik yumuşak ve durgundu, düşüncelerindeki

gölgeleri ışıkla dolduruyordu. Vaughan Williams'ın *The Lark Ascending* adlı parçası. Elbette. Alice'in favorisi, hocasının doğum gününde Etta'nın çaldığı parça... Met konserinden birkaç ay önce. Alice geçidin hemen ağzında vurulmadan önce.

Düşünme artık. Kaç hadi.

Etta yavaşça doğrulurken muhafızı koltuğunda kımıldandı ve hafifçe iç geçirerek pozisyonunu düzeltti. Kitap parmaklarının arasından kayıp ayaklarına düşmek üzereydi. Muhafızın, ayakkabılarını çıkarıp bir kitap alarak koltuğa kıvrılacak denli rahat hissetmesinin ne tuhaf olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Bir önemi yok. Kelimenin tam anlamıyla açık bir fırsat penceresi vardı ve Etta'nın bunu derhâl yakalaması gerekiyordu.

İterek biraz daha açtığı sırada pencere itiraz edercesine gıcırdadı. Seçeneklerini değerlendirmek üzere eğildi; sonra da çabucak odaya geri kaçtı.

Ay, tam tepedeydi; şehrin hasarlı kalıntılarını aydınlatıyordu. Uzaklardaki birkaç kandil dışında sokak ışığı falan yoktu ama Etta penceresinin altında uzanan tepeleri, tuğla ve ahşaptan moloz yığınları arasında gözden yiten sonra da kavrulmuş bir hâlde yeniden beliren eğimli, yılankavi sokakları gayet net bir şekilde görebiliyordu.

Havada duman ve tuz kokusu vardı. Israrcı rüzgâr, uzaklardaki okyanustan kalın bir sis tabakası taşıyordu, şehir, temiz ve serin pusu içine çekiyor gibi görünüyordu. Gökdelenlerin içlerinde oyulup çıkarılmış kısımlar vardı; pencereleri, kırık dişler gibi duruyordu. Ama Etta etrafta yeni inşa edilmiş gibi görünen –sadece iskelet ve bitmemiş tuğla cephelerden oluşan– binalar ve yapılar da görüyordu. Pek çok cadde ve

arsa yok olduğu için bu yıkımın boyutu ona, Nicholas'la birlikte gördükleri savaş zamanındaki Londra'yı hatırlattı.

Nerede olduğuna dair bir fikri var gibiydi ama daha idrak edemeden bu fikir uçup gitti. İçinde bulunduğu zaman daha aşikârdı. Mobilyalar, pahalı döşemelikler ve yatak takımları, birinin kendisine giydirdiği Viktorya dönemi bebeklerini anımsatan korkunç gecelik, yıkım... on dokuzuncu yüzyılın sonu? Yirminci yüzyılın başı mıydı?

Keyfini kaçırmamaya çalışarak *Eh*, diye düşündü, *tek yol içinden geçmek.*

Bir evin ikinci ya da üçüncü katındaydı, gerçi aşağıdaki yolun dik açısı yüzünden bunu tam olarak kestirmek zordu. Evin bu kısmında, çatıdan uzanan ve uzun kirişleri zemine çakılı, girift bir ahşap yapı iskelesi vardı.

Etta kolunu uzatıp en yakındaki destekle kendi arasındaki mesafeyi kontrol etti. Parmakları kolaylıkla kaba ahşabı kavradı ve bu kararı sorgulamadan, bunun neden kötü mü kötü bir fikir olduğuna dair tüm sebepleri düşünmeden önce pervaza tırmandı ve bacaklarını önce pencere çıkıntısına sonra da iskelenin en yakındaki yatay kalasa doğru sallandırdı.

"Delilik bu," diye mırıldandı, ahşabın en azından ağırlığının bir kısmını taşıyabilmesini umarak. New York City'de büyürken iskelelerin çöktüğüne dair kaç tane haber izlemişti?

Sekiz. Tam olarak sekiz.

Bir anda beynindeki kan çekilince dengesini tekrar sağlayana dek beklemek zorunda kaldı, kalp atışları sabırsız bir ritim tutturmuştu. Etta nefesini tuttu, pencere çıkıntısından önündeki ahşap kalasa aceleyle ilerlerken kolları gerilmekten titriyordu.

Kalas pek gıcırdamadı.

İşte, diye düşündü, *aferin sana. Böyle devam et.*

Bir bakıma bu, tuhaf bir merdivenden inmek gibiydi. Etta ara sıra yapı iskelesinin, ağırlığıyla sarsıldığını hissediyordu; kalaslar ve kirişler arasındaki bazı boşluklar uzanmak için fazla genişti. Ama her adımda kendine güveni yerine geldi; rüzgâr onu arkadan ittirmesine ve zemine ulaştıktan sonra nereye gideceğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen.

Alt kattaki cumba pencereleri, üsttekinden uzun ve çıkıntılıydı. Daha tehlikeli olmasına rağmen cam parıldıyor, içerideki ışık iskeleye vuruyordu. Etta, odaya göz atmak için karanlık örtüsünün içinde ilerledi; odada birileri varsa görülmesin diye yapı iskelesinin kenarına daha çok yaklaşmak zorunda kalacaktı. Ama önce bu binada –devasa evde– tam olarak kim olduğunu ve kendisini neden alıkoyduklarını öğrenmek istiyordu.

Oda, az evvel çıktığından daha genişti ve duvarlarında sıra sıra kitaplar olan koyu renk, haşmetli, ahşap raflar dizliydi. Pencerenin önüne konmuş bir çalışma masası ve genişçe arkalıklı, büyük bir koltuğun sırtı Etta'ya dönüktü ama oda bunun dışında boştu.

"Hadi," diye fısıldadı. "Kımılda Spencer."

Yaralı omuzunu her indirdiğinde ve uzattığında hissettiği acı yüzünden haykırmamak için sertçe ısırdığı dudağı kanamaya başladı. Üzerinde oturduğu kirişi, oyun parklarındaki demirlermiş gibi tuttu, ayak parmaklarını uzattı ve altındaki kirişe parmakları zar zor sürtünce içinin derinliklerinde bir panik dalgası hissetti.

Çok uzak. Bir sağına bir soluna bakarken kolları, bedeninin

ağırlığıyla gerildi; en yakındaki yatay kalasa uzanarak ona atlamak için yana doğru ne kadar hareket etmesi gerektiğini hesaplamaya çalışıyordu. Hayır, yapamayacaktı, alev alev yanan omuzu ve titreyip duran bedeniyle bunu yapamayacaktı.

Başaramayacağım. Tekrar aşağıya, bu defa yere, sokağın eğimine baktı ve beyaz, tiril tiril kumaştan bir yığın hâlinde, kanlar içinde orada yatmanın nasıl bir şey olacağını gözünde canlandırmamaya çalıştı. Yeterince yumuşak bir şekilde düşebilirse dengesini koruyabilir, kendini kontrol edebilirdi...

Önünde duran penceredeki ani hareketlenme Etta'nın dikkatini bir anda oraya çekti. Camın ardından şaşkın bir yüz ona bakıyordu. Etta hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı, nefesi boğazında düğümlenmişti. Pencere dışarı doğru hafifçe açıldı.

"Eh, başını biraz belaya sokmuşsun ihtiyar kızla–"

Kollarını kıza doğru uzatınca Etta hiç düşünmedi, hiçbir şey demedi, sadece tekme attı. Topuğu sert bir şeye denk geldi ve karşılık olarak acıyla bezenmiş, şaşkın bir, "Kahretsin!" duyunca biraz memnun oldu.

"Bu, çok gereksizdi!" dedi aynı ses, şimdi burnunu tuttuğu için söyledikleri biraz boğuk gelmişti kulağa.

Omuzundaki ve sol kolundaki acı, korkusunu delip geçti; kirişi tutan parmaklarına kramp girince gevşediler. Tek kolla asılı kalınca boğazından bir inilti koptu. Kırılmış tırnaklarını ahşaba batırırken çılgın bir biçimde ayağını bir yerlere koymaya çalışıyordu.

"Elimi tut; hadi ama salaklık etme," diyordu genç adam. O, pencereye tırmanırken Etta da yeterince uzaklaşmak için çırpınarak geri kaçtı. "Ciddi misin? Boynunu kırmanın daha iyi bir seçenek olduğunu mu düşünüyorsun yani? Kırıldım

doğrusu."

Rüzgâr hızlanarak açık saçlarının gözlerine girmesine, geceliğinin kenarının havalanmasına sebep oldu.

"Niyetini takdir edebilirim ama şunu bilmelisin ki bir bağırışımla seni yakalamak için aşağı koşuşturan mutsuz Dikenlerle çevriliverirsin. Ölmek istediğinden de şüpheliyim o yüzden hadi şu işi halledelim, çabucak içeri girmene yardım edeceğim."

"Dikenler mi?" Etta'nın kaşları birbirine yaklaştı. *Ironwoodlar değil mi yani?*

Sesleri, tuhaf gümbürtüleri ve gıcırtıları başta fark etmedi ama elinin altındaki titreşimler... İşte o zaman anladı. Yapı iskelesi rüzgârla sola doğru eğiliyordu sonunda Etta bir *şak* sesi duydu ve bir şeyin yaralı omuzuna çarparak aşağı düştüğünü hissetti.

Sonra da kendisi düşmeye başladı.

DÖRT

Her şey o kadar hızlı gerçekleşti ki Etta çığlık bile atamadı. Bir an düşüyorken bir bakmıştı ki kolundan yakalanmıştı ve bileğini kavrayan iki el, onu evin soluk renkli dış cephesine doğru çekmekteydi. Yanağı, sert taşa çarptı ve yapı iskelesi sarsılarak devrilip aşağıdaki sokağa park edilmiş eski moda arabaların üzerine yığılırken Etta gözlerini kapadı.

"Uzan biraz, olur mu?" dedi genç adam, güçlükle çıkmıştı bu sözler. Etta kafasını iki yana salladı. Yaralı omuzu kaskatıydı ve boylu boyunca, boynundan parmak uçlarına dek güneşle kavrulmuş, kızgın kumlarla dolu gibiydi.

Genç adam, Etta'nın bileğini tek eliyle tutarak diğeriyle geceliğinden kavramak üzere uzandı. Onu yukarı çekerken üst kattan gürültülü bir homurtu duyuldu. Etta'nın ayakları duvara sürtündü. Dirseklerini pencere pervazına sıkıca geçirene dek bir daha nefes almadı. Ardından pencereden içeri, genç adamın üzerine ve onun altındaki halıya doğru yığıldı.

Gencin üzerinden yuvarlanarak çekildi ve yere değer değmez sırtüstü durdu. Bütün bedeni, acı ve adrenalinle zonkluyordu; Etta'nın kalbinin çılgın ritmi haricinde bir şey duyabilmesi için nabzı sakinleşene dek uzunca bir süre geçmesi gerekti.

"Amma da heyecanlıydı. Her zaman başı dertte olan genç bir kıza yardım etmek istemişimdir; senin sayende eğlence ikiye katlandı."

Etta bir gözünü araladı, başını sesin geldiği yöne çevirdi. Yanında, dirseği üzerinde doğrulmuş olan genç, değerlendirircesine beğeni dolu bir bakışla onu inceliyordu. Etta kendisini iterek doğruldu ve aralarına gayet gerekli bir mesafe koymak için çalışma masasına doğru geriledi.

Çocuk genç biriydi; kendi yaşındaydı ya da belki birkaç yaş büyüktü. Kızıl tutamlarla ışıldayan, koyu kestane rengi kısa saçları vardı. Karman çorman saçları diken diken duruyordu ve Etta, evin içine yuvarlanırken tutunabilmek için gencin saçlarını çektiğini dehşetle fark etti. Genç adamın gömleğinin yakası açıktı ve ters giyilmişti; öylece alıp hiç düşünmeden üzerine geçirmiş gibi görünüyordu. Kirli sakalını kaşıyarak, yapılmamış bir espriyle gülümseyen delici mavi gözlerle onu inceliyordu.

Sesi... gözleri.

Ironwood.

Etta ayağa kalktı ama yolu çalışma masasıyla tıkanmıştı. Genç, Dikenlerle birlikte olduklarını iddia etmişti; bu ancak genç adam, Cyrus Ironwood'un saflarından ayrılıp Dikenlere katılmışsa mümkün olabilirdi. Ya da o da kendisi gibi bir tutsaktı.

Ya da yalancının tekiydi. Ama bu doğruysa o zaman... Etta, tam da olması gereken yerde demekti.

Kendisinden usturlabı çalan insanların yanında.

"Doğrusu beni biraz korkuttun, bunu itiraf edebilecek kadar cesur biriyimdir–"

"Neredeyim?" diye sordu, gencin lafını keserek.

Genç adam, onun konuşma yetisiyle irkilmiş gibi görünüyordu ama kalkıp köşe masadan Etta için bir bardak amber renkli sıvı getirdi. "Sesin de en az görüntün kadar kötü, ufaklık. Bir yudum al."

Etta ona baktı.

"Ah, hiç eğlenceli değilsin," dedi hafifçe dudağını sarkıtarak. "Herhâlde bunun yerine su istiyorsun. Burada bekle ve sessiz ol. Henüz kimseyi alarma geçirmemeliyiz, öyle değil mi?"

Etta bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ama yine de itiraz etmeden genç adamın kapıya doğru ilerlemesini ve kafasını koridora doğru uzatışını izledi.

"Sen, oradaki... evet, sen... bana bir bardak su getir. Ve bu defa içine tüküreyim deme... gerçekten bunu fark etmeyecek kadar cahil olduğumu mu düşünüyorsun?"

Sinirli yanıt derhâl geldi. "Senin lanet olasıca uşağın değilim."

Demek gerçekten de muhafızlar var. Asıl soru şuydu: Muhafızlar onu mu koruyorlardı yoksa kendilerini mi ondan koruyorlardı?

"Komutanının sana verdiği resmî emrin şöyle olduğunu düşünüyorum: 'Pek kıymetli çocuğa istediğini ver.' Bu kıy-

metli çocuk da su istiyor. Ve çabuk hallet. Adımların hızlı olsun. Sağ ol, dostum."

Etta dudaklarını büktü. Bu, kesinlikle bir Ironwood'du. Konuşulanlara bakılacak olursa da kesinlikle Dikenlerle birlikte çalışıyordu.

"Ben senin–" genç adam yanıtı dinlemeden kapıyı kapadı ve keyifli bir sırıtışla arkasına yaslandı.

"O kadar ciddiler ki onları sinirlendirmek çok daha kolay oluyor," diye fısıldadı göz kırparak. "Artık burada olduğuna göre ikimiz birlikte çok eğleneceğiz."

Etta ona ters ters baktı. *Mümkünü yok.*

Az sonra kapı pat diye açıldı ve bulanık görünümlü bir bardak su tutan bir el içeri uzandı. Genç adam, bunu alır almaz kapı şak diye kapandı. Etta bu defa kilidin döndüğünü duydu.

"Kullanılmış banyo suyunu mu getirdin?" dedi genç adam ahşabın gerisinden bağırarak.

"Onu getirsem şanslı olurdun!" oldu yanıt.

Genç adam, Etta'ya doğru gelip suyu uzatırken hâlâ söyleniyordu. Su, iğrenç kokulu ve kahverengiydi, içinde birkaç tane de şüpheli parçacık yüzüyordu.

Genç adam, onun yüzünü görünce "Kusura bakma, su meselesi tahmin edebileceğin gibi depremden sonra hiç iyi değil. Ama kimse sudan hastalanmadı." Etta sudan bir yudum aldıktan sonra da, "Şimdilik," diye ekledi.

Suyun tuhaf bir tadı vardı; belki biraz metalik biraz da kirli. Yine de Etta bunu iki koca yudumda içti. Gerginliği atlatmaya çalışırken eli ayağı hâlâ titriyordu.

"Neredeyim?" dedi buyurgan bir tonda. "Ve hangi zamanda?"

"San Francisco," dedi genç adam. "12 Ekim 1906. Birkaç gündür kendinde değildin..."

Gencin söylediklerinin ağırlığı üzerine çökerken Etta'nın ayakları kilime daha da gömülmüş gibiydi. On üç gün. On üç gün kaybetmişti. Nicholas, herhangi bir yerde olabilirdi. Sophia, herhangi bir yerde olabilirdi. Ve usturlap...

"Teksas çölünün ortasında kısacık bir süreliğine tanışmıştık, sen geçitten atıldıktan hemen sonra. Hatırlıyor olabilirsin belki?"

"Teşekkür etmemi falan mı bekliyorsun?" diye sordu Etta.

"Hak etmiyor muyum? Aynı geçitten geçerek öksüz kaldığımız için acayip şanslısın. Seni hem civardaki muhafızlardan hem de nalları dikmeni bekleyen çakallardan kurtardım. Hatta ben olmasam patron senin kalıntılarını yerin altına koyuyor olabilirdi."

Bunlar, en azından Etta'nın şüphelerini doğruladı. Zaman çizgisinde, o yıldan sonra doğan tüm yolcuların öksüz kalmasına sebep olan bir değişiklik yapılmış olmalıydı. Etta gözlerini kapadı. Sakinleşmek için burnundan nefes aldı.

"Ne değişti?"

"Ne mi değişti? Ha, zaman çizgisinde mi? Beni davet etmeyi unuttukları partiye bakılacak olursa zaman çizgisi, onların umdukları şekilde değişti. Bu kısımda dolanan ahmaklar, Rusların kaybettiğini ama yine de kazandığını falan söylüyorlardı. Ayyaş zırvaları. Neden hâlâ deprem sonrası manzarasına sahip San Francisco'da olduğumuzu ise Tanrı bilir. Bu insanlarla yeterince uzun süre kalırsan inan bana, sana her

yüzyılın en nahoş yerini gösterirler."

"Onlara sormayı denemedin bile, değil mi?" diye sordu Etta, ilgisizce. "Hangi yıl olduğunu yani?"

Gencin yüzünde hafiften paylayan bir ifade vardı. "Sana söyledim ya. 1906."

Etta kızgınlığını bastırmaya çalıştı. "Hayır, yani Teksas'tayken hangi yılda olduğumuzu?"

"Bunu söylemeli miyim pek emin değilim–"

Etta ileri atıldı, ağzına gelenleri, oğlanı haşlamadan önce güçlükle bastırdı. Son ortak yılı ondan gizleyemezdi; Şam'a, oradan da Palmira'ya olan adımları öğrenebilmesinin tek yolu buydu.

"Hey, hey!" genç adam doğrulup ondan uzaklaştı. "Burnuma bir tane patlatmadan önce gözlerinde beliren o vahşi bakışları gördüm yine. Silah olarak kullanılabilecek her şeyi kaldırdılar, inan bana."

Etta, elindeki bardağa sonra da tek kaşını kaldırarak tekrar oğlana baktı. "Son birkaç haftada epey yaratıcı oldum. Ufak bir Ironwood'u halledebilirim bence."

"Ufak mı?" diye terslendi oğlan, sesinde hem şüphe hem de hakarete uğramış gibi bir ton vardı. "Kim olduğumu bilmiyor musun?"

"Hayır. Kendini kutlamakla çok meşgul olduğun için teşrif bölümüne geçemedin." dedi Etta. "Gerçi, senin beni tanıdığını anladım."

"Senin kim olduğunu herkes biliyor," diye mırıldandı kızgın bir sesle. "Kendimi tanıtacak kadar düştüm demek."

Genç adam bir kolunu sırtına koydu, diğeriyle de belinden

bükülerek alaycı bir şekilde selam verdi. "Julian Ironwood hizmetinizdedir."

***

Şaşkınlığı yüzüne yansımış olmalıydı ki genç adamın gülümsemesi değişerek küçümseyici bir hâl aldı. Belli ki gencin beklediği tepki, bu değildi.

Julian Ironwood mu?! Etta ufak, cansız bir kahkaha attı. Zaman yolculuğu, beyni epeyce zorlayan bir dizi olasılığı hâlihazırda ona sunmuştu; doğduğu andan itibaren birlikte zaman geçirdiği keman eğitmeninin on sekiz yaşındaki hâliyle tanışmak bunlardan yalnızca biriydi. Ama işin ilginci, bu gibi deneyimler ölü biriyle yüz yüze gelmeyi hiçbir şekilde kolaylaştırmıyordu. Etta ifadesiz bir yüz takınmaya çalıştı çünkü genç adama dehşet içinde bakmasının adamın zihninde bazı uyarılara sebep olacağını biliyordu.

Nicholas, birine kaderi hakkında bir şey anlatmanın tehlikeleri, nasıl ve ne zaman öleceğini bilmenin bir kişinin seçimlerini ve potansiyel olarak da zaman çizgisini etkileyebileceği hakkında onu defalarca uyarmıştı. Alice, onu bu durumdan kurtarmış, özellikle hiçbir şey söylememesini istemişti ama şimdi...

Kalbinde toplanan suçluluk hissi tanıdık geliyordu. Etta dudağını ısırdı. Bu... yani Nicholas'ın kardeşiyle özellikle de onca yer arasından burada karşılaşma olasılığı neydi ki? Hem Nicholas neden Julian'ın bir dönem Dikenler tarafından alıkonulduğundan bahsetmemişti?

"Ya benim pek sevimli, sadist büyükbabam sana korkunç bir şey yaptı ya da bir dağdan düşerek –bana kalırsa gayet sa-

lakça bir şekilde– öldüğümü söylemek üzeresin," dedi. "Son günlerde yalnızca bu iki tepkiyi alıyorum."

"Sen..." Etta tükürükler saçarak hızla döndü. "Ben şey yapmak istemedim... sadece..."

"Sakin olur musun? Durduk yere kendini geriyorsun," dedi. "Gördüğün gibi ölü değilim."

"Bir dakika..." diye söze başladı Etta, genç adamın yüzünü daha dikkatli incelemek için yaklaşırken. Gözleri, Cyrus'unkilerle aynı buz gibi mavilikteydi, o sırıtışın ve kirli sakalın altından bile İhtiyar'ın yüzünde yıllarla eskimiş olan, aynı çıkık elmacık kemiklerini ve uzun, düzgün burnu görebiliyordu. Ayrıca ne kadar kısa olursa olsun, her konuşmayı kontrol etmeye dair Ironwoodlara özgü o huya da sahip gibi görünüyordu.

"Yaşıyorsun," demeyi başardı sonunda Etta. "Sen... yani ölmedin mi?"

Julian, sohbetten keyif alarak güldü ve bedenini işaret etti. "Hâlâ tek parçayım. Babalığın dediği gibi şeytana pabucunu ters giydiririm. Gerçi şeytanın, bizim İhtiyar olduğunu düşününce bu da amma tuhaf oldu–"

"Ne oldu?" diyerek araya girdi Etta.

Julian kızgın bir şekilde sırıttı. "Sen, bana ne bildiğini anlatsana."

Etta varlığından tamamen habersiz olduğu bir sabırla öfkesini bastırmaya çalışarak şöyle dedi: "Fırtına vardı... Taktsang Palphug'da bir manastıra çıkan patikada ayağın kaydı–"

"Babalık dünyaya gerçekten bu kadar çok detay verdi mi?" diye sordu Julian, eliyle saçlarını düzelterek. "Genellikle hemencecik ailenin onurunu kurtarmaya çalışır ama sanırım o

bile beni tam bir ahmak gibi gösterme fırsatını kaçırmak istemedi."

Julian'ın sözlerinde, dalga geçen ses tonuyla çelişen keskin bir ima vardı. Etta, onu bir kez daha inceledi –uyuşuk hâlini, hırpani kılığını, Etta'nın başta şeytanlık zannettiği, gözlerindeki parıltıyı– ve genç adamın hangi tarafının gerçek olduğunu, hangisinin asıl karakteri olduğunu merak etti.

"Şey yapar sanmıştım..." Odayı arşınlamaya başladı ama bu defa gözlerini yere çevirdi. "Şey... bir cenaze töreni yaptığını falan duymadım..."

Etta'nın kaşları kalktı. "Bilmiyorum. Herhâlde yapmıştır."

"Gerçi benim için bir önemi yok," dedi Julian hemen; kelimelerini elleriyle havada şekillendiriyordu. "Ama kar ve pusun içinde kaybolup gitmek biraz... hayal kırıklığına uğratıyor. İnsan şeyi bilmek istiyor... aslında önemi yok. Hiçbirinin gerçekten bir önemi yok."

"Dur... dur artık, beni geriyorsun," dedi Etta. "Bir saniyeliğine durup şunu bana doğru düzgün açıklar mısın?"

Julian, hop diye büyük çalışma masasının köşesine zıplayıp avuçlarını kucağında kavuşturdu. Birkaç saniye sonra çıplak ayaklarını sallayarak masanın ayağına vurmaya başladı; Etta, o zaman imkânsızı istediğini fark etti. Julian sürekli konuşuyordu aynı zamanda hareketsiz de kalamayacağı kadar çok enerjiye sahipti.

"O olayda da benim öksüz kalmamdan Dikenler sorumluydu," dedi Julian. "Üç sene önce Büyükbaba'nın o dönemdeki ticari çıkarlarına darbe vurmak için New York Fuarı'nı ateşe vermek üzere 1940 yılı New York'una giden bir geçit yarattılar. Aynı zamanda ben de Bhutan'daki dağdan salak

gibi düşmekteydim. 1941'de doğduğum için de geçitlerden atılarak 1939'a yollandım ki o da–"

"Eski zaman çizgisiyle yenisi arasındaki son ortak yıldı," diyerek onun sözünü tamamladı Etta. Bir yandan zaman çizgisinin, yolcuların eylemlerinin insafına kalmış yılları, bir yandan da her bir yolcunun, yüzyıllar arasında gidip gelirlerken bile düz çizgide ilerleyen şahsi yaşamlarını takip etmeye çalışırken beyninin patlayabileceğini düşündü. "Ama ben de 1940'tan sonra doğdum, o değişim sırasında öksüz kalmadım."

"O hâlde değişiklik sadece o yılla sınırlı olmalı, demek ki 1941'den sonrasını dalgalandırmamış. Şimdiye kadar bunu binlerce kez duyduğuna eminim, zaman çizgisinin tutarsızlıklara karşı nasıl olduğunu biliyorsundur."

Etta bunu biliyordu. Zaman, bir hız tümseğinin üzerinden geçiyormuş gibi kendini düzeltmişti. İlginçti.

"En azından o zaman Maldivler'e atılmıştım. Amma tatil yapmıştım. Gerekli geçitlerin yerini tespit ettiğim sırada sözde ölümümün haberlerini aldım ve ben de bundan faydalanmaya karar verdim."

"Ve son birkaç yıl içinde bir kez *–bir kez–* bile birilerine hayatta olduğunu söylemek aklına gelmedi, öyle mi?"

Ne Nicholas'a ne Sophia'ya ne de ailesinden herhangi birine.

Julian, kendini iterek çalışma masasından indi. Kitaplığa ilerleyip parmaklarını kitapların eğimli sırtlarına değdirerek odada gezindi. Onu izlemek, pencerenin önündeki bir kedinin huzursuz ve temkinli bir şekilde gidip gelişini izlemek gibiydi.

Nicholas'ın ağzından duymamış olsa o ikisinin akraba olduklarına asla inanmazdı. Bunun sebebi görünüşlerinin ötesindeydi. Nicholas, nereye gittiğini tam olarak bilemediği zamanlarda bile kendinden emin, uzun adımlarla yürürken Julian'ın hareketlerinde telaşlı bir şeyler vardı. Nicholas gibi uzun boylu da değildi; vücudu bir gemide yaşamanın getirdiği zorlu işler yüzünden bilenip aşınmamıştı da. Julian'ın sözcükleri, âdeta önce kim çıkacak diye yarışırcasına birbirinin peşi sıra koştururken Nicholas, kendisine karşı kullanılabileceklerini bildiğinden her bir kelimesini dikkatle seçerdi. Julian kabına sığamazken Nicholas çok temkinli, çok sakindi ve hislerini kontrol altında tutardı.

Çünkü buna mecburdu.

Çünkü Julian'ın sahip olduğu ayrıcalıkların hiçbirine sahip olmamış, onu hiç istemeyen bir ailenin ve aşağılayan, saygısızlık eden bir toplumun içine doğmuştu.

Duvardaki yamuk portreler gibi capcanlı bir öfke yeşerdi içinde. Eğer bu Julian Ironwood'sa bizzat Nicholas'ın kendisine olan sevgisini sömüren, ona yolculuğun özelliklerini samimiyetle öğretmek yerine sırt çeviren ve âdeta bir hizmetkâr gibi davranan kişiydi.

"Salağın tekiyim," demişti Nicholas, Etta'ya "çünkü her şeye rağmen o benim kardeşimdi. Ona asla başka şekilde yaklaşmadım. Ama belli ki aynı şey onun için geçerli değildi."

Julian, kardeşine hâlâ hayatta olduğunu söylemenin bir yolunu bulacak kadar bile nazik davranmamıştı. Nicholas'ın suçluluk hissiyle boğulmasına izin vermişti. Yıllarını, onurunu ve ahlakını sorgulayarak geçirmesine sebep olmuştu. Nicholas'ın Ironwoodlardan öfke dolu bir dayak yemesine ve

sürgün edilmesine de neden olan oydu.

Peki, bunca zamandır Nicholas ne için acı çekiyordu?

Hiç.

"Neyse işte ufaklık, hikâyeye devam edecek olursam bir süre ortalıklarda dolanarak öylece hayatımı yaşadım; çok param yoktu tabii ve bu yüzden birkaç kez başım da belaya girdi. Her şey oldukça sıkıcı ve yorucu bir hâl aldığında devreye Dikenler girdi. Büyükbaba hakkında bazı bilgileri satmanın karşılığında, düzenli yemek ve geceleri uyuyacak güvenli bir yer istemenin en iyisi olabileceğini düşündüm."

Etta'nın kendisine sempatiyle mırıldanmasını beklercesine kıza baktı. Etta bakışlarını tepedeki yanmayan pirinç şamdandan ayırmıyordu, parmakları masanın kenarını öyle sıkı kavramıştı ki elleri acımaya başladı. *Yapma. Buna değmez.*

"Sırası gelmişken," dedi Julian onun etrafında dönerek, "Konuyu sana getirmek isterim–yüce Tanrım!"

Etta, yumruğu Julian'ın yanağına değince eklemlerindeki zonklayan sancıdan memnun oldu; Julian sendeleyerek geri gitti ve zarafetten yoksun bir şekilde poposu üzerine yığıldı. Kocaman açılmış gözleriyle Etta'ya baktı, kız elini sallarken Julian'ın bir eli hâlâ yüzündeki kızarıklığı tutuyordu.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye inledi.

"Ölümünün kardeşine ne yaptığına dair," dedi her bir sözcükle sesini yükselterek, "bir fikrin var mı senin? Neler yaşadığına, pislik büyükbabanın ona neler yaşattığına dair hiçbir fikrin var mı?"

"Kardeşim mi?" diye tekrarladı Julian, afallamış bir şekilde. Etta'nın bu defa bel altına olmak üzere ona yeni bir tekme atma isteği yüzüne yansımış olmalıydı ki Julian, kilimin üze-

rinde debelenerek geri kaçtı.

Sonra da kızı şaşırtan bir biçimde "İyi ama... sen Nick'i nereden tanıyorsun?" diye sordu.

Etta onu inceledi. Julian gerçekten de çok şaşkın görünüyordu; bunun sebebi ya Etta'nın yumruğu ya Nicholas'ın adının geçmesi ya da her ikisiydi. Etta ona ne kadar güvenebileceğinden emin olamayarak şöyle yanıtladı: "Bir süre onunla yolculuk ettim."

Julian'ın kaşları havaya kalktı. "Büyükbaba için mi?"

Etta kafasını iki yana salladı ama bunun detaylarını vermesine fırsat kalmadan kapının kilidine bir anahtar girdi. Etta'nın masanın arkasına saklanarak gözden kaybolması için yeterli zaman vardı ama olduğu yerde kalıp Julian'ın tepesinde dikildi ve birisi iterek açarken kapı, işkence çekercesine gıcırdadı. İki adam, ellerinde silahlarla içeri daldı, her ikisi de pantolon ve düz beyaz gömlek giymişlerdi; Etta'yı görünce bir anda durdular. Öndeki, koyu renk, kalın bıyığı yüzünün yarısını gizleyen adam istavroz çıkararak geriye doğru büyük bir adım attı.

"Yüce İsa," dedi ve diğer adama baktı. İkinci adam biraz daha kısaydı, açık renk saçları kısacık kesilmişti ve çoğu da dökülmüştü. "Haklılarmış. Rose Linden'ın lanet hayaleti bu."

Öteki, sadece istavroz çıkarıyordu.

"Sizin beni korumanız gerekmiyor muydu?" diye şikâyet etti Julian. "Bu kız, belli ki delinin teki–"

"Deli demek az kalır," dedi koyu renk saçlı adam. Etta bu adamın, Julian'la su için ağız dalaşı yapan adam olduğunu anlamıştı. "Buraya girmeyi nasıl başardınız hanımefendi?"

"Bence asıl soru, gittiğimi fark etmeniz neden yaklaşık

yarım saati buldu?" dedi Etta, masanın üzerine koyduğu su bardağını almak için geri uzanarak. İki adamın da daha yanıt vermesine fırsat vermeden Etta bardağı masanın kenarına vurdu, üst kısmını kırdı ve elinde bardağın kırık ve sivri parçalı kısmı kaldı. Delice bir anlığına, Sophia'nın saldırganı neresinden kesmesi, boğazında nereyi hedef alması gerektiğine dair ona verdiği dersi zihninin yüzeyine doğru çıktı.

Kontrolünü kaybetme Etta. Burada kalması, usturlabı bulması gerekiyordu ve kilit altında tutulursa bunu yapamazdı. Ama bir yanıyla da bu insanların kendisini en zayıf, en çaresiz hâliyle görmelerinden nefret ediyordu ve bunu umursamadan edemiyordu. Kendisini zorlarlarsa onlarla savaşabileceğini göstermek istiyordu.

"Sakin ol bakalım!" diye haykırdı Julian. Adamlara bakmak için boynunu uzattı. "Bir şey yapmayacak mısınız?"

Açık renk saçlı adam, küçük siyah piştovunu doğrulttu, ardından bir küfür savurarak silahı pantolonunun bel kısmına geri koydu. "Hadi bakalım genç kız, odana dönme vakti geldi."

Etta uyduruk silahını savururken kestiği avcunda toplanan kan birikintisini görmezden geldi. "Hiç sanmıyorum."

Koridordaki cansız ayak sesleri gümbürtülü bir fırtınaya dönüştü, Etta'nın önceden duyduğu müzik de gürültülü biçimde cazırdayarak durdu. Etta bağırış çağırış seslerinden bazılarını yakaladı: "Gitmiş!" "Bulun onu!" ve Nicholas'ın tayfasını bile utandıracak çok çeşitli küfürler duyuldu.

"Burada!" diye seslendi koyu renk saçlı adam. "Ofiste!"

Heyecanlı hareketlilik son buldu ama tek bir ses çınladı. "Teşekkürler! Tanrı izin verirse bu gecelik bu kadar heyecan kâfi."

İki muhafız da doğruldu; daha ufak tefek olanı boynundan sarkan kumaşı düzelterek papyona benzer bir hâle soktu. Adam, odanın karanlıkta kalan köşesine ilerledi, elleri pantolonunun ceplerindeydi.

"Durumu kontrol altına almak üzereydik efendim," dedi hemen koyu renk saçlı adam. "Kızı odasına götürecektim."

"Görüyorum,"diye keyifle yanıtladı adam. "Ama durumu kontrol altına alan oymuş gibi duruyor."

Adam şömine ateşinin hafif ışığına doğru adım atınca Etta, onu ilk kez gerçekten görebildi. Bu, odasındaki muhafızdı. Adamın koyu renk gözleri odada gezindi, her birini teker teker inceledi ama bakışları Etta'nın üzerinde kaldı; bunlar öyle cesur bakışlardı ki âdeta odadaki diğer herkesi silip geçiyor, yalnızca ikisini bırakıyordu.

Adamın varlığı Etta'nın nabzının yavaşlamasını sağladı; sonunda sakinleşmişti ancak onu görünce hissettikleri, onu nereden tanıdığını hatırlayınca üzerine çöken huzursuzluk dalgasının yanında hiç sayılırdı. Bardak düşüp Etta'nın çıplak ayağının üzerine çarpıp yere yuvarlanana dek parmaklarından kayıp gittiğinin farkına varmadı Etta.

Kırlaşmış tutamlarla bölünen, siyah saçlar... sert yüz hatları... Etta, adamı şu an giydiği yüksek belli pantolonu ya da bol, beyaz gömleği içinde görmüyordu. Onu, Metropolitan Sanat Müzesi'nin Büyük Salon'unda, klasik, siyah-beyaz smokin giymiş ve gümüş çerçeveli bir gözlük takmış hâliyle görüyordu. Yani yirmi birinci yüzyılda.

"Beni tanıdın," dedi adam; sesinde Etta'nın kendisini tanıyacağını ummamış gibi hafiften onaylayıcı bir ton vardı.

Etta hem adama çarpmıştı hem de o ve Sophia, Alice'i bir

kan gölü içinde ölürken bulduklarında adamın koşarak geldiğini de görmüştü. Sanki bunun olabileceğini biliyormuş gibiydi.

Ya da belki de tetiği çeken kendisiymiş gibi.

İki muhafız derhâl adamın her iki yanına yanaştı; onun yörüngesine çekilmiş gibiydiler.

Adam, Julian'a bakarak bu defa hafiften sinirli bir şekilde, "İlk olarak bu odayı kontrol etmem gerektiğini nasıl da biliyorum!" dedi.

"O, benim üzerime düştü," diye itiraz etti Julian, pencereyi işaret ederek. "Bu sefer ben, gerçekten de kendi işime bakıyordum."

Adam, karanlık bakışlarını Etta'ya çevirdi, Etta bu defa üzerine dikilen bakışlarla karşılaşmaya zorladı kendini. Adamın dudaklarının kenarları yeniden yukarı kıvrıldı. "Buraya nasıl geldiğini sormama gerek yok çünkü zannedersem dışarıda yere yığılmış yapı iskelesi bunun cevabı. Söylesene, boynunu kırma ihtimali aklına gelmedi mi hiç?"

Adam o kadar sakindi, sesi öylesine ölçülüydü ki diğerleri onun yanında çılgın gibi görünüyordu. Duruşu, hiç gergin olmaması bile Etta'nın içinde onu kışkırtma, nereye kadar zorlanabileceğini görme isteği uyandırıyordu. Acaba öfkesinin sınırı neredeydi? Bu bilginin daha sonrası için işine yarayabileceğini düşündü; usturlabın nerede olduğunu, Dikenlerin onu nerede tuttuğunu söylemesi için onu kandırmaya çalışırsa lazım olabilirdi.

"Aslında," dedi Etta, "seni görünce keşke kırsaydım diyorum."

Etta adamın içten kahkahası, sesindeki neşe kıvılcımı kar-

şısında temkinli bir şekilde nemli ellerini korkunç geceliğine sildi. Adam, kel muhafıza dönerek elinin tersiyle onun göğsüne vurdu. "Sana, gözü kara olduğunu söylemiştim, değil mi?"

"Söylediniz," diye doğruladı muhafız. "Beyefendi, tüm bunların sorumluluğunu alıyorum..."

'Beyefendi,' elini salladıktan sonra muhafızın omuzuna yerleştirdi. "Zekice kaçışı sırasında orada uyuyan bendim. Winifred onu giydirsin; rahat ve düzgün bir şeyler giyince bana getirin, olur mu?"

"Tabii, efendim," dedi muhafız; ferahlama hissiyle neredeyse yere yığılacaktı.

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum," dedi Etta ileri doğru bir adım atarak. "Kim olduğunu bile bilmiyorum! Bana emirler yağdırmaya ne hakkın var?"

Adam kapıya doğru dönmüştü bile ama onun söylediklerini duyunca omuzları gerildi. Omuzundan üstünden bir bakış attı ama gözlük camlarında titreşen mum ışığı, gözlerindeki ifadeyi maskeliyordu. Julian ya gülüşünü ya da rahatsızlığını gizlemek için öksürdü.

"Benim adım Henry Hemlock ve sen burada benim himayemdesin," dedi adam. "Ne dersem onu yapacaksın çünkü ben senin babanım ve konuşacağımız çok şey var."

NASSAU
1776

BEŞ

Fırtına şafakta kopmuş, perişanlığı yeniden tanımlayan gece böylelikle biraz olsun insafa gelmişti. Nicholas ve Sophia, hâlâ sular seller götüren sokaklarda yorgun argın ilerliyor, suyun sahile doğru aktığı yolu takip ediyorlardı. Hizmetkârlar uyanıyor, şaşaalı, iki katlı ahşap binaların balkonlarında belirerek kilimleri silkeliyor ve atıkları sokağa boşaltıyorlardı. Koku o kadar berbattı ki Nicholas'a küçük kasabanın devasa bir lazımlık olduğunu düşündürüyordu. Nicholas'ın incelemeye gerek bile görmediği talihsiz bir sıçramanın ardından Sophia'nın ruh hâli keyifsizden korkunca dönmüştü.

Taverna sahibinden gizlenerek saatler harcamışlardı; aşağılık herif, kavganın sebep olduğu hasardan sorumlu tutabileceği birilerini bulmaları için bir grup adamı ve İngiliz askerini seferber etmiş, onlar da Sophia'da ve Nicholas'ta karar kılmışlardı. Tabii kendisinin keyifle kavgaya iştirak etmesini saymıyordu. Kendilerini arayanlardan kurtulmaya çalıştıkla-

rı ve gizlendikleri için Rose'un mektubunu çalan adamı arayışları sekteye uğramıştı. Görünüşe bakılırsa nadiren rastlanılan Çinli bir adam bile Doğu Hint Adaları'nda gerekli ilgiyi çekememiş, ardında görgü tanığı bırakmamıştı. Nicholas birden çok kez kendini sandığından daha fazla içip içmediğini, olmayan bir adamı uydurup uydurmadığını düşünürken yakaladı.

Ama üst kattaki fahişeler ve müşterileri de onu görmüşlerdi, yani kesinlikle...

Durup limana doğru döndü. Bir gemiye saklanmış olabilir miydi? Adam, sadece hırsızlık için olası hedefler arayan bir fırsatçı değil de bir Ironwood'sa buradan giden ilk gemiye yetişmeye çalışırdı. Nicholas o bölgeyi inceleme fikrini kafasında evirip çevirdikçe bu, ona daha da mantıklı geldi. Haberler, denizciler arasında sinekler gibi uçardı ve adamın görünüşü kesinlikle onların dikkatinden kaçmış olamazdı. Biri adamın nerede kaldığını ve önümüzdeki birkaç gün içinde limandan gemiyle ayrılmak gibi bir planı olup olmadığını biliyor olabilirdi.

Lanet olsun Rose, diye düşündü kim bilir kaçıncı kez. *Kendi başına gelip bizi beladan kurtaramadın, değil mi?*

Nicholas'ın adımları yavaşlarken Sophia ileriye doğru atılmaktaydı; aralarında epeyce bir mesafe açılmışken arkasına döndü. "Kafan mı durdu, ne oldu? Hadi kımılda. Şu lanet olasıca kedi fare oyunu cehennemi bitsin artık."

"Sen devam et," dedi kıza. "Ben başka bir ipucunu takip edeceğim–"

Nicholas'ın ağzından bu sözler dökülür dökülmez Sophia ayaklarını yere vura vura ona doğru geldi, zaten ıslanmış olan

ayakkabılarından sıçrayan çamurlu sular Nicholas'ın suratına geldi. "Neymiş bu ipucu?" diye üsteledi. "Yoksa artık kaba tahminlere 'ipucu' mu demeye başladık?"

Nicholas, sabredebilmek amacıyla derin bir nefes aldı ve Sophia'nın daha sonra kendisine karşı kullanacağı bir şeyi açık etmemek için sözlerini dikkatlice seçti. Yoksa kıza, daha sonra sırtına saplayacağı bir bıçak vermiş olurdu. "Ben koya gidiyorum, hırsızdan haberi olan birileri var mı diye bakacağım."

"İyi," diye homurdandı kız, o yöne dönerek. "Çabuk olalım."

Nicholas başını iki yana salladı. "Sen sahile dön, biraz dinlen–"

"İtiraf etmeliyim ki," diyerek araya girdi kız, soluk tenli ellerini yanlarında kıvırırken bakışlarıyla Nicholas'ı delip geçiyordu, "Linden'ın seninle yolculuk etmeye nasıl katlandığına dair hiçbir fikrim yok. Özel ortaklığımızın üzerinden daha birkaç saat geçti ama daha şimdiden seni pencereden aşağı atmak istiyorum."

Nicholas, öfkenin kendisini nasıl da çabuk ve sert bir şekilde ele geçirdiğine şaşırdı. Bitkinlik, açlık, bıkkınlık; dilediği bahaneyi öne sürebilirdi ama işin gerçeği Sophia'nın, kalbinde hâlâ açık olan bir yaraya dokunmuş olmasıydı. "Onun ismini bir daha ağzına alma sakın. Lütfen benim sabrımı sınama hanımefendi."

Sophia ters ters baktı. "Yani, senin şu pek düşkün olduğun ahmak erkeklik gururuna ve bahaneler uydurma huyuna nasıl katlandığını anlamıyorum demek istedim. *Burada kal, geri dön, kımıldama, devam et*, deyip duruyorsun. Sen benim dadım

değilsin ve ben de senin lanet olasıca salak gemindeki adamlarından biri değilim, bu yüzden bana emirler yağdırmayı kes. Bir kez daha beni bu işin dışında, bırakmaya çalışırsan o zaman seni gerçekten vuracağım. Hem de hassas bölgenden."

"Hatırlatmama gerek var mı acaba?" dedi Nicholas; kızın kendisini böyle delice öfkelendirmesinden nefret ediyordu. "Dün akşam içkiye öyle bir gömüldün ki mantıklı davranıp kimliğimizi ele vermemek yerine bir tabancayı ateşledin ve bunu kalabalık bir taverna içinde yaptın. Daha dün, sana bakışından hoşlanmadığın için bir İngiliz'i canından bezdirdin ve sövüp saydın; bu yüzden de neredeyse bizi kodese tıktırıyordun."

"En azından daha iyi bir yerde uyumuş olurduk," diye homurdandı kız.

Bana asla saygı duymayacak, diye düşündü Nicholas nefretle midesi bulanarak. *Beni hep bir hiç olarak görecek.*

"Günün birinde adını salgın bir hastalığa verecekler," dedi.

"Umarım berbat bir hastalık olur," diye yanıt verdi kız. "Her genç kızın rüyası."

"Başından beri bana hep bir pislik muamelesi yaptın," diye devam etti Nicholas kızın sırıtışını görmezden gelerek. "Etta'nın bana nasıl dayandığını bilmek istiyor musun? Çünkü biz onunla ortaktık, çünkü biz birbirimize güveniyorduk ve o kendi başının çaresine bakabilecek beceriye sahipti. Sense ikimizi de öldürtmeye ant içmiş gibi davranıyorsun. Sen gözden çıkarıldığını düşünedur, Etta'nın senin ihanetinden sağ kurtulduğunu görmem gerek benim."

Nicholas, kızın kaçınılmaz bir şekilde kendisine vereceği iğneleyeceği yanıta ve pek hoşlandığı tepeden bakan sırıtışına

kendini hazırladı.

Ama Sophia şapkasını çıkarıp kısa örgüsünü tutturmak için kullandığı küçük deri parçasını çözmekle ilgilendi. Parmakları saçlarının arasında gezdirerek örgüyü sessizce açtı. Önceki gecenin eğlencesinin enkazları olan, hanlardan ve tavernalardan sendeleyerek çıkan çipil gözlü adamlarla yan yana geldiler. Bazıları en azından gömleklerini pantolonlarına sokma girişiminde bulunuyorlardı. Yine de Nicholas kafasını iki yana salladı. Bu hâlde dönecek olsalar Kaptan Hall, hepsini teker teker gemisinden atardı.

Hall. Nicholas, ona yaşadığına ve genel anlamda iyi olduğuna dair bir not göndermişti ama henüz bir yanıt almamıştı. Gemileri limana dönene dek de bir yanıt gelmezdi. Nicholas, gemiyle açılma, ufka doğru yitip gitme düşüncesinin zihnindeki yankısına karşı koymadı; sırf o yaşamın basitliği ve kendisini hemencecik tekrar bağrına basacağı için.

Biri, tiz ve müstehcen bir taverna şarkısını ıslıkla çalmaya başlayınca etraftaki adamlar kıs kıs güldü. Görünüşe bakılırsa Nicholas farkına varmadan evvel bu liman şehri, silkinerek geceyi bir anda üzerinden atmıştı. Kan kırmızısı paltolar sokakları renklendirdi, resmî üniformalar ve ışıldayan düğmeleri, etraflarının aksine daha da resmî görünüyordu. Yük arabaları, yolda yukarı aşağı çekilirken tıpkı adanın sakinleri gibi gidip gelirken yüklerinin ağırlığı altında inleyip zangırdadı. Yeşil palmiyeler ve çalılıklar, güneşle boyanmış gibi görünüyorlar, ancak güçlü bir fırtınanın ardından olduğu gibi sıcaktan memnun parıldıyorlardı. Eski hisar, batı tarafında tepede dört uçlu bir yıldız gibiydi, nemli gri taşlarına ışık vururken yüksek duvarları göz kırpıyordu.

"Hadi git," dedi Sophia, körfezdeki gemileri başıyla işaret

ederek. "Madem kurtulmak istiyorsun, orada iki... üç... dört tane şansın var."

"Sen ne saçmalıyorsun?" diye sordu Nicholas; kızın, kendi düşüncelerine böylesine hâkim olmasının ne kadar da sinir bozucu olduğunu görmezden gelmeye çalıştı. "Sarhoş musun sen hâlâ?"

"Sadece gözlemciyim," diye şakıdı kız.

"Ne bildiğini düşünüyorsan seni temin ederim ki yanılıyorsun."

"Burada vaktimizi harcadığını biliyorum mesela. Usturlabı gerçekten umursamadığını biliyorum. Sen, sadece o ceylanlarınki gibi iri, mavi gözleriyle sana bakan tek kızı umursuyorsun."

"Bu doğru değil," dedi Nicholas ısrarla. "Hem ceylanların gözleri mavi olur mu hiç?"

"O hâlde hâlâ burada ne arıyoruz?" diye meydan okudu Sophia ellerini beline dayayarak. "Yeterince beklersek Rose'un kızını bulabileceğini ve sana getireceğini mi sanıyorsun? Son ortak yılı öğrenmeye ihtiyacımız yok ki. Bir işimize yaramaz. Dikenler usturlabı aldılarsa onunla yolculuk ediyorlardır ve onları bulmak da usturlabı bulmanın en kolay yolu olur. Ama sen bunu düşünmedin bile, öyle değil mi?"

Nicholas yorulmuştu; Ironwoodlardan, yolculardan, masum insanların yaşamlarına burnunu sokmaktan ve kendi yakınlarının açgözlülüğü ve talepleri yüzünden acı çekmekten yorulmuştu. Ironwood'un kahrolası usturlabı alıp da cehennemin dibine gidebileceğini söyleyebilirdi; tabii Ironwood'un Nicholas'ın kendi zamanında meydana getireceği hasarı bilmese.

"Bir söz verdim," oldu tek söylediği.

"Sözler azizler ve ezikler içindir. Çoğu zaman kendimize verdiğimiz sözleri bile tutamıyoruz."

Şapkasının altından somurtarak baktı kıza. "Sen ve ben tamamen farklı insanlarız."

"Yapma ya!" diye alaycı bir şekilde güldü Sophia. "En azından gerçekten tek istediğin şeyin Etta'yı bulmak olduğunu itiraf edecek kadar erkek ol."

Nefes almaktan bile fazla istiyorum. Ama bu, yağmurda yüzmek gibiydi; nereye giderse gitsin gerçeğin soğukluğundan kurtulamıyordu. Etta, usturlabı bularak başladıkları işi bitirmesini isterdi.

Ve onu ölüme terk etmesini mi?

Sağ eli yanında yumruk oldu; kızın elini tutmanın nasıl bir şey olduğu anısını neredeyse yakalayacaktı.

İşte buydu. Kendini tanıdığı gibi onu da tanımanın verdiği o sakin kesinlik. Etta hayatta kalmayı başaramadıysa tüm bunların hiçbir anlamı yoktu; gelecek Nicholas'a ait değildi, Etta'ya aitti ve her zaman onun düşlerine bağlıydı. Nicholas, kızın başarısını ve mutluluğunu, kalbindeki bitmemiş özlemleri dindirmesi için bir şans yakalamasını istemişti. Bu hayatta iyi olan her şey ya onunla ilgiliydi ya da onun için yapılanlarla.

Onunla birlikteyken onca aşılmaz güçlük yaşasalar bile karşı karşıya gelmeleri kaçınılmazmış gibi görünmüştü. Yollarını bir şeylerin tıkadığı her seferde bu, sadece o birlikte kalma gereksinimini beslemeye hizmet etmişti. Ama ara sıra, geceleri ateşe bakarken ya da çalıntı anlarda düşünürken bir şüphe onu kıskaca alırdı. Her ikisi de çok ama çok inatçıydılar. Yaşamın kurallarına, kendilerini sınırlayan bu duruma

başkaldırmaya öylesine kararlıydılar ki Nicholas, sadece isyan etmek için bir araya gelmiş olmalarından endişe ediyordu.

Ama sonra onun yüzü aklına gelirdi, onu daha ilk gördüğü andaki ateşli yüzü. Nicholas'ın elleri kuru ve çatlakken onun teninin yumuşaklığını anımsıyordu. Yeryüzü, yaklaşan kışla titrerken yanındaki kızdan yayılan sıcaklığı hatırlıyordu. Etrafındaki insanların gözlerindeki küçümseyici bakışları hissederken Etta'nın, inancıyla ona aşıladığı yenilmezliği hatırlıyordu.

Böylece şüpheler geldikleri gibi sessizce çekilir, yerlerini, karanlık ve derin okyanus kadar engin bir huzura bırakırdı. Nicholas, Etta'nın bahsettiği o mekânı, ikisine özel o zamanı bulabileceklerine inanıyordu. Buna inanmak zorundaydı.

Etta öksüz kaldığından beri haftalar geçmişti. Umduğu gibi yarası iyileştiyse ve yardım bulduysa mücadele etmeye devam edeceğini ve Şam'a giden yolu bulmak için işe koyulacak kadar güçlü olduğunu biliyordu. Belki de yarı yolda karşılaşır, başladıkları işe yani yaşamın kurallarını yeniden yazmaya devam ederlerdi.

Sophia üsteledi. "Hadi gidip bul onu, gün batımına doğru yelken aç ve beni de bırak ki..."

Kız sözüne devam etmeyince, "Bırakayım ki?" dedi Nicholas hızla ancak yanıtı zaten biliyordu. *Bırak ki usturlabı tek başıma bulabileyim.* Hah; acı gülüşünü çıkmadan bastırdı. Nicholas'ı oyun sahasının dışında bırakmak kızın ne kadar da hoşuna giderdi; planladığı şeyle arasında hiçbir engelin kalmaması onu nasıl da mesut ederdi.

Sophia ona yanıt vermek yerine bakışlarını çadırlara ve

ahırlara çevirerek tartışmaya devam etti: "Rose Linden'ın seninle burada buluşacağına dair verdiği söz ne olacak? Burada oturup boş boş parmaklarınla oynayıp zaman geçirmekten ve anneciğin bize ne yapacağımızı söylemesini beklemekten bıkmadın mı? Etta'yı bulmak istiyorsan eğer bu, seni kendine getirecek ve yeniden usturlabın peşine düşmeni sağlayacaksa o zaman biz de onu arayarak işe başlarız. Büyükbaba'nın, Dikenlere bizden önce ulaşabileceği düşünüldüğünde bu bir risk olacak ama sanırım bunu göze almak zorundayız. Bu da senin mide bulandırıcı biçimde sevdalı olmandan dolayı ödeyeceğimiz bedel olur."

Nicholas kaşları çatık vaziyette, dikkatle kızı inceledi. Merhametli olmak kızın doğal yaradılışıyla çelişiyordu ve Sophia hoşluklara karşı öylesine dirençliydi ki Nicholas içine süzülen şüpheyi durduramıyordu; belki de asıl niyetini belli etmemek için onunla bunu tartışıyordu.

"Ironwood ne olduğunu bilmiyor olabilir–"

"Gülünç olma. Şimdiye dek ne olduğunu öğrenmiştir. Bizdense o dikenleri bulmakla daha çok ilgileneceği için ona karşı küçük bir avantajımız var ve bunu kullanmamız gerek. Yani tik tak, zaman azalıyor. Hadi yürü."

Nicholas ne kadar kabul etmek istemese de kızın hakkı vardı. Son birkaç gün içinde bu oyunu yalnızca kendisinin dürüst bir şekilde oynamaya gönüllü olduğunu anlamıştı ve dürüstlüğün sadece safların bir huyu olup olmadığını düşünmeye başlamıştı.

"Onu aramaya nereden başlayacağız?" dedi Nicholas; gerçi bunu sorduktan sonra fark etti. "Başka bir yolcuya rastlamadan son ortak yılı nasıl belirleyeceğiz?"

Bir Ironwood ya da Ironwood müttefiki, onları gördüğünü ödül için İhtiyar'a hemencecik rapor ederdi. Rose'un vereceği bilgi olmaksızın Etta'yı aramak, gözleri kapalı hâlde bir yön belirlemek gibi olacaktı. Kapalı gözlerle bir gemiyi bile yönetmekten hoşlanmıyorken yaşamı için bu çok daha nahoş olabilirdi.

"Sana söylediğim gibi Remus ve Fitzhugh Jacaranda'yı bulacağız," dedi Sophia. "Büyükbaba'ya ihanet edip Dikenlere katıldıktan sonra sürünerek geri geldiklerinde Büyükbaba onları dünyadaki en berbat görev yerine atadı. Büyükbaba'yla aralarında hiçbir aşk kalmadığına her şeyin üzerine bahse girerim; bildikleri şeyleri ücret karşılığı paylaşmaya gönüllü bile olabilirler. Ya da sen onlara trajik hikâyeni anlatabilir ve erkeksi ve kahramanca birkaç gözyaşı akıtabilirsin."

Bir de acıması eksikti. Aman ne harika! Sabır taşı sonunda çatladı. "O kadar berbat, o kadar uzakta bir yerdelerse zaman çizgisindeki değişimi duydukları ne malum?"

"Bir şey duymadılarsa bile bizi duyma ihtimali olan birilerine yönlendirebilirler. Her iki şekilde de boşa zaman kaybetmemiş oluruz."

Nicholas, bunu düşünerek burnundan sertçe soluk verdi.

Sophia, muhtemelen hayatında ilk defa makul konuşuyordu. Zaman kaybediyorlardı. Nicholas gerçekten de Rose'un oyunlarından bıkıp usanmıştı. Jacarandalar, Etta'yı daha kısa sürede bulabilmesi için ona yardımcı olabileceklerdiyse o zaman istikamet orasıydı. Yardımcı olamasalar bile en azından Nicholas, ileriye doğru hareket ettiği, Rose'un kendisini hapsettiği o eylemsizlik döngüsünü kırdığı hissiyle kendini teselli edebilecekti.

"Pekâlâ," dedi yumuşayarak. "O hâlde senin yolunu deneyeceğiz. Etta'yı arama işinden bir şey çıkmazsa... o zaman usturlabı tek başımıza bulmaya çalışacağız. Söz veriyorum."

Sophia gözlerini devirip tekrar onun önüne geçti. "Azizler ve ezikler, unuttun mu?"

Nicholas'ın artık kesinlikle emin olduğu gibi Sophia sadece kendi kazancı için usturlabın peşindeyse o zaman kırılgan ateşkesleri sona erecekti ve Nicholas kızı usturlaptan uzak tutmak için ne gerekirse yapacaktı. *Her ne gerekiyorsa.*

"Sözüne sadık olmak onur prensibinin temelidir," diye seslendi.

"Onurmuş." Sophia tiksinmiş görünüyordu. "O zıkkımdan bende pek kalmadığı için şanslıyım."

Öğle güneşi, üzerine çöken berbat bir sıcaklıkla birlikte geldi; ekim ayı için bu hiç de uygun değildi. Çok şükür ki kamplarına giden yolu sessizce yürüyorlardı; Sophia önden ilerliyor, Nicholas da onun birkaç adım arkasından geliyordu. Bunun sebebi, sadece aralarında bir sohbetin doğmasını istemiyor oluşu değildi; aynı zamanda yanlarından geçen beyaz kadınların ve erkeklerin onun bir hizmetkâr, bir köle olduğunu düşündüklerini biliyordu. Nicholas, bu düşünceyi savuşturmak istercesine kafasını iki yana sallayarak omuzlarını geriye aldı. Bu maskaralık, güç bela yükseltmeyi başardığı moralini de çökertmişti. Bir saat sonra kamplarını kurdukları sahilin üçra kısmına nihayet vardıklarında da her ikisinde de kalan iyi niyetin son kırıntıları buhar olup uçmuştu.

"Lanet olsun!" diye söylendi Sophia ve Nicholas onu yırtık pırtık paltosunun yakasından tutmasa ileri doğru atılacaktı.

Battaniyeleri özensizce etrafa saçılmış, palmiye ağaçlarına

gerdikleri hamaklar sökülmüş ve karman çorman yığınlar hâlinde bırakılmıştı. Nicholas'ın, yağmur suyunu biriktirmek üzere gür yeşilliklerin arasına gizlediği bir tanecik yemek pişirme tencereleri ters çevrilmişti dolayısıyla da içmek ya da bir şey kaynatmak için su biriktirememişti.

Ama kamplarını altüst eden, eşyalarını herkesin çalabileceği şekilde ortalığa seren şey fırtına değildi. Bunun sebebi, yağmur suyuyla dolu ateş çukurunun önünde bağdaş kurarak oturmuş, son kalan kuru etlerini yiyen ve bir sonraki yüzyılda icat edilecek olmasına rağmen Sophia'nın ısrarla getirmek istediği ışıkla oynayan, ufak tefek bir suretti.

"Onu derhâl bırakın bayım!" dedi Nicholas buyurgan bir tonda.

Ufak tefek adam kafasını kaldırdı, bir parça kuru et dudaklarından sarkıyordu. Koyu renk gözleri dikkat çekici farklılıktaydı. Bunların üzerinde, sanki biri mürekkebi almış ve başparmağının şeklini çıkarmış gibi duran koyu renkli, kalın kaşları eğimli bir şekilde duruyordu. Şaşırtıcı biçimde narin görünen burnu ve çıkık elmacık kemikleri güneşten yanmıştı; onun dışında pürüzsüz ve açık renk olan tenindeki tek kusur buydu.

Adamın dudakları, dişleri arasına kıstırılmış kuru eti kuşatan, utanmaz bir gülümsemeyle aralandı. Yıpranmış lacivert palto hışırdarken adam eldivenli elini yukarı kaldırdı ve parmaklarını küçük bir dalga gibi oynattı.

Hırsız.

ALTI

Nicholas kendini toparlayıp konuşana dek öfke dolu birkaç saniyenin geçmesi gerekti. "Adınız nedir, bayım? Ve bizimle ne işiniz var?"

Adam, başını yana eğip onu inceledi. Bir süre sonra yanıt verdiğinde sesi, Nicholas'ın tahmin ettiğinden daha tizdi ve hiç duymadığı bir dilde konuşuyordu. Kulak tırmalayıcı kahkahasının ise tercümeye ihtiyacı yoktu.

Sophia aynı dilde, hırsızın yüzünde parıldayan neşeyi silen bir dizi kelimeyi bağırıp çağırmak suretiyle karşılık verdi. Nicholas genç kızın paltosunu tutmayı bırakarak Sophia'nın küçük adama doğru atılışını izledi. Adam, üzerine tünediği devrik palmiye ağacından yuvarlanarak indi ve kızdan hoplaya zıplaya kaçıp durdu.

Dün gece içtiği onca şeyden sonra Sophia'nın cehennem davulları gibi zonklayan bir baş ağrısı olsa gerekti bu yüzden açıkçası Nicholas, paltosunun içinden piştovunu çıkarıp ni-

şan aldığı için kızı suçlayamadı.

Ufak tefek adam donakaldı. Nicholas'ın bakışları adamın beline sıkıştırılmış altın renkli bir şeye takıldı; bir bıçaktı belki de. Ateşkes en azından ona riski değerlendirmesi için zaman kazandırdı: Adam İngiliz kıyafetleri giymişti ama gömleğinin kolları ve bol pantolonunun paçaları minyon yapısından dolayı kıvrılıp tutturulmuştu.

"Tüfeği bırak *nüshén*'," dedi adam.

Sophia hırlayarak ona doğru atıldı. Adam iki kıvrak hareketle Sophia'nın elinden silahı aldı ve şaşkın hâldeki kızı, dizleri üzerine yere çöktürdü.

Sophia kükredi ve yılmayarak adamın ayaklarını yerden kesebileceği kadar doğrulmaya çalıştı. Adam rahatça geri sıçrayıverdi.

Adamın yüzündeki bir şeyler değişti, kadınsı bir yumuşaklık, kızlara özgü neşeli bir kahkahayla birlikte beliriverdi. Sophia'yla Nicholas yaptıkları hatayı aynı anda fark etmiş görünüyorlardı ve Sophia gerilerek sonraki hamlesinden vazgeçti.

Bu, bir adam değildi.

Bir kadındı.

Nicholas başını yana eğerek yeniden hırsızı inceledi. Şu an görebiliyordu elbette; amma da körlük ve küstahlık etmişti ama Üç Taç Tavernası gece karanlıktı ve hırsızı kısacık bir an görebilmişti. Hırsızın göğsünün etrafına sarılı kumaş, gevşek gömlek yakasından görülebiliyordu.

Hırsızın bakışları Sophia'dan ayrılıp Nicholas'ınkilerle buluştu. "Bakmayı kes *gŏu*, yoksa gözlerini oyarım."

*Yay. N.: *Aman Tanrım* anlamındaki Çince ifade.

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi Nicholas kendi piştovunu kadına doğrultup nişan alarak. "Çaldığın mektubu istiyorum."

"İkinizin de silahları dolu değil," dedi genç kadın parmaklarını onlara doğru şaklatarak. "Çok hafif görünüyorlar. İkiniz de barutluk taşımıyorsunuz. Ve..." Acınası hâldeki kamp yerlerinde bir göz gezdirdi. "Zaten buna paranız yeter mi ki?"

"Silah kullanmanın birden fazla yolu var," diyerek dikkat çekti Nicholas. "Kaç tane olduğunu öğrenmek ister misin?"

Bunun üzerine hırsızın gül goncasını andıran dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Zannedersem ben senden çok daha fazlasını biliyorum, *bèn dan*."

Nicholas, hırsızın bıçak gibi keskin sözleriyle kasılan midesini rahatlatmaya çalıştı.

"Kimsin. Sen," demeyi becerebildi Sophia, sıktığı dişlerinin arasından.

Genç kadın şapkasını çıkardı, iğrenç bir şey gibi bunu kumların üzerine attı. Pelerininin altına sakladığı uzun, siyah saç örgüsünü ardından da Nicholas'ın bir parmağı uzunluğundaki yeşimden ağır bir kolye ucunu çıkardı. Bunun üzerine kazılmış ağaç, bir çamdı; uzun, oka benzer bir şekli vardı. Dalları diğer aile mühürlerindekiler gibi sık değildi ama yine de sağlam ve gururlu bir duruşu vardı.

Hepsine lanet olsun, diye düşündü Nicholas; üzerine bitkinlik çöküyordu. Bir de durmuş boş yere, bu suçlunun kendi gizli dünyasıyla hiçbir bağı olmayan alelade bir hırsız olduğunu ummuştu. Nicholas asla o kadar şanslı olamayacağını düşündü.

"Hemlock..." diye söze başladı.

"Seni, büyükbabam mı gönderdi?" diyerek araya girdi Sophia.

Kız kaşlarını çattı. "Onun için asla çalışmam. Hizmetlerim için yüklü bir ücret ödese bile."

Kiralık biri demek ki. Hall'den onlarla ilgili hikâyeler duymuştu: Jacaranda ve Hemlock ailelerinin, Ironwood onların yolcularını ve muhafızlarını ele geçirip onları kendi klanına kattığında İhtiyar'a teslim olmayı reddeden üyeleri. Hizmetlerini, kendilerine ödeme yapabilecek her türlü yolcu veya muhafıza sunarlardı. Nicholas, onların ne tür işler yaptıklarını her zaman merak etmişti; onların genellikle ele avuca sığmaz aile üyelerinin ya da kayıp eşyaların izini sürdüklerini veya belki de sessizce, zaman çizgisinde bir değişimle sonuçlanmayacak kadar küçük değişiklikler yaptıklarını düşünmüştü.

"Bana Li Min diyebilirsiniz," dedi.

"Canım isterse sana ahmak derim," diye lafı yapıştırdı Sophia. "Bıçağımı çıkarıp bağırsaklarını deşmeden önce bana burada ne halt ettiğini söyle çabuk."

Nicholas, etrafının çeşitli derecelerde öldürme niyetine sahip kadınlarla çevrilmesinin kaderi olup olmadığını bir an için merak etti.

Kız gülümsedi. "İş yapacağın biriyle böyle konuşulmaz."

Sophia derin bir nefes alarak patlamak üzere göğüs kafesini doldurdu ama Nicholas ondan hızlı davrandı. "Mektubumuzu geri almak dışında seninle bir işimiz yok. Onu neden aldığına dair bize bir açıklama yapacak kadar nazik olmazsın sanırım? Onu çalman için seni kim tuttu?"

Ve de biri onu alman için sana para ödediyse neden buradasın ve mektubu karşımızda sallayıp duruyorsun? Tabii, Nicholas ve

Sophia'nın mektuba bakmak için kendisine biraz rüşvet vermelerini umarak çifte çıkar elde etme peşinde değilse...

"Beni birinin tuttuğunu hiç söylemedim ki," dedi Li Min. "Karşılaştığım yolcuların neyin peşinde olduğunu bilmek benim işim. Görüyorsunuz ya bu zamanda iş bulmak zor ve ayağıma gelmesini beklemektense ara sıra benim işi bulmam gerekiyor. Son aylarda buraya bir sürü Ironwood yolculuk etti. Ama bir Linden muhafızının küçük bir yengeç gibi civar kumsallarda dolandığını görünce ne kadar şaşırdığımı bir düşünün. Sonra da iş için siz ortaya çıktınız..."

Nicholas, daha sonra bundan pişman olup olmayacağını bilemeyerek piştovunu indirdi ve yerine koydu. Daha sakin bir şekilde bu yeni bilgi ışığında durumlarını değerlendirmeye başladı.

"Eğer onu tekrar bize satmak için çaldıysan sana ödeyecek bir şeyimiz olmadığını da biliyorsundur," dedi Nicholas ve acıklı durumlarını ima edercesine kollarını açarak etrafı gösterdi.

"Mektupta ne yazdığını bilmek istiyorum," dedi kız. "Tuhaf bir biçimde yazılmış. Onu size iki şartla veririm."

"Cesedini çiğneyerek alacağım!" Sophia kolunu savurdu, yumruğu havayı sıyırdı. Sophia'nın kızla aralarındaki mesafeyi yanlış hesaplayışını Nicholas fark etti ve üzüntüyle içi burkuldu. Li Min, sakin bir yüzle rahatça ondan kaçtı, Sophia da dengesini yitirip etrafa kum saçarak yere düştü.

Sophia âdeta kızgınlıkla uluyarak göz bandına elini götürdü. Bu, Nicholas'ın kızın kaybettiği görme yetisiyle cebelleşmesini izlediği ilk sefer değildi ve bunu her gördüğünde de kalbi, isteksiz bir biçimde ezilip duruyordu.

Li Min karanlık bakışlarını kızdan zorla ayırarak Nicholas'a çevirdi. "Size bu mektubu vereceğim ama bana nasıl okunacağını göstereceksiniz."

Nicholas kafasını iki yana salladı. "Mümkün değil."

Eğer yazılar tuhafsa Rose'un, onu da Etta'ya yazdığı diğer mektuplar gibi kodlandığını tahmin etti; bu da Rose'un göze aldığı bir riskti çünkü eğer Etta, Nicholas'a mektupların şifresini nasıl çözeceğini göstermemişse Nicholas onları nasıl çözecekti? Nicholas da bu sırrı ailenin dışından herhangi birine açıklamaya pek istekli değildi.

Zarf, Li Min'in gömleğinin içinden göründü, biradan üzerinde kahverengi lekeler olmuş, buruşmuş ve yıpranmıştı ama yine de tek parçaydı. Ta ki kız onu yırtana kadar. Hem Nicholas hem de Sophia, bağırarak öne atıldılar.

"Ben okumazsam siz de okumayacaksınız," diyerek uyardı Li Min; o umursamaz tondaki sesi, sert bir hâl almıştı. Söylediklerini vurgulamak için iki kâğıt parçasını da yanlarından yırtmaya başladı.

Sophia dönüp Nicholas'a baktı. "Değmez. Bırak, lanet mektup onun olsun. Biz zaten planımızı yaptık."

Ama o bize zaman kazandırır... son ortak yılı hiç gecikmeden şimdi öğrenirsek Etta'nın izini sürmek çok daha kolay olur, diye düşündü Nicholas.

"Yapma Carter," diyerek onu uyardı Sophia.

"Sana nasıl okunacağını göstermeyeceğim..." Nicholas elini havaya kaldırarak Li Min'i durdurdu. "Ama ne yazdığını sana okuyacağım."

"Mümkün değil," dedi Li Min onun ses tonunu taklit ederek. "Beni kandırabilirsin."

"Beni haysiyetsizlikle mi suçluyorsun?" dedi Nicholas.

"Bir Ironwood haysiyetten ne anlar?" diye düşündü Li Min yüksek sesle; bu sırada mektubun parçalarını da ona doğru salladı.

"Benim adım Nicholas Carter," dedi. "Sadece baba tarafından Ironwood'um ve karakterimin onlarla bir alakası yok. Ironwwodların keşfedemediği ve herhangi bir yabancının da çözemediği aile sırlarını başkalarıyla paylaşmayacak kadar Linden ailesine sağdığım. Gerisi önemli değil. Geçimini sağlamak için yaptığın iş düşünülürse bunu anlayabileceğini düşünüyorum."

"Linden ailesi öldü," dedi Li Min; gözleri fark edilir bir merakla aydınlanmıştı. "Sadece birkaç muhafızları kaldı."

"Bazı yolcularının hâlâ gayet hayatta olduklarını keşfetmediysen," dedi Nicholas, "Demek ki yöntemleri işe yarıyor."

Li Min en azından bu kadarını yaparak başını ona doğru eğdi. "Bu şartı kabul edeceğim. Ama bir şartım daha var."

Kız yine gülümsüyordu ve Nicholas kısa süre içinde o ifadeden korkması gerektiğini çoktan öğrenmişti. Kafasında, zaten az olan eşyalarının listesini çıkardı ve bunlardan herhangi birini kaybetmeye kendini hazırladı. "Pekâlâ, söyle."

"Ödeme olarak bir öpücük istiyorum," dedi ikisi arasında bakışlarını gezdirerek. "Gerçek bir öpücük."

Nicholas duraksadı.

Kızın onlardan pıştovlarını, ayakkabılarını, borçlarının imzalı bir onayını ya da herhangi bir iyilik yapmalarını isteyeceğini sandıktan sonra tek talebi bir öpücük müydü yani? Kıza uzunca bir süre bakarak asıl bedeli söylemesini bekledi ama kız kara gözlerini çekmeksizin öylece baktı.

Nicholas yirmi yıllık yaşamı boyunca bir birkaç kadınla öpüşmüştü; Chase'inki kadar çok değildi sayı ama Lothario bile onun listesinin üzerine çıkamazdı. Aziz olmanın çok ama çok uzağındaydı ama son birkaç hafta içinde, kalbi artık yalnızca tek bir kızı öpmek istediğine karar vermişti; Nicholas'ın tüm ruhu, başka birini öpme düşüncesiyle âdeta geri kaçıyor gibiydi.

Onu alnından, yanağından falan öpebilirim, diye düşündü çabucak. *Nereden ve nasıl olacağını belirtmedi.*

Yap şunu Carter. Nicholas ellerini üst bacaklarına bastırarak artmakta olan üzüntüsünü bastırmaya çalıştı. Şu meseleyi halledecek, mektubu okuyacak ve yoluna bakacaktı. Önemli olan tek şey şu an buydu. Etta'yı, onu ormanda öptüğü sırada tadının nasıl yağmura benzediğini, Şam'daki o gece saçlarında yıldızları gördüğüne yemin edebileceği o anı, onun yanında kendisini nasıl da güçlü nasıl da cesur hissettiğini düşünmeyecekti.

Eh, zihni ona pek yardımcı olmuyordu.

"Pekâlâ," dedi pes ederek. "Yapalım o hâlde."

Li Min geriye doğru bir adım attı, kara kaşları hem neşeli hem de tiksinti dolu bir ifadeyle yukarı kalkmıştı. "Ben onunla konuşuyordum."

Bunu takip eden o uzun sessizlik içinde bulunmak fiziksel olarak acı vericiydi. *Haa.* Nicholas'ın zihninin çarkları yeniden dönmeye başladı. *Sophia'yı.*

"Ha. Şey, bu... kesinlikle..."

Sophia etrafa saçılmış eşyalarını topluyor, insanoğlunun bildiği tüm küfür ve yeminleri pek de sessiz olmayan bir biçimde sayıp döküyordu. Li Min'in sözleri karşısında yavaşça

doğrulmaya başladı.

"Hanımefendi, özür dilerim," dedi Nicholas samimiyetle ve başını eğdi. "Tahminimi bağışlayın."

Li Min onu görmezden gelircesine parmaklarını şaklattı. "Erkekler için yeryüzünde dolaşan tanrılar olmadıklarını bu yüzden de kadınların onların ayaklarına kapanmak zorunda olmadığını anlamak zor olabiliyor."

Nicholas bir kolunu kaldırıp hafifçe silkti. Kızın söyledikleri yalan mıydı?

"Yani benim ayaklarına kapanmamı mı bekliyorsun?" diye sordu Sophia; yüz ifadesi şaşırtıcı biçimde sakindi.

"Kimse böyle bir şey beklemiyor," dedi Nicholas. "Seçim sana ait. Daha önce dediğin gibi başka yollarla da araştırma yapabiliriz. Mektubu alıp ne istiyorsa yapabilir."

"Öyle mi? Demek reddetmem için bana izin veriyorsun?" Sophia tek gözünü devirdi.

"Sadece açıklamak istemiştim–" Nicholas çenesini kapadı, bu anı tamir edilemeyecek biçimde berbat ettiğini biliyordu.

"Peki," dedi Sophia, araya girerek. Omuzlarını dikleştirdi, diğer kıza doğru bir adım atarken geriye, Nicholas'a doğru şöyle bir baktı. "Lanet olasıca mektup olmadan da gidebilirdik ama bize şu adamları... yani şu iş bitsin istiyorum."

Kızın, *adamlar* derkenki ses tonu Nicholas'ın gözünden kaçmadı.

"Dediğin gibi olsun madem," dedi Sophia şapkasını çıkararak. Li Min'in karşısında dimdik durup onun yüzündeki ciddi ifadeyi taklit etti. Nicholas, mağdur olan her iki tarafın da havaya ateş etmeye gönüllü olmadığı bir düello izliyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Belinde duran, boş piştovuna elini koydu ve Sophia'nın da öyle yapmadığını görünce irkildi. Bunun yerine kız yere sağlam bir biçimde basarak Li Min'in yaklaşmasını bekliyordu.

Sophia güçlükle yutkunurken boğazı hareket ediyordu. Li Min bir elini kızın yüzüne doğru kaldırıp Sophia'nın dağınık, kara buklelerinden birini kızın kulağının arkasına taktı. Li Min, Nicholas'ın bakışlarını kaçırmak istemesine yol açan bir hassasiyetle kız doğru eğildi.

"Bekleyeceğim," dedi; dudakları Sophia'nınkilerden bir nefes uzaklığındaydı. "Bir gün sen de ödemek isteyeceksin ve o zaman almak benim için bir zevk olacak."

Sophia'nın hâlihazırda güneşten kızarmış olan yüzü, Li Min kendisine Rose'un mektubunun iki yarısını uzatırken kıpkırmızı kesildi. Parşömeni çekerek aldı ve Nicholas'a doğru fırlatırken bakışlarını kızdan bir an bile ayırmadı. "Oku."

Nicholas, kalbini sıkan düğümlerin gevşediğini hissetti ve ciğerlerine ormanın çürüyen yeşilliklerinin kokusu karışmış olan tuzlu havayı çekti. Genç kızlardan biraz uzaklaşarak devrilmiş bir palmiye ağacının eğri gövdesine oturdu. Büyük bir özenle yırtılmış kenarları birbirine yaklaştırdı.

Sevgili Minik Kalbim, ruhumun merkezi... Sonra mektup boyunca havadan, Kral III. George'dan ve böyle ıvır zıvır saçmalıklardan bahsedip durdu.

Nicholas alnındaki teri silmek için elini değdirdiğinde kaşlarının kalktığını hissetti. Baştaki sevgi sözcükleri sıradan bir okuyucuya biraz fazla gibi gelebilirdi ama Etta ona, bir anahtar olmadığında mektubun şifresini çözmenin yolunun baştaki selamlama olduğunu açıklamıştı. Rose daha önce 'yıldız'ı kullanmıştı ve 'kalp' de yeterince basitti; ancak 'minik'

kelimesi ve o ilginç 'ruhumun merkezi' ifadesiyle ne yapması gerekiyordu?

Yoksa...

Nicholas baş ve işaret parmaklarını kıvırarak bir kalp oluşturdu ve bunu parşömenin ortasına koydu. Kalbin ortasındaki mesaj hâlâ saçma sapandı ve Nicholas bundan bir anlam çıkaramıyordu; ta ki mektubun ortasındaki kelimelerin üzerinde minik bir kalp olduğunu hayal edene dek.

Seninle buluşamam. Mümkün olduğunca uzun süre Gölgeleri senden uzak tutacağım. Yıl için belladonnayı bul.

Kahrolası bir bulmaca daha. Nicholas mesajı genç kızlara yüksek sesle okurken onu sıkıca tuttuğu için kâğıt buruşmuştu. *Lanet olasıca Rose Linden.*

"İlgiiinç," dedi Sophia gözünde bir kıvılcımla. "Zannedersem kadın gerçekten de bize bir haber göndermiş. Ben bunu bir seçenek olarak düşünmemiştim ama belli ki bir şeyler biliyor."

"Saçmalık," diye terslendi Li Min. "Ayrıca onu düşünmemekte de haklıymışsın."

"Tartışmanızı izlemektense neden bahsettiğinizi bilmeyi yeğlerim," dedi Nicholas, hâlâ sahip olduğundan habersiz olduğu bir sabırla.

Sophia, Li Min'in şaşkın bakışlarını yok sayarak şöyle dedi: "Tüm zamanlarda, dünyamızın işleyişini bilen, herkesin yaptığı her şeyi bilmeyi kendine görev edinmiş iki kişi var. Biri Büyük... yani Ironwood, diğeri de Belladonna."

"Belladonna bir nesne değil de bir insan mı yani?" diye sordu doğrulamak için Nicholas; sesindeki heyecanı bastırmaya çalışıyordu.

"Julian ondan hiç bahsetmedi mi?" diye sordu Sophia onun şaşkın bakışları karşısında. "O kadın... bunu nasıl anlatacağımdan pek emin değilim. Zamanda kaybolmuş hazineler arar ve onlar için müzayedeler düzenler; ama bunların karşılığında altın değil iyilik ve sır ödersin. Ironwood da buna izin verir çünkü genel anlamda söylemek gerekirse kendi zaman çizgisini koruması için bu hazinelerin kayıp kalması gereklidir."

"Bu ziyaretle ne elde etmeyi umuyorsunuz?" diye sordu Li Min. Kız kafasını yana eğerken güneş ışınları kömür karası saçlarında parıldadı. "Belki de bu bilgiyi benden satın alırsınız, ha?"

"Seni ne ilgilendiriyor ki?" diye sordu Nicholas. Aslında kızın bir sonraki sorusunun ne olacağını ve onun yanıtına güvenip güvenemeyeceğini düşünüyordu.

"Sana söyledim, başkalarının yaptıklarını bilmek benim işim."

"Zaman çizgisindeki en son büyük değişimle birlikte son ortak yılın ne olduğunu bulmaya çalışıyoruz," dedi Nicholas. "Bu bilgiye sahip misin?"

Nicholas'ın umutlarının bir havai fişek gibi göklere fırladığı kısacık bir duraksama oldu ama tüm umutlar bir an sonra yok oluverdi. Li Min turkuaz sulara doğru baktı. "Hayır. Ben... ama sizin için bunu araştırabilirim."

"Dolgun bir ücret karşılığında," diye bağırdı Sophia. "Belladonna'dan biraz iş kapmaya çalışacaksın, değil mi? İstemez, sağ ol. Gerçekten bilen birine gideceğiz, bir mesajı bile çözemeyen ikinci sınıf, kiralık birine değil." Sophia, Li Min'in hafif kahkahasını görmezden gelerek Nicholas'a döndü. "Bel-

ladonna her şeyi bilir. Julian, son ziyaretinde İhtiyar'a eşlik etmişti ve bana kadının, Ironwood'un tüm hareketlerini ve güya gizli kapaklı yaptığı değişiklikleri takır takır sayıp döktüğünü anlatmıştı."

"Peki, senin onunla derdin nedir?" diye sordu Nicholas, Li Min'e dönerek. Etta'ya giden en doğru yol ve garanti rota olması dışında bu işten tam olarak hoşlanmamıştı.

Li Min, bir omuzunu kaldırdı ama bakışlarını kısa bir süreliğine Sophia'ya kaydırdıktan sonra dudakları sımsıkı kenetlenerek ince bir çizgi hâlini aldı.

"Kadının bir cadı olduğuna dair dedikodulara kanmış işte," dedi Sophia bariz biçimde dalga geçerek. "İnsanın ruhunu ele geçireceğini falan sanıyor. Saçmalık!"

Nicholas bu laf karşısında kalakaldı. Cadılık, kendi zamanında ciddi bir suçlamaydı ve sıra dışı ilgi alanlarına veya eğilimlere sahip kadınlar söz konusu olduğunda bu dedikodular çabucak yayılırdı.

Li Min'in dudakları aralandı ama bir an sonra sadece gülümsedi. Uzun saç örgüsünü yeniden omuzundan geriye savurdu, pelerinini ve şapkasını almak için eğildi. "O hâlde rotanızı belirlediniz. Dikkatli olun."

Nicholas, onun gittiğini fark ettiğinde Li Min birkaç metre ötede, palmiyelerin arasında uzaklaşmak üzereydi.

"Bu kadar mı?" diye bağırdı Sophia onun ardından. "Onca şeyden sonra bu kadar mı yani?"

Li Min uzun adımlarla yürümeye devam ederek seslendi: "Şimdilik bu kadar. Yani tekrar buluşana dek."

Sophia, Li Min'i biraz daha sorguya çekmek için ardından koşturacakmış gibi görününce Nicholas, tek eliyle kızı omu-

zundan yakaladı; diğer eliyle de Rose'un mektubunu ceketinin cebine sokuşturdu.

"Şu kızdaki cürete inanabiliyor musun?"

"Sophia," diyerek lafını kesti, "Cadı mı? Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Ah, merak etme," dedi Sophia, Li Min'in az önce geçtiği yoldan geri dönerek.

"Şahsen onunla tanıştın mı?" diye üsteledi.

"Şey, hayır ama o bir efsanedir. Hem Julian'ın anlattığı hikâyeler ve İhtiyar'ın ondan tamamen nefret etmesi düşünülünce onu tanıyormuşum gibi hissediyorum," dedi Sophia hemencecik. "Bunu düşünmediğime inanamıyorum. Şu an tek endişelenmemiz gereken şey Prag'a giden bir geçit bulmak. Kadın on beşinci yüzyılda yaşıyor; Florida'ya ulaşabilirsek orada İspanya'ya giden bir geçit olmalı sanırım sonra da–"

"Planını bölmek istemem ama bu adadan gitmek için parayı nereden bulmayı düşünüyorsun?"

Sophia başını yana eğdi, ceketinin içinde yumruk büyüklüğünde bir deri keseyi çıkarıp ona atarken dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Amma da hırsızmış. Bunu kemerinden kestiğimi fark etmedi bile."

Nicholas gerçek bir kahkaha attı, kesenin iplerini çözünce kalbini bir anlığına durduracak kadar çok altın parayla karşılaştı. "Bunun için geri gelecektir."

Sophia, Li Min'in gittiği yola bir bakış attı. "Güzel."

SAN FRANCISCO
1906

YEDİ

Bu defa farklı bir çift muhafızla Etta'nın kaçtığı odaya geri döndüler; ayrıca yanlarında, babasının –bu olanaksız kelimeyi aklından uzaklaştırmak için başını salladı– yani o adamın resmen kendisine doğru fırlattığı bir hizmetçi de vardı. Onlara, uzun boylu, kır saçlı bir kadın da katılmıştı; kadının duruşu öylesine sert ki Etta, kadının sırtında tahta bir sandalye kırmanın mümkün olup olmayacağını düşündü. Onları kimse tanıştırmamıştı ama Etta bu kadının, adamın bahsettiği Winifred olduğundan emindi.

Yaşlı kadın, "İşe başlayabilirsin," dedi hizmetçiye. Kızın on yedi yaşında bile olduğunu öğrense Etta şoka girerdi; kız, gevşek örgüsünden kaçan koyu renk kıvırcık saçlarının ardından etrafa bakıyordu. Meraklıydı ama ne korkmuş ne de şaşkınlıktan nutku tutulmuştu; bu da Etta'ya, kızın büyük olasılıkla bir muhafız ya da Dikenlerle bağlantılı biri olduğunu düşündürdü. Elindeki kandil, kalın halılarda ve varaklı

duvar kâğıtlarında, rahatsız olmuş hayaletler gibi kımıldanan ışık parçaları yaratıyordu.

"Biraz mahremiyet iyi olur," dedi Etta, yaşlı kadına.

Tecrübeli ihtiyar, arkaya uzanıp kapıyı kilitledi. Etta bir kaşını kaldırıp kadının koyu menekşe rengi elbisesini inceledi. Elbisenin bel kısmı acı verici biçimde sıkı görünüyordu; bir dizi ufak inci düğme de korse kısmı sıralanıyor, tam çenesinin altındaki sıkı yakada son buluyordu. İpek etek, bir şelalenin zarif rahatlığıyla yere uzanıyor, kadının bel kısmında toplanarak hafif bir kabarıklık oluşturuyordu.

Hizmetçi kız, gardırobun altını üstüne getirdikten sonra yaka kısmında koyu renkli, hafif bir işlemesi olan düz, beyaz bir gömlek ve yünden yapılmışa benzeyen uzun, gri bir etek çıkardı. Eteğin bel ve üst bacak kısmı dar kesimdi ama dizlere yaklaştıkça genişliyor ve yerleri süpürüyordu. Zavallı kız, Etta'yla aynı anda, o daracık bel kısmının Etta'ya uyma şansının yaz ayında çatıdan sarkan bir buz saçağınınki kadar olduğunu fark etti.

"Hemen çıkarırım, bir dakika bile sürmez," diye söz verdi kız bakışlarını Winifred'e çevirerek.

Belli ki bir dakika bile fazla uzundu. Winifred rahatsız olmuş bir bakışla Etta'ya dönüp emretti: "Soyun!"

"*Lütfen*, diyebilir misin?" diye homurdandı Etta, kadının elindeki oldukça tanıdık kıyafeti süzerek. "Korse giymeyeceğim. Kesinlikle–"

Winifred, Etta'nın geceliğini ensesinden yakaladı ve kafasından sertçe çekip çıkardı. Kumaş yüzünden bir an için kör olan Etta, kendisini boğmadan ya da kulağını koparmadan önce uzanıp kurdeleyi çözdü. Kollarını göğsünde kavuştura-

rak ona doğru ince bir kombinezon fırlatan kadına karşı vücudunu korudu.

Etta, bu kadının hem kelimenin gerçek anlamıyla hem de mecazi olarak kendisini soyduğunu fark etti; onu mümkün olduğunca savunmasız kılmaya çalışıyordu ve bu Etta'nın savaşmadan izin verebileceği bir şey değildi. Etta, kadından uzaklaşmaya çalışırken Winifred, onu itip kakarak dengesini yitirmesine sebep oldu, korseyi kafasından geçirip daha Etta nefes bile alamadan ipleri bağlamaya koyuldu. Kadın, korsenin üstüne giymesi için ona ince, kolsuz bir üst daha verdi. Etta bunun üzerindeki neşeli pembe kurdelelere en az kadının yüzündeki sırıtışa kızdığı kadar sinirlendi.

"Zavallı yaratık. Annenin rezil vücut şeklini almışsın."

"Bana bir daha dokunursan annemle birbirimize ne kadar benzediğimizi sana gösteririm," diye terslendi Etta.

Winifred çoktan arkasını dönmüş, bluzu ve yeni moda olmuş, genişleyen eteği hizmetçiden alıyordu. Bunları Etta'nın ayaklarının önüne attı.

"Acele et, seni ahmak çocuk," dedi kadın, Etta onun dediğini hemen yapmayınca. "Büyük Hâkim bekletilmekten hoşlanmaz."

Çocuk lafını duyunca Etta'nın tepesi attı, son kalan kontrolünü de yakıp kül ediverdi. Daha sonra sarf ettiği cümlenin tek sebebi ancak bu olabilirdi: "Büyük Hâkim, Cyrus Ironwood'dur."

Tokat o kadar ani geldi ki Etta, yeterince vakti olsaydı bile ondan kaçamazdı. Elini yanan tenine bastırarak yatağa doğru sendeledi.

"Bak, bana ne yaptırdın," diye kükredi kadın. "Bu ne küs-

tahlık! Üstelik sana o kadar bakmama rağmen! Seni yıkamama, yaralarına pansuman yapmama rağmen! Üstelik tek bir kere şikâyet etmeksizin. Bunu, benden o istemiş olmasaydı seni en başından boğuverirdim."

"Sen delisin," diye cevap verdi Etta, yumrukları hâlâ sıkılıydı. "Bana bir daha vurursan parçalarını arkadaşların halıdan toplar!"

Hizmetçinin rengi soldu ama Etta bunu umursamadı hem de hiç; öfke, utanç ve kızgınlıkla şiddetli bir şekilde titriyordu. Giyinmeyi bitirip tuvalet masasına zorla oturtulup saçları örülürken göğsünde yükselen duygu fırtınasını bastırmaya çalıştı. Aynaya bakmaktan kaçındı, yanağında zonklayan o kırmızı izi görmeye gönüllü değildi.

"İdare eder durumda bile değil," dedi Winifred, karmaşa son bulduğunda, "ama yapacak bir şey yok, beni takip et."

Etta, Dikenlerin usturlabı alıp almadıklarını öğrenmek istiyorsa onunla gitmesi gerektiğini biliyordu ama bu kadına itaat etmek, deniz suyu yutmak gibiydi: Boğazını cayır cayır yakıyor, onu boğuyordu.

"Ben burada kalacağım," dedi Etta kollarını göğsünde kavuşturarak.

Kadın elini uzatınca Etta içgüdüsel bir şekilde tokadı savuşturmak için onun koluna vurdu; ancak kadın ona bir tokat daha atma niyetinde değildi. Elini kaldırıp Etta'nın örgüsünü kavradı ve öyle sertçe çevirdi ki Etta acıyla haykırdı. "Bırak beni!"

Kadın onu odada sürükledi, Etta ondan kurtulmak için tekmeler savurup kolunu tırmalarken bir kez olsun duraksamadı. Kapı açılınca muhafız şok içinde gözlerini kocaman açtı

ve kadın Etta'nın çıplak ayaklarını halıda sürüyüp onu merdivenlerden aşağı indirerek yoluna devam ederken adam bir şeyler gevelemeye çalıştı.

İlk katta gerçekten de bir çeşit parti olmaktaydı. Winifred onu bir koridor boyunca çekiştirirken Etta heyecanlı sohbetleri ve kahkahaları, hatta bir adamın kendini kaptırmış biçimde piyanoda çaldığı neşeli parçayı bile duyabiliyordu. Kütüphanenin kapısının önünden geçerlerken içki ve parfüm kokusu dışarı sızıyordu; Julian da neşeli bir ifadeyle kapıdan kafasını uzatmıştı.

"Aferin sana," diye seslendi arkalarından. "Savaşmaya devam et ufaklık!"

"Bana şöyle deyip durma!" diye hırladı Etta; oğlanın kahkahası koridor boyunca onları takip ederken dişlerini sıktı.

Sonunda bir başka kapıya vardılar; burası şık, takım elbiseli üç adam tarafından korunuyordu. Winifred, kızın saçını bırakınca Etta doğruldu. Etta'yı gören iki adamın beti benzi attı. Üçüncüsü ona bakarak kalın kaşını havaya kaldırdı, Etta'ya acıma dolu bir bakış atarken kahkahasını bastırmaya çalıştı.

"Hadi ama Winnie. O, daha küçük bir kız. Biraz acı."

"Onun kızı," dedi Winifred kapıyı yumruklarken. "Bunu asla unutma."

"Gel," oldu yanıt hemencecik.

Bu, bir davet değil bir emirdi elbette. Etta savaşmaya hazır bir şekilde içeri girdi, yüksek sesle soluk alıp verirken nabzı şiddetle atıyordu. *Sakin ol, sakin ol, planı hatırla;* usturlabın onlarda olup olmadığını öğrenmeli, kati olarak onu yok etmek için onlardan nasıl alacağını çözmeye çalışmalıydı.

İhtiyar kadın, Etta'yı içeri iterken muhafızlar geri çekil-

diler, Etta'nın tahmin ettiği gibi son bir kez kaçmaya kalkışmasın diye, kadının eli Etta'nın bluzunun gevşek kumaşını kavramıştı. Ama Etta dimdik bir şekilde, ters ters bakmamaya çalışarak eşikten adımını attı.

Bu çalışma odası da kütüphaneyle benzer tarzda dekore edilmişti; tamamen erkeksi tarzda koyu renk ahşap ve mücevher tonlarında. Etkileyici bir görünüm hedefliyordu ve bunda da başarılıydı. Pencereden, o bozguna uğramış manzaranın aynısı ve göğü aydınlatan şafağın ilk ışıkları görülüyordu.

Odada hâlihazırda dört kişi vardı, tam ortada duran görkemli bir çalışma masasının etrafına oturmuşlardı. Etta'nın bakışları önce kadına takıldı, onun özel yapım etekli takımını ve iri bukleler hâlinde kıvrılmış koyu renk saçlarını inceledi. Onun yanındaki yaşlı adam, düz, keten pantolon ve bir tunik giyiyordu; her ikisi de deriden göğüs zırhı ve kılıç kuşağının altında neredeyse tamamıyla kaybolmaktaydı. Uzun, gri saçları, sakallı suratından uzaklaştırılarak geriye yapıştırılmış, omuzları üzerindeki pöstekiye değen birkaç saç tutamı da küçük, gümüş renkli boncuklarla örülmüştü. Onun sağ tarafında genellikle sadece okyanusların en derin yerlerinde bulunan mavilikte bir kimono giymiş genç bir Asyalı adam vardı.

Onları görünce Etta'nın içinde kuşkucu bir kahkaha yükseldi.

Burnundan derin bir soluk alarak bal mumu ve ahşap cilası kokusunun kendisini sakinleştirmesine izin verdi. Henry Hemlock, çalışma masasının arkasında oturmuş masanın üzerine koyduğu ayaklarını üst üste atmıştı.

Ötekiler Etta ve Winifred'e bakmak üzere döndüler sonra da yerlerinde rahatsız bir şekilde kımıldanarak tekrar Hen-

ry'ye baktılar. Ancak Henry Hemlock, konuşmasına devam etti. "Seni anlıyorum Elizabeth. Gerçekten. En son isteyeceğim şey çocuklarının sabah uyandıklarında seni orada göremeyeceklerinden endişe etmeleridir. Çoğumuz o zamanları yaşadık ve bu yüzden acı çektik. Atamalara tekrar göz atacağım ve yer değiştirmeye uygun birisi olup olmadığına bakacağım."

Kadının omuzları bir rahatlamayla çöktü. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"Onlarla buluşmayı ertelememeliyiz efendim, yani mesajdan anlaşıldığı gibi durum bu kadar vahimse," dedi uzun, kır saçlı adam. "Onlara yardım etmeli ve personelimizde bir değişiklik yapmadan önce avantajımızı garantilemeliyiz. Aslında kalanlarla orada buluşmadan önce gidip John ve Abraham'la bir araya gelmeliyim diye düşünüyorum."

Henry sırıttı. "Belki de kürkü burada bırakmalısın."

Adam gülerek kürkün püsküllerini okşadı. "Seine'de ayağımı yere vura vura yürüsem niyetimi açıkça belli ederdim diye düşünüyorum."

"Sonra da kahkahalara boğulan insanlar yüzünden felaket bir değişime sebep olurdunuz," dedi Winifred buz gibi bir sesle.

Etta odada birden fazla kişinin gözlerini devirdiğini gördü.

"Fazla parlıyor diye gökyüzündeki bir yıldızı bile vurmaya çalışırdın sen," diye homurdandı adam.

"Pekâlâ," dedi Henry, ayaklarını masadan indirip ayağa kalkarak. Odadaki herkes, Etta hariç, adam odada ileri geri dolanmaya başladığında onunla birlikte dönmeye başladı. "Bu kadar yeter. Böyle dalaşmalarla ilgili ne düşündüğümü biliyorsunuz. Dışarıda nişan alınması gereken gerçek bir düş-

man olduğunu unutmayın."

"Evet, tabii," dedi Winifred soluk vererek; üzerinden âdeta sevimlilik akıyordu. Ancak yine de Etta'yı daha sıkı kavramıştı.

"Onun da ölmüş olabileceği ve Ironwood'un usturlabı çoktan ele geçirmiş olma ihtimalini düşündüğümüzü sanmıyorum," dedi Japon adam araya girerek; açık bir mektubu işaret etmek üzere eğildi. "*Gölgeler* derken başka kimi kastetmiş olabilirler ki? Tarif ettiği şekilde kardeşleri avlayacak kaynağa başka kim sahip?"

Ne? Etta ayaklarının altındaki zeminin sertçe kaydığını hissetti, bu fark ediş başlı başına bir depremdi.

"Bu kadar kolay olsaydı onlarca yıl önce yapardık," dedi Henry, bakışlarını Etta'ya çevirerek. "Şaşırmış görünüyorsun. Âdeta usturlabın bizde olduğunu bekliyormuş gibisin."

Etta bir şey demedi, ahşap parkelerin halılarla buluştuğu noktaya bakmak üzere döndü. Adamın kara bakışlarında akıl çelen bir yan vardı; Etta'nın her bir hareketini, her bir soluğunu dikkatle takip ediyordu. Bunun öyle güçlü bir ağırlığı vardı ki âdeta adam ellerini onun omuzuna koymuş ve inatla kendine doğru çekiyormuş gibiydi. Etta adamın, düşüncelerine rahatça erişmesini istemiyordu, özellikle de zihnindeki düşünceler gümbürdeyen kalbine ayak uydurmak için koşturup dururken.

Şam'da iki dikenin, Sophia'yla birlikte kendisinden zorla usturlabı almalarının üzerinden iki hafta geçmişti. Diğer dikenlerin olduğu San Francisco'ya doğrudan çıkan bir geçit yaratmış olmaları gerekirdi; ama sohbetlerinden anladığı kadarıyla adamlar usturlabı getirmemekle kalmamış bir de orta-

dan kaybolmuşlardı. Onlarla birlikte giden Sophia'nın da hiç lafı geçmemişti.

"Tek gördüğümüz, bizim yaptığımız değişiklikleri ufak tefek yollarla yeniden yazmaları için İhtiyar'ın gönderdiği Ironwoodlardı," dedi Henry. "Usturlap onda olsa Cyrus, kendi zaman çizgisine geri dönmek için onu kullanmakta tereddüt etmezdi. Onun ailesini harekete geçiren tek şey yalnızca ama yalnızca açgözlülüktür."

"Unutmayalım ki," dedi kır saçlı adam sessizce gülerek, "her ikimiz de anne tarafından Ironwood'uz."

"Yo," dedi Henry çabucak gülümseyerek, "unutmayalım. Yine de demek istediğim şey baki. Kadir'in kendini güvenceye almadaki becerisine güvenmeliyiz ve ona zamanında ulaşıp usturlabı sakladığı yerden almak da bizim sorumluluğumuz. Kutlamaları kısa kestiğim için üzgünüm ama ötekilere sabahleyin yola çıkmak için hazırlanmalarını söyleyin. Çocuklara göz kulak olan muhafızlara yardım etmeleri için de en az birkaç yolcu bırakmalıyız."

"Akıllıca bir karar," dedi Winifred coşkuyla.

Etta öğürmemek için kendini zor tuttu.

Ötekiler başlarıyla onayladılar ve konuşmanın sonuna gelindiğini anlayarak birer birer ayağa kalktılar. Etta'nın yanından teker teker geçerken her biri son bir kez ona bir bakış attı. Bir an için kır saçlı adamın hafifçe titrediğini gördüğüne yemin edebilirdi.

"Lütfen otur, Henrietta. Winifred teşekkürler, şimdilik bu kadar. Rahatsız edilmediğimizden emin ol."

Yaşlı kadın hafifçe eğilerek selam verdi, Etta'nın da sırtını son bir kez çimdirince Etta bir adım öne sıçradı. Kadının koyu

renk eteğini döndürerek kapının ardında gözden kaybolmasını bekledikten sonra Henry'ye dönüp hınçla söylendi: "Bu kadının seyahat için geçitleri kullanmadığına eminim. Yavru bir köpek kurban edip süpürgesiyle yüzyılların üzerinden uçuveriyordur."

Henry avucunun içine sertçe öksürdü.

"Seni temin ederim ki büyük halan oldukça sevgi doludur," dedi Henry; sonra da bir an durup bunu düşündü. "Yani, kendince sevgi doludur... Mayıs aylarında, iki haftada bir pazar günlerinde. Oturmaz mısın?"

Büyük halam mı? Hayatta olmaz.

Etta oturmadı; elleriyle sandalyenin sırtını öylesine sıkmıştı ki eklemleri çıtırdadı.

"Bilmeni istediğim ilk şey, burada güvende olduğun," dedi adam bakışlarını ayırmadan. "Ne benden ne de buradaki hiç kimseden korkacak bir şeyin yok. Ironwood'dan korunman için de gerekli tedbirleri aldım. Onun peşinden gitmezsen o da seninle artık ilgilenmeyecek."

Bu, pek mümkün görünmüyordu. Etta bu konuya değinmeden evvel Henry masasındaki açılmış mektuplar ve parşömenlerden oluşan ufak, eğri büğrü yığınlara yönelerek bunları karıştırmaya başladı. Aradığı şeyi bulmuşa benziyordu; dağınıklığın altından siyah, kadife bir kese çekip çıkardı ve içindekini avucuna boşalttı. Bu altın bir küpeydi. Bir inci, mavi boncuklar ve minik altın yapraklarla süslü bir halka.

Annemin küpesi. Etta'nın tüm benliği, gecikmiş bir panik dalgasıyla gerildi. Bir elini kaldırıp kulaklarına dokununca ikisinin de boş olduğunu fark etti.

"Bize getirildiğinde Winifred, bunu kıyafetinin içinde bul-

du," dedi küpeyi ona uzatarak. "Küpene kavuşmaktan mutluluk duyacağını düşündüm."

Sadece bir tanesi mi? Bu soru, yıkılarak sessizleşen zihninde asılı kaldı. Olan biten onca şeyin içinde bir küpe kaybetmek, maruz kaldığı en büyük yenilgi değildi elbette ama yine annesini hayal kırıklığına uğrattığının başka bir kanıtıydı; emanete hıyanetti.

Bu adamın yalanlarına kanarak o uzun listeye bir yenisini daha ekleyemezdi. "Sende kalsın. Eski bir ikinci el mağazasından almıştım zaten."

Henry bunu duyunca dudaklarını birbirine bastırdı ve tekrar konuşmaya başladığında sözlerinde yeni bir sertlik vardı. "Anlamanın zor olduğu şeylerin içinde olduğunun farkındayım ve yaşadığın onca şeye karşı oldukça anlayışlıyım. Ama müsamaha gösteremeyeceğim şeylerden biri yalan söylemen diğeri de ailene saygısızlık etmendir. Bu küpeleri ikinci el mağazasında bulmadın. Bunları sana annenin hediye ettiğini tahmin ediyorum; ona da bildiğim kadarıyla sevgili amcanın karısı tarafından verilmiş kıymetli bir hediyeydi."

Hasan'ı tanıyor.

Bu, bir şey kanıtlamıyordu. Hem o hem de diğerleri, dışarıda birçok kaynaklarının olduğundan bahsetmişlerdi; Hasan'ı o şekilde rahatlıkla öğrenmiş olabilirdi.

Küpeleri ona veren kişi karısı olsa bile mi?

Etta, dudaklarını ısırmak üzereydi ki kendini zorla durdurdu. Aralarındaki rahatsız edici sessizliği gevezelik ederek doldurma arzusuna yenilmeyecekti. Özellikle de Henry bu kadar rahat görünürken ve onu yakından izlerken.

"Bu bilgi için kime rüşvet verdin?" diye sordu küpeyi on-

dan alırken.

Adamın dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı, aynı çekmeceyi açarak uzun, kadife bir kutu çıkardı. Kutunun içinde her biri hafifçe birbirinden farklı şekillerde parıldayan incilerden bir kolye vardı. Her üç incinin arasında nefes kesici safirler yerleştirilmişti. "Samarah onları, nişanımız için sipariş ettiğim bu gerdanlığa uyması için yaptı. Bu kanıt senin için yeterli mi?"

Bunun üzerine Etta oturdu. Henry, mücevher kutusunu aralarına koydu.

Nişan. *Nişan.*

Anılar zihnini bulutlandırdı, bu çalışma odasına girdiği sıradaki tüm kesinlikleri bulanıklaştırdı.

'Peki ama tatlım, baban kim?' diye sormuştu Alice Londra'dayken. Henrietta... *acaba... acaba Henry olabilir mi?*

"Ona uygun başka bir küpe yaptıracağım," dedi kıza. "Ya da kolye olarak takacağın şekilde ayarlatabiliriz. Hangisini tercih edersen."

Etta, geceleyin, yokuş aşağı bir yolda frensiz bir şekilde ilerliyormuş gibi hissetti. Bu doğru değildi; o olamazdı. Bu adam babası olamazdı.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedi.

"Ama seninle ilgilenmek benim görevim," dedi Henry. "En azından bana bu kadarını bağışla. Bunun için on sekiz yıl geciktim zaten."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Etta.

"Evet," dedi adam hafifçe gülerek. "Annen düşünüldüğünde öyle görünüyor. İkiniz arasındaki benzerlik dikkat çe-

kici. Hatta acayip."

"Evet, beni gördüklerinde istavroz çıkaranları fark ettim," dedi Etta alaycı bir tavırla.

Henry, onu duymuşa benzemiyordu. Dalgın bir biçimde siyah saçlarını karıştırırken dikkatle Etta'nın yüzünü inceliyordu. "Ama sana benim adımı vermiş..."

Henry olabilir mi?

Adamın sözlerinde bir soru gömülü gibiydi ama konuşmasına devam etmedi; bakışlarını kaçırıp odanın öteki tarafındaki boş kitap raflarına odaklandı. Bu sayede Etta hem kendine hem de kalbinin o ufacık, çınlayan kısmına aralarında hiçbir benzerlik olmadığını kanıtlamak için adamı yine inceleme fırsatını buldu.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Dikeni tutmaya cesareti olmayanlar asla gülü arzulamamalıdır, der Brontë." Henry lafına devam ederken yüzünde buruk bir ifade vardı. "O, her zaman son derece zeki ve kararlı biriydi ama kendini korumak için ve kaçması gerekirse yeterince mesafesi olsun diye çoğu kişiden uzakta durdu. Kalbine girmek bir ayıyla güreşmek gibiydi. Hâlâ bunun izlerini taşıyorum."

Etta, belki de yirminci kez annesinin zaman çizgisine daha çok hâkim olabilmeyi diledi; Dikenlerden ne zaman ayrılmış, Ironwoodların içine ne zaman sızmış, usturlabı saklayıp ne zaman ortadan kaybolmuş ve geleceğe saklanmıştı? Ama anlattıkları tutuyordu. Tüm bunlar birbirine uyuyordu.

Henry olabilir mi?

Gayet olabilir. Etta, elini yüzüne götürüp oradaki zonklamayı gidermek istercesine parmaklarıyla şakaklarına sertçe bastırdı. Kımıldadığı her seferde omuzu şikâyet ediyordu

ama acısı sadece, aşikâr olan gerçekleri daha da belirginleştirmeye yarıyordu. Her bir küçük tartışma, her bir kanıt kırıntısı inkâr edilemez bir resmi biçimlendirmeye başlamıştı.

Nicholas'ı istiyordu; onun yüzünü görmek, onun düşüncelerini kendininkileriyle karşılaştırmak, bunlara bir anlam kazandırmak istiyordu. Etta, onu kaybedene dek Nicholas'ın o sağlam kararlılığına nasıl sığındığının farkında değildi; şimdiyse son derece hassas, korunmasız ve kapana kısılmış durumdaydı. Öksüz kaldığında tüm cesaretini Nicholas'ın yanında bırakmıştı; şimdi de Etta'dan geriye kalan, gerçek olduğunu çoktan beri bildiği şeyi itiraf edemeyecek kadar korkak olan yanıydı.

"Bu benim için olduğu kadar onun için de geçerliydi," dedi Henry gözlerini tekrar ona çevirerek. "Doğrusu... Bir an bile sana bu ismi benim için verdiğini düşünmüyorum. Sanırım geçmişte olduğumuz kişilere bir nevi saygı duruşu gibisin, tatlı bir anısın. Bu... şey, yani bizi nasıl terk ettiği düşünülünce; bu biraz beklenmedik tabii."

Etta konuşacak gücü kendinde bulamadı.

Tüm yaşamı, yaşamının on sekiz yılı boyunca babası arka plandaki bir soru işareti olarak havada asılı kalmıştı. Ona nasıl bir kayıp olduğunu hatırlatmak, aile portrelerindeki boşluğu daha da büyütmek için ara sıra düşüncelerine dadanan bir hayalet gibiydi. Ama ailesinin her iki tarafında da çokça hayalet, çokça boşluk olmuştu; Etta ise sahip olduğu onca şeye ve insana nankörlük etmemek için bunların hiçbirine hayıflanmamayı tercih etmişti.

Baba. Sevgi sözlüğünden hiç öğrenmediği bir kelime. Etta ne bu kelimeyle ne de hissettikleriyle ne yapacağını bilebili-

yordu. İstemsiz, heyecan dolu bir sevinç Etta'nın içini tuhaf bir duyguyla doldurdu: Ya ondan kaçmalı ya da ona doğru koşmalıydı.

"Burada ne arıyorum?" diye sordu Etta sonunda.

"Başta seni sadece koruyup iyileştirmek istedik; Julian Ironwood seni bize getirdiğinde ölmek üzereydin. Ondan sonra da... şey," dedi, "sana yaptığı onca şey düşünüldüğünde bize Ironwood'a karşı yardım edeceğini umuyorum. Şansım yaver giderse de bildiklerimin dışında bana biraz kendinden bahsedebilirsin."

"Ne biliyormuşsun?" diye sordu, adamın sesindeki istekliliğe şaşırarak.

"Manhattan'da doğup büyüdüğünü. Okumaktan hoşlandığını ve küçük yaştan itibaren evde eğitim aldığını. Dünya çapında pek çok yarışmada sahne aldığını ve Bach'ı kesinlikle Beethoven'a tercih ettiğini biliyorum."

"Times'ın makalesini okumuşsun," dedi Etta sessizce.

"Şu... İnternet... icadında bulabildiğim her şeyi okudum," diye itiraf etti. İnternet kelimesini sanki ilk defa kullanıyormuş gibi ağzının içinde evirip çevirmişti. "Ama kesinlikle yeterli değil. Haftalardır aklımda olan özellikle bir soru var ve yanıtlamanı ümitsizce istiyorum... ama tabii kendini rahat hissedersen."

Adamın bunu söyleyiş biçimi Etta'nın gururunu okşadı ve merakını uyandırdı ama devam etmeden önce ortadan kaldırması gereken bir engel vardı.

"Önce senin bir soruya yanıt vermeni istiyorum," dedi Etta. "Ama yanıtına güvenip güvenemeyeceğimi bile bilmiyorum..."

"Sor ve gör."

Etta sakinleşmek için bir nefes aldı, boğazındaki yumrunun, normal bir şekilde konuşmasına elverecek denli yumuşamasını bekledi. "Konser gecesi... senin ya da Dikenlerden birinin, o vurulma olayıyla ilgisi var mıydı?"

İşte. Yüzünden bir şeyler geçti. Henry, dudaklarını kenetledi ve burnundan sert soluklar verdi. "Alice'i mi kastediyorsun?"

Etta, adamın çabucak bunu reddetmesini ve sinirli bir şekilde kendisini savunmasını beklemişti. Ama adamın yüzündeki yumuşaklık, Etta'nın kendi kalbinin etrafına inşa ettiği kırılgan kalkana dokunuverdi ve sözlerindeki ağırlıksa neredeyse kalkanı tamamen yerle bir edecekti.

Etta yine yutkundu. Başıyla onayladı.

Adam uzunca bir süre konuşmadı, tüm bu süre boyunca bir kez bile gözlerini ondan ayırmadı. Etta, onun zihninin çalışmakta olduğunu görebiliyordu; adam nasıl devam etmesi gerektiğine karar vermeye çalışıyor gibiydi... –ya da belki de Etta'nın bununla başa çıkabileceği bir yol bulmaya mı çalışıyordu?

"Asla," dedi Etta'ya. "Alice'e asla zarar vermezdim, gerçi o benimle ilgili aynı şeyleri hissediyor muydu, bilmiyorum. Senin yolculuk etmene engel olmaya çalıştığını söylediğinde ona inandım. Seni korumak için."

"Bunu sana o mu söyledi?"

Etta'nın kalbinde isyankâr bir düşünce doğdu. Alice, ona güvenmiş.

"Sen ortadan kaybolduktan sonra onunla birlikte kaldım," dedi. Bu sözler Etta'nın kalbini kanatlandırdı; kalbinin ra-

hatlama, şükran ve imrenmeyle karışık bir şekilde göğsünde çarpmasını sağladı.

"Son düşüncelerinde sadece sen vardın."

Yalnız değilmiş. Alice yalnız ölmemiş.

Etta bir elini yüzüne bastırıp gözyaşlarının taşmasını önlemek için art arda nefes aldı. "Yalnız değilmiş."

"Yalnız değildi," dedi Henry yumuşak bir sesle. "O kadar acı bile çekmemeliydi aslında ama en azından... bu kadarı teselli oldu."

Etta, onun kımıldadığını fark etti, ayaklarını halıda sürterek ilerledi ama Etta'ya uzanmadı, onu rahatlatıcı yalanlarla avutmadı. Sadece sessiz ve hazır bir biçimde yakınında durdu, ta ki Etta'nın bir metronomu andıran kalbi yeterince yavaşlayana dek.

"Teşekkürler," demeyi başardı Etta. "Sonuna dek onun yanında kaldığın için."

Henry başını salladı. "O şeref bana ait. Bu cevap seni tatmin etti mi?"

"Evet," dedi kız. "Senin sorun neydi?"

"Annen sana yolculuk eğitimine dair herhangi bir şeyler öğretti mi?" diye sordu Henry. "Ironwoodların kızını o kadar istekli bir biçimde takip etmen bana bunun böyle olmadığını düşündürdü ama herkesten beş adım ötesini düşünmüş olmamak pek annene göre bir şey değil. Seni buna karşı koruyacak bir sürü önlem olmalıydı."

Etta içini yakan küçük düşme hissi yüzünden dişlerini sıktı. Yolcu yaşamı için o kadar hazırlıksız olmanın getirdiği utanç, tanıdık bir şeydi ama bunu şu an hissetmesi, bu adamın kendisiyle ilgili ne düşündüğünü önemsediği anlamına

geliyordu. Adamın kendisiyle ilgili olumsuz bir şey düşünmesini istemiyordu.

"Sahne aldığım geceye kadar yolculuk edebildiğimi bilmiyordum."

Henry elini, çenesindeki kirli sakalında gezdirdi, bakışlarında öyle bir yumuşaklık vardı ki Etta bunu gördüğüne böylesine minnettar olduğu için kendisinden nefret etti. "Hiçbirimiz beş-altı dil konuşarak ya da Roma İmparatorluğu'nda evimizdeymiş gibi hissederek dünyaya gelmedik. Hemencecik alışacaksın; üstelik ben de dâhil olmak üzere elimizden geldiğince sana yardım etmekten memnun olacak bir sürü kişi var burada."

Etta bunun üzerine kaşlarını kaldırdı; pek de bilimsel olmayan araştırmasına göre tanıştığı dikenlerin yarısından bile azı, kızın gözünün içine bakabilmişti.

"Yapması gerekeni yaptı," dedi Etta. "Annem yani."

"Kendisine söyleneni yaptı," dedi Henry tekrar ayağa kalkarak. Adam uzundu ama aşırı heybetli değildi. Yine de hareket ettiğinde etrafındaki alanın her bir santimine hükmediyordu. "Ona nasıl kızgın olmazsın? Seni maruz bıraktığı onca şeyden sonra onu nasıl savunabilirsin?"

Etta'nın daha birkaç gün önce bile bunu yanıtlayabileceği pek çok yol vardı; ama şimdi Etta tüm açıklamaların tuzla buz olduğunu, Palmira'nın sıcak kumu gibi parmakları arasından kayıp gittiğini hissediyordu.

"Ona en çok ihtiyacın olduğu anda seni kurtarmaya gelmedi." Konuşurken adamın yüzü gerilmişti. "Ironwood'un tuzağına düşmene göz yumdu."

Evet... Etta elinden geldiğince başının çaresine bakmış, du-

rumu biraz olsun kontrol altına almak için çabalamıştı ama uğraşları bu basit gerçeği değiştirmiyordu.

"Ironwood onu hapis tutuyordu," diye açıkladı Etta. "Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Onu..." *Belki de çoktan öldürdü.*

Henry iğrenircesine bir ses çıkararak elini savurdu. "Annen birkaç gün içinde Ironwood'un adamlarından kurtuldu. Senden epeyce uzakta bir yerlere kaçtığına dair bir sürü rapor geldi."

"Yaşıyor mu yani?" dedi Etta soluğu kesilerek. İçindeki korkuyu, yakıcı bir iç çekiş olarak salıverdi, adamın söyledikleri iyice yerleşince de içi buz kesti. *Yaşıyor ve bana yardım etmeye gelmedi.*

"Bize yaptıkları için onu affedebilirim. Yalan söyleyip usturlabın artık ailesinde olmadığını anlatarak bu grubun güvenine ihanet etti. Dikenler onu sevdiler, önemsediler ve o da başarmayı umduğumuz her şeyin anahtarını alıp gitti." Elini yine saçlarının arasından geçirip onları daha da karıştırdı. "Rose'la ben birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanırdık. Bir süre için Rose'un, beni benden daha iyi tanıdığına yürekten inanmıştım. Bununla gurur duymuyorum ama onun ne kadar acımasız ve ümitsiz biçimde yanlış yola sapmış olduğunu göremedim. Diken ya da Ironwood olsun insanları kullanmak onun için hiç sorun değildir ama senin bunun ağırlığını taşıman, onun standartlarına göre bile zalimce."

Etta bu düşüncelerden, bunların midesini altüst etmesinden hiç hoşlanmadı. Annesini savunmak için tartışmak, adamın ön yargısını sorgulamak istediyse de anılarına uzandığında bunun tersini kanıtlayacak çok az şeyi, zaten gözden geçirdiğini fark etti.

Henry pencereye doğru ilerleyerek dışarı baktı, bakışlarını kızdan uzaklaştırdı. "Bu hikâyede o kadar çok karanlık var ki bazen boğulduğumu hissediyorum. Yaşamlarımız ailelerden, intikam ve yıkımdan oluşan bir dokumaya dönüştü; her şey birbirine öyle sıkıca geçti ki hiçbirimiz bu düğümlerden kaçamıyoruz, sen bile. İşaretleri görmem gerekirdi ama Rose'un bunu aştığına inanmak istedim. Rose çekip gittiğinde bir çocuk taşıdığını bilseydim seni aramaktan asla vazgeçmezdim, bunu bilmelisin. Seni bunlardan kurtarmak için zamanın kıyısına dek giderdim."

"Neden bahsediyorsun?" diye üsteledi Etta. Parmakları kucağında, birbirlerine geçmişti. Düşüncelerini nasıl da yükseldiğini, yalanlar ve sırlardan son, yıkıcı bir kreşendoya doğru koşturduklarını hissedebiliyordu. Bunu duymak istemiyordu.

Buna mecburdu.

Henry omuzunun üzerinden Etta'ya baktı. "Tüm bunlar... seni yolladığı bu yolculuk, sanrılar ve yalanlardan başka bir şey değil."

SEKİZ

Etta, oturduğu yerde adamın yüzünü görmeden konuşmaktansa sandalyeyi iterek kalktı ve sessizce ona doğru ilerledi. Her geçen saniye gün doğumu yaklaşıyor, zamanın hızla kendinden uzaklaşmasını sağlıyordu. Göğün ufka yakın kısmı, yumuşak bir menekşe renginde aydınlanmıştı; bu ılımlı ışık altında Etta, orada olmayan şeyi gördü: Çoğu yok olmuş binaların izlerini, enkaz altındaki sokakları ve kurumuş, uzun otlar gibi bükülüp kırılmış sokak lambalarını.

"Ben..." diye söze başladı. Ama hikâye onunla ilgili değildi, henüz.

"Bizimle, yani Dikenlerle ilgili ne bildiğin hakkında bir fikrim yok," dedi Henry, ellerini arkasında kenetlerken kıza yan bir bakış attı. "Hatalardan ve başarısızlıklardan muaf olduğumuzu iddia edemem. Çoğumuz, Ironwood'a karşı olan savaşta her şeyimizi kaybettik. Ailelerimizi, servetlerimizi, evlerimizi, güvenlik ve bağımsızlık hissimizi. Ama buradaki

insanlar düzgün ve iyi insanlar, anlamlı bir şeyler yapmak istiyorlar. Birbirimizi korumak istiyoruz. Bu ismi bulan kişi annendi, biliyor musun? Artık Dikenleri olmayan bir gül olamayacağını söylerdi. Ortadan kaybolduğunda başarmaya dair tüm umutlarımızı neredeyse tamamen yok etti. Rose kalemizi cama dönüştürdü ve bizi öylesine savunmasız bıraktı ki paramparça olmaktan bir adım uzaktaydık."

"Tüm bunları biliyorum," dedi Etta. Rose, onların usturlabı bulmasına engel olmak için bir süre Ironwoodların içine sızmıştı. Şimdi Etta onun, çocuğuyla birlikte geleceğe yolculuk etmeden önce de kısa bir süreliğine Dikenlerin yanına geldiğini biliyordu. "*Sanrılar*, derken neden bahsettiğini bilmek istiyorum. Bu çok iddialı bir ifade."

"O kadar salağım ki bunu daha önce kimseye anlatmadım," diye mırıldandı. Sesindeki tereddüt yüzünden Etta ona doğru bir adım attı, adamın sunacağı sırrı ele geçirmek istercesine. "Annesiyle babası öldürüldükten sonra Rose, kendisini bir yolcunun ziyaret ettiğini, Ironwood usturlabı ele geçirirse bunun, her şeyi ve herkesi yok edebilecek sonsuz, korkunç bir savaşa sebep olacağı konusunda onu uyardığını iddia etti."

Etta şaşkınlıkla keskin bir ses çıkardı. Adama yeniden bir bakış attı, Etta'nın bunu nasıl karşıladığını ölçüyor gibi görünüyordu. "Onların ölümünden sonra Rose'un zihnen epeyce rahatsız olduğunu anlamalısın. Bu olaya çok küçük yaşta şahit olmuştu ve sana detaylardan bahsetmek istemiyorum ama olaylar tüyler ürperticiydi."

Etta'nın bakışları sertleşti. "Sen de onu görmezden mi geldin? Sırf zihnen rahatsız küçük bir kız olduğu için mi yani?"

Henry ellerini havaya kaldırdı. "O kelimeyi asla sıradan

bir şekilde kullanmadım. Bu yolcuyu 'güneşin kendisi' gibi parlak, altın renginde, teni ve biçimi kusursuz biri olarak tarif etti. Bir keresinde bana adam konuştuğunda onun sözlerini âdeta zihninin içinde duyduğunu söylemişti; düşüncelerine görüntüler yerleştirebiliyormuş. Gölgelerimiz bile ona hizmet ediyormuş... gölgeler."

Etta tek kelime edebilecek durumda değildi, annesinin bu hâlini, birlikte büyüdüğü o sert, kusursuz biçimde kontrollü kadınla örtüştürmeye çalışıyordu.

Yani... tüm bunlar... bir fantezi değildi ama... Aklının içindeki kelimeler tökezleyip duruyordu. Halüsinasyonlar ve sanrılar. Bu konuda Henry'nin düşüncelerini kabul ettiği takdirde bu, annesiyle babasının ölümünün Rose'un üzerinde derinden travmatik bir etki yarattığı, ardından gelen psikolojik sarsıntıların fazlasıyla hasar verici olduğu sonunda da sadece Rose'un değil kızının yaşamını da mahvettiği anlamına geliyordu.

Tüm bunlar yalanmış.

Kalbi, şiddetli rüzgâra karşı kanat çırpan bir kuş misali, içinde vahşice gümbürdüyordu. Anılarındaki minik bir suret parmak uçlarında ilerliyor, tereddüt içinde parlak sarı saçlarının uçlarını minik parmaklarıyla kıvırıyordu. Rahatsız etmemek için her zamanki gibi sessizdi. Hayal kırıklığına uğratmamak için her zamanki gibi mükemmeldi. Sadece yatak odasının kapısından, annesinin tuvale değen fırçasının özenli, titiz darbelerini izliyordu.

Annesinin Etta'yla nadiren konuşmasının sebebi, onun lisanının muhtemelen renkler ve biçim olmasıydı; Etta'nınkinin sesler ve titreşimler olması gibi.

Henry, bir elini ona doğru uzattı ancak Etta irkilince hemen geri çekti.

Bir süre sonra devam etti: "Çocukken büyükbabası onun bu düşünceden uzaklaşmasına yardım etti ama yıllar sonra, orijinal zaman çizgisini getirmek üzere bana katıldıktan sonra 'altın adamla' karşılaşmasına dair bir rüya gördü. Takıntısı geri geldi. Benim tanıdığım o ateşli ve canlı insan gitmiş onun yerine paranoyak, dengesiz biri gelmişti. Rose günlerce uyumadan duruyor sonra haftalarca ortadan kayboluyor, geri döndüğünde daha makul oluyor, gittikçe içinde daha çok sır saklıyordu. Ona yardım etmek istedim ama o yardıma ihtiyacı olduğuna inanmıyordu; sanrıları kötüleştiğinde ve insanların onu karanlığın içinde izlediğini iddia ettiğinde bile."

Her bir kelime, Etta'nın kalbini yavaş yavaş parçalara ayırıyordu.

"Ironwoodlara kendini sevdirip casusluk yapma planlarına karşı çıkmalıydım ama bu, çıplak elle çeliği bükmeye çalışmak gibiydi. Sonra da ortadan kayboldu, yıllar boyu korktum... hayatına... son verdiğine emindim."

Annesi asla teslim olmazdı. Canına o şekilde kıymazdı.

"İyi misin?" diye sordu Henry, kaşını kaldırarak.

Nasıl iyi olunabilir ki? diye düşündü.

"Peki, saklamak yerine neden hemen yok etmedi ki?" diye sordu Etta. "Ironwood'u ondan gerçekten uzak tutmanın tek yolu bu değil mi?"

"Bu, bizim yıllardır içinden çıkamadığımız bir tartışma konusu." Ayağının dibindeki bir çantaya doğru eğilip koyu renkli, deri bir günlük çıkardı. "Bu, neredeyse yirmi yıl önce, Lindenların büyük-büyükbabası öldüğünde elimize geçti.

Onun atalarından birinin, eski yolcu günlüklerinden bilgileri toparlayan ve zaman çizgisindeki değişiklikleri takip eden eski kayıtçılardan birinin günlüğü. Rose'un, atasının efsanelerinden anladığı şey, usturlabı yok etmenin orijinal zaman çizgisindeki tüm değişimleri hükümsüz bırakacak olmasıydı."

"Yani," dedi Etta, "senin ve bu grubun tam olarak istediği şeyi yapıp zaman çizgisinin orijinal versiyonunu getirecekti, öyle mi?"

"Evet ama sert bir bedel karşılığında," dedi Henry günlüğü tekrar masanın üzerine bırakarak. "Yakınlardaki bir yolcu, kendi orijinal zamanının dışında öldüğünde geçitlerin çöktüğünü biliyor musun?"

Etta başıyla onayladı.

"Birinin nahoş bir dönemde mahsur kalması mesela ailesinden ayrı bir şekilde onlarca yılın geçmesini beklemek zorunda kalması durumunda onu tekrar açabilecek tek şeyin olmadığını bir düşün," dedi Henry. "Eskiden binlerce geçit vardı, şimdiyse ancak birkaç yüz tane var. Çoğu kişi, doğanlardan çok ölenler olduğunu söyleyerek son geçitler kayboldüğünde bizim yaşam biçimimizin de yok olacağını söyler."

"Ama sen böyle düşünmüyorsun."

"Hayır," dedi. "Ben herkesin, Ironwood'un yaptığı gibi geçitleri kendi bencil çıkarları için kullanmadığını düşünüyorum. Çoğu insanın geçitlere sadece, yolculuk edemeyen aile üyelerini ve arkadaşlarını ziyaret etmek veya inceleme ve araştırma yapmak için ihtiyaç duyduğunu biliyorum. Annen bile böyle düşünüyordu; ailesinin başka yüzyıllarda mahsur kalma riskini göze almaya gönüllü değildi. Ama son olaylar, asıl önemli olanın geri getirilmeyi hak edenin getirilmesi ol-

duğunu bana gösterdi."

Etta'nın kulaklarında çınlayan tekdüze ses, sonunda patlayarak adamın sözlerini yutuverdi. Bir tarafı adamın kendisinden istediği şeye karşı gelmek için gerilmişti; bu bilgiyi istemiyor, olanı biteni anlamak ya da parçaları birleştirmek istemiyordu.

"Hiç mantıklı değil," dedi kalbini korumak için mantığına ulaşmaya çalışarak; sesindeki çaresizlikten nefret ediyordu. "Bunların hiçbiri mantıklı değil. Annem onu yok etmemi istedi. Bunu bana kendisi söyledi."

Tabii Henry, usturlabı yok etmek ya da yok etmenin sebep olacağı şey konusunda yalan söylüyorsa o başkaydı. Peki, amacı ne olabilirdi ki? Usturlabın yok edilmemesinin gerekli olduğu ve onunla ne yapacakları konusunda onu ikna etmeye çalışıyor olabilirdi. Ama Etta'nın kafasının içinde o bilindik alarm çanları çalmıyordu. Henry'nin sesi sadece yorgun ve kızgındı; ne gözlerinde ne de ses tonunda hesapçı bir yan vardı. Etta'ya anlattığı şeye kendisi inanıyordu.

"O zamanlar mümkün olan ilk anında bize geri dönmeliydi ama yapmadı," dedi Henry. "Onun yerine, kendi işini sana yaptırmak için bir dolap çevirdi. Seni bu yola sokarak yaşamını tehlikeye attı ve her nasılsa en kötüsü de seni her şeyden habersiz bıraktı. Çünkü... ah Tanrım, çünkü olayların, bu *özel kaderin* gerektirdiği şekilde gerçekleşmesini istiyordu. Ironwood'un nihayetinde seni öğreneceğini ve seni kullanmaya çalışacağını biliyordu ve buna izin verdi."

Etta üzerindeki ağırlıkla masaya çöktü ve en son savunmasını yaptı. "Benim geleceğimi kurtarmak için yaptı bunu."

"Ironwood'un geleceğini," diye düzeltti Henry nazikçe.

"Mantıklı bir açıklama arayarak mücadele ettiğini görüyorum. Maalesef hiçbir mantık yok. Usturlabı yok etmek yerine küçük bir kızken gördüğü şeyi meşrulaştıracak, sağlamlaştıracak olan bu oyunu yarattı. Bu maskaralığın tek açıklaması bu."

"Çünkü geleceğimi kurtarmak istemiş olsaydı," dedi Etta boğazındaki yumruyla, "usturlabı korumamı söylerdi, onu yok etmemi değil."

Annesi, geleceğini kurtarmanın tek yolunun bu olduğu hakkında yalanlar söylerken aslında neredeyse geleceğini kendi eliyle yok etmesine sebep olacaktı. Bu yüzden duyduğu acı nefesini kesti.

Etta küçükken yalnızlığın bir perdesi olduğunu anlamıştı; sessizliği kaplayan o tiz statik. Bazen yatak odasının kapısında oturur, annesinin oturma odasında tatlı ve sessizce resim çizmesini izlerdi. Aynı zamanda soğuk ve keskin bir biçimde. Etta fırça darbelerinin *fışt, fışt, fışt* seslerini sayardı.

Sessizlik içinde oturur, *Beni görüyor musun?* diye sorardı.

Art arda çıktığı konserlerde Alice'in yanındaki boş iskemleye bakarken de sorardı: *Beni duyabiliyor musun?*

Daha bir çocukken yatağına gittiği zaman yorganı ayaklarının ucunda, ışığı açık bir biçimde annesinin odasının kapısı gıcırdayarak kapanana dek beklerdi. Etta yastığına yüzünü gömerek ağlarken sorardı:*Umurunda mıyım?*

Etta tüm yaşamı boyunca sessiz, kararlı, yetenekli, ilgili, sabırlı ve kendi evinin dayanılmaz yalnızlığında bile umutlu olmuştu. Şimdiyse güçlükle nefes alıyordu. Alice'i duyamıyor, o anılara erişecek bir yol bulamıyordu çünkü o zaman onunla ilgilenen, ona değer veren tek kişinin de gittiğini gör-

mesi, bunu kabul etmesi gerekecekti. Yaşamının, yıllar süren çalışmanın ardından açan bir tohum değil annesinin, sadece hayatta kalmasına yetecek kadar su verip budadığı bir orkide olduğunu görmesi gerekecekti.

"Bu doğru değil," dedi.

Ama Henry, bir eliyle dudaklarını ve çenesini ovuştururken onu izledi sadece. Söylemek istediği başka bir şey daha varmış gibi görünüyordu ama kendini tutuyordu; bu, hepsinden çok daha kötü bir şey olabilirdi.

Bu doğru değil, diye fısıldadı Etta.

Ağladığını fark ettiğinde onu durdurmayacak kadar geciktiğini anladı.

"Ben..." diye söze başladı Henry kollarını zorla yana indirerek. Her bir acılı kelimeyle birlikte parmaklarını kıvırarak yumruklarını sıktı. "Lütfen... ben... seni nasıl teselli edeceğimi bile bilmiyorum." Yürek burkan bir şaşkınlıkla bunu tekrar etti. "Seni nasıl teselli edeceğimi bilmiyorum. Bana bunu bile çok gördü."

Etta acısının içinde kaybolduğunu hissetti, hıçkırmamak için yumruğunu boğazına bastırdı. Tüm bunlardaki acımasızlık... bu korkunçluk. Annesi kim bilir ondan ne kadar çok nefret ediyor olmalıydı ki kendi yaşamını mahvetmesi için onu kandırmıştı.

"Görünüşe bakılırsa," demeyi becerdi, "kayıtsızlığı dışında hiçbir şeyi gerçek değilmiş."

"Ah Etta, Etta..." Henry kafasını iki yana salladı ve az evvel onu tutan şey artık yok olmuştu. Etta kafasını iki yana sallamasına rağmen parmaklarının sıcaklığı onu sardı. "Etta sen çok önemlisin, sen her şeysin, görmüyor musun? Tanrım,

seni böyle görmek kalbimi acıtıyor. Ne yapabileceğimi söyle bana."

Henry'nin öfkesi gerçekti ve ettiği her kelimeyle birlikte gittikçe daha da alevli bir hâl alıyordu; sonunda Etta, hangisinin daha önce patlayacağını kestirememeye başladı. Tuhaf bir biçimde onun yanında olmasına, onun hiddetinin kendisininkine eklenmesine, karşılık vermesine ve onu alevlendirmesine minnettardı. Bu, içindeki her bir şüpheyi haklı çıkarıyordu. Bunlar, ağlayarak uyuduğu, o gecenin annesinin kendisini duyduğu gece olup olmayacağını merak ettiği, belki de sessizliğin onu da yutacağını düşündüğü tüm o zamanların tesellisi gibiydi. Etta salak değildi ama Henry'nin söylediği gibi kendi sevgisiyle ve annesinin sevgisini kazanmak için beyhude yere verdiği çabayla gözleri kör olmuştu.

Ve bir şekilde işin en kötü kısmı Etta'nın nasıl kullanılmış olduğu değil Rose'un planının yarattığı istenmeyen hasarlardı. *Nicholas*. Bu kadar acı çekmesine kendi ailesinin değil de Etta'nın ailesinin sebep olduğunu öğrense ne derdi, ondan nefret eder miydi?

Etta titriyordu, masanın diğer tarafına giderek bunu gizlemeye çalıştı; derin derin nefes aldı, yüzündeki yaşları sildi, sonunda içindeki bir parça sakinliğe tutunmayı başardı.

"Bana neler olduğunu anlatabilir misin? Ne olduğunu anlamam gerek. Son hatırladığım şey adamlarının beni ve Ni... neredeyse öldürmek istemesiydi," Kendisine engel oldu çünkü Nicholas'a olan hisleri bir yabancıyla paylaşmak istediği bir şey değildi.

"Seni ve... yol arkadaşını mı?" diye sordu Henry dikkatle; buna rağmen duygularının gayet farkındaydı.

"Ortağımı," diyerek düzeltti Etta. "Usturlabı çalıp gün batımına doğru atlarını sürdüler. Sonra da gözümü bir başka çölde ve bir başka yüzyılda açtım. Onlar senin adamlarındıysa neredeler? Ne oldu?"

Henry iç geçirerek tekrar ayağa kalktı. "Senin kimliğini ve sana olan ilgimi diğerlerinden gizli tuttum ve buna anlatamayacağım kadar pişmanım. Diğer soruların içinse çok şey atlattığının farkındayım ama benimle dışarıda bir yürüyüşe gelir misin? Sana göstermek çok daha kolay olacak."

Görünüşe bakılırsa kapıda, konuşmaları dinlemekte olan Winifred, Etta çalışma odasından çıkar çıkmaz ona bir çift ayakkabı uzattı. Henry, ceketinin üzerine aldığı hafif bir kabanla yanında belirdiğinde kadın, bir hortlak gibi koridorun gölgeleri arasına karışmıştı.

"Kaban yok mu?" diye sordu Henry onu süzerek.

"Sevgili Winifred belli ki kabana ihtiyaç duyacağımı düşünmemiş," dedi. Muhafızlardan biri yumruğunu ağzına götürerek sırıtınca diğeri onun göğsüne sertçe vurdu.

Henry biraz irkilmiş görünüyordu. "Annen de ona böyle derdi."

"Annemle bu kadın tanıştılar ve her ikisi de hâlâ hayattalar, öyle mi?"

Henry'nin dudağının bir kenarı hafifçe kımıldanınca Etta'nın hâlâ oldukça hassas, huzursuz –ve en kötüsü de– güvensiz olan kalbindeki sızı azaldı. "Yara almadan kurtulduklarını söylemedim ama."

"Çenesindeki yarayı nasıl aldığını hep merak etmişimdir," dedi Etta; bu meseledeki azıcık mizahı bulup çıkarmaya çalışıyordu.

"Korkarım ki o bana ait," dedi Henry. "Gençken amansız bir eskrim çiftiydik. O da kapsamlı koleksiyonundaki izlerden biri; ama bu iyiliğin karşılığını verince," Henry sol kaşının üzerindeki soluk, ince izi işaret etti, "mesele halloldu."

Etta yaraya bakarken yüzünü ekşitmemeye çalıştı. Kana kan. Tam da Rose Linden'a uygun bir hareket.

Henry kabanını onun omuzlarına koyunca bu düşünce kafasından uzaklaştı.

"İyi mi böyle?" diye sordu. "Ekim ayları burada yumuşak olur, pek soğuk olmaz..."

Etta'nın eliyle tutarak kabanı omuzlarında bırakmasının sebebi, adamın endişeli bakışlarıydı. "Teşekkürler."

"Sokakta kısa bir yürüyüşe çıkacağız Jenkins," dedi Henry gülen muhafıza dönerek. Diğer adam kısaca başını eğdi ve Etta'yla Henry koridorda ilerlemeye başladıklarında o ve diğer muhafız onların bir adım gerisinde yola koyuldu. Etta şaşırarak arkasına baktı ancak Henry kolunu ona uzatınca yine önüne döndü.

Aşağıya inen büyük merdiven yerine Henry onu daha küçük bir merdivene yönlendirdi; burası o kadar sade ve kullanışlıydı ki Etta bunun personel için olduğunu varsaydı. İki kat aşağıya inerek büyük, yankı yapan bir antreye çıktılar.

Kadife elbisesi ve elmaslarıyla herhangi bir kraliçe kadar soylu görünen genç, güzel bir kadının portresi her nasılsa sadece birkaç tüy şeklindeki süslerini dökerek depremden kurtulmuş olan devasa kristal avizelerin aydınlattığı giriş salonuna girip çıkanları gözlüyordu.

Jenkins, devasa ön kapının yanında kenara çekildi ve çok geçmeden kabaca aynı boylarda, bazıları aklaşmış, bazıları

aklaşmamış aynı siyah saçlara sahip iki adam daha ona katıldı. Etta bir an için acıyan omuzunu ovarak portreyi incelemek üzere durdu.

"Ağrınız mı var, Bayan Hemlock? İlaç ister misiniz?" diye sordu Jenkins.

"Ah... şey, hayır, teşekkürler," dedi Etta elini aşağı indirerek. Canı acıyordu ama herhangi bir ilacın etkisi altında olmak istediğine emin değildi; mümkün olduğunca uyanık kalmaya ihtiyacı vardı. "Bir de Hemlock değil Spencer."

"Sen tepeden tırnağa bir Hemlock'sın," dedi Henry hafifçe sırıtarak. "Önlenemez bir gurur yüzünden sessizce acı çekiyorsun. Ona ilaç ver, Jenkins."

"Kulağa tanıdık geliyor," dedi Jenkins göz kırparak. Adamın onunla özel bir şakayı paylaşırcasına samimiyeti, bir kez daha irkilmesine sebep oldu.

Henry ona tekrar kolunu uzattı ama Etta yanından geçiverdi, kafasının içinde hâlâ o cümle yankılanıyordu. *Sen tepeden tırnağa bir Hemlock'sın.* Çok kolay olurdu, değil mi? Yani bunu kabul etmek, o özelliklere uyum sağlamanın verdiği rahatlığa kendini bırakmak, kendisine sunulan o yeri benimsemek.

Jenkins, ceketinin cebindeki gümüş bir ilaç kutusundan iki beyaz tablet çıkardı.

"Aspirin," diyerek güven vermeye çalıştı hafifçe gülümseyerek.

"Ben iyiyim," dedi Etta sesindeki bitkinliği gizlemeye çalışarak. "Gerçekten. Teşekkür ederim."

Henry, konuyu üstelemek istermiş gibi görünse de kızı yüzünü –muhtemelen ağlama krizinden sonra şişmiş ve kızarmıştı– görünce bir şey dememeye karar verdi.

"Gidelim mi, beyler?"

Yan yana durduklarında Henry ve diğerleri arasındaki benzerlik inanılmazdı; o kadar ki Etta hepsinin de akraba, yani Hemlocklar olup olmadığını merak etti.

Onlar hem güvenlik hem de yem miydi acaba? Bu düşünce zihninden bir mızrak gibi geçti. Jenkins'in de aralarında olduğu dört adam Etta ve Henry etrafında dar bir çember oluşturarak daha dışarı bile çıkmadan dört bir yandan onları sardılar. Etta sabahın serin havasına adım attıklarında onların uzaklaşmalarını, etten kalkanı çözmelerini bekledi ama dik yoldan aşağı indiklerinde bile bu hiç olmadı. Adamların hareketleri, talimli, askerî bir manevra keskinliğindeydi ve Etta, Henry'nin neden korunduğunu düşünmek zorunda kaldı.

Gerçi bunu zaten biliyordu. *Ironwoodlardan.* Bu adam, tıpkı annesi gibi Cyrus Ironwood'un baş düşmanıydı ve onlarca yıldır onu alttan alta baltalamaya çalışıyordu.

Yolda bir dönüşe gelip durdular. Ancak o zaman Henry adamlara birkaç adım geriye gitmeleri için hafifçe bir işaret yaptı. Adamlar da isteksiz bir biçimde ayaklarını sürüyerek gerilediler.

"Şimdi," dedi Henry dikkatini tekrar ona çevirerek. "ne görüyorsun?"

Etta kendini, tekrar ona bakarken burnunun yamuk kemerini, biri zorla kesmeye çalışmış gibi görünen sol kulağının alt kısmındaki ürkütücü yara izini incelerken buldu. Saçlarını şapkasıyla yatıştırmaya çalışmıştı ama onlar isyan ediyor, havadaki nemi selamlarcasına kıvrılıyorlardı.

Etta altında uzanarak körfeze varan tepelere ve caddelere döndü. "Acı... görüyorum. Minyatür gibi evler. Parçalanmış

binalar."

Yine de bütün olarak bakınca –tarih kitaplarının felaket olarak anlattığı– hasar korkunçtu ama yıkıcı değildi. Korkutucuydu ama dehşet verici değildi.

"Gördüğün şey, depremden büyük hasar almış ama nihayetinde senin zaman çizginde bildiğin onca hasara ve ölüme yol açan yangından kurtulmuş bir şehirdir," diye açıkladı Henry ellerini ceplerine sokarak. "Ama Ironwood'un zaman çizgisinde bu ana gelmiş olsaydın görecek neredeyse hiçbir şey olmayacaktı. Çok daha büyük bir değişimi dalgalandıran tek bir küçük değişim işte o kadar büyük bir yıkıma sebep olmuştu."

Bu Ironwood'un zaman çizgisi değil. Etta hızla ona doğru döndü. "Neydi o?"

"Ironwood, çıkarlarının ya da daha doğrusu Amerika'da ailesine ait toprakların çıkarlarının peşinde koşarken bir savaşın sonucunu değiştirdi. Rus-Japon Savaşı'nı biliyor musun?"

Etta başını iki yana salladı. "Hayır... bir dakika, o Birinci Dünya Savaşı'ndan önceydi, değil mi? Toprak anlaşmazlıkları yüzünden olmuştu?"

"Mançurya ve Kore'deki çıkar çatışmaları yüzünden," dedi Henry. "Rusların yenileceği ve ülkede ayaklanmaların başlayacağı anlaşılınca orijinal zaman çizgisinde olduğu gibi savaşın birkaç ay daha devam etmesine izin vermektense Ironwood, barış görüşmelerine aracılık etmesi için Theodore Roosevelt'i ikna etti. Orijinal zaman çizgisindekinden daha fazla Rus ve Japon'un hayatına mal oldu ama Rusya'da kapsamlı reformlar yapılmasını ve Birinci Dünya Savaşı'nda milyonlarca Rus'un canının kurtulmasını sağladı."

Bu... imkânsızdı.

Zaman yolculuğu gibi, diye düşündü kasvetli bir şekilde. İşte orada, büyümüş olduğu tarihin alternatif bir biçiminin içinde duruyordu. Gelip geçen bir esinti Etta'nın bir tutam saçını havalandırınca onu geriye doğru yatırdı. Esinti, duman ve kül kokusu yerine denizin tuz kokusunu, egzozların metalik soluklarını, insanlığa özgü basit kokuları taşıdı.

"Peki, ama bunun San Francisco'daki depremle ne ilgisi var?"

Henry onu rahatça görebilmek için döndü. "Şunu anlamanı istiyorum Etta: Artık geleceğinin hatırladığın gibi olmadığını biliyorum ve seni çok iyi anlıyorum. O acıyı, yaşamının, arkadaşlarının ve hayallerinin yok olduğunu hissetmeni anlıyorum. Hepimiz, sadakatimizin sadece zamanın kendisine ait olduğu gerçeğiyle uzlaşmak zorunda kaldık. Bu bizim mirasımız, bizim ulusumuz, bizim tarihimiz. Ama bildiğin istikbal, mücadele ve savaşla dolu; Cyrus Ironwood'un yeniden yazmaya karar vermesinden önceki huzurlu dünyayla ilgisi yok."

Etta, Alice için olduğu kadar bir konser kemancısı olmaya dair hayalleri için de yas tuttuğunu fark etti. Yaşamda onun için daha fazlasının olduğu, kalabalıkların onayı ve başarı olmaksızın da çalmaya devam edebileceği fikrine yavaş yavaş alışmıştı. Ama hiç tanımadığı bir gelecek düşüncesi hâlâ çok bunaltıcıydı.

"Büyük ya da küçük olsun, yaptığımız her değişiklik, her zaman tahmin edemediğimiz ve asla kontrol edemeyeceğimiz dalgalanmalara sebep olur," diye devam etti Henry. "Rusya'daki savaşın kökleri yıllara yayılarak farklı bireysel

yaşamlara dokunur, onları başka yerlere sürükler, kararlarını etkiler; sonunda da bir adam, San Francisco'nun itfaiye şefi Dennis T. Sullivan, deprem olduğunda yanlış bir yerdedir ve yara alıp ölür. Yangın şeridi oluşturmak için dinamit kullanma işi de deneyimsiz itfaiyecilere kalır. Bir kadın, olması gerekenden birkaç saat önce uyanır ve ailesi için kahvaltı hazırlamaya karar vererek tüm yüzyıldaki en yıkıcı yangına sebep olur."

"Yani... biz..." diye söze başladı Etta; söyleyeceklerini kafasında toparlamaya çalışıyordu. "Şimdi orijinal zaman çizgisinde miyiz? Usturlabı alan adamlar onu değiştirmeyi başardılar mı?"

Henry başıyla onayladı ve bu hareketle Etta'nın bildiği dünya değişmiş oldu.

"Yıllardır, tarihteki temel anları tespit ediyorduk; yani bu dalgalanmalar söz konusu olduğunda büyük etki yapan anları, insanları ve kararları," diye açıkladı. "Rus-Japon Savaşı'nın bu olaylardan biri olduğuna dair teorimizi test ettiler ve 1905 yılından sonraki geleceği değiştirdiler. Ironwood'un odak noktası on dokuzuncu ve yirminci yüzyıllardı ve Tanrı'ya şükür, ondan önceki değişikliklerin çoğu ikincil önemdeydi. Ondan önceki dönemde umursamasını ya da değişiklik yapasını gerektirecek kayda değer bir serveti yoktu."

"Ama maalesef... ?" diye atıldı Etta; adamın sözlerinin altında yatan endişeyi fark etmişti.

Henry hafifçe gülümsedi. "Maalesef olayları yeniden değiştirmek için şimdiden adamlar yolladığına dair raporlar geliyor. Hızlı hareket etmezsek bu avantajı kaybedeceğiz."

"Yani çabuk hareket edip usturlabı yok etmezseniz," diye-

rek duruma netlik kazandırdı Etta.

"Onu senden alan adamlarımı Ironwood'un adamları hızla takip etmiş. Aldığımız nota göre adamlarımdan biri öldürülmüş. Hayatta kalan ise Rusya'da saklanıyor, usturlap hâlâ onda, gidip onu kurtarmamızı bekliyor," dedi. "Herkesi, tek yolun usturlabı yok etmek olduğuna dair bu gece bilgilendireceğim. Zaman çizgisinin olması gereken hâline tamamen dönmesi lazım. Usturlabı oyunda tutamayız; Ironwood onu eline geçirirse yeni yıllara geçitler açar, insanlığı felce uğratan daha çok değişikliğe maruz bırakır. Kendisi ve kendi soyu yaşadığı müddetçe kaç kişinin öldüğünü ya da acı çektiğini umursamaz. Her zaman hep daha fazlasını ister ama bunca yıl bize gösterdi ki hiçbir şey hiçbir zaman yeterli olmayacak."

Ta ki kıymetli ilk eşini ölmekten kurtarana dek. Yani *her şeye* sahip olana dek.

Etta, sıcaklığı hapsetmek istercesine omuzlarındaki kabanı daha sıkıca kavradı.

Olması gereken. Aynı ifadeyi kullanıp duruyordu. "O hâlde kadere mi inanıyorsun? Yani sırf bir zamanlar öyleydi diye bazı şeylerin var olmayı hak ettiğine mi?"

"Ben insanlığa, barışa, olayların doğal düzenine inanıyorum," dedi. "Yapabildiğimiz şeyin gücünü dengelemenin tek yolunun, özveride bulunmak olduğuna inanıyorum. Bizim kaderimizde olmayan şeylere ve kişilere sahip olamayacağımızı, her sonucu kontrol edemeyeceğimizi, ölümü kandıramayacağımızı kabul etmek gerektiğine inanıyorum. Aksi takdirde tüm bunların hiç anlamı kalmaz."

"Hiç anlamadığım bir şey daha var," dedi Etta. "Benim geleceğim değiştiyse yaşamım eskiden olduğu gibi değilse o

hâlde en başından geriye gitmeme engel olunması gerekmez miydi? Usturlabı bulup onu kaybetmeyi hükümsüz kılmıyor mu bu?"

Tüm bilgiler ona özgürce, sabırla sunuluyordu. Etta bu yüzden o kadar minnettardı ki âdeta gülümsüyordu.

"Biz zamanın doğal yasaları dışında yaşıyoruz; bu yüzden artık var olmasa bile eski yaşamını hatırlıyorsun. Ama zamanın bir anlamda kendi sezgileri var ve tutarsızlıklardan da nefret ediyor. Onlardan kaçınmak için de büyük bir değişiklik karşısında bile eylemlerimizin büyük kısmını ya mümkün olduğunca koruyor ya da yeniliyor. Yani gelecekte yine aynı zamanda geçmişe yolculuk ettin ama bir konserde sahne almıyordun da belki sadece müzeyi ziyaret ediyordun."

Belki de Alice de hâlâ hayattadır, diyen bir fısıltı duydu zihninde.

Bu tatlı umut kıvılcımı, onu tepeden tırnağa aydınlatıverdi.

Usturlap yok edilmeliydi. Bu, Etta için tartışmaya gerek olmayan bir konuydu. Bir insanın sahip olabileceğinden çok daha fazla güce sahipti ve gelecekteki hasarların bir şekilde önlenebilmesi için kendi istikbalini feda edebilirdi. Henry'nin iddia ettiği şeyden hoşlanmıştı. Sadece kendilerini düşünmüyorlardı, eylemlerinin Ironwood'un müdahalelerinin gerçek kurbanlarını nasıl etkilediğini biliyorlardı. İşte onlar Ironwood'un heves ve arzularının insafına kalmış sıradan insanlardı.

Etta'nın zamanı, içinde büyüdüğü gelecek, bahsi geçmeyen yaşamlara mal olmuş ve hasarlara sebep olmuştu: Sadece yolcular için değil tüm dünya için. Zaman çizgisini orijinal hâline çevirmek, yolcuların pozitif değişiklikler yapabilecek-

ken bunu yapmamayı seçtikleri düşüncesiyle kıvranıp duran kalbine çok yakın geliyordu. Bu, ahlaki bir ortaklık oluşturabilir, yolcuların bağlı kalacağı daha güçlü kurallar inşa etmek üzere yeni bir başlangıç yaratabilirdi.

Başladığı işi bitirmeliydi, hem de hemen.

Ama... Nicholas.

Kendisini bekleyen, karşılarında uzanan lavanta renkli bir gün doğumu gibi anılarında yükselen Nicholas. Bu sağlam, aydınlık ve hoş düşüncenin zihnini sarmalamasına izin verdi.

Onu bu işten uzak tutabilirim. Ta en başından bu karmaşaya dâhil olmamalıydı. Etta, usturlap yok edilene dek onu bu işten güvenli bir biçimde uzakta tutabilirse belki o zaman kendi ailesinin oğlanın yaşamında sebep olduğu onca tahribatı telafi etmeye başlayabilirdi.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu. Rüzgâr hızlandı, onu bu yola daha kuvvetle yöneltmek istercesine kabanını, saçlarını çekiştirdi. "Rusya'ya."

Henry buna pek inanamıyormuş gibi baktı. "Emin misin? Dinlenmek için birkaç güne daha ihtiyacın varsa–"

"Hayır, bunu kendim görmeliyim," dedi Etta. "*Sakın kendi iyiliğim için* beni burada bırakmaya da kalkışma."

"Aklımdan bile geçirmem," dedi Henry; adamın sesindeki tanımadığı bu tınının gurur olduğunu anlaması Etta'nın birkaç saniyesini aldı. Bunu, tekrar duymak için hafif bir istek duydu. "Geri dönelim mi?"

Muhafızlar yeniden etraflarında koruyucu bir kabuk oluşturdular; zamanın elinden kurtulmuş şehre, tepeden bakan o fevkalade eve doğru tırmanırlarken samimi bir sessizlik içinde yürüdüler. Etta içeride merdivenlere yönelmişken Henry

onu sola, genişçe ve resmî bir yemek odasına benzeyen salona yönlendirdi. Piyano müziği artık son bulmuştu ama sohbetler devam ediyordu ve etrafta dolaşan insanların ağır adımları duyuluyordu.

Belli ki toparlanıyorlardı. Birkaç kişi masada kalan yiyeceklere ve içeceklere saldırdı. Adamlar uyku matlarını ve yataklarını yuvarlarken diğerleri de tüm pislikleri süpürüyordu; birçok kişi de çantalarının içindekileri seriyor, malzemelerini sayıyor ya da birbirleriyle değiş tokuş yapıyorlardı.

Çoğu kişi dönemin keskin tarzında giyinmiş olsa da gökkuşağı rengindeki ipek ve şifondan balo elbiseleriyle eşit sayıda gösterişli askerî üniformalar da göze çarpıyordu. Köşedeki kadınlar, saçlarını şık bir şekilde toplarken birbirlerine yardım ediyorlar, ara sıra da insanların bacakları arasında koşturan birkaç küçük çocuğu durdurmak için uzanıyorlardı. Kahkahaları Etta'nın içinde bir tele dokundu, hırpalanmış kalbinde yankılandı.

Bu, şafağın geceyle, geçmişin de gelecekle buluştuğu bir eşikti. Bu insanlar saklanmak için burada toplanmışlardı ama bundan da önemlisi, burası ateş küllendiğinde ve mumlar söndüğünde bile kendi sıcaklığını ve ışığını yaratan gizli, özel bir yerdi.

Etta geri çekilmek istediyse de Henry onu öne doğru yöneltti. Sessizliğin bir perde gibi inmesi için Henry'nin tek kelime etmesi gerekmedi.

Minik, inci gibi dişleri güldüklerinde parıldayan çocuklar bile gözlerini iri iri açarak ona döndüler. Annesinin sevgi dolu, bariz utancına rağmen biri avucunu uzattı. Henry, elini ceplerine daldırıp oradaki tüm hayalî şeyleri karıştırmak için

uğraşıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Sonunda küçük, paketli bir şeker çıkardı, oğlan da bunu kapıp kıkır kıkır gülerek annesinin etekleri ardına saklandı.

Ama bu bile Etta'nın yüzüne kilitlenmiş insanların dikkatini dağıtamadı. Göğüs kafesini ele geçiren panikle kendini ilk kez parlak ışıklar altında sahne alan o küçük kız gibi hissetti.

Artık o kız değilim. Hele ki yaşadığı onca şeyden sonra hiç değildi.

"Benzerlik yüz ve saçlarla sınırlı," demeyi becerdi, bu kısımlarını eliyle belli belirsiz işaret ederek.

Düşmanca bakışların yerini şaşkınlığa bıraktığı bir an oldu. Ardından o kadın, aynı anne, gülmeye başladı. Onun etrafındakiler de bu sese kapıldılar ve kendi hüzünlü gülüşleriyle gevşediler. Henry'nin bahsettiği zaman çizgisi değişimleri gibi kahkahalar da dalga dalga yayılarak tüm odaya hâkim oldu.

"Bundan sonraki yolumuzla ilgili olarak bu gece tartışacak çok şeyimiz var," dedi Henry bir elini kızın omuzuna koyarak, "Ama öncelikle kızım Etta'yı sizlerle tanıştırma zevkini bana verir misiniz?"

Arka taraftan bir adam "Bak sen!" diye bağırdı şaşkın sessizliği bölerek. "Demek gruba bir Hemlock daha katıldı; sonunda siz Jacarandaları bir kez olsun yendik, bizim için büyük başarı bu! Tebrikler ihtiyar! Sen de hoş geldin tatlım!"

Henry, gözlerini devirdi ama öylesine neşeyle gülümsüyordu ki neredeyse yüzü pembeleşmişti.

İnsanların şaşkınlıkları eriyip gidince geriye Etta'yı serseme çeviren ıslıklar ve haykırışlar kaldı. Kadınlardan bir dalga ona doğru geldi, sıcacık eller onunkileri sardı, Henry'nin ka-

banı altında kalan ama bandajın hâlâ göründüğü yaralı omuzuna dokundular. Birbirleriyle aynı anda, hızlıca konuşuyorlar, Etta onlara yetişemiyordu.

"–seni orada–"

"–nereye gittiğini merak–"

"–pek de güzelsin–"

Ama hepsini kusursuz bir biçimde bastıran buz gibi başka bir ses vardı. Winifred arkalarından gelip Henry'nin omuzuna dokundu. Henry sırtına vuran ve habire elini sıkan adamlara sırtını döndü.

"Çalışmakta ısrar ettiğin o yaratık rapor vermek için geldi," diye bilgilendirdi Winifred. "Beklemesini söyleyeyim mi?"

Henry'nin kaşları kalktı. İlginç. "Yo... yo! Günlerdir onun raporunu bekliyordum. Holde mi?"

Kadınlar, onu aralarına katmaya hevesli bir şekilde Etta'yı Dikenlerin içine daha da çekiyor, ona bir sürü soru yağdırıyorlardı. Etta arkasına dönerek Henry'nin koyu renk saçlarını arandı ve onun kapıdan çıkıp hole doğru geçtiğini gördü.

Etta, yüksek pencerelerden içeri giren sabah ışığıyla girişte bekleyen ufak tefek sureti görebiliyordu. Julian da oradaydı, bir kızın yanında gevezelik ediyordu. Kızın omuzuna şaka yollu vurdu, bunun karşılığında da o kız artık her kimse oğlanın karın boşluğuna bir tane indirerek oğlanın geriye sendelemesine ve kahkahasının sönüvermesine sebep oldu.

Henry yaklaşırken kız Julian'ı iterek uzaklaştırdı ve uzun, simsiyah örgüsünü omuzundan geriye savurarak doğruldu. Boğazına dek düğmeli, peygamber çiçeği mavisi, ipek bir tunik giymişti, tuniğin geniş kollarına da girift bir desen işlenmişti. Henry konuşmaya başladığında ellerini tuniğin kolla-

rının içine çekti. Kız merdivenlere doğru yönelirken onunla uyumlu, bol pantolonu parıldadı. Kız, daha ilk adımını atmadan salona doğru bir bakış attı ve Etta'yla göz göze geldi. Âdeta inanamıyormuş gibi dudakları aralandı. Etta bu kadında Henry'nin istediği ne olduğunu merak etti.

Julian kapıda duraksayarak insanları izledi, ta ki muhafızlardan biri –Jenkins– onu kışkışlayana dek. Dikenlerin olduğu yerde belli ki sadece Ironwoodlar hoş karşılanmıyordu.

Etta tekrar etrafındaki kadın ve erkeklere döndü, bir kez olsun soruları, yüzyıllar boyunca kendisini kovalayan şüpheleri susturdu. Onu selamlamak için uzanan ellere daha çok kendini bıraktı ve onların sevinciyle rahatladı.

Bir aile.

Olması gereken, diye düşündü. *Olması gereken şey bu.*

Ama zihninin köşesinde bir yüz belirdi: Nicholas.

Yalnız başına Nicholas, etrafındaki çöl sıcak ve kör edici.

Geliyorum, diye düşündü. *Hayatta kal. Seni bulacağım.*

Ama daha değil.

PRAG
1430

DOKUZ

Julian bir defasında, Nicholas'ın o anda, sisi ve serin pusu içine çekerken anladığı bir şey söylemişti: Tüm şehirler Paris'i kıskanır, Paris ise Prag'ı.

Geçitten çıktıkları binanın girintisinde beklerken sadece karşısındaki açık avluda yer alan kalabalık pazarı görebilmişti. Hava dönüp gece süzüldüğünde tezgâhlar çabucak boşalmıştı. Her türden basit, renkli kıyafetler içindeki her türden insan, şaşkın kahkahalar ve bağırışlar eşliğinde yağmurdan kaçarken ayak sesleri ve araba tekerlekleri parke taşlarında takırdıyordu.

Nicholas, pantolonu ve gömleğinin, o yüzyılın sakinleri tarafından fark edilmeden etrafta dolaşabilmesine olanak tanıyacak kadar dikkat çekici olmamasını umsa da durumun böyle olmadığını üzülerek gördü; gerçi üstü başı yırtık pırtık bir köylü rolüne tam uyuyordu. Bu zamanın erkekleri önü destekli ceketler ve deri yelekler giyiyordu; bu kıyafetlerle gö-

güslerini şişirerek etrafta dolanan güvercinlere benziyorlardı. Daha soluk renkli kumaşlar giyenlerse kolları ve bacakları olan yumurtalar gibiydiler.

Nicholas, Sophia'ya doğru dönünce kızın ceketini elinde taşıdığını, gömleğini pantolonunun içinden çıkardığını ve kemerini bu ikisi üzerinde tutturarak gömleği, tuniğe benzer bir hâle getirdiğini gördü. Tam anlamıyla döneme uyumlu olmasa da o kadar uyumsuz da değildi. En azından her ikisi de çoraplarını yırtmamayı başarmıştı. Nasıl da küçük bir avuntuydu bu.

Nicholas ten renginin, oraya gelmek için geçtikleri dönemlerden daha az farkındaydıysa da şimdi şehrin sakinlerinin onun Mağribî ya da Türk bir tüccar olarak düşünmüş olabileceklerine dair ilk şüpheler belirmişti kafasında. Kısa bir süreliğine de olsa ıslanmış, karanlık sokakların kendilerine kalması bir lütuftu o hâlde ve Nicholas bundan sonuna dek faydalanmak niyetindeydi.

Elbette bu düşünceleri sığındığı yerden çıkıp şehri gerçek anlamda değerlendirmeden önceydi.

Julian'ın ne demek istediğini şimdi anlıyordu. İlerleyeceğine ayakları isyankâr bir biçimde aniden duruverdi. Gotik bir kilisenin ikiz kulelerini incelerken yüzünden derecikler hâlinde akan yağmur onu sırılsıklam ediyordu. Etrafındaki binaların enfes cepheleri alçakta salınan bulutlara değin uzanıyor, çatı kısmındaki üçgen duvarların ve tepedeki tokmak şeklindeki süslerin keskin kıvrımları ve açıları tuhaf bir ışıkla parlıyordu. İlk bakışta hepsi de basit bir tasarıma sahip görünüyordu ama Nicholas, şehrin kendisine başkaldırmasından, tek bir bakışta özümsenmeyi reddetmesinden âdeta keyif almıştı. Pazar yerinden gölgelerin içine doğru kıvrılan yollar

gizemlere davet ediyordu. Bu şehirde, burayı sanki birinin rüyasıymış, taştan ve keresteden bir hayalmiş gibi gösteren gerçek dışı bir yan vardı.

Sophia, Nicholas'ın kafasının arkasına bir tane vurarak onu daldığı düşlerden uyandırdı.

"Acele etmeliyiz! Gecikemeyiz!" dedi onun sesini alaycı bir şekilde taklit ederek. "O hâlde durup etrafa aval aval bakınalım ki herkes bizi görsün!"

Nicholas, kızın azarlamalarına karşılık vermemek için kendi kendine yemin etse de tüyleri sinirle diken diken oldu. "Ben sadece–"

"İyi akşamlar tatlı hanımefendi ve kibar beyefendi."

Nicholas yağmurun içinde hızla dönüp bu ufak sesin kime ait olduğuna bakındı. Küçük, sarışın bir oğlan altın ve fildişi renklerinde bir ceket ve yelek giymiş, çorapları yağmur ve çamurla ıslanmıştı; birkaç adım ötede durarak onlara ters ters bakıyordu. Minik, gösterişli şapkasındaki tüy solmuştu ve oğlan kafasını eğince tüy birden yere eğiliverdi. "Hanımım sizi kendisiyle çay içmeye davet etti."

Sıcak bir fincan çay gerçekten de kulağa çok iyi geliyordu. Ama Sophia, Nicholas daha bu teklifi kabul edemeden yanıt verdi. "Biz çay değil şarap içeriz."

Nicholas buna şiddetle karşı çıkmak üzereydi ki oğlan karşılık olarak huysuzca dudak büküp hafifçe eğilerek selam verdi. Nicholas tam –bir tür şifre gibi– bir şeyleri kaçırdığından şüphelenmeye başlamıştı ki Sophia ona sırıttı.

"Siz ve... konuğunuz... beni takip edebilir misiniz, acaba?"

Altın çocuk onları, geçidin açıldığı kulenin etrafından dolaştırdı; Nicholas'ın gözü, yan tarafında semboller, kollar ve

göstergeler bulunan büyük bir saate takıldı. İlk bakışta saatin üzerindeki girift katmanlar ona fazlasıyla usturlabı hatırlatmıştı.

Sophia ona doğru geri gelip saate gözünü kısarak baktı. "Suratındaki o şapşal ifadeyi silebilir misin, lütfen? Bu bir astronomi saati."

Yani bu belki de zamanı bozmaktansa onu belirtmek gibi yararlı bir işleve sahip büyük dişlileri olan bir usturlaptı.

Oğlan yerel halkın rahatlığıyla, şehrin dokusuna gömülü mimariyi ve sanatı görmezden gelerek Prag sokaklarında ilerliyordu. Onun arkasındaki Nicholas ise şehrin harikalarına kendisini öylesine kaptırmıştı ki etrafında olup biten tuhaflığı fark etmesi normalden daha uzun sürmüştü.

Adımları yavaşladı, gözlerinin onu yanıltıp yanıltmadığını düşünüyordu... Nicholas tükenmişti, kendini âdeta sürükleyerek götürüyordu. Ama yine de boş veremeyeceği kadar çok kez görünmezliğin iğnesini hissetti.

Hızla yaklaşan küçük bir grup kadın ve erkek ona bir kez daha inceleme fırsatı sundu. Ama... işte yine. Derin bir nefes alarak kendisi, Sophia ve çocuk yanlarından geçerken, yağmura rağmen durup onlara arkalarını dönen askerleri, genç kadını ve yaşlı adamı izledi.

"Neye oflanıp pufluyorsun?" diye sordu Sophia. "Birazdan ötecek çay ibriği gibisin."

"Bizden uzak duruluyor," dedi Nicholas çocuk duymasın diye alçak sesle. "Ya da en azından rehberimizden uzak duruluyor."

Bir sonraki dar sokakta suları sıçratarak yürürlerken Nicholas bu durumu kıza gösterince Sophia'nın yüzündeki afalla-

mış ifade yerini sessiz bir şaşkınlığa bıraktı. Gerçekte Nicholas'ın kafasını karıştıran şeyse bu insanların kararlı bir şekilde kendilerinden uzaklaşmalarına rağmen yüzlerinde herhangi bir tiksinti ya da somurtma ifadesinin olmayışıydı. Ne bir dudak büküşe ne de nefret dolu, kuşkucu bakışlara rastlanıyordu. Hatta yüzlerindeki ifade mermer heykellerinki kadar sakindi ve onlar yanlarından geçer geçmez kadın ve erkekler arkalarına dönüp yollarına devam ediyorlardı. Bu durum Nicholas'ın teninin karıncalanmasına, kaslarının gerilmesine sebep oldu.

Oğlan, omuzundan geriye doğru bir bakış atınca Nicholas'ın yüzündeki ifadeyi görmüş olmalıydı ki şöyle dedi: "Merak etmeyin bayım. Ellerinden bir şey gelmez."

Peki bu... tam olarak ne demek oluyordu? Bir şekilde buna mecbur mu bırakılmışlardı? Üstelik böylesine mükemmel bir uyum içinde öyle mi?

"Ah, tabii ya unutmuşum," dedi Sophia; Nicholas'ın kendisini bu işe karıştırma çabasını elini sallayarak savuşturdu. "Gerçek bir tanık olmaması için yapılan hileler işte. Büyükbaba, yani Ironwood, Belladonna'nın şehirdeki herkesi bir sürü altına boğduğuna, bu yüzden de kimsenin, ona ya da misafirlerine bakmak şöyle dursun, kadının adını dahi anmaya cesaret edemediğine inanıyor."

Hangi yüzyılda olurlarsa olsunlar paranın fazlaca şeyi satın alabileceği doğruydu ancak bu, yalnızca organize bir iş birliğinin ötesinde görünüyordu. Nicholas kendisinden kısa bir mesafe ötede bulunan kadının yanına gitti. Belki de daha yaşlı olduğu ve sade kıyafetler giydiği için bir hizmetkâr gibi görünüyordu. Daha yakından bakınca kolunda taşıdığı sepetin içindeki ufak sebze yığınının üzerinin bir çuval beziyle

örtüldüğünü görmüştü. Nicholas, kadının ifadesiz yüzünü incelemek için yaklaşınca ve sırtına hafifçe vurunca kadın imkânsız bir hareketsizlik içinde durdu.

Kadın, nefes almak haricinde kımıldamıyordu. Gözlerini bile kırptığı söylenemezdi.

"Kadının cadı olmadığını söylemiştin," diye fısıldadı Nicholas tekrar Sophia ve oğlana yetişip. "Yemin etmiştin!"

"Değil zaten," dedi ısrarla Sophia; kadın derin bir uykudan uyanırcasına silkinip yoluna devam ederken omuzundan geriye bakmıştı. Nicholas kızın yüzündeki beliren hafif şüphe dalgasını yakaladı. "En azından... buna emin gibiyim."

Oğlan onları sonunda çok katlı konakların olduğu bir sokağa getirdi. Belki de her biri farklı renklere ve taş işçiliğine sahip bu evler için 'küçük saraylar' daha yerinde bir tanım olurdu. Evler yoldan geçenlere gerektiğinde şahmerdanlara bile dayanabilecekmiş gibi görünen kapılarıyla kendilerini gelip geçenlere takdim ediyorlardı; pencerelerden mum ışığı ve hizmetkarların bakışları da üçünün üzerine yumuşak bir gölge gibi iniyordu.

Sokağın en sonunda, Prag'ın varlıklı ailelerinin görkemini geçtikten sonra sağ tarafa keskin biçimde yattığından pencerelerinin ve kapısının eğimli bir şekilde durduğu dar, ufak bir dükkân vardı. Dükkânın öndeki penceresi perdeyle kapalı olduğundan içerisi görünmüyordu ve dışarıda hiçbir tabela yoktu.

Nicholas, Etta'nın deri ipe asılı küpesine dokundu ve sakin olmak için bir nefes aldı. İçeriye giren Sophia'nın peşinden girdiğinde dükkânın âdeta ılık toz öksürdüğünü ve çürüyen toprak koktuğunu gördü. Onlarca mum, rehberlik eden yıl-

dızlar gibi odanın dört bir yanına saçılmıştı. Yine de soluk ışık, sadece şişelerle ve kavanozlarla dolu rafları aydınlatmaya yarıyordu; bunların çoğu çatlamış, yarısı doluydu ve onları birbirine bağlayan örümcek ağlarından daha pis görünüyorlardı.

Bu rafların yarısı eğilip çökmüş, içindekiler yerlere saçılmış ve bunlar derhâl unutulmuşlardı. Mumlardan akan bal mumları cam kutulara ve çoğu hasarlı ya da tamamen kırılmış olan sandalyelere damlıyordu. Nicholas, kıyafetlerinin kuruyacağı, kemiklerinin ısınacağı sıcaklıkta bir yerde olmayı ne kadar arzulasa da bu çürümüşlük karşısında sadece ezici bir kaşıntı hissi içini kaplamıştı.

"Madam!" diye seslendi oğlan.

Uzak uçtaki tezgâhın arkasındaki kan kırmızısı perde hışırdadı ve bebek yüzlü bir çocuğun portresinin altından genç bir kadın çıktı. Kadının saçları bir kuzgunun kanatları gibiydi: Saçına tutturulmuş altın ve inci rengi tül olmasaydı bile mum ışığının vurduğu doğal bir parlaklığa sahip simsiyah saçları vardı. Boynunda asılı olan ağır, altın haç, çilek pembesi ipekten elbisesinin korsesinin dekoltesine giriyordu; bu kıyafet, etrafını puslandıran pislikle çelişki içindeydi. Fazla büyük gözlere ve dudaklara sahip yüzü, o kadar tuhaf biçimde insanı cezbediyordu ki Nicholas öyle bir niyeti olmamasına rağmen ona doğru bir adım attı. Kafasında belirmeye çalışan tüm düşünceler bulanıklaşmıştı.

Kadın, oğlanı sıcak bir şekilde karşılayarak burnuna hafifçe dokunmak için eğilirken gülümsemesi şeker gibiydi. Oğlan, kadının kulağına kendi fısıldadığı bir şeyi başıyla onayladıktan sonra mutlu bir şekilde biraz ötedeki tabureye doğru hoplaya zıplaya gitti ve incecik, deri bir kitabı eline aldı.

Kadın mum ışığı altında onlara gülümserken parlıyordu. Teni, elbisesinin altınları, boncukları ve parlak ipleri, ışıldayarak ve davetkâr bir biçimde Nicholas'ı çağırıyordu. Işık, camdaki alevler gibi vurmuştu kadına.

Nicholas, kadının çekimine karşı geri çekilerek onu daha iyi inceleyebilmek için başını yana eğdi. Etraflarındaki titrek alevler, tezgâhtaki ellerinin yakınında duran mumların ışığından daha fazla hareket etmiyor oluşunda bir şeyler vardı; bu öyle bir şeydi ki Nicholas'ın gördüklerinden şüphe etmesine sebep oluyordu.

"Gördün mü?" diyerek alaycı bir şekilde güldü Sophia. "Sana çok geçmeden Linden'ı unutacağını söylemiştim."

Nicholas hızla Sophia'ya dönerken dilinin ucuna gelen sözleri kıl payı durdurabildi. Bunun sebebi o değildi. Nicholas, Etta'ya karşı duyduğu o ayaklarını yerden kesen ilgiyi duymuyordu kadına karşı; bu... boş mideyle içilen çok fazla viskinin ardından gelen ateş basmasına benziyordu. Yani bir hastalıktı.

"Hoş geldiniz," dedi kadın; o kadar alçak bir sesle konuşmuştu ki Sophia ve Nicholas'ın onu duyabilmek için öne doğru bir adım atması gerekti. Mumlar, onların hareketlerini taklit etti ve bir an için Nicholas gözlerini kadından –Belladonna'dan– ayırabilince pis kokulu, şişkin mum yığınlarının ortasında yanan kırmızı, iç karartıcı bir mum gördü.

"Hoş geldiniz yorgun yolcular," dedi yine; bu defa o dönemde hiç görülmemiş olan inci gibi beyaz dişlerini sergileyecek şekilde gülümsedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bu kadın mı? Bu kadın mı Cyrus Ironwood'la mücadele edip ondan bağımsızlığını kazanmıştı? Belki de bu...

"Bilgi değiş tokuş etmeye geldik," dedi Sophia, bir koluyla kalçasını tezgâha yaslayarak.

Nicholas pek kubbeye benzemeyen tavanın tonozuna baktı. Büyük kısmı, nemli ve bir toz ve küf örtüsüyle kaplıydı; zaman içinde kahverengileşmiş olsa da Nicholas köşelerdeki tuhaf, mistik sembolleri çıkarabiliyordu. En tepede genişçe, gümüş rengi bir hilal vardı, etrafına çizilmiş koyu renk bulutlarla hafiften gizlenmişti.

"Pek çok kayda değer objem mevcut," dedi kadın lafı dolandırarak. "Daha fazlasını da bilirim."

"Bu saçmalığı kesip meselenin özüne gelebilir miyiz?" dedi Sophia. "Bana her şeyi ve herkesi bildiğin söylendi. Böyle değilse o zaman işimizi başka yerde görelim."

"Ne aradığınız konusunda daha açık olsanız..." Belladonna'nın sesi bir kemandan çıkıyor gibiydi.

"Belirli bir türde, şey," dedi Nicholas, "Yolculara ilişkin bir bilginin peşindeyiz."

"Belki de biraz daha ketum olup ve kapalı konuşmalısın," diye homurdandı Sophia kafasını iki yana sallayarak. "Gelecek yüzyılı karşılamak için burada olmak çok hoşuma gider doğrusu."

Parkelerin altından bir zangırtı duyuldu; tepelerindeki ahşap kirişleri bile tangırdatan bir gümbürtü sesiydi bu. Oğlanın oturduğu yerin arkasındaki duvardan mülayim, açık tenli bir adamın portresi yere yuvarlandı. Süslü köşesi yere çarpınca çerçeve de kırıldı. Altlarında ayak sesleri duyuldu; Sophia doğrularak tek gözüyle sesi takip etti. Nicholas bir elini yan tarafındaki bıçağına götürdü.

"Bu da kim böyle?" diye sordu.

Kadın huzurlu bir şekilde gülümsedi. "En kaliteli iksirlerden satıyorum beyefendi. Belki de hoş karınız için bir set almayı düşünebilirsiniz."

"Sana bunu mu sordu salak kadın–"

Sophia'nın lafı, arkasındaki duvara çarpan kapının kulakları sağır edici gümbürtüsüyle siyah ve gümüş renkli ipek ve tüllerin bir anda belirmesiyle kesildi. Bunlar belirmekten ziyade bir fırtına bulutunun gücü ve tehlikesiyle onlara doğru yuvarlanmıştı.

En az Nicholas kadar uzun boylu bir kadın hızla ilerledi. Yüzünün alt kısmı siyah dantelden bir peçenin ardında gizliydi ama gözleri, âdeta kedilerinki gibi sarı sarı parlıyordu. Ya işleme ya da bir tür boyama tekniğiyle her iki gözünün de köşesinden gözyaşları gibi üç adet küçük inci iniyordu. Dekoltesi, dümdüz beyaz bir kumaşla mütevazı bir biçimde örtülüydü ama Nicholas'ın başta dantel sandığı şey, dövmeye benzer bir şeyin kıvrıla kıvrıla yukarı tırmanan çizgilerinden başka bir şey değildi. Kadın, Sophia'ya doğru hızla dönünce Nicholas onun kar beyazı saçlarının örülmüş, karmaşık bir biçimde dolanarak tepede toplanmış olduğunu gördü.

"Kim–" kadın, Sophia'ya doğru eğilerek kızın etrafını kokladı.

Sophia şaşkınlıkla hafifçe haykırarak kadına vurduysa da kadın çoktan uzaklaşmıştı. Kadın dikkatini Nicholas'a çevirip aynı koklama işine başlayınca Nicholas içgüdüsel bir şekilde geri sıçradı. Kadın, yer mantarı arayan bir domuz gibi sesler çıkarıyor, dişleri peçesinin ardında takırdıyordu. Kadının kokusu –dükkâna ilk girdiklerinde fark ettiği o topraksı koku– ciğerlerine dolmuştu.

"Madam," diye söze başladı mümkün olduğunca kontrolünü toplamaya çalışarak, "Rica etsek..."

Kadın, aynı nemli toprak ve lavanta kokusunu beraberinde taşıyarak hızla döndü.

"Beyefendi, izin verin size en son gelen ürünlerimizi göstereyim," dedi tezgâhın arkasındaki kadın; gülümsemesi azıcık bile bozulmamıştı. Öteki kadın önce ona sonra da oğlana bir bakış attı.

"Söndür şunu." İlk kadın şarkı söyler gibi konuşurken bu kadın kelimeleri sanki dişlerinin arasında eziyordu.

Altın çocuk kitabında kaldığı yeri işaretledikten sonra tezgâha doğru gitti. Tezgâhın tozlu yüzeyine iki elini koyup Nicholas'ın daha önce fark ettiği kan kırmızı muma üflemek için zıpladı.

Belladonna ortadan kayboldu, inleyen kirişlere dek uzanan mum dumanının içinde gözden yitti.

Bu iş hallolunca oğlan taburesine geri döndü, kitabını aldı ve kaldığı yerden hikâyeye devam etti.

Sophia yüzünde afallamış bir ifadeyle tezgâhın arkasındaki kadına bakmak için ileri atıldı; kafasını kaldırınca Nicholas'la göz göze geldi ve kafasını iki yana salladı.

Yok oldu. Gitti.

İmkânsızdı bu.

Nicholas'ın doğa dışının gölgelerine doğru yanaşmakta olduklarını kabul etmesi gerekebilirdi. Nicholas, tetikte olması gerektiğinin farkındaydı ve daha yüksek bir güce dair cılız inancına rağmen kaptan Hall'ün, çocukluğu boyunca söylediği o sözleri tekrar ederken buldu kendini: *Tanrım bizi koru.*

"Nasıl? Kim?" Nicholas, ne sormak istediğinden pek emin değildi.

Siyahlı kadın fırtına gibi Sophia'ya doğru atıldı; kız da yerden aldığı deri bir kitabı ona fırlattı ama yaşlı kadının kafasını kıl payı sıyırdı.

Koklama yoğunlaştı sonunda kadın gümüş gibi parlak siyah dantelin altından çıkan elini uzattı. "Bana gel böcekçik."

Sophia geriye doğru, oldukça büyük bir adım attı.

Nicholas daha atılmaya fırsat bulamadan kadın Sophia'yı kolundan yakaladı ve kalçasına vuracakmış gibi çevirdi. Tek bir hareketle Sophia'nın gömleğinin arkasını kaldırıp kızın belindeki kemerin içinde duran bir şeyi çıkardı.

Bir an için Nicholas bunun da gözlerinin başka bir oyunu olduğunu düşündü; çünkü kadının elinde uzun, ince bir bıçak vardı fakat ucu kırılmış, onu bir pençeye benzetmişti. Bıçağın sonundaysa birbirinin içine girip çıkan incecik gümüş bantlardan geniş bir yüzük vardı.

"Yüce Tanrım!" bu sözler, kadın bıçağı burnuna götürüp tatmin olmuş bir şekilde son bir kez daha koklarken Nicholas'ın ağzından döküldü. "Bunca zamandır onu yanında mı taşıyordun?" diye sordu Sophia'ya. "Böyle bir şeyi nereden buldun ki?"

Soru daha ağzından çıkarken yanıtını biliyordu. Nassau'daki Linden muhafızının, kulağının kenarında tuhaf biçimde ufak bir yara olan adamın cesedinden. Cesede önce Sophia yaklaşmıştı ve bıçağı bir şekilde gecenin karanlığında almayı başarmıştı. Nicholas bunu fark bile etmemişti.

Peki onu... tam olarak ne amaçla saklamıştı? Nicholas, kızın bıçağı gece uyurken ona sapladığı sırada yüzünde beliren

neşeyi hayal ederken midesine sancılar saplandı.

Sophia ona doğru bakmamaya çalışıyordu. "Onun bende olduğunu nereden bildin?"

Soru, öteki kadına –Nicholas'ın tahminine göre asıl Belladonna'ya– yöneltilmişti.

"Kan, bir keçinin çürüyen bağırsakları gibi kokuyor," diye hırıldadı kadın. "Bu giriş için yeterli bir ödeme olacak."

Kadın bıçağı mum ışığına tutarak yüzük kısmındaki, Nicholas'ın pek çıkaramadığı bir şeyi inceledi; bir güneş çizimi falan olabilirdi. Kadının nefesiyle ağzının üzerindeki peçe titreşiyordu.

"Ödeme mi?" Nicholas sesindeki şaşkınlığı duydu.

"Evet böcekçik. Ödeme. Burası bir iş yeri. Yoksa sana limonatayla kurabiye mi ikram etmemi bekliyordun?"

"Bilgi de anlaşmanın bir parçası mı?" diye sordu Sophia, kadını her zamanki kuşkucu bakışıyla süzerek.

"Ne öğrenmek istediğinize göre değişir elbette. Zaman zaman takas ettiğim bilinir. Dükkânı kilitle çocuk."

"Tabii Madam," dedi oğlan; kadın yine okumasını böldüğü için ona aksi bir bakış fırlatacak kadar cesurdu ama emrini görmezden gelecek kadar değil.

"Çocuklar işte," diye söylendi Belladonna, Nicholas ve Sophia'yı tezgâhın arkasındaki kapıya doğru yöneltirken. "Ancak yemek yemeye yararlar."

Sophia şaşkın bir kahkaha attı ama Nicholas bunun bir şaka olup olmadığından emin değildi; özellikle de kadının, hayret verici biçimde parmaklarını hiç umursamadan bıçağı evirip çevirdiği düşünülünce.

"O, beni takip edebilir," dedi Belladonna karanlık merdivenlerden aşağı inerken Sophia'yı işaret ederek, "Senin de canın cehenneme şakadan anlamayan avanak. Ha, bu arada son birkaç adımı inerken nefesinizi tutun. Bayılıp da yuvarlanırsanız ben mesuliyet kabul etmem."

"Pardon?" Nicholas tiksindirici bir kokuyu belli belirsiz alınca kadının dediği şeyi yaparken buldu kendini.

İki kat aşağısı, alttaki ateşlerden basamaklara tırmanan soluk, turuncu renkli pusla aydınlanıyordu sadece. Nicholas, Julian'ın kendisine anlattığı bir şeyi belli belirsiz hatırlıyordu: Prag'ın bazı kısımlarında, su baskınlarını önlemek için sokakları ve binalar bir nevi yeraltı şehrinin üzerine inşa edilmek zorundaydı. Nicholas'ın üzerinde bıraktığı etki ise şehrin kemiklerine ulaşmak için karanlık damarlarının içinden geçtiğiydi.

Işık, bir nevi atölyeye benzer odanın köşesindeki ateşten geliyordu. Geçtikleri ilk küçük bölümde çoğunlukla kurumaya bırakılmış bitkiler ve şifalı otlar vardı; aynı zamanda Nicholas'a göre burası bir cam üfleme alanına benziyordu. Bu odayı diğerine bağlayan, kaba taşlardan oluşmuş dar bir kanaldan geçtiler. Odanın tam ortasındaysa bir çeşit yuvarlak soba vardı; her katman birbirinin üzerine rengi soluk bir pastanın katları gibi dizilmişti. Çoğu da sıvıları alttaki daha basit şişelere boşaltmak için ince, uzun boyunlara sahip olan cam şişeler sobanın üzerindeki süs eşyaları gibi görünüyorlardı. Belladonna sobanın yanından geçerken en alttaki küçük ateşi yellemek için durdu. Onu geçince küçük gözleri ve fıçıları olan çan şeklinde ocağa benzer bir şeyle karşılaştılar; fıçıların etrafında da fareler koşuşturuyordu.

"Sen simyacı mısın?" diye sordu Sophia bu tuhaf manza-

rayı anlamışçasına.

"Tam isabet," dedi Belladonna ruhsuz bir şekilde. "Amatörce uğraşıyorum. Gençlik iksirimi denemek isteyebilirsin böcekçik. Yaşından daha büyük gösteriyorsun."

Nicholas, Sophia'nın yüzünde vahşi bir ifade belirmesine fırsat vermeden kızın kolunu tuttu.

Bir koridordan daha geçince varacakları yere ulaştılar: daha küçük, daha karanlık bir odaya. Odada onlar haricindeki tek şey, upuzun ve tüm duvarı kaplayan genişlikte bir tabloydu. Nicholas'ın gözüne ilk olarak karanlık, bulutlu bir gökyüzünde resmedilmiş parlayan bir ay, ardından da ıssız, bilinmeyen bir kıyıya vuran dalgalar takıldı.

"Şimdi," dedi Belladonna, "Hiçbir şeye dokunmayın, hiçbir aynaya bakmayın, sandalyelerime oturmayın ve en önemlisi de hırsızların kadim dönem adaletiyle yargılanacağını unutmayın."

Sophia kinayeli bir selam verdi ama Nicholas elini, belindeki bıçağa koydu.

Belladonna başka hiçbir talimat vermeksizin ve uyarıda bulunmaksızın döndü, tablonun içine adımını attı.

BİLİNMEYEN MEKÂN

Bilinmeyen Zaman

ON

Bu elbette ki bir geçitti; boyalı göğün içinde yer alan, oldukça tuhaf bir geçitti bu. Belladonna içinden geçerken hava dalgalandı ve huzurlu resim bozuluverdi; bu sırada o tanıdık gümbürtüler de duyuldu.

Nicholas ve Sophia, beklenti içinde birbirlerine dönüp baktılar.

"Yo, hayır, buraya senin için ve o güzel sevgilin için geldik, benim için değil," dedi kız. "Suların tadına önce sen bak!"

"Sana sadece bunun nereye çıktığını bilip bilmediğini soracaktım," dedi Nicholas kaba bir tavırla. "Ben her zaman önden giderim."

Sophia ellerini kaldırıp bıkkın bir ses çıkardı. "Senin postunu kurtarmak için ben daha oraya varamadan o cadı seni domuza çevirip fırında kızartınca da hayat boyu utanç ve suçluluk duyayım, değil mi?" Sophia dudak büktü. "O zavallı,

çekilmez onurunla böyle olması da çok hoşuna giderdi, değil mi?"

"Domuza dönüştürülüp kızartılmak çoğu erkeğin hoşuna gitmez," dedi Nicholas. "Ama bir şey olacaksa tabii ki bana olmalı. Geçitlerin nerede olduklarını benden daha iyi biliyorsun ve böylece yoluna devam–"

Sophia, tek gözünü devirdi ve elini uzattı. Nicholas ele öylece bakakalınca Sophia oflayarak oğlanın bileğini kavradı ve ikisini birden sürükledi. Bu yaşadığı şey, o kadar sersemleticiydi ki Nicholas, geçitlerin her zamanki fırtınaya benzer saldırısını bile güçlükle fark etti.

Geçitten koşarak çıktılar, adımları yalnızca bir şark halısıyla ve büyük, beyaz bir kurdun kulak tırmalayıcı homurtusuyla yavaşladı; kurt, bir masadansa asma köprü olarak daha çok işe yararmış gibi görünen demirden azametli iskeletin dibine kıvrılmıştı.

Nicholas, etrafı inceleyerek geçide değmeyeceği kadar geriledi.

Oda ufaktı ve pencereleri yoktu ama duvarlar boyunca çeşitli yerlerde perdeler asılıydı; ayrıca camdan kitaplıklar ve kutular, kan gibi yoğun ve kıpkırmızıydı. En tedirgin edici şeyse bir kapının –en azından görünür bir kapının– olmamasıydı. Nerede ve hangi zamanda olduklarına dair hiçbir emare yoktu. Ne bir işaret ne de ses vardı. Tozun ve eskiliğin kokusunun dışında tespit edebildiği tek koku daha önceden aldığı o topraksı kokunun iyice yoğunlaşmış hâliydi.

Nicholas, tepelerinde asılı duran sıra sıra kurutulmuş şifalı bitkilere ve çiçeklere merakla bakarak Belladonna'yı daha rahat görebilmek için bu demetleri kenara itti. Kadın masa-

sının arkasına geçmeden önce raftan bir kavanoz kötü ve acı kokulu bir sıvı aldı ve bunu hançere damlattı. Bunun üzerine bıçak, sihirli bir karışım gibi fokurdadı.

Sophia, ağır bir kılıcın sergilendiği en yakındaki cam kutuya doğru bir adım attı. Uzun ve ağır bıçak kısmı kırılıp körleşerek öldürücü özelliğini yitirmişti ama altın kabzası ilk günkü gibiydi ve üzerine iki tane altından ejderha işlenmişti. Nicholas kılıca hayran hayran bakarken Sophia'nın ilk tepkisi, doğal olarak camı kaldırıp onu almak için elini uzatmak oldu.

"O kılıca dokunursan onu parmaklarını kesmek için kullanır sonra da o parmakları fırında kızartıp Selene'e veririm," diye olacakları özetledi Belladonna; bu sırada hançeri koyduğu camdan gözlerini bile ayırmamıştı. Onun yanında yerde yatan kurt, kemirdiği kemikten kafasını kaldırıp kadının söylediklerini onaylarcasına homurdandı. Nicholas, onun bir insan kemiği olduğunu anlamamak için derhâl kafasını çevirdi.

"Ne kılıcıymış bu?" diye sordu Sophia onu hâlâ süzerek.

"Arthur'un Caliburn'ü," dedi Belladonna.

"Excalibur mu?" Nicholas kaşlarının kalkmasına engel olamadı. Bu, hani var olmayan –en azından bildiği kadarıyla– efsanevi kılıçtı.

"Bu, nasıl satılmadan kaldı ki?" diye sordu Sophia. "Ironwood muhtemelen, en nefret ettiği düşmanlarının başını bu kılıçla kesmeye bayılırdı. Böylece cinayetlerine şairane bir hava katardı."

Belladonna, Ironwood'un adı geçince gülümsemiş gibi peçesi hışırdayarak dalgalandı.

Kim olduğumuzu biliyor, diye düşündü Nicholas içinde git-

tikçe büyüyen bir rahatsızlık hissiyle.

"Avcılarımdan biri, onu benim için leş gibi bir gölden çıkardı," dedi Belladonna. "Ancak objenin kökenini, Büyük Hâkim'in standartlarına uygun biçimde kanıtlayabilmiş değilim, o yüzden hâlâ burada. Ta ki bulunması gereken güne dek. Sakın ha böcekçik, çalma fikrini aklından çıkar–" Sophia derhâl elini aşağı indirdi. "Hırsızlar kadroma katılman beni çok üzer."

Belladonna bakışlarını Sophia'dan ayırmadan tavandan sarkan genişçe bir ağı işaret etti. Ağın içi insan kafataslarıyla doluydu; hepsi de haşlanmış ve denizdeki inciler gibi pürüzsüz biçimde cilalanmışlardı. Bunu gören Sophia kaşlarını çatarak bir sonraki kutuyu incelemek için ilerledi; bunda da çeşitli boylarda, mücevherlerle donatılmış ve altın kenarlı sekiz tane yumurta vardı.

"Son dönem Rusya'sından Fabergé'in İmparatorluk yumurtaları," dedi Belladonna yakındaki tabaktan bir üzüm koparıp ağzına atarken. "Onlarla ilgilendiyseniz pazarlığa açığım. O dönemin istikrarsızlığı yüzünden onları açık artırmaya çıkarmak acayip zor oldu."

İstikrarsızlık. Nicholas, bu kelimeyi düşünerek bilgiyi bir kenara kaldırdı. İstikrarsızlığın olduğu yerde büyük ihtimalle zaman çizgisinde değişiklikler olurdu.

"Belki de önce senin gitmene izin vermeliydim," diye mırıldandı Sophia, Nicholas'a; bir yandan da açgözlü bir biçimde tuhaf şekilde duran bir kâse el değmemiş elmayı süzüyordu. "Şu an taze domuz etiyle bir akşam yemeği yiyor olabilirdim."

"İtiraf etmeliyim ki bu gerçekten de pek cazip geliyor ku-

lağa," dedi Belladonna kurda bir tane üzüm atarken; hayvan da bunu havada kaptı. Kurt, Sophia'nın olduğu yönü meraklı bir şekilde kokladıysa da başını eğerek onları izlemeye devam etti. "Şuradaki köşede Kral John'un hazinesi var, tam Cromwell'in kafasının yanında; tabii zamanımı harcamayı bırakacaksanız bir de Bayeux İşlemeleri'nden bir tanesi var."

Sophia'nın ilgilenmişçesine mırıldanması karşısında Nicholas, kızın gömleğinin kolunu çekiştirerek onu durdurdu. "Bir iş için buraya geldik hatırlarsan."

Sophia acıklı bir sesle "Ama Oliver Cromwell'in kafası," dedi bu Nicholas'ı ikna edebilirmiş gibi.

Nicholas, masayla aralarında duran raf sıralarının arasından geçerek ilerledi. Sophia da elini Nicholas'tan kurtarıp gönülsüz biçimde onu takip etti. Nicholas, onların oturmaları için hiçbir sandalye olmaması karşısında çok büyük bir şaşkınlık duydu. Yoklama için toplanmış askerler gibi tanıttılar kendilerini Belladonna'ya.

"Peki," dedi kadın. "Ironwood'un ne aradığını bana söyleyin, ben de size ücretimi söyleyeyim."

Sophia tiksinmiş gibi bir ses çıkardı. "Buraya İhtiyar için gelmedik."

Kadın, sandalyesine yerleşti. "Sen, Temmuz 1904 doğumlu, lütufkâr biçimde" –bu laf gizli bir alayla yüklüydü– "1910 yılında, üçüncü kez yankesicilik yaparken yakalandıktan sonra St. Mary Yetimhanesi'nden alınan Sophia Elizabeth Ironwood değil misin?"

Sophia ellerini beline koyup şöyle dedi: "Eh, diğer yüz defasında beni yakalayamamışlardı. Üç defa da fena sayılmaz."

Nicholas, bu bilgiyle onları hayrete düşürmek veya So-

phia'yı etkisiz hâle getirmek dışında kadının bunu neden söylediğinden emin olamadı.

Kurtarılmış, yetimhane, yankesicilik.

Yüce İsa. Julian ona, Ironwood onu aileye getirene dek Sophia'nın bir hanımefendi gibi yetiştirilmediğinden üstü kapalı şekilde bahsetmişti. Ama bu... mütevazı bir geçmişten daha fazlasıydı. Kendinden de bildiği gibi çocukken hayatta kalmayı öğrenmek zorunda olduğunda bu içgüdü insanın ruhuna işliyordu.

Belladonna, sırıtarak dikkatini Nicholas'a çevirdi; kadının bakışları öylesine yoğundu ki oğlan âdeta yeni bir gölge edinmiş gibi hissetti.

"Buradaki herkes benim kökenimi biliyor; bu yüzden gizemli bir şeyi kanıtlamak için bunları tekrar etmeye gerek yok. Bilgi almak için buraya geldik," dedi Nicholas sonunda.

"Öyle mi?"

"Son ortak yılın ne olduğunu bulmaya çalışıyoruz," diye açıkladı Sophia. "Bir kaymayla –ki eminim bunun gayet farkındasın– öksüz kalan birini bulmak istiyoruz."

Belladonna kollarını masaya dayayarak öne doğru eğildi. Bir tüy, kutusunda dalgalandı, iki üzüm tanesi de tabaktan kaçıp özgürce yere düştü.

Kadın, tıpkı sakalını kaşıyan bir erkek gibi ağzını örten peçeyi sıvazladı. "Demek öyle? Bu kesinlikle bilgim dâhilindedir. Aradığınız bu kişi kim?"

Sophia "O Hen–" diye söze başladıysa da Nicholas sert bir şekilde kafasını salladı. Kadının, dikkatini Etta'ya çevirmemesini tercih ederdi; bu mekânın karanlığı, kendine has bir meraka sahip ve canlıymış gibi görünmesi sebebiyle Nicholas,

Etta'yı mümkün olduğunca bu yabancıdan korumak istiyordu.

Yaşlı kadın bakışlarını tekrar Nicholas'a çevirdi. Karmakarışık saçlarına tutturulmuş minik, gümüş rengi çanlar çıngırdadı.

"Eh," diye devam etti Belladonna, "çaresizliğin, merak uyandıran o kötü kokundan bile daha beter. Belli ki dünyevi bir mala sahip değilsin ve ikiniz de Ironwood'a yakın olmadığınızdan değiş tokuş edecek yararlı ve yeni bir sırrınız da yok. Yani belki de işimiz başlamadan bitmiştir."

Sophia öfkeli bir şekilde ilerleyerek kemerinde bulunan herhangi bir keskin silaha uzandı. Kurt ayağa fırladı ve Sophia, kadının üzerine doğru gelirken ona dişlerini gösterdi; Sophia da ona hırlayınca hayvanın dudakları gevşedi ve kulakları normal hâlini aldı.

Nicholas'ın kalbi, zihninde koşturan bu reddedilme düşünceleriyle çarpmaya başlamıştı. Bataklıklar ve fırtınalarla dolu yüzyıllarda bunun için yolculuk etmemişlerdi. Bu arayış kolay olabilirdi; Etta'nın nerede olduğunu bulabilmek için her yüzyıldaki her bir geçitten geçmek zorunda kalmamalılardı.

"Bizden istediğiniz başka bir şey yok mu?"

Sessizliğin içinde, âdeta mum ışığı ve gölgelerin içinden bir fikir şekillendi. Nicholas, bu fikrin Belladonna'nın aklına geldiği anı, ellerinin nasıl kenetlendiğini ve bir tebessümü gizlercesine peçesinin nasıl kımıldandığını fark etti.

"Müzayedelerimin çoğu, paha biçilmez parçalar için düzenlenir. Bunlara kıymet biçilemez. Bilebileceğiniz gibi kazananları, bana sunabildikleri şeylere göre seçerim. Bu bir sır ya da yapmayı kabul ettikleri bir iyilik olabilir. Biz de bir anlaş-

maya varabiliriz; aradığınız bilgi karşılığında ben de sizden bir iyilik isteyeceğim," dedi Belladonna; kadın arkasına yaslanırken sandalyesi gıcırdadı. "Ne olduğunu ben seçeceğim ve gelecekte bir zamanda halledilecek."

"Ben..." Nicholas doğru kelimeleri bulmakta zorlandı, "... utanç verici, ahlaksızca bir şey yapmam."

Kadının tek kaşı kalktı. "Hey Tanrım. Nasıl bir hayal gücün var öyle?! İyilik derken bir görevi kastediyorum. Benim için bir şey bulup getirmenden, bir mesaj taşımandan, seyahatime yardımcı olmandan falan."

Bu... Nicholas'a o kadar da kabul edilemez bir şeymiş gibi görünmedi.

"Yani sana hizmet mi edecek?" dedi Sophia buyurgan bir tonda. "Hiç soru sormadan, öyle mi?"

"Bir süreliğine, yani sadece görev tamamlanana dek," dedi Belladonna, uzun tırnaklarıyla kıza bir fiske vurarak.

"Kölelik," dedi Nicholas; göğsünde küllenmiş bir ateş hissetti. *Kabul edilemez.* Kadının şu gizli 'iş'inin oğlanın ruhunun kanatlarını bağlama gayesinde olduğunu anlamalıydı.

"Çok kötü bir şey değil," dedi Belladonna, alınmışçasına sert bir sesle. "Bu sözleşmeli bir hizmet olacak, üstelik altı üstü bir ya da iki gün için. Görevin bana olan borcunu ödeyecek. İşimiz tamamlandığında da bağlayıcı hiçbir şey kalmayacak."

Sophia, onu yakasından tutup kendi boyuna gelecek şekilde çekti ve Nicholas birbirine dolanmış düşüncelerinden irkilerek çıktı. "Unut bunu. Bunun yerine planladığımız gibi Jacarandaları deneriz."

Ve bilmemeleri riskini mi göze alacaklardı? Bu başlangıç noktası yitip gidene kadar yerlerinde sayma riskini mi göze

alacaklardı? Bu arayışta zamana hükmetmekte başarısız olmuşlardı ve şimdi de zaman, onlara baskın çıkmakla gözdağı veriyordu. Etta yaralı ve yalnızdı; bunu bir saniye bile tartışma düşüncesi Nicholas için tahammül edilemez bir şeydi. Bu, sadece Sophia'nın gururunun, her şeyde kendini haklı görmesinin sebep olduğu bir konuşmaydı. Nicholas yanıtların öylece kendilerine sunulmasını beklememişti. Bu, bir iş anlaşmasıydı ve Rose Linden'ın kendisini, hem gerçek hem de mecazi anlamda bir kurdun pençesine atmayacağına inanmak zorundaydı. Kadının yöntemleri ispatlanmış bir saçmalıktı ama yine de onun müttefikiydi.

"Fark etseniz de etmeseniz de herkesin bir efendisi vardır," dedi Belladonna. "Şansınıza ben cömert bir efendiyimdir. Yani genellikle."

Bu gerçek hazmetmesi ne güç ne acı bir gerçekti. Kimileri sadakat ve yeminlerle, kimileri varlığa duydukları saplantıyla bir şeylere bağlıydı; bazılarıysa kendi suçları olmaksızın başka adamlar tarafından sahiplenilmişlerdi.

Hall'ün eskiden dediği bir şey daha vardı. 'Yaşamın kendisinin belirsizlik olduğunu, bu çılgınlığın tek çaresininse cesur davranmak olduğunu,' söylerdi. Bu, bir riskti; evet ama ucu davetkâr bir ödüle bağlanıyordu. En azından bu, bir seçim gibi görünüyordu; özgür iradesi biraz olsun hâlâ elindeydi. Nicholas alacağı bilgi, yapacağı işle orantılı olduğu müddetçe bu borcu hoş görebilirdi.

"*Biz*, diye bir şey yok," dedi Sophia'nın parmaklarından kurtularak. "Yanıtım bu."

Etta'yı bulmak. Onun geleceğini kurtarmak. Mahvettiği şeyleri düzeltmek.

Ve bir gün kendi kurduğu hayatı yaşamak, bu nasıl bir yön olursa olsun kendi başının çaresine bakmak.

"Anlaşmadan önce görevin ne olduğunu söylemeyecek misin?"

Belladonna gözlerini kısarak Nicholas'ın arkasındaki büyükbaba saatine doğru baktı. "Henüz karar vermedim. Ama ben tekliften vazgeçmeden ve Selene sizi dışarıya uğurlamadan önce karar vermen için otuz saniyen var." Elini uzatıp saniyelerin geçişini belirtircesine tuhaf görünümlü tırnaklarından birini ince, gümüş bir silahın olduğu kavanozun kenarına vurdu.

Nicholas'ın içgüdüleri, bunun bedelini tartmak için gerekli zamanın olmamasından memnun değildi. Anlaşmayı daha hoş görülebilir, daha sevimli bir hâle getirebilse o zaman içindeki cesareti bulabilir ve...

"Tek bir şartım var," dedi, Belladonna'nın kedilerinkine benzeyen gözlerine bakarak. "Kabul etmeden önce farklı bir soruya yanıt vermeni istiyorum."

Sen şeytanla aşık atabilir misin? Bu düşünceyi bir kenara itti. *Ruhumu bir solukta yutacak mısın yoksa?*

Belladonna küçümsercesine burnundan soludu, bu hareket onun ardından gelen sessizliği daha da vurguladı. "Tamam. Pekâlâ."

"Herkesin peşinde koştuğu usturlap hâlâ Dikenlerin elinde mi? Hani şu eskiden Lindenlara ait olan usturlap?" Nicholas elinden geldiğince net olmaya çalıştı ki kadın kaçamak bir yanıt vermesin ya da kendisine farklı bir usturlaptan bahsetmesin.

Biraz sonra fark edilebilir bir gönülsüzlükle şöyle dedi:

"Son edindiğim rapora göre evet usturlap hâlâ bir dikende." Kadın nefes alırken peçesi hışırdayarak dudaklarına yapıştı. "Az önce Jacarandalardan bahsettiniz; hani şu hain Remus ve Fitzhugh'dan bahsetmiyorsunuzdur herhâlde?"

Sophia, Nicholas'a şöyle bir baktıktan sonra yanıt verdi: "Öyleyse ne olmuş ki?"

"Dikenleri bulmak niyetindeyseniz, grubun son görüldüğü yer 1906 San Francisco'suydu. Ancak hareket hâlinde görünüyorlardı," diye ekledi, "Yeni yerleşim yerlerinden de tam anlamıyla emin değilim. Ve ben bile emin değilsem o iki mantar kafalının bilme ihtimali de yok."

Nicholas kaşlarını kaldırdı. İstediğinden bile daha çok bilgi almıştı. Şansının sınırlarını zorlama pahasına şunu sordu: "Dikenlerin sık sık gidip geldiği başka zamanlar da var mı?"

"Var ama zaman çizgisindeki değişiklikleri inceledikleri için o dönemlere şu an için dönmeyeceklerine eminim."

Nicholas omuzundaki gerili kasların yumuşadığını hissetti. Kadına teşekkür etmek üzere hafifçe başını eğdi, artık devam etmek için kararından daha emindi.

Belladonna, üzerine ağırlığını verince metal masa gıcırdadı ama kadın daha konuşamadan Selene keskin bir şekilde uludu.

Bir uyarı.

Nicholas, sağ tarafındaki duvarın gerisinden *Revolyutzia!* diye bağırıldığını duyduğuna yemin edebilirdi, bunun hemen ardından da oda, buğulanmış cam gibi bulanıklaştı ve delicesine sallanmaya başladı.

Kulakları sağır eden, katıksız bir gümbürtü havayı delip geçti. Kavanozlar ve cam teşhir kutuları takırdadı, raflar çö-

kerken camlar yığınlar hâlinde birbirinin üstüne düşüp parçalandı. Sophia, şaşkın bir haykırışla sendeleyerek masanın kenarına sert bir şekilde çarptı. Nicholas, geriye doğru kaçarak tavandan düşen sıva parçasının ayağının üzerine düşmesinden kıl payı kurtuldu.

"Bu da ne böyle?" dedi Nicholas, buyurgan bir tonda. Bir havan saldırısı mıydı?

Artık daha çok ses duyuluyordu: "Za Revolyutzia!"

Belladonna saçlarındaki ve elbisesindeki tozları Selene'in yaptığı gibi silkeledi ve meraklı bir biçimde havayı koklamaya başladı. Keşfettiği şeyden tatmin olmuş bir şekilde kalçasındaki küçük, gümüş saate bir göz attı. "Sakin ol böcekçik. Burası bir sürü isyana ve devrime dayandı. Buraya tek giriş geçitten. Gayet güvendeyiz."

Sadece birkaç saniyelik sessizliğin ardından yeri gümbürdeten ayak sesleri duvardan içeri sızdı; bunları sürekli ve birbiriyle yarışan bağırışlar ve silah sesleri bölüyordu. Sesler bulanık, Nicholas'ın anlamadığı bir dildeydi: "Ochistite dvorets!"

Belladonna ayağa kalkıp odayı bir gözden geçirirken âdeta tıslayarak nefes alıp veriyordu. Hafifçe öne eğilerek küçük, gümüş bir çanı eline alıp çaldı. Yanıt gelmekte gecikmedi, kadın çanı daha sert çaldıkça geçit dalgalanmaya başladı. Genç oğlan içeri girerken başını eğdi ve doğruca kafasına gelen darbeden kurtuldu.

"Temizle şu pisliği," dedi kadın ona. "Tamir edilemeyecek olanların da kaydını al."

Oğlan, dilini çıkarmadan önce kadının başka yöne bakmasını bekleyecek kadar akıllıydı.

"Bana bir yıl daha borçlusun," dedi kadın, bakışlarını masasından ayırmadan. "Bu nasıl bir nankörlük?! Üstelik seni abimin elinden kurtarmama rağmen."

Zaten rengi soluk olan oğlan tebeşir gibi bembeyaz kesildi. Oğlan başını eğerek her zamanki gibi kükremesine sebep olarak geçitten çıktı, bir süre sonra da elinde bir süpürge ve faraşla geri geldi.

"Ee, nerede kalmıştık?" dedi Belladonna keyifli bir şekilde; oğlanın sinirli süpürüşünü görmezden geldi. "Ah, Tanrım..."

Ağdan düşmüş kafataslarından birini kaldırıp boş göz yuvalarını sevgi dolu bir şekilde okşadı. "Ona epey düşkündüm. Bana nergis getirirdi."

"Zaman çizgisiydi bu," diye araya girdi Sophia, sesi duygusuz çıkmıştı. "Yine değişti."

Biri usturlabı kullandığı için mi? Yoksa... Nicholas daha önce zaman çizgisinin yenisine geçerken yarattığı tuhaflıkları hissetmemişti; Julian'la seyahat etmeye başladığında zaman çizgisi Ironwood'un hükmü altında belirli bir tutarlılığa sahipti.

Ama kadın, bu duvarların hemen dışında gerçekleştiğini ima ettiği devrimlerden ve isyanlardan bahsetmişti.. Bu değişim, önceki yıllardaki birinin bir eyleminden değil de duydukları patlamadan kaynaklanıyor olabilir miydi?

Yani bu... Etta için tam olarak ne anlama geliyordu?

"Öksüz kalmadık," dedi yavaşça, bunu kendi kendine mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordu. "O hâlde, son ortak yılda mıyız? Bu bir dalgalanma değil de değişimin kendisi miydi?"

"Evet. Ama içinde bulunduğumuz yılı ve yeri bana söyletmeye çalışıyorsan büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın,"

dedi Belladonna. "Her ikinizin de doğduğu yıldan sonraki bir yılda olduğumuzu ne söyleyebilir ne de bunu inkâr edebilirim."

Yani, kadının zavallıca göz kırpma girişimiyle anlaşıldığı üzere gerçekten öylelerdi.

"Böyle büyük bir değişim, anlaşmamızın parçası olan bilgiyi etkiler," dedi Nicholas. "Söz konusu kişinin yerini tespit etmek için hem bu yılı hem de önceki değişimin yılını öğrenmemiz gerekir. Ancak bu şekilde yine öksüz kalarak tam bu yıla gelip gelmediğini tespit edebiliriz."

Belladonna'nın çenesinin öne arkaya oynadığı peçesinin altından görülebiliyordu, gözleri de alev alevdi. "Pekâlâ böcekçik. Zaten artık bu dükkânı yeniden oynatmanın zamanı geldi. Ama şunu bil ki herhangi birinden çok daha fazlasını sordun ve öğrendin sevgili çocuğum. Daha fazlasını öğrenmen mümkün değil."

"Anlaşıldı. O hâlde anlaştık," dedi Nicholas, yutmamak için boğazındaki tozları temizlemeye çalıştı. "Nasıl yapacağız?"

Nicholas, kadının tüm parmaklarında bolca gümüş ve altın yüzük olduğunu görmüştü. Yüzükler kadının parmaklarına yığılmıştı; bazıları damar kadar ince, bazılarıysa görünüşe bakılırsa parmağın kendisi kadar kalındı.

Şimdiyse Belladonna yüzük parmağındaki bir yüzüğü çıkardı ve kemikleri çatırdayarak doğruldu, düşmüş sıvaların ve camların arasında ayaklarını sürüyerek masanın diğer tarafına geçti; kendiyle birlikte tüm odayı da peşinden sürüklüyordu. Nicholas, küçük altın halkayı ondan alınca kadının parmağında olmasına rağmen yüzüğün bu kadar soğuk ol-

masına şaşırdı.

Kadının bakışları altında halkayı sağ elinin yüzük parmağına geçirip bekledi. Neyse ki tenında kalıcı bir iz olmayacaktı; çünkü bir adama yetebileceğinden daha fazla yara izine sahipti. Ama her ne kadar geçici de olsa yine de bu köleliğin sembolüydü.

İçinde bir şeyler, fırtınanın kıyısındaki bir geminin çanları gibi uyarıda bulundu.

Hayır. Bu kadar geldim, ayrıca önümde daha çok yol var, şimdi duramam.

"Anlaşmamız şöyle: Son ortak yıla ve Dikenlere ilişkin bilgi karşılığında benim istediğim bir iyilik," dedi Belladonna. "*Anlaşmanıza uymaya yemin ederim, aksi takdirde cezamı çekeceğim. Buna ant içiyorum.* Tekrarla."

Nicholas, bunu tekrarlayınca 'içiyorum' kelimesi dudaklarından dökülür dökülmez yüzük ateş gibi yanarak parmağını sıkmaya başladı. Nicholas büyük bir adım gerileyerek kadının pençesinden kurtuldu. Sophia'yı paniğe düşürmemek için ellerini arkasında kavuşturdu ve lanet olasıca şeyi çıkarmaya ya da en azından bu ani baskıyı rahatlatmak için döndürmeye uğraştı.

Yüzük kımıldamadı bile.

Selene, bir kez daha kemiğine döndü, dişleri şekli bozulmuş kemiğin üzerinde takırdadı. Belladonna yerine dönüp yavaşça sandalyesine çöktü.

Sophia her iki elini de masaya dayayıp "Hadi öğrenelim bakalım o zaman," dedi.

Belladonna'nın peçesi hışırdadı. O kadar yaşlı birinin nasıl bir genç kızın kahkahasına sahip olduğunu Nicholas hiç bile-

miyordu.

Dehşet nahoş bir şeydi. Karşısına çıkan her şeyi yalayıp yutuyordu. Umudu. İnancı. Beklentiyi. Nicholas sırtının ürperdiğini hissetti.

"Hanımefendi?" diye söze başladı, sesinin kontrollü çıkması için uğraşıyordu.

"Tatlı böcekçik," dedi, "bu anlaşmayı kendi lehine çevirmek için akıllılık edip onca konuşmana, onca düşünmene rağmen bu bilgiyi, sen isteğimi yerine getirmeden önce size sağlamam gerektiğini belirtmek bir an olsun aklına gelmedi. *Gelecek*, elbette ki yüzyıllar da olabilir, saniyeler de dakikalar ya da saatler de."

Nicholas masanın kenarını öyle sıkı kavradı ki kendi eklemlerinin çatırdadığını duydu. "Bu onursuzca bir davranış... bu vicdansızlık!"

Sophia daha açık sözlüydü. "Seni düzenbaz cadı!"

Belladonna'nın bakışları o kadar keskindi ki âdeta Nicholas'ın ruhunu bedeninden söküp alacak gibiydi. "Amma da laf."

"Bu kadarı da çok fazla!" diye tısladı Sophia. "Onu benden çaldılar! Onu almak için beni öldüresiye dövdüler sonra da bırakıp..."

Eliyle göz bandına bastırdı ve geri dönüp geçide doğru giderken küfürler savurdu.

"O kadar da trajik bir hikâye değil," diye seslendi Belladonna onun arkasından. "Neticede senin gibi bir kadın çıkmış ortaya. Bu görevde ona çok büyük yardımın olacak. Tek göz sana yeter."

Sophia dimdik ve kaskatı bir şekilde durdu. "Seni parçala-

mak için göze falan ihtiyacım yok."

"Benden ne isteyeceğini bilmiyormuş gibi konuşmuştun," demeyi becerdi Nicholas sıktığı dişlerinin arasından. *Anlaşma anlaşmadır.* Sahip olmadığı tek şeyini, yani zamanını tüketeceğini bilseydi bu iyiliği yapmayı asla ama asla kabul etmezdi.

"Aklımda olan bir görevi yerine getirebileceğine şimdi karar verdim. Duyduğum kadarıyla gayet çalışkan biri olduğun için fazla zamanını almayacaktır."

Nicholas'ın kalbinin derinliklerinde belli belirsiz bir dalgalanma daha oldu. Omuzlarını dikleştirip kadının keyifli bakışlarıyla buluştu.

"Gerçekten çok basit bir iş," dedi Belladonna. "Cyrus Ironwood'u öldürmeni istiyorum."

RUSYA
1919

ON BİR

Etta'nın aklına belki de geçidin kendisinin değil, dışarısının soğuk olabileceği geldi; geçit, diğer taraftan gelen buz gibi havayı soluyor gibiydi.

Hâlâ ayakta olduğuna yarı şaşırmış vaziyette tek gözünü açtı. Geçit, onları tepetaklak eden bir hızda fırlatmıştı ama... Etta yere inmişti işte. Hem de kendisi atlamış gibi sağlam bir şekilde.

"İşte buradasın," dedi bir ses geçidin tangırtısını bastırarak. Etta bileğinde hafif bir baskı hissedince o sığ pus dağıldı ve hızla o ana geri geldi. Etta dondurucu havadan sık nefesler alıp ciğerlerini ve zonklayan şakaklarını serinletmeye çalıştı. Arkalarındaki geçitte bir baskı dalgalanması olunca Etta arkasını dönmeye gerek duymadan son iki muhafızın da geldiğini anladı.

Bakışlarını etrafta gezdirdi; Nicholas'la birlikte yolculuk ederken hayatta kalmanın etrafını inceleme, yılı belirleme ve

ortama en iyi şekilde ayak uydurmayı gerektirdiğini çabucak öğrenmişti. Zihni, içgüdülerine galip gelince o panik hissi de kayboluverdi.

San Francisco'da bulunan Rus Tepesi'ndeki bir geçitten Rusya'ya geçmişlerdi; Etta bunun gerçek bir tesadüf olamayacak kadar büyük bir raslantı olduğunu düşünmüştü. Zihni bir saniye önce ayakları çakıl taşlarını ezerken bir saniye sonra bir ormanın yumuşak toprağına gömülmesini, hiçbir zaman tam anlamıyla kavrayamayacaktı. Ağaçlar onları dört bir yandan çevreliyor, ateşli kırmızı ve altın tonlarındaki yaprakları her yana uzanıyordu; buranın sessizliği Etta'ya bir andan ziyade bir anı gibi gelmişti.

Solunda, yavaşça süzülen nehrin camsı yüzeyinden bakınca kara bir krallıktan kalma gibi görünen, küçük bir gözetleme kulesinin kalıntısına benzeyen yüksek bir kaya çıkmıştı.

Aynı koyu renkli taş, âdeta mükemmel bir kemer şeklinde suyun üzerinde yükselen nefes kesici bir köprünün inşasında da kullanılmıştı. Köprünün iskeleti, Etta'nın baktığı yerden bir parmak kadar ince görünüyordu. Toprağa gömülüş biçimine, etrafındaki canlılığın bir parçası oluşuna bakılırsa köprü eskiden ziyade antik sayılabilirdi.

Ama dikenler ortalıkta gezinirken Etta'yı en çok etkileyen ve güzelliğiyle şaşkın bir biçimde yerinden kımıldayamamasına sebep olan şey, güneşin öğleden sonraki ışığıyla suda oluşan köprünün yansımasıydı.

"Tam daire," dedi Henry yanına gelip. "İki yarım bir anlığına bütün oluyor."

Etta bu romantizm gösterisi karşısında kaşlarını çattı ama Henry dikkatini çoktan sıska suratlı Winifred'e çevirmişti bile;

kadın, bir araya toplanmış muhafızların arasında ilerlemeye çalışıyordu. Üzerindekini değiştirip kürk bir manto giymiş, başına da suratını yiyecekmiş gibi görünen devasa, egzotik bir çiçeğe benzeyen bir şapka takmıştı.

"Beyefendi, tüm hazırlıklar yapıldı," dedi. "Akşam yemeği için sizi bekliyor."

"Kim o?" diye sordu Etta, bunun işe yaramayacağını bilerek. Winifred'in bakışları bir anlığına Etta'ya, hâlâ kızın omuzlarında olan Henry'nin paltosuna takıldı. "Sizinle yemek yemesini istersiniz diye onun için bir elbise temin ettim."

"Mükemmel," dedi Henry. "Diğerlerinin oteline uğrayıp üzerimizi değiştirebiliriz. Benim için de uygun bir takım elbise bulmuşsundur, değil mi?"

"Elbette," dedi, Winifred. "Gerçekleşen değişiklikleri tespit ettikten sonra hallettiğimiz ilk iş bu oldu."

"Kadir'den haber var mı?"

Kayıp diken. Etta dikkatini kadının suratına yoğunlaştırarak anlamaya çalıştı.

Ama Winifred sıkıntılı bir biçimde kafasını iki yana salladı. "Büyük olasılıkla sarayda güvende ve gidip onu kurtarmamızı bekliyor."

"Vay be hala, gayet iyimser konuştun," dedi Henry bilmiş bir şekilde Etta'ya bakarak.

"Ya da," diye sözünü tamamladı kadın, "ölmüş olabilir ve biz de gidip ondan kalanları almaya yetişiriz."

"İşte şimdi oldu," diye mırıldandı yakınlardaki Jenkins. "Umut ışığı saçacağına her zaman güvenebiliriz."

Etta, Henry'nin uzattığı koluna girince aşırı büyümüş

ağaçlar ve çalılıkların altında uzanan vahşi patikada ilerlemeye başladılar. İki muhafız derhâl önlerine geçerek onlara yol gösterdiler. Etta'nın ayakları, hâlihazırda yolda açılan ayak izlerine rahatça gömülüyordu.

Dikenlerin hepsi San Francisco'yu terk etmemekle birlikte yaklaşık on tanesi de Henry'nin gelişi için hazırlıklar yapmak üzere önden gitmişti. Julian'ın ise onlarla birlikte geldiğini görmek kızı şaşırtmıştı. Oğlanın, paltosunun içine bir brendi şişesini saklamaya çalışırken sokakta yarı çekiştirilerek götürüldüğünü görür gibi olmuştu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Henry ona bir bakış attı. "Kusura bakmazsan bunun bir sürpriz olmasını istiyorum– ah, merak etme, güzel bir sürpriz olduğuna söz veriyorum. Sadece seni... bir dostumla tanıştırmak istiyorum, hem de ailemin önemli bir parçası olarak yanımda yer almanı istiyorum."

Çocuğuyla bir şeyler paylaşan bir ebeveyn. Ne kadar da alışılmadık bir şeydi. "İşin içinde kaplanlar ya da kobralar olmadıktan sonra sorun yok."

"Anlayamadım?" dedi Henry irkilerek.

Winifred her zamanki uyanıklığı ve bilmişliğiyle sohbeti bölüverdi. "Belki bunu sana söylemek bana düşmez ama... kız doğru düzgün eğitim almamış bile ve bu yemek riske atılamayacak kadar önemli Henry. En azından onunla birkaç gün çalışmama izin ver."

"Riske girecek bir şey yok. Sadece bir dostla yemek yiyeceğiz," dedi Henry. "Çeşitli odalarda Kadir'in ve usturlabın aranması için yetki sende."

Ağaçlar tepelerinde sıklaşırken ve güneş de aşağıya doğru

kaymaya devam ederken dünya kararmaya başladı.

"O ve usturlap burada değilse ne olacak?" diye sordu Etta; botları çamuru gürültülü biçimde eziyordu. "O zaman ne yapacağız?"

"Henüz burada olması için dua etmekten vazgeçmedim," dedi Henry. "Ama benim konumumda olsan ne yapacağını merak etmiyor değilim."

"Ne düşündüğümü umursuyor musun ki?"

Henry, bu soru karşısında şaşırmışa benziyordu. "Yoksa neden sorayım?! Düşüncelerini öğrenmek istiyorum."

Etta bu fikrin minik, titreşen sıcaklığının bir anlığına keyfini çıkardıysa da bunu hızla bastırdı.

"On yedi yaşındaki bir çocuğun düşünceleri," dedi Winifred. "Yapma lütfen, Henry."

Ama Henry bilmek istiyor, öylece bekliyordu. Etta birinin kendisine...

Güvendiğini hissetti.

Annesi hayatında bir kez olsun, kararı kendi başına vermek yerine ona herhangi bir konuda ne hissettiğini veya ne düşündüğünü sormuş muydu?

Hatta Nicholas bile. Nicholas bile istemeyerek de olsa onun güveninden faydalanmaya kalkışmıştı. Gerçi suçlulukla vicdanı rahat etmemişti ve yalnızca tarihteki ya da romanlardaki kahramanlar gibi onurlu biriydi.

"Derhâl etrafta Ironwood var mı diye havayı koklardım," dedi Etta. "Daha çok değişiklik yapardım, yani bir kerede yapılabilecek en çok değişikliği."

Henry başını ona doğru eğerek bunu düşündü. "Ha.

Cyrus'u usturlabı kullanarak onları düzeltmeye teşvik etmek için."

Etta başıyla onayladı. "Ortaya çıkmasa bile Ironwood'un dikkatini dağıtmış olursun. Yani böylece Ironwoodlardan birinin peşine takılıp nereye yerleştiklerini ve usturlabı bulmak için daha çok şansın olur."

"Neyse ki bu bilgiye sahibiz. On sekizinci yüzyılda Manhattan'daki eski evini yeniden satın almış. Gerçi İngiliz işgalinden dolayı yakınlara gitmekte epey zorlanıyoruz." Henry düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Torununu kullanarak onu ortaya çıkması için kandırmayı düşünmüştüm. Tarif ettiğin şey için yeterli adamımız yok ama gerçekten mükemmel bir strateji."

"Mükemmel bir düşünce," dedi Winifred, onlara yetişmek için uzun adımlar atarak. "Ona gösterdiğimiz nezakete değecek hiçbir şey kazandırmadı bize. Tam bir asalak."

"Bu pek doğru sayılmaz," dedi Henry, Etta'ya şefkatli bir şekilde bakarak.

"O tamamen şanstı," diye söylendi Winifred.

"Evet, kesinlikle büyük bir talih," diyerek ona katıldı Henry. "Sen onun hakkında ne düşünüyorsun, Etta?"

"Julian mı?" diyerek bahsedilenin kim olduğuna açıklık getirdi; sonra da saçındaki bir yaprağı alıp attı. "O..." *Şımarığın, gıcığın, kendini beğenmişin, kabanın teki.* "... tam bir Ironwood."

"Sana uygunsuz bir davranışı oldu mu?" diye sordu Henry, temkinli bir şekilde. "Arlanmaz bir flört düşkünü ama onun son derece pısırık bir tip olduğuna karar verdim. Dikenlerin çoğu onun burada fazla uzun kaldığını düşünüyor, seni

bulmuş olması şaşırtıcı bir tesadüf olmasa ben de aynı fikirde olduğumu söyleyebilirim."

"Julian'ın fazla uzun kaldığını söylerken ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bu kadar çok soru soracağına kafanı çalıştırsan keşke çocuk," diye homurdandı Winifred.

"Artık Ironwood'la ilgili bizim bilmediğimiz hiçbir bilgi sağlayamıyor," dedi Henry. "Ironwood yıllar içinde bizim birkaç yolcumuzu esir aldı ve Julian'ı onlarla değiş tokuş etmeyi düşünüyordum."

"Bu muhtemelen Julian'ın en çok korktuğu şey," dedi Etta, Henry'ye. "Ironwood onu gerçekten öldürebilir."

Önlerindeki ağaçların ötesinde bir yol belirdi. Yol belirir belirmez de üzerine farların ışığı vurdu ve iki eski model siyah araba ağaçların önüne park etti.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Henry. "Her şey onun için bir şaka gibi. Bu yüzden bizimle sırf eğlence olsun diye iş birliği yaptığını düşünüyordum. Ironwood ona ihtiyacı varken vârisini öldürmez."

"Karısını kurtarmak için usturlabı kullanırsa yeni vârisleri de olabilir," diyerek bu noktaya parmak bastı Etta.

"Evet, annenin teorisi de buydu," dedi Henry. "Gayet de olası."

"Julian özellikle de saklanarak hayatta kalması zorlaştığında Ironwood'a geri dönebilirdi," diyerek konuşmasına devam etti Etta; konuya ilişkin düşüncelerini düzenlemeye çalışıyordu. "Onun yerine büyükbabasının en nefret ettiği düşmanına gidip ona ihanet etti. Yardıma ihtiyacı olduğu doğru ama belli ki korunmaya da ihtiyacı vardı. Yani onu Ironwood'a geri

göndermeli misin emin değilim ama en azından başka türlü sana söylemeyeceği bazı önemli detayları öğrenmek için onu böyle tehdit edebilirsin."

Henry'nin yüzü âdeta ışıldıyordu. Etta da buna karşılık saçma bir biçimde sıcacık olan kalbini görmezden gelmeye çalıştı.

"İkinci en nefret ettiği," dedi Henry. "Bu onurun annene ait olduğunu söylemeliyim, bunu onun elinden alırsam derimi yüzer."

Winifred gürültülü bir biçimde burnunda soluyarak yeğeninin kolunu bıraktı, ilk arabaya doğru hızla ilerledi. Sürücü güç bela yerinden fırlayıp kapıyı açabildi.

"Bu gece istediğim gibi giderse onu daha iyi kullanabilirim," dedi Henry; bu sırada akıllılık edip onları ikinci arabaya yönelttı. O aracın sürücüsüne başıyla işaret etti. "Oğlanlar nasıl, Paul?"

Etta başını eğip arabaya binerken ve yerine kayarken adamın yanıtını kaçırdı. Henry biraz sonra onun yanına yerleşip şapkasını ve eldivenlerini çıkardı.

"Lindenların acımasızlığı olmaksızın Hemlockların akılcılığı," dedi eldiveni ve şapkayı deri koltukta, aralarına bırakırken. Sürücünün yanına muhafızlardan biri oturunca araba gitmeye başladı. "Gerçekten de çok iyi olacaksın."

Etta aracın sıcağında bir süre kaldıktan ve buz kesmiş bedeni ısındıktan sonra Henry'ye paltosunu geri verdi. Henry bunu katlayıp kucağına koydu ve bakışlarını pencereden dışarı çevirdi. Etta, adamın yansımasını izledi, o şakacılık ve neşe nasıl da bir alev gibi sönüp gitmişti. Ceketinin yakasında Etta'nın daha önce fark etmediği bir gülü okşarken yüzünde

beliren ciddi, düşünceli ifadeyle kendi içine çekilmişti.

Etta o anda, köprünün sudaki yansımasının nasıl kaybolduğunu ve bir yarımın diğer yarımı yeniden görmek için beklemeye koyulduğunu net bir biçimde kafasında canlandırabiliyordu.

Şehir karanlığa gömülmüştü. Motorun kükremesi, penceresinin dışındaki gri bir akşam pusuyla kaplı sokaklardan gelen tüm sesleri yutuyordu. Etta sessiz film izliyormuş gibi hissetti. Araba devasa bir ana yoldan –Henry buranın *Nvesky Prospeckt* olduğunu söylemişti– geçerken Etta, St. Petersburg'a sanki birinin gölgesine saklanarak girdiklerini hissetmişti: Davetsiz ve istenmeyen misafirler.

Yeri kaplayan sulu kar, şehrin oluklarında biriken çöplerden ayırt edilmiyordu. Araba bir şeyin üzerinden geçerken sarsıldı; Etta boynunu uzattıysa da sade, askerî üniformalar içindeki adamların çekiştirdiği yırtık pırtık bir pankartın kalıntılarını ve iki çubuktan başka bir şey göremedi. Onları hiddetli bir şenlik ateşinin yandığı avluya dek bakışlarıyla takip etti. Alevlerle aydınlanmış, omuz omuza duran askerlerden bir duvarın ardındaki ateş, odun ve bez parçalarıyla besleniyordu. Birkaç kadın ve erkek ateşin yakınında duruyorlardı ama araba fazla hızlı ilerlediği için Etta onların ısınmak dışında ne yapmaya çalıştıklarını anlayamadı.

Yanlarından geçip gittikleri binaların güzelim cepheleri, ihtişamlı kemerleri ve kubbeleriyle âdeta mücevherlerle süslenmiş gibiydi. Sokaktaki kasvetle bir tezat oluşturuyordu.

Etta, koltuğuna yaslanırken Winifred'in kendisini tıktığı kalın, beyaz kürkten dolayı rahatsız oldu. İşin aslı kendisi gibi davranabilmek, Henry'yle ortak noktalarını daha çok

keşfedebilmek için yanıp tutuşuyordu. Ama böyle şatafatlı bir şekilde başka bir varlığın derisini giydiği için ve Winifred'in döneme ilişkin hızlandırılmış kursunun etkisiyle kendisini gizlemesi gerektiğine dair bir baskı hissetti. Gerçek kimliği, sahte bir hanımefendi görüntüsünün ardından kaybolacaktı.

Elbisesi inceydi, gül pembe renkli, ipek, düz kesim bir kıyafetti ve ayak bileklerinin üzerine dek uzuyordu. Üstteki kısım tüldü ve her birinin kenarı parıltılı azıcık bir püsküllle süslenmiş, fistolu katlar hâlinde iniyordu.

Ayrılmadan önce Henry ona tam dirseğinin üzerine kadar gelen bir çift beyaz eldivenle uzun bir inci kolye, Winifred'e de Etta'nın saçını toplaması için elmas –Etta bunun kristal olmasını umuyordu– bir saç tokası vermişti. Bir saatlik mücadelenin ardından kadın, iki hizmetçinin de yardımıyla Etta'nın saçlarına 1920lerin dalgalarından yapmayı başardı ve uzun kısımlarını içe kıvırarak küt gibi görünmesini sağladı. Etta, o gecenin sonunda tokaları çıkardığında saçları elinde kalmazsa kendini şanslı sayacaktı.

Etta, ellerini sıkıp durarak etrafa –sürücüye, öndeki yolcu koltuğunda oturan Jenkins'e, Henry'ye– bakınıp duruyordu. Henry yine altın cep saatini açmıştı ama hızla şak diye kapadı. Etta'nın gözüne saatin yedi küsur olduğu çarpmıştı. Caddelerde, park edilenlerin ya da belli ki askeriyeye ait tankların dışında başka hiçbir otomobilin ya da at arabasının olması için saat çok erkendi. Etrafta birkaç insan ya dükkânlara girip çıkıyor ya da evlerinin yolunu tutuyordu. Nicholas'la birlikte Blitz sırasında Londra'da geçirdikleri o kısacık zamanı hatırlamıştı; bu sahnede dalda düşmeyi bekleyen son yaprağın huzursuzluğu vardı.

"1920lerde miyiz?" diye sordu Etta tekrar Henry'ye döne-

rek. Otomobillere, kıyafetlere ve oteldeki belli belirsiz dekora bakılınca bu aslında barizdi.

Ancak Henry hızla geçen otomobilden dışarı bir şeye – bayrak direğine mi bakıyordu acaba?-- bakmak için kafasını çevirmişti.

"1919," dedi Jenkins; araçtaki yerinde kızla konuşmak için arkasına dönmüştü. "Bu–"

"Reformların kabul edildiğini sanıyordum," dedi Henry; sesinde bir kızgınlık belirtisi vardı. Jenkins ve diğer muhafız benzer biçimde irkilmiş görünüyordu. "Şehir neden böyle görünüyor?"

Orijinal zaman çizgisinden çoktan çıkmışlar, diye düşündü Etta. Zaman çizgisi –bir şekilde az ya da çok– Henry'nin artık o yüzyılın bazı kısımlarını tanıyamayacağı kadar değişmişti.

"Sosyalist bir lider hapse atıldı, içişleri bakanına suikast girişimi sırasında suçüstü yakalandı," diye açıkladı Jenkins. "Bir dalgalanma yaratmaya yetmeyecek ufak bir değişiklik, sadece hazırlıklarımız sırasında bize biraz sıkıntı yaratıyor. Eski Bolşeviklerden bazılarının insanları dolduruşa getirdiğine dair söylentiler var, askeriye de bu yüzden ortalıkta. Bir iki güne kadar geçer."

"Bolşevikler mi," diye homurdandı Henry elini alnına bastırarak, "Yoksa Ironwoodlar mı?"

Etta'nın sırtından tek bir damla ter süzüldü.

"Burası senin bildiğin St. Petersburg değil mi?" diye sordu Etta ısrarla. "Şehrin durumuna şaşırmış gibisin."

"Bu dönemde Petrogard olarak biliniyor," diye düzeltti onu Henry her zamanki nazik tavrıyla. "Ülkedeki yaşamı iyileştiren reformların onaylandığını bildiğim için şehrin bu du-

rumunu gördüğüme şaşırdım gerçekten de. Yarattıkları her türlü karışıklığı buradayken düzelteceğiz."

Penceresindeki ilk tıkırtı yoldan seken bir taşın çarpması gibiydi; Etta ikinci tıkırtıda pencereye dönünce karanlık bir ara sokaktan fırlayarak kaldırıma atılan adamı gördü.

Adam kolunu bir topu fırlatırcasına geriye çekmişti ve arabaya doğru, hızla bir şişe gelip pencereye çarpında Etta'nın soluğu kesildi, içgüdüsel bir şekilde irkilerek geri atıldı. Şehrin kıyısından köşesinden bir başka adam ve kadın daha çıktı.

"Daha hızlı!" diye haykırdı Henry pişlovunu çıkarmak için ceketine uzanarak.

"Deniyorum!" diye bağırdı sürücü de.

Penceresindeki örümcek ağını andıran çatlaklara bir taş daha çarptı ama yere eğilmeyi, yakıcı bir korku ve koltuğun derisi yüzünden boğulurmuş gibi oluncaya dek suratını koltuğa bastırmayı reddetti. Çatırtılar, patırtılar ve gümbürtüler. Araba her bir darbeyle sarsılıyordu.

Etta daha fazla protestocu var mı diye görmek için etraflarındaki binalara bakındı. Bir fırının en tepesinde iki tane pelerinli gölge kımıldadı. Binalar arasındaki mesafe aşılması imkânsız gibi görünse de adamlar bunların üzerinden rahatlıkla uçarak arabanın hızına yetişiyordu. Gümüşi bir parıltı gözüne çarptı, bu bir bıçak olabilirdi–

Ya da bir silah.

Bu defa Etta, Henry'yi aşağıya doğru hızla eğerken iki kez edilen ateş pencereyi paramparça etti; cam kırıkları içeriye, Etta'nın kafasına ve sırtına sıçradı. Her bir patlamada tüm bedeni sarsılıyordu, bir eli altındaydı, diğeriyle de sağ kulağını kapadı.

Öndeki adamlar, Etta'nın tepesinde birbirlerine emirler yağdırıp duruyordu. Etta nefes almaya ve tekrar oturmaya çalıştıysa da Henry'nin ağır kolu sebebiyle yerinden kımıldayamadı; sonunda da dışarıdaki bağırışlar boğuklaşmaya başladı. Otomobil hırıldayıp titrese de yoluna daha hızlı devam etti.

Etta on dakika daha o tuhaf pozisyonda kaldı, ta ki arabanın tekerleklerinin yavaşladığını hissedene dek. Hâlâ sessizce sövmekte olan Henry onu serbest bıraktı. Etta dik oturdu, görüşü bulanıktı. Kabanındaki ve saçlarındaki parıldayan cam parçalarını silkeledi; parçalar elinde ve kucağında buz tanecikleri gibi toplanırken hayretle bunları izledi.

"İyi misin?"

Etta, omuzunu kavrayana dek Henry'nin kendisiyle konuştuğunu fark etmemişti; adam kızın canını yakacak denli omuzunu sıkarak onu incelemek üzere kendine doğru çevirdi. Henry'nin sol kaşının üzerinde ufak bir kesik vardı ama onun dışında iyi görünüyordu.

"Yüce Tanrım," diyordu, "Onları kendi ellerimle öldüreceğim."

"Ben iyiyim, iyiyim," dedi Etta ısrarla. Penceredeki delikten giren serin bir rüzgâr açıktaki ensesine vurdu. "Bu da neydi böyle?"

"Protestocular," dedi Jenkins. "Lanet olsun hepsine! Nvesky Prospeckt'ten gelmemeliydik. Ama saray bize yolun güvenli olduğunu söylemişti. Beyefendi inanın ki–"

"Çatıdaki insanlar..." demeye çalıştı Etta.

Araba bir giriş kapısından geçip ağır ağır dururken Henry elini kaldırdı, hâlâ soluk soluğaydı.

Takım elbiseli ve ne oldukları anlaşılmayan üniformalar giymiş birkaç kişi binanın kemerli girişinin yakınlarından çıkıverdiler. Etta irkilerek kapıyı açtı ve tutmayan ayakları üzerinde durmaya çalışarak dışarı çıktı; cam kırıkları ayaklarının dibine dökülerek azıcık karın içinde gözden kayboldu. Etta yüzünü yavaşça yukarı kaldırınca nefesi havayı süt beyaz bir dumana boyadı.

Muhteşemin de ötesinde bir binaya vardılar; şatafatlı kelimesi onu tarif etmenin yakınına bile varmıyordu. Altınla donatılmış, soluk yeşil cephesiyle âdeta Barok bir yapıydı. Bina o kadar kocamandı ki her iki yönde de gözün görebildiği yere kadar uzanıyordu. Çatıdan aşağıyı gözleyen kadınların ve azizlerin heykelleri, aynı isli karla kaplıydı. Saray burası olmalıydı.

Winifred, Julian ve bir diğer muhafızı taşıyan ikinci otomobil de biraz sonra arkalarında belirip benzer bir telaş içinde durdu. Winifred âdeta kendi öfke dalgasıyla otomobilden hızla inerek haykırdı: "Canavarlar!"

Julian da hemen arkasındaydı, o daha az öfkeli görünüyordu ama yüzü daha beyazdı. Etta'ya bakarak kaşlarını kaldırdı. Sadece dudaklarını oynatarak, "Zorlu yolculuktu, ha?" dedi.

Etta kaşlarını çatarak bakışlarını, Jenkins'in paltosunun üzerindeki cam kırıklarını silkelemesine izin verme lütfunda bulunan Henry'ye çevirdi. Ardından, yanında biten yaşlı bir adam öyle tuhaf sesler çıkartarak eğildi ki Etta irkilerek geriye doğru bir adım attı. Rusça ona o kadar hızlı ve öfkeli gelmişti ki gerçekten bildiği dildeki üç kelimeyi bulmakta zorlandı.

Henry onun arkasına geçip Etta'nın bakışlarını takip ederek kafasını yukarı kaldırdığı sırada etraftaki fırıl fırıl koşuş-

turmalar sakinlemişe benziyordu. Henry'nin yüz hatları yumuşadı, dudaklarının yanındaki sert çizgiler sanki eski bir dostu görmüşçesine rahatladı.

"Kış Sarayı'na," dedi, "hoş geldin."

BİLİNMEYEN
Bilinmeyen

ON İKİ

Nicholas kadına lafını tekrar etmesini söyleyecek kelimeleri bulamadıysa da kadın bunu yaptı; her bir kelimesinin ardından aynı genç kızlara özgü kahkahası duyuluyordu.

"Sana şu bariz soruyu sorsam," dedi Sophia, tuhaf bir sakinlikle. "Neden?"

"Soru soracak durumda değilsiniz," dedi Belladonna bakışlarını Nicholas'tan bir an olsun ayırmadan. "Sadece emirlere uyacaksınız. Tabii eğer yaşamına kıymet veriyorsan."

Nicholas'ın ayakları yere kök salmış gibiydi ama ruhunun bedeninden çıkarak odada süzüldüğünü, duvarlara tosladığını hissedebiliyordu. Hayatı boyunca pek çok sebeple hor görülmenin ve elinden bir şey gelmemesinin yarattığı hiddetin aleviyle yanmıştı. Ama bu... bu. Boyun eğmez bir öfke onu boğuyordu. Kımıldayabilse büyük, metal masayı çatlatana dek yumruklardı.

Boynundaki, Etta'nın küpesinin olduğu deri ip, tuğlalardan bir çelenk gibi geliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Sophia buyurgan bir tonda. "Bilmece gibi konuşmayı kes!"

Hızla ileri atıldıysa da Selene, onun yolunu kesti.

Belladonna ise hâlâ Nicholas'ı izliyor, onu bekliyordu.

"Sen..." diye söze başladı Nicholas, kafası yeniden çalışmaya başlayınca. "Sen benim kendi kanımdan birini öldürmemi mi bekliyorsun? Benden ne istediğinin farkında mısın sen?"

Ironwood'u öldüremezdi. İsteği ve mantığı birbirine zıttı. Elbette ki bunu binlerce defa, binlerce farklı şekilde hayal etmiş, o adamın Nicholas'ın sevdiği herkese yaptığı işkenceler düşünüldüğünde hiçbir defasında da tatmin olmamıştı. Ama tüm hisleri –azaplar, hiddet, çaresizlik– bir süzgeçten geçince meselenin özü gün gibi açıktı: İhtiyar'ı öldürmek Nicholas'ın ruhunu lekeleyecek ve o ikisini geri dönülmez biçimde birbirine bağlayacaktı. Ta ki Nicholas kendi mükâfatını alıp bunun açıklamasını yapmaya zorlanana dek.

Meşru müdafaa sırasında şiddet uygulamak başka bir şeydi, cinayet ise bambaşka bir şey. Adam öldürme. Sırf bunun düşüncesi bile ağzında nahoş bir tat bırakıyordu.

"Ya sen ya da o," dedi Belladonna. Parmaklarını şaklatınca kulak kesilmiş olan oğlan, aynı cam kırıklarını ve kurumuş böcekleri süpürüyormuş numarası yapmayı bıraktı. Oğlan sığırterek aceleyle geçitten geçerken Nicholas döndü. "O yüzüğü sadece benim çıkarabileceğimi anlayacaksın ve o parmağında kaldıkça içine işlemiş zehir de senin gücünü emecek."

"O zaman kesip atarım, gerekirse lanet olasıca elimi bile kesip atarım," dedi Nicholas belindeki bıçağa uzanarak.

"Hiç durma," diyerek onu teşvik etti kadın. "Hatta bileklerini bile kesebilirsin. Zayıflayan bedenin zehri daha da çabuk emecek. Ama elbette teorini test etmek sana kalmış. Sadece öncesinde birini bulmayı arzu ettiğini düşünüyorum."

Etta'nın varlığından haberdar. Kanı âdeta safraya dönüşmüştü. Bir mide bulantısı dalgası onu öyle aniden sardı ki Nicholas ayakta duramayacağından emindi. *Etta'yı biliyor.*

Cadı. İllüzyonlar, dümenler, kandırmacalar, şimdi de... zehir.

"Hadi ama," dedi kadın, "O kadar kötü bir şey mi istedim? Adamın sana malıymış gibi davrandığını unuttun mu yoksa? Çaresiz bir kadına zorla sahip olan alçak bir adamın soyu olduğunu, anneni Georgia'daki, hastalıktan ölüp de kurtulana dek kendisini döven bir adama sattığını unuttun mu?"

Nicholas yumruğunu ağzına bastırdı; kadının sırtına bir bıçak saplamayacağını bilse kendini toparlamak için arkasını dönerdi.

"Senin çocukluğunun geçtiği eski evinde kalıyor şu anda," dedi kadın. "Çok vaktin yok. Yakında yolculuk edecek. Zannedersem yakında seni de yeniden burada göreceğim."

"Madam," dedi Nicholas, "Beni cehennemde göreceksin."

Nicholas kolunun çekiştirildiğini hissetti; Sophia'nın tırnakları gömleğinin üzerinden tenine batıncaya dek geçide doğru hareket ettiğini fark etmemişti. "Dönüp bakma şuna," diye homurdandı Sophia. "Bu zevki ona yaşatma."

Nicholas, onun dediğini yaptı. Geçide adım atarlarken nefesini tuttu sonra da o gümbürtünün içinde haykırdı. Diğer tarafa çıktıklarında havanın kokusu değişti. Hareket ettikçe kadının elbisesinden yayılıyormuş gibi görünen o aynı nemli

toprak kokusuydu bu.

"Carter... bekle... kahretsin!" Nicholas'ı durdurup kendine bakmaya zorlamak için Sophia onu kolundan yakalayıp yolunu kesmişti. Nicholas yine beyni ateşler içinde yanar hâlde, ölüm döşeğinde olduğuna dair tuhaf bir hisse kapıldı. Kız puslu, gerçek dışı bir görünümdeydi.

Ahmak, seni koca ahmak! Yüce Tanrım!

Rose Linden onu bir kuzu gibi kurban edilmek üzere bu kadına göndermişti ama Nicholas, bu yüzden ancak kendini suçlayabilirdi. Acele karar vermiş, iyice düşünüp taşınmamıştı, şimdi de...

Suratına çarpan bir tokatla yüzü sol tarafa yattı. Sophia tekrar elini kaldırmış bir tokat daha patlatmaya hazırlanıyordu.

"Bayılacakmış gibi görünüyordun," diye açıkladı. "Seni sürükleyemeyeceğim kadar irisin."

"Teşekkürler... affedersin... teşekkür... ederim..." Nicholas'ın, ne demek istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama tokat sayesinde senelerdir düşünmeye cesaret etmediği eski bir düşüncesinin tozunu kaldırmıştı.

İhtiyar'ı öldür ve özgürleş.

Sözlerden. Suçluluk duygusundan. Kalbini sıkıştıran bu dayanılmaz ağırlıktan özgürleşmek. *Hayır.* Ruhunu satmıştı ama onu lanetlemeyecekti.

Göğsünden kopan feryadı bastırmak için elleriyle yüzüne kapadı. Altın yüzük, yanağına yakıcı bir öpücük kondurdu. Nicholas onu yine çıkarmaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

Etta'yı bulması gerekiyordu, Etta'yı bulmak istiyordu, sadece Etta–

"O ihtiyar yarasanın söylediklerini boş ver," dedi Sophia ateşli bir şekilde; sesi çelik gibi çınlıyordu. "Senin üzerinde bir hâkimiyeti yok. Sadece öyle olduğunu düşünmeni istiyor. Daha güçlü olduğunu kanıtla ona! Korkmadığını göster ona, lanet olsun!"

"Bunu inandığın için mi söylüyorsun," diye sordu Nicholas acı acı, "yoksa usturlabı ona geri götürmek için Ironwood'un yaşamasını mı istiyorsun?"

Sophia geri çekildi. Kızın vahşi bakışlarını görmeyeli uzun zaman olmuştu ve bu tanıdık bakışlar karşısında âdeta rahatladı. "Elime geçen ilk fırsatta o herifin bağırsaklarını deşeceğimi bilmiyor musun?"

"Bence sen kendi çıkarın için bu işin içindesin," dedi Nicholas ona. "Bence bir yanınla, benimle sohbet etmeye bile tenezzül etmeyen yanınla benim böyle hezimete uğradığımı görmeye bayılıyorsun."

"Elbette ki kendim için bu işin içindeyim seni ahmak. Sen de öyle!" diye tısladı. "Sırf sen birini bulabilesin diye gereken şeye ulaşabilmek için araştırmamızın yönünü değiştirdik. Ama beni de en az senin kadar istemeyen bir aileye geri döneceğimi düşünüyorsan kafanı kıçından çıkarsan iyi edersin yoksa ben senin yerine yapacağım!"

Yetimhane. Yankesicilik. İpekler ve dantellerin altına sakladığı bir geçmiş. Kendini parıltılı, ışıltılı bir şeye dönüştürmek için onca çabaladıktan sonra ne elde etmişti? Vâris de değildi, vâris gittikten sonra aday da gösterilmemişti.

Ironwood gerçek kökenlerimizi unutmamıza hiçbir zaman izin verirmiş gibi, diye düşündü Nicholas içi sızlayarak.

İstenmediği bir sempati duymaktansa öfkelenmek daha

kolay geliyordu. "Bıçağı da o yüzden saklamadın mı? Çünkü onu kullanma niyetindeydin, öyle değil mi?"

Kızın kaşları havaya kalktı. "Mesele bu mu yani? Evet, Nassau'dayken o bıçağı aldım ve sana bunu söyleyebilirdim ama bana inanmayacağını ve başından beri bıçağın bende olduğunu düşüneceğini biliyordum. Bir çocukmuşum gibi elimden çekip almadan onu inceleyebilmek istedim sadece."

"Bana söylemeliydin," dedi Nicholas ısrarla.

"Sanki sen bana çok güveniyorsun da. Daha on dakika önce sana anlaşmayı kabul etmemeni söylediğimde beni dinledin mi?" dedi parmağını oğlanın yüzüne doğrulatarak. "Ama kabul ettin işte ve bununla yaşamak zorundayız. O yüzden de yüzünü asmayı bırakıp toparlan. Kartaca'ya gidiyoruz, tamam mı? Ironwood, farklı yüzyıllarda görevli tüm muhafız ve yolculara zaman çizgisindeki büyük değişikliklere ilişkin haber gönderir. Oraya vardığımızda o iki Jacaranda büyük olasılıkla aradığımız bilgiyi öğrenmiş olur ya da bizi bilen birine yönlendirir. Rose Linden da Belladonna'yla cehennemin dibini boylayabilir!"

Sophia gerçekleri suratına çarpmıştı; gerçekten de ona güvenmiyordu; hem de bir anlığına bile. Çünkü kızın ona güvenmesi için bir sebep vermediğine emindi. Bu şekilde devam edemezlerdi ama bu nefret döngüsünü de kıramıyor gibi görünüyorlardı.

"Jacarandalarla konuşmanın faydasız olacağını söyledi kadın–"

"Sen de ona inandın mı? Hem de seni böyle kandırdıktan sonra?" diye üsteledi Sophia. "Anlaşmasının şartlarını sorgulamayalım diye ona güvenmemiz için Dikenlerle ilgili bir

sürü saçmalık anlattı. Unut o kadını. Ona bir daha inanmaktansa Kartaca'ya gitmeyi tercih ederim."

Haklıydı. Başka bir sebebi olmasa bile bu şeytani yeri terk etmelilerdi. Nicholas, doğruldu ve ellerinden fışkırmaya hazırmış gibi görünen basıncı rahatlatmak için eklemlerini çıtırdattı.

Bu utanç verici bir şey. Denize ilk açıldığında dağılan bir oğlan çocuğu gibiyim. Kendini toparla dostum.

Nicholas neredeyse koşarak simya atölyesinden geçti ve basamakları ikişer ikişer çıktı. Sophia ona ayak uydurmaya çalışıyordu; bir basamağın uzaklığını yanlış görüp elleri üzerine yere kapaklanınca küfürlere dair engin bilgi dağarcığını âdeta etrafa saçtı. Nicholas'ın uzattığı eline neredeyse tüküreerek son birkaç basamağı fırlayarak çıktı. "Senin lanet olasıca yardımına ihtiyacım yok!"

"O zaman ben de yardım etmem," diye terslendi Nicholas da.

Altın saçlı çocuk, onlar yanından geçerken kafasını kitabından kaldırmadı. Nicholas, iliklerini donduran bir ürpertiyle kadının yine tezgâhın arkasında olduğunu gördü, kan kırmızı mum da yanıyordu.

"Yine gelin, sizinle iş yapmak bir keyif!" dedi cıvıl cıvıl bir sesle.

İkisi birden kaba el kol hareketleri yaptılar.

"Hanımına söyle, o tüyleri uzamış köpeğinin derisini yüzmek için geri geleceğim," dedi Sophia oğlana. "Sonra da ondan kendime palto yapacağım!"

Oğlan kafasını kaldırdı, sırf bu düşünce yüzünden bile gözlerinde yaşlar birikmişti. "Selene'den mi?"

"İyi, tamam, yapmayacağım," diye seslendi Sophia. "Ama sen ona öyle söyle!"

Nicholas dükkândan çıkarken öfkesinden kurtulmaya çalıştı; kadın kendisine hükmetmeden önce Nicholas ona hükmetmeliydi. Ensesinden boşalan yağmur, saniyeler içinde onu ıslattı. İçini yakan yas canavarını serinletmesi için keskin bir rüzgâr çıkması hoşuna giderdi. Tam tersine sağ elinin yüzük parmağına yayılan sıcaklık, ikinci bir nabız gibi atmaya başlamıştı. Nicholas sonunda kafasını kaldırdığında şehrin sisler arasında kaybolduğunu, güzel bir rüya gibi yitip gittiğini gördü.

"Hangi tarafa?" diye sordu Sophia'ya. "Kartaca'ya nasıl gideceğiz?"

"Beni takip et," dedi kız kuzeye yönelerek.

Nicholas da başka bir seçeneği olmadığı için onun peşinden gitti.

Sophia denizde haftalarca yolculuk etmektense yıllar ve kıtalar arasında ilerlemek için fazlasıyla tehlike içeren bir yolculuk ayarlamıştı onlar için; ama –neyse ki– deniz tutması yüzünden daha az kusmuştu.

Önce geriye, Florida'nın bataklık bölgesine yolculuk etmiş, çamurlu sularda yollarını bulmak için saatler harcadıktan sonra oradaki geçidi gözlemekle cezalandırılmış, acınacak durumdaki muhafıza rüşvet vererek paralarını ziyan etmişlerdi. Oradan Portekiz'e, Sophia'nın söylediğine göre on üçüncü yüzyıla çıkmışlardı. Oradan bir başka geçide yürü-

müşler, oradan da onuncu yüzyıldaki Almanya'ya ulaşmışlar nihayetinde de iki tane at çaldıktan ve neredeyse tüm köyün gazabını üstlerinde topladıktan sonra kendilerini 1700 yılında, bu defa Katalonya bölgesindeki Tarragona'da bulmuşlardı. Nicholas ve Sophia, elbette ki derme çatma toprak yollarda saatlerce yürüyerek genç kızın hafızasının Nicholas'ın yargısından daha iyi olmasını ummuşlardı; görünüşe bakılırsa bu onların yazgılarıydı. Nicholas zaman geçirmek için Kartaca hakkındaki tozlanmış anılarını hatırlamaya çalıştı. Belki de hâlâ geçerli olan birtakım bilgiler, karşılarına çıkabilecekler-den korunmalarını sağlardı.

Bahsi geçen bilgilerin çoğu Hall'den geliyordu; adamın denizciliğe dair anıları, yaşı ve fazlaca güneşe maruz kalmaktan azıcık paslanmışsa bile yine de keskinliğini koruyordu. Bir zamanlar Roma'nın büyük rakibi olan antik Kartaca şehri, Afrika'nın kuzeydoğu kıyısında hâkim bir konumdaydı; kuzeye ve güneye doğru iç denizlere sahipti. Roma'nın refahının parıltısından yoksun, muazzam zenginliğini Akdeniz'e girip çıkan tüm gemilerin Kartaca ve Sicilya arasındaki boşluğundan geçişine borçluydu.

Roma ve Kartaca arasında ayrı bir Pön Savaşı olmuştu; Hall'ün en iyi hatırladığı ikinci savaşta, kaptanın akşam yemeği sonrası hikâyelerinde Chase ve Nicholas'ın gözdesi olan Hannibal ortaya çıkmıştır. Bu maharetli general, yaklaşık yüz bin adamdan ve onlarca filden oluşan bir orduyla denize açılmış, hep birlikte İspanya'dan geçip Alpler'den İtalya'ya ilerlemişlerdi. O ve Chase çocukken, Hall'ün gemisinden ıskartaya çıkarılmış cephe kaplamalarını sallayıp sıçanları da filler olarak kullanarak Hannibal'ın ordusunun Rhône Nehri'ni geçişini canlandırmışlardı.

Nicholas o aydınlık anılara sığınmaya çalıştıysa da yürüdükçe daha karanlık düşüncelere dalmak kolaylaşmıştı. Birkaç yaban tavşanı hariç henüz başka bir canlıyla karşılaşmamışlardı; Sophia'nın üzerine taktığı silahları dikkatlice saymış olsa da kızın gizlediği başka bir bıçağın olmadığından artık emin değildi. Kız belki de onu yaralayıp burada bırakır, yola onsuz devam ederdi. Ya da belki de daha kötüsü olurdu.

Beni öldürürse yakındaki geçit çöker, diye düşündü. İçi amma da rahatlamıştı.

Belladonna'nın düzenbazlığı onu çok şaşırtmıştı ama şimdi Kartaca'ya seyahat etmelerini söylediğinde Sophia'ya bu kadar çabuk güvenmekten pişmanlık duyuyordu; onun peşinden buraya kadar gelmişti ama belki de burası Kartaca'ya falan çıkmayacak, tüyler ürpertici bir şekilde ölmesine ya da başka bir oyuna kurban gitmesine sebep olacaktı.

Nicholas yumruklarını sıkınca omuzlarındaki zaten gergin olan kaslar daha da büzüştü. Yolcu olarak işe yaramazın tekiydi. Geçitlerin yerini öğrenmek için neden daha çok uğraşmamıştı? Neden yine bir Ironwood'a, özellikle de kendisine karşı, dağları un ufak edecek denli büyük bir nefret besleyen birine güvenmek zorunda kalmıştı?

Becerikli bir denizci, işinin ehli bir adamdı ama burada, o derme çatma salların üzerine tutunmaya çalışan sıçanlardan hiçbir farkı yoktu.

"Kim bu yolcular?" diye sordu. "Jacarandaları, İhtiyar bir şeyden dolayı cezalandırdı mı demiştin?"

"Remus ve Fitzhugh Jacaranda," dedi Sophia. "İkisi de yıllarca Ironwood'un yakın dostu, en güvendiği danışmanlarındandı. Julian'ın anlattığına göre onların Dikenlere sığındığını

öğrenince Ironwood öylesine öfkeye kapılmış ki onların bütün eşyalarını, arazilerini ve kayıtlarını yakmış. Jacarandalar, Dikenlerin sanıldığı gibi olmadıklarını fark ettiklerinde de af dilemek için sürünerek geri gelmişler. Ironwood da onları öldürmek yerine sadakatlerini kanıtlamaları için Roma kuşatması döneminde Kartaca'ya göndermiş. Oradaki geçitleri gözlemekle görevlendirilmişler."

Roma kuşatması. O hâlde üçüncü Pön Savaşı.

"Kabahatlerini düşünmeleri için yeterince zaman bulduklarına eminim," dedi Nicholas. "Oranın yolculuk için popüler bir yer olduğunu hiç sanmıyorum. Gözleyecek ne var ki orada?"

"Saçma sapan konuşma. Geçitleri gözlemlemekle görevli muhafızlar ve yolcular sadece giriş çıkışların kaydını tutmazlar," dedi Sophia onu şaşırtarak. "Geçitlerin sağlam kalmalarını sağlar, çökme riskine engel olurlar."

Nicholas başıyla onayladı. Julian ona, geçitlerin iki şekilde bozulduğunu ya da çöktüğünü anlatmıştı: Bu sebeplerden biri kendi zamanının dışında ölen bir yolcu ya da Ironwood'a göre fazla kullanım ve eskimeydi. Çok fazla katlanmış, eski bir kumaşın yıpranıp incelmesi gibiydi bu.

"Her zamankinden daha fazla geçit çöküyor ve tamamen kapanıyor," dedi Sophia; yüz hatları, aşağıdaki haşin denizle belirginleşmişti. "İşte ona bu yüzden inandım. Yani usturlabı yeni keşfedilmiş geçitlerin çıktığı yerleri ve sağlamlıklarını incelemek için istediğine inandım. Ahmağın teki değilim. Bana anlattığı her şeye inanmadım ve onun istediği her şeyi ben istemedim."

Bu sözler kızın ağzından döküldükten sonra Nicholas

onun omuzlarının ağırlıktan kurtulmuşçasına gevşediğini gördü. Prag'daki suçlamalarını hatırladı ve kızın, patlamadan nasıl da dayandığını merak etti.

Biliyorum, demek istedi. *Ironwood'a tamamen inanan kimse bu kadar uzun süre hayatta kalamazdı.*

Sophia'yı o zamanlar, kendi zamanındaki o yetimhanede hayal etmeye çalıştı. Ufacık, leş gibi ve çalarken yakalanma riskini göze alacak kadar aç. Nicholas, en azından bu kadarını anlıyordu. Hayatta kalmanın çaresizliğiyle yüzleşen bir çocuğun ruhuna işlerdi bu. Yaşamlarında iyi olan her şeyin günün birinde tekrardan kaybolabileceğine dair o hissi hiçbir zaman tam olarak üzerlerinden atamayacaklardı.

"Belki de beni vâris yapmamasının asıl sebebi de budur," dedi Sophia, dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı.

"Sen bir kadın olduğun o da salağın teki olduğu için seni vârisi yapmadı," dedi Nicholas. "Hem tüm ihtişamıyla Julian da vardı."

Sophia cık cık ederken kaşlarını çok hafif kaldırdı. "Şimdi de ölünün arkasından konuşmaya mı başladın Carter?"

"O aslında–" Nicholas, gerçeği ağzından kaçırmadan önce güçlükle kendini durdurdu.

"O aslında ne?"

Her şeye lanet olsun.

Rose'la, Julian'ın hayatta olabileceğine ilişkin yaptığı sohbetinden kıza henüz bahsetmemişti... Bunun sebebi Sophia'nın bunu bilmeyi hak etmemesi değil Nicholas'ın onun vereceği tepkiyi kestirememesiydi. Nicholas'la ilgili düşüncelerini iyileştirebileceği gibi aralarında kurdukları o sallantılı dengeyi bir anda bozabilirdi de. Zaten fırtınalı sularda müca-

dele veren bir tekneyi sallamanın bir manası yoktu.

Sophia tahmin edilmez biçimde neşeliyken bir anda somurtup oturabiliyordu, ruh hâli dengesiz esintiler gibiydi; Nicholas'ın ise onun sağlam bir şekilde durmasına, Etta'yı bulmaya odaklanmasına ihtiyacı vardı, fikrini değiştirip Julian'ı aramak için ortadan kaybolmasına değil. Bunun ne kadar duygusuzca ve korkunç bencillikte bir davranış olduğunu biliyordu. Bunu yapmaya karar verebilmesi için kızın yıllar boyu kendisine ettiği o rezil hakaretleri ve görmezden gelişlerini hatırlaması gerekmişti.

Sonunda varacağı şey, tüm kandırmacaları meşrulaştırıyordu. Daha sonrasında Etta, onun suçluluk duygusundan kurtulmasına yardım edebilecekse o zaman yalan söyleyebilirdi. Julian'ı bulmak, bunca yıldır ne yaptığını veya bu sırada nasıl biri olduğunu öğrenmek için fazladan herhangi bir yolculuk yapmayacaklardı. Nicholas, kardeşini biraz olsun tanıdıysa onun saklanmak için görkemli bir adaya el koyduğuna emindi. Julian her zaman dört ayak üzerine düşerdi.

"İhtişammış," diye homurdandı kız. "Nasıl görmezsin ki? İhtiyar, Julian'dan hiçbir zaman hoşlanmadı. Julian'ın sevdiği her şeyden nefret ederdi. Kumar, içki, resim. Her gün ona ne kadar beş para etmez biri olduğunu söylemekten de çekinmezdi. Ne yaparsa yapsın İhtiyar için parıl parıl bir hayal kırıklığıydı."

Nicholas'ın kaşları çatıldı. İhtiyar'ın, vârisinin kaybına açık bir biçimde yas tutmadığını biliyordu ama bunun sebebinin herhangi bir zayıflık işaretinin, yaldızlı sahte görünüşünde herhangi bir çatlağın düşmanlarına tahtını ele geçirmeye çalışmaları için bir davetiye çıkarması korkusu olduğunu sanmıştı. Bir bu, bir de kalbinin yıllar önce taşlaşmış olması.

"Gerçekten de o kadar kötü müydü?"

"Belki daha da kötü. Ironwood ondan utanıyor ve rahatsız oluyordu. Julian'ın, imparatorluğunu yıkacağına ikna olmuştu. Julian ölmemiş olsaydı..."

"Ne?"

"Bunu muhtemelen kendisi yapardı," diye tamamladı sözünü ağır ağır; bakışları ilerideydi.

"Buna rağmen Palmira'da sana Ironwood'un yeni vârisler istediğini söylediğimizde bize inanmadın," dedi Nicholas buz gibi bir sesle.

Bir kez olsun Sophia'nın verecek bir cevabı yoktu.

"Peki, senin için bir hayal kırıklığı mıydı?" diye atak yaptı yine Nicholas. Bunu her zaman merak etmişti: Julian, Sophia'nın evde düğün günlerini beklediğini bilmesine rağmen her gördüğü kızın peşinden koşardı. Müstakbel eşinden, aşkın tatlı ateşinin değil bir dostluğun serinletici kokusunun eşlik ettiği bir sevgiyle bahsederdi; Nicholas bunu Etta'yla tanıştıktan sonra anlamıştı. Ama Sophia onun için yürekten yas tutmuştu; siyah krep kumaş ve inziva gibi yasın tüm gerekliliklerini yerine getirmişti.

"Onun ölümü hayal kırıklığıydı," dedi kız. "Onun bir dağın yamacından düşmesine izin vermen hayal kırıklığıydı."

"Yani artık bunun bir kaza olduğuna inanıyor musun?" diye meydan okudu Nicholas. "Ve onu itmediğime?"

Nicholas'ın ruhunu yakan, acıma dolu bir bakış attı ona kız. "Bir cinayet işlemek için gereken şeyden yoksun olduğunu şimdi görebiliyorum. Sende bir gram bile Ironwood'luk yok. Böyle bir şey yapmış olsaydın hâlâ o dağda bunun için ağlıyor olurdun."

Nicholas ağzını açtı ve kelimeleri, ağzından dökülmeden önce güçlükle zapt etti. *Senden çok daha fazla Ironwood'um ben.*

Kanı âdeta buz kesti ve kendi kendine acılı bir kahkaha attı. Kızın söylediği kadar naif olmadığını kanıtlamak için nefret ettiği soyunu kullanacak kadar mı gururluydu?

"O, benim en yakın dostumdu," dedi. "Tek dostumdu. Olanlar yüzünden öyle şiddetli bir tepki verdiğim için senden özür falan dilemeyeceğim çünkü o benim için çok önemliydi. Ama... Linden'la aranızda olan şeye benzemiyordu. Seçim şansım olsaydı, o ailede bir nebze saygı görmemin başka bir yolu olsaydı..."

"Julian'la nişanlanmaz mıydın?" diye tamamladı Nicholas onun sözünü.

"Ya da başka bir adamla." Bunu takip eden sessizlikte bir şey demesi için meydan okurcasına Nicholas'ı bakışlarıyla deldi geçti. "Toplumun o dönemki görüşlerine rağmen her zaman kadınları tercih ettim. Senin saf sevgilin gibi nadir istisnalar hariç tabii. Kendisi hayatta umurumda olmaz."

Nicholas'ın bunların hiçbirisiyle ilgili ne bir fikri ne de ön yargısı vardı; sadece Etta'nın da Sophia'yla alakalı benzer duyguları paylaştığına emindi.

"Aklında olsun," dedi sesinde hafif bir uyarı tonuyla. "Sevgilim hiçbir şekilde saf değildir ve elinin tersinin çok fena olduğu bilinir."

"Ben... ben kalpsiz biri değilim," dediğini duydu Sophia'nın; kız çenesini kaldırmıştı, bakışları dümdüz karşıdaydı. "Değilim. Sadece yumuşak biri olma lüksüm yok. Hayatta kalmaya çalışıyorum."

Senin gibi, diye tamamladı Nicholas, Sophia'nın cümlesini

içinden. Yaşam her ikisine de aynı zehri sunmuştu: Aynı zehrin farklı, acı çeşitlerini ama temelde zehir aynıydı. Nicholas elini başının arkasında gezdirdi.

"Bana güvenmek zorunda değilsin," dedi kız bakışlarını uzaklaştırarak. "Sadece öfkeme güven. İhtiyar'ın her istediğini elde etmesine izin vermektense ölürüm daha iyi. İstediği bir şeye sonsuza dek ulaşamamanın ne demek olduğunu öğrenmeli."

Nicholas başıyla onayladı. Bu kadarını yapabilirdi. İlk baştaki anlaşmalarına göre usturlap bulunur bulunmaz Sophia ortadan kaybolmak için onun yardımına ihtiyaç duyduğuna dair bahaneler uyduracaktı ama Nicholas kızın motivasyonunun intikam olduğuna çok daha kolay inanabilirdi. Ama genç kızın kendine hâkim oluşunda, kendini kollayışında öyle bir hava vardı ki Nicholas, kızın bir şeyleri söylemediğini düşünüyordu.

Sophia oğlanın sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek hızla yürüyüp onun önüne geçti.

İstikametleri uçurumun kenarında belirmeye başladı. Roma amfi tiyatrolarının un ufak olmuş kalıntıları, hava ve dünya şartlarıyla ellerinden geldiğinde baş etmeye terk edilmiş taş levha yığınları, ayın kemik rengi ışığı altında hayaletimsi bir görünüme bürünmüştü. Onların ötesindeyse sonsuz bir parıltıya sahip, kamçı gibi inen karanlığıyla deniz vardı. Buranın stratejik konumu düşünüldüğünde Romalıların bu toprakları antik dönemdeki Kartacalalıları gözlemek için mi yoksa defetmek için mi ellerinde tuttuklarını merak etti.

"Galiba bu taraftan," dedi Sophia. "Unutturma da bir daha on sekizinci yüzyıldan geçersek bir mızıka yürüteyim. Geçitleri

titreşimle bulmaya çalışmak işimizi çok daha kolaylaştırırdı."

Basamaklardan aşağıya inip koltukların arasından geçerek her şeyin ortasındaki ana sahneye ilerlediler. Nicholas'ın adımlarıyla kalkan tozlar hem nemli ayakkabılarını lekeledi hem de ciğerlerine doldu. Gözlerini kısarak karanlığa baktıysa da hiçbir şey göremedi; geçidin yakınlarda olduğuna dair tek gösterge teninde hissettiği o belli belirsiz ürpertiydi.

"Ben şu tarafa bakacağım," diye seslendi Sophia'ya; kız da amfi tiyatronun bir üst kısmını araştırıyordu.

Nicholas aşağıya inen basamaklara doğru döndü; burası, bir kısmı çökmüş bir yola ya da oturma bölümünün altındaki bir odaya gidiyordu.

"Ben alt katı araştıracağım, sen de–"

Titreşen bir hava akımının içine girip ciğerlerinden nefesini çalan ve kalbini göğüs kafesinden söküp alan soğuk, ezici bir baskının içine daldı.

Daha zihni ne olup bittiğini anlayamadan daha bedeni bir geçitten geçtiğini kavrayamadan Nicholas boğulduğunu fark etti; panikle nefes almaya çalışırken tuzlu su hızla ciğerlerine dolarak onu boğmaya başladı. Su... su... dalgalı bir akıntıya kapılmıştı, baş aşağı, baş aşağı, yuvarlanıyordu...

Nicholas akıntıdan kurtulmak için bacaklarını savurdu, zihni allak bullak, görüşü katran karasıydı. Suyun yüzeyini bulamıyordu; her yer karanlık, kapkaranlıktı ve geçidin iniltili darbeleri, Nicholas'ın etrafındaki suyu çılgın bir ritimle çınlatıyordu.

Panik olma, kendine hâkim ol, lanet... lanet olasıca geçit....

Ve delinin tekinin geçidi, suyun altına gizlediğini söylemediği için de lanet olasıca Sophia tabii ki.

Tuzlu su gözlerini yakıyordu ama Nicholas ona rağmen gözlerini açık tuttu. Tüm göğsü nefes alma ihtiyacıyla sancıyordu. Ne pahasına olursa olsun boğulmayacaktı. Ama gece olduğu için ay ya da bir ateşin ışığı olmaksızın yukarıyı aşağıdan ayırmanın imkânı neredeyse yoktu. Akıntıyı hissetmek için hareketsiz kalmaya zorladı kendini. Tam bedeninin süzülmek istediği doğal yöne doğru yüzmeye başlayacaktı ki geçit yeniden canlanıp Sophia'yı fırlatınca altında anafora benzer bir hareket patlaması oldu. Nicholas aşağıya uzanıp kızı herhangi bir yerinden kavradı ve yukarısı olduğunu umduğu yöne doğru delice fırladı.

Nicholas, krize girmiş bir şekilde soluklanarak karanlık suyun yüzeyini yardı; kendini serin havaya doğru kaldırabilecekmiş gibi bir eliyle göğe tutunuyordu. Peşinden gelen Sophia, yırtıcı bir kuş gibi sesler çıkardı; o zaman Nicholas kızı saçından çekerek yüzdüğünü anladı.

"Çok... Çok üzgünüm," demeyi başardı; sesi yuttuğu sular yüzünden hırıltılı çıkıyordu. "Affeder–"

"Sessiz ol!" diye terslendi kız. "Bizi bulmalarını mı istiyorsun? Yüz hadi!"

"Nereye?"

"Herhangi bir yere!"

Nicholas, gözlerini karanlığa alıştırmak istercesine kırpıştırdı. Etraflarındaki su tuhaf, olağan dışı bir biçimde sarsılıp dalgalandı. Nicholas'ın geçitten geldiğini düşündüğü tangır tungur sesler artık daha yüksek duyuluyordu ve hem hız hem de yoğunluk olarak çok çeşitlilik gösteriyordu; sonunda

Nicholas birden fazla kişinin çekiçlerle bir şeylere çaktığını anlamıştı.

Bu fark ediş, içi yakan bir panik duygusuna sebep oldu. Bu, inşa edilen bir şeylerin, dövülen kılıçların sesiydi. Bu, savaşın sesiydi.

O ısrarcı tangırtıları bile bastıran ses, dalgaların çekiştirip durduğu ahşabın iniltileriydi. Bu ses ona kendi adı kadar tanıdıktı. Bu gemilerin sesiydi.

Nicholas arkasına döndü. Âdeta bir arenayı andıran genişçe, dairesel bir kemer altı arkalarındaydı; gece göğüne dek uzanan sütunlarıyla bir revak görünümü kazanıyordu. Sütunların arasında yola çıkmayı bekleyen gemiler, bu manzarayı çok daha görkemli kılıyordu.

Bunlar, gravürler dışında daha önce hiç görmediği bir tasarıma sahip gemilerdi; yelkenlerinin eğimi daha kısaydı ve bir mavna gibi güvertenin üzerinde âdeta dümdüz uzanıyordu.

Nicholas, kemer altının en yakındaki iki sütunu arasına demirlemiş gemiye doğru yüzdü, bakışlarını onlarca kürek boşluğunda gezdirdi. Ön tarafta bir zebani gibi kendisine ters ters bakan, capcanlı boyanmış iki göz ve pruvada da bronzdan devasa bir parça vardı; Nicholas bunun, çarptığı gemiyi paramparça edeceğini hayal ediyordu.

Tam daha da yakına yüzmek üzereyken yakasından geri çekildi.

"Şu lanet gemiyi gözlerinle yemeyi keser misin? Burası kuşatma altında," dedi Sophia sinirli bir sesle. "Bizi yakalarlarsa öldürmekle kalmaz bundan büyük bir gösteri yaparlar. Moralleri yükseltmek için kellelerimizi uçururlar."

Evet. Doğru. Kuşatma vardı. Hall'ün anlattıklarına göre

Roma büyük rakibi Kartaca'yı yıllarca kuşatma altında tutmuş sonunda da şehri yağmalayıp yerle bir etmiş ve yüz binlerce sakinini de öldürmüştü. İşleriyle çokça meşgul olmasalardı aslında gezilerinin zamanlaması bunları seyredebilmek için uygundu.

Aman ne harikaydı.

Nicholas'ın vücuduna hücum eden adrenalin, onun üşümüş uzuvlarını ısıttı, zihnini aydınlattı ve düşüncelerini keskinleştirdi. Onların arkasında, kemer altının hemen ortasında devasa bir yapı vardı; yukarıya çıktıkça daralan, dört katlı bir gözetleme kulesine benziyordu. En alt kat, gemi bölmelerini birbirinden ayıran kemerleri ve sütunlarıyla burası bir gemi havuzu gibiydi; burada tamamlanmayı bekleyen birçok gemi iskeleti vardı.

Ancak Nicholas'ın ilgisini çeken, kalbinin buz kesmesine sebep olan yer en üst kattı. Orada yanan meşaleleri, nöbet tutan adamların gölgeler içindeki suretlerini görebiliyordu.

"Beni takip et," dedi Sophia gözetleme kulesiyle şehrin girişi arasındaki köprüye doğru kendinden emin bir şekilde geniş bir kulaç atarken. Bu defa kızı yakalayan Nicholas oldu ve sinirli bir şekilde etrafa sular sıçratan kıza sessiz olmasını ima edercesine parmağını dudağına bastırdı.

Burası alelade bir liman değil, askerî bir limandı; yani tüm şehirdeki en korunaklı ve en çok gözetlenen noktaydı. Önlem olarak şehre sızabilecekleri birkaç yer bulabilirlerdi ancak hepsi de savunulan bölgeler olacaktı.

Kafasını aksi istikamete çevirdi. Hall'ün hikâyeleri doğruysa... Nicholas sonunda karanlık peçenin ardındakini görmeye başlamıştı... işte oradaydı. Antik Kartaca'da bir değil iki

liman vardı. Biri askerî, diğeri ticari.

Nicholas'ın, Romalıların orayı da çoktan kullanım dışı hâle getirdiklerinden hiç şüphesi yoktu ama asıl önemli olan ticari limanın şehre girişe çok daha müsait olacağıydı. Tacirlerin, pazarlara mallarını götürmeleri ve işlerini yürütmeleri için bir yol gerekliydi.

Açıklamalarla nefesini tüketmeksizin serin dalgaların altına girip yüzmeye başladı, geniş kulaçlarla ilerliyordu. Nicholas sadece gerekli olduğunda nefes almak için yüzeye çıkıyor, bunu da gayet yavaş bir şekilde, su sıçratma sesi çıkarmaktan kaçınarak yapıyordu. Birkaç kulaçta bir Sophia'nın eli bacağına ya da ayağına değerek kızın hâlâ arkasında olduğunu ona bildiriyordu. Hızla zincirli kapının altından yüzdü, ay ışığı yeterince güçlü olduğu için suyun altında ilerlerken kapıyı görebilmişti.

Midesine kramplar girene ve harcadığı enerji yüzünden kolları ve bacakları güçsüzlükle boşalana dek en son yemek yemesinin ve en son dinlenmesinin üzerinden ne kadar çok zaman geçtiğini fark etmemişti. Hem o hem de Sophia, bir lokmacık ekmek dışında bir şey yiyeli ne kadar olmuştu? Nefes almak için yeniden su yüzüne çıktığında kendini kontrol altında tutmak ve Sophia'nın hâlâ arkasından geldiğinden emin olmak için durmayı akıl etti.

Bekledi.

Sophia'nın siyah saçlı başının tekrar su yüzüne çıkmasını beklerken limanın suları onu arkadan ittiriyor ve sallıyordu, yüzeye yakın durduğu için de gözüne ve burnuna sular çarpıyordu. Askerî limanın aksine bu, uzun, dikdörtgen biçimindeydi; gemiler tıpkı parmaklar gibi ona uzunlamasına demir-

lemişlerdi. Gölgeler içindeki birkaç suret, suyun kenarında gidip geliyor, karşıt istikametlere giderken ara sıra yolları kesişiyordu.

O hâlde cılız bir devriye mevcuttu; liman yeterince büyük olduğundan Nicholas sadece en yakındaki askerin gözden kaybolması için birkaç dakika beklemelerinin yeterli olacağından emindi. Tahmin ettiği gibi liman boyunca kireç taşından, cepheleri geceyle kararmış birkaç tane alçak bina vardı. Bunlar malları depolamak için kullanılan ambarlar olmalıydı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Beklemediği şey ise Sophia'nın önden giderek doklara tırmanmaya başlamasıydı. Onu gittikçe artan bir şaşkınlık ve açıkçası hafiften öfkelenerek izlerken Sophia, ambarlardan birinin girişinde arkası dönük bir şekilde nöbet tutan askere gizlice sokuldu. Askerin üzerine atlayıp bir eliyle ağzını kapatırken koluyla da boğazını sıktı. Yakındaki ambardan başka bir adam çıkınca onun da üzerine atlayıp aynı şeyi yaptı.

Nicholas sudan çıkıp eğilerek onun yanına geldiğinde kız çoktan askerlerin tuniklerini ve ayakkabılarını çıkarmış, kılıçlarını da almıştı. Nicholas onaylamaz bir bakış atarak kıyafetleri aldı."Biraz ayak uydurabilir misin sen de?" diye şikâyet etti Sophia; arkasını dönerek oğlanın üstünü değiştirmesine izin verdi.

"Elimden geldiğince çabalayacağım," dedi Nicholas soğuk bir tavırla; çabucak ıslak kıyafetlerini çekip çıkardı ve tıpkı Sophia gibi asker üniformasını üzerine geçirdi. Sırılsıklam ayakkabıları da dâhil olmak üzere her şeyi tortop ettikten sonra sırt çantasına koydu. "Şimdi nereye–"

Kızın arkasındaki ambarın duvarında bir gölge oynaştı,

daha önce de Sophia'yı çileden çıkaran o kör noktada kalıyordu.

"Çekil," dedi Nicholas soluğu kesilerek. "Çekil!"

Ama görünüşe bakılırsa Sophia, oğlanın yüzündeki korku ifadesini çoktan okumuştu ve derisini yüzmeye ramak kalan bir kılıç havayı keserken kendini yere attı. Bunun üzerine kılıç binaya çarpıp saplanınca saldırgan bir başka silah almak üzere onu bıraktı.

Kavisli bir hançer adamın parmağında bir pençe gibi yerini aldı.

ON ÜÇ

Kürek kemiklerine mızrak gibi bir acı saplandı. Nicholas görmediği bu darbeyle öne doğru savrulurken nefesi kesildi. Hızla arkasını dönünce suyun içinde gözden kaybolan uzun mızrağı son anda görebildi. En yakındaki binanın duvarına çarpıp yukarıdaki tehditten saklanmaya çalışırken görüşü kararmaya başladı.

Sophia... Sislerin arasından, korkulu bir şekilde kıza bakındı. Bir hamlenin çıkardığı ıslığı ve bir homurdanmayı duyunca hızla geri kaçtı ve yeni belirmiş kapüşonlu suret, kılıcını kıvılcımlar çıkartan bir sertlikte taşa indirirken kıl payı kurtulmuş oldu. Kılıç o kadar yakınına isabet etmişti ki Nicholas kendi irkilmiş yansımasını bıçağın yüzeyinde gördü.

Lanet olsun.

Nicholas, pençeye benzeyen hançeri olan ilk saldırganın darbesini savuşturmak için belinden kendi bıçağını çıkardı. Darbeyi karşılayan ön kolu zonkluyordu; hızlı bir şekilde ge-

riye çekilemediği için de hançerin ucunun çenesini sıyırmasına engel olamadı. Adamın giydiği pelerin tuz ve ter kokuyordu ve gece gökyüzü ne kadar karanlık oluyorsa o denli koyu renkliydi. Ay, tepelerinde parıldadığı için Nicholas pelerinin kenarındaki nakışları seçebilmişti; sarmaşığa ya da yüzlerce küçük güneşin güçlü ışınlarına benzeyen dolambaçlı bir desendi bu.

Saldırgan ayağını hızla uzatıp Nicholas'ın dizinin arkasına taktı ve onun dengesizliğinden ve bitkinliğinden faydalandı. Nicholas göz kapaklarının ardında cennetin ışıklarını görecek kadar sert bir biçimde yere kapaklandı. Yerden kalkmaya çalışırken sağ kolu büyük bir acıyla dolarak tutmaz oldu.

Sağ tarafında korkunç bir gümbürtü duysa da tekrar ayağa fırlamak dışında gözlerini saldırgandan ayırmaya cesaret edemedi. Zihni, ölüm dansının –saldır, durdur, savur, batır– detaylarına kilitlendi, dövüşe odaklandıkça bedeninin ısısı artmaya başladı. Uzun boylu adamın kendisini Sophia'ya doğru geriletmesine göz yumdu; kız da yerde titreyen bir adamın boynundaki bıçağını almak için eğilmişti.

Bu saldırganların hepsi de aynı görünüyordu: Siyah pelerin, gümüş pençe.

Bu da ne böyle?

Saldırgan, Nicholas'ın burnunun ucunu kıl payıyla ıskaladı ama çenesinin altına sağlam bir yumruk attı. Bu darbe, Nicholas'ın zihnindeki düşünceleri silip onu sersemletecek kadar sertti. Nicholas şimdi çift gördüğü için hangi görüntünün adam olduğunu kestiremiyordu bu yüzden de her ikisini de kavrayacak şekilde silahını savurdu. Pençe ileri atıldı, kolunu kesti, hatta neredeyse bileğini delip geçecekti. Nicho-

las daha yakın olduğu için adamın teninin solgunluğunu, bal mumunu andıran rengini daha net gördü; âdeta adam geceden başka bir zaman dilimini görmemiş gibiydi.

Saldırgan bir anda soluksuz kalarak yalpaladı. Onun arkasındaki Sophia bıçağını adamın kürek kemiklerini sapladığı yerden çekip çıkardı. Nicholas el kaldırdı ama kolu hâlâ bir tuhaf, sanki olması gerekenden daha ağırdı; o kadar yavaş hareket ediyordu ki bir sonraki darbesine ağır, deri zırh eldivenleri engel oldu. Saldırgan doğruldu, pençesi Nicholas'ın, bıçağı ise Sophia'nın üzerindeydi.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Sophia; karanlıkta gözleri inci gibi beyaz görünüyordu.

Ama adamın şakası yoktu. Ortadan bölünüp ikiye ayrılsa o an olduğundan daha etkili olamazdı; dikkati ikisi arasında bölünmüştü. Nicholas saldırdı, Sophia saldırdı ama adam tekrar tekrar ikisini de savuşturdu. Nicholas hapis kalmış tüm öfkesinin bir dalga gibi yükselerek kendisini geri tutan son dizginleri de aştığını hissetti. Bedenine son gücüyle hücum etti ve bunun ardında da tek bir sakin düşünce belirdi.

Onu tuzağa düşür.

Sola doğru kaçar gibi yapıp adamın bir sonraki darbesinde bıçağını elinden düşürdü ve onun kendisine yaklaşmasını sağladı. Saldırgan, kolay avın kokusunu alarak öldürmek için harekete geçti. Pençe havayı ikiye böldü, arkaya eğilen Nicholas'ın boğazının üzerinden geçti.

Sophia bıçağını adamın ense köküne indirdi. Saldırgan yere düşerken kapüşonu indi, uzun, açık renkli saçları kana bulandı.

Ciğerleri merhamet dilenirken Nicholas soluk soluğaydı;

bu sırada gözünün önündeki kızıl pus kaybolmuş, *öldür ya da öl* diyen o en temel içgüdü çekip gitmişti. Gömleğinin koluyla yüzünü silerken titreyen ellerini görmezden geldi.

"Bu..." diye söze başladığı Sophia "aynı silahtı, değil mi?" diye sordu.

Sağ kolundaki karıncalanan ağrıyı geçirmek için eline bakarak, elinin üstüne yayılan o sancının sebebini açıklayacak bir yara arandı. Ama hiçbir şey yoktu, tek bir sıyırık bile.

Zihninde davetsiz bir fikir belirdi: *Zehir.*

İmkânsızdı. Mutlaka bir kasını zorlamış ya da bir yerini burkmuş olmalıydı. Yakında ortaya çıkardı, aklına öyle kötücül şeyler getirmeye gerek yoktu.

Ama o his kaybolmadı. Kötüleşti. Hayatı boyunca çok daha uzun ve çok daha zorlu savaşlarda dövüşmüş ama şimdiki gibi ani bir hastalığa benzeyen böylesi bir bitkinlik yaşamamıştı. Nicholas yuttuğu toz yüzünden öksürdü ve biraz öteye düşen çantasını almak için eğilirken kan tükürdü. Etta'nın küpesinin asılı olduğu ipin hâlâ boynunda ve güvende olup olmadığını kontrol ederken içindeki boşluk hissi daha da yayıldı. Sağ kolu iyice uyuşmaya başladığı için küpeyi sol eliyle sıktı.

Hiç iyi değil. Nicholas yine yüzüğe doğru baktı, daha da endişeli bir hâlin içine gömülmeden önce bakışlarını çevirdi.

"Hadi, cesetlerden kurtulalım da–" Sophia cümlesinin ortasında durdu, bakışları ambarın yukarısına çevrilmişti.

Ama önce Nicholas gölgeleri gördü; hayvanlara özgü bir rahatlıkla binaların arasında atlayan, kuzgunlar gibi uçuşan beş gölge. Nicholas kızı kolundan yakalayıp ilk ok tepelerini sıyırmadan saniyeler önce koşmaya başladı.

Doğru zamanda kafasını kaldırıp yakındaki bir çatıda başka bir gölge olduğunu gördü. Kontrolünü yitirmeksizin hafifçe duraksayarak yerden irice bir taş aldı ve bunu mümkün olduğunca sert bir şekilde fırlattı. Bu, saldırganı yeterince irkiltiğinden Nicholas kızla birlikte yakınlardaki bir binanın çıkıntısının altına saklanabildi. Ama hem arkalarındaki gürültülü adım sesleri azalmadı hem de akıllarında bir yer olmaksızın koşturup durduklarını fark etti.

Sıçanlar gibi olup peşlerindeki kediyi mümkün olduğunca labirentimsi bir şekilde koşturarak şaşırtmaya çalışmanın daha iyi olacağını düşündü. Geriye sadece saklanacak bir delik bulmak kalacaktı.

"Kim onlar?" dedi Sophia soluk soluğa.

Belladonna'nın adamları mı? Bu dehşet verici fikir diğer tüm düşünceleri yok etti. Kadın, pençeyi almakla özellikle ilgilenmişti, öyle değil mi? Nereye gideceklerine kulak misafiri olmuş ve Nicholas'ın kendisine hizmet etmeyi reddetmesi üzerine harekete geçmiş olabilirdi.

"Bunu öğrenmek için beklememiz gerektiğine adım kadar eminim," dedi Nicholas, kız çatıdaki gölgeler içindeki suretleri görebilecek kadar boynunu uzattı. Bulutlar ve yıldızlardan başka bir şey görmeyince kıza takip etmesi için başıyla işaret etti ve yine yorucu bir hızla ilerlemeye başladı.

Tüm şehir, bir aydır kendi pisliği içinde kaynıyormuş gibi leş kokuyordu. Mikrop kapmış bir yaraya tırmanmak gibiydi. Yaşayan ve ölümün kıyısındaki leş gibi bedenler, hangi sokağa dönerlerse dönsünler yollarını tıkıyor, çürüyen çöplerin bir milim ötesinde uyuyorlardı; birkaç üzücü örnekteyse merhametsiz taş sokaklarda yastık niyetine çürüyen çöpler kulla-

nılmıştı.

Gecenin geç bir saati olmasına rağmen kılıç dövmekle meşgul bir demirci dükkânının önünden geçerlerken kıvılcımlar havada uçuşarak gökyüzüne saçılıyordu. Buradan geçerken Nicholas, sağ elindeki davetsiz karıncalanmayı hissederek bıçağını sol eline aldı ve başını önüne eğdi; sadece, eritilip yeniden şekillendirilmek üzere bekleyen metal yığınına ve alınıp savaşa götürülmeyi bekleyen, bitmiş, dağınık silah yığınına bir göz attı.

Adamın atölyesiyle sonraki bina arasında azıcık bir alan, arkaya doğru kıvrılan dar bir sokak vardı. Nicholas, soluklanabilmeleri için Sophia'yı buraya yönlendirdi.

"Sanırım izimizi kaybettirdik–"

Sophia, bunu söyleyerek onları lanetlemişti. Kuruması için iplerin üzerine serili, hayalete benzer kumaşların arasından, koyu renk pelerinli bir kadın fırladı.

Sophia hiç düşünmeden Nicholas'a askerin kılıcını fırlattı ve Nicholas da bunu yakalayarak hızla arkasını döndü ve kabzasını saldırganın boğazına indirerek onu sersemletti. Kadının soluğu kesilirken Sophia da dövüşe katılıp bıçağıyla kadının yüzüne bir kesik attı. Saldırgan uluyup ellerini kan akan yere bastırarak yere yapıştığı anda Nicholas'la Sophia da yeniden koşmaya başlamıştı.

Şehir bir soru işareti gibi önlerinde kıvrılıyordu; bir bulmacadaki labirent gibiydi. Kireç taşından, soluk renkli, sağlam binalar en yakındaki komşularına yaslanıyordu ve bir sıra hâlinde Nicholas'ın gözünün alabildiğince ötelere uzanıyor, şehrin kalbindeki bir tepede zirveye ulaşıyorlardı. Evler yalnızca iki kat yerine genellikle altı yedi kattan oluşuyordu;

şehir, yanlara değil de yukarıya doğru büyümenin en iyisi olduğuna karar vermiş gibiydi. Nicholas kederli bir gülümsemeyle bunun, Etta'nın tarif ettiği Manhattan'a çok benzediğini düşündü.

Yaklaştıkları bir sonraki dar sokakta Sophia durarak onun önünü kesti.

"Başka bir tarafa gidelim," diye fısıldadı kız çabucak.

Sophia omuzundan çekiştirirken Nicholas yerinden kıpırdamadan kızın canını neyin sıktığını araştırdı ve ürpererek ne olduğunu anladı. Taş yolun üzerinde, bir deniz kabuğu kadar hareketsiz ve solgun bir şekilde yatan bir çocuk vardı. Nicholas biraz daha yakından bakınca çocuğun gözlerinin açık olduğunu ve hiç göz kırpmadığını fark etti; teni kabuk tutmuş yaralarla benek benekti. Parmakları, çoktan sineklerle haşaratın insafına terk edilmiş ceset, yığınlarının altından uzanan cılız bir ele kenetlenmişti.

Nicholas, çocuğa doğru gitmekte olan bir sıçanı tekmelerken midesi kalktı. İçindekileri boşaltmamasının tek sebebi midesinde hiçbir şeyin olmamasıydı. Sophia iki kez öğürerek elinin tersiyle ağzına bastırdı ve bakışlarını kaçırdı.

"Burada hastalık var," dedi Nicholas bariz bir gerçeği vurgulayarak. "Şu işi çabucak halletsek iyi olacak. Hiçbir şeye veya hiç kimseye dokunmamaya çalış."

Sophia başıyla onayladı ve baygın askerden aldığı tuniğe ellerini sildi.

Alçak bir tepeye ve onun üzerindeki görkemli yapılara doğru yaklaşırlarken şehrin leş kokusunu duman bastırmaya başlamıştı. Ama dışkı ve hastalık kokusunu maskelemektense buna farklı bir koku ekliyordu. Tarih, hastalık ve çaresizlik,

ateş ve kül kokularıyla doluydu. Hafif nemli hava Nicholas'ın tenine nüfuz ediyor gibiydi; sanki buraya yaptığı ziyaretin kanıtını sonsuza dek üzerinde taşıyacaktı. Ve uzaklarda, karanlık suların orada o cehennemî metal sesi sürüp gidiyordu.

Romalılar orada bekleyerek... Bir şey mi inşa ediyorlardı? Kartaca'nın yıkımı için gerekli aletleri mi üretiyorlardı? Bu ses, başı ve sonu olmayan bir süreklilikteydi; Nicholas bunun ne kadar zamandır devam ettiğini merak etti. Şehrin sakinlerinin, gittikçe yaklaşan bir yırtıcının gürültülü ayak sesleriymişçesine bunları gece gündüz dinlemek zorunda kalıp kalmadıklarını düşündü.

Yukarıdan gelen bir takırtıyla Nicholas anında durdu; Sophia'yla birlikte hemen en yakındaki duvara sırtlarını yapıştırdılar.

Burnuna tanıdık bir koku geldiğinde Nicholas kurumuş gözlerini kapamış, çapaklarını ovalıyordu ve çaresizlik hissine yenik düşmemeye çalışıyordu. Arkasına dönerek esintinin geldiği yönü araştırdı. İşte orada, durdukları yerin biraz doğusundaydı. Ilık, taze hayvan dışkısı.

"Yakınlarda bir ahır var sanırım," dedi Sophia'ya; hızını artırmıştı bile ve şüpheleri doğrulandığında koşmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Yukarıda yüksek, iki katlı bir bina vardı ve arka duvarına kuru çimen öbekleri istiflenmişti. Buradaki at bölmeleri, bir nevi avluya açılan limandaki gemi bölmelerinin aksine kemerlerden oluşuyordu. Nicholas, gizlenmek için tenteleri ve serili kumaşları kullanarak çömelmiş bir şekilde ilerlerken sağ kolundaki yakıcı karıncalanmayı ovarak geçirmeye çalıştı.

Yan giriş gibi görünen bir yerde tek bir asker ağır, demir-

den kapıya yaslanmış nöbet tutuyordu. Nicholas kendisine yetişip yanına çömelen Sophia'ya bir bakış attı. Kız başını sallayınca Nicholas gecenin gölgeleri arasına süzülürken başka kimsenin gözcülük etmediğinden emin olmak için şöyle bir etrafa bakındı.

Kartacalı adamların giydikleri yumuşak sandaletleri beğendiğine karar verdi; kendi dönemindeki deri ayakkabıların aksine birinin yanına gizlice yaklaşma işini epeyce kolaylaştırıyorlardı. Asker, irkilerek pineklemesinden tamamen sıyrıldığı esnada Nicholas çoktan kolunu adamın boğazına sarmıştı bile.

Asker ter ve tatlı şarap kokuyordu; tükürükler saçarken nefesi Nicholas'a çarptı. Kıvranarak bacaklarını etrafa savurdu, tırnaklarını Nicholas'ın koluna öyle derin batırmıştı ki Nicholas iz kalıp kalmayacağını merak etti. Birazcık daha baskı yapınca adam bayıldı. Adamdan en az bir otuz santim daha uzun olmasına rağmen Nicholas onu taşımakta güçlük çekti; asker sürüklenirken sağa sola savrulan kolları ve bacaklarıyla ılık suyla dolu hantal bir çuvala benziyordu.

Sophia hızla ileri atılarak, adamın zırhındaki demir anahtar zincirini buldu. Altı anahtarın her birini sırayla denerken elleri ya bitkinlikten ya da heyecandan titriyordu.

"Acele et!" diye fısıldadı Nicholas.

Doğru anahtar ilkel kilide oturunca "Hah!" dedi kız soluk soluğa. Kapıyı omuzuyla iterek açtı ve Nicholas, askeri ahırın ılık karanlığına doğru sürüklerken kapıyı açık tutarak hayran kalınacak bir sabır gösterdi.

Nicholas adamı birkaç tane fıçının arkasına bıraktı ve sadece bir anlığına durup bunların içlerinde su mu yoksa şarap mı

olduğunu anlamak için kılıcıyla bir ahşap fıçıyı kırdı.

Şarap. Sophia iki büklüm olup koca bir yudum içti ve Nicholas sıra kendisine geldiği için fıçıya yönelmemiş olsaydı Sophia bir yudum daha alırdı. Şarabın ekşiliği Nicholas'ın diline hücum etti ama en azından kurumuş ağzını ve acıyan boğazını ıslatmıştı.

Birkaç tane mum soluk bir parıltı yayıyor, hayvanların bölmelerinin ön kısmına giden yol boyunca azıcık ışık saçıyordu. Nicholas bölmelerin büyüklüğü karşısında duraksadı, o kadar büyük bölmelerde kaç tane atın tutulduğunu merak etti. Duvarlar parlak renkli resimlerle kaplıydı; loş ışıkta sadece askerleri, kanlı muharebe sahnelerini seçebiliyordu. Nicholas adımlarının yavaşladığını hissetti ve duvara çizilmiş bir asker lejyonunu incelemek için durduğu sırada aniden tepelerinde gümbürtülü ayak sesleri duyuldu.

Yukarıda bir şeyler canlanmıştı. Bu hareketlenmenin etkisiyle tavandan dökülen tozlar yerde bir iz bıraktı.

Sophia'nın bakışları hayvan bölmelerinin diğer ucuna, muhtemelen yukarı çıkan, kapalı bir kapıya çevrildi. Nicholas bir an sessizce bekledi, vücuduna adrenalin pompalanıyordu ama gelen birisi olmadı. İlerlemesi için Sophia'ya eliyle işaret etti.

"Gidip ambarı bulalım," diye fısıldadı. "Atların yemliklerinde bile olsa yulaf ya da arpaya benzer bir şey görürsen al."

Sophia, başıyla onaylayıp hızlıca ileri atıldı. Uzun koridorun ortasındaki bir hayvan bölmesi dikkatini çekti. Mum ışığında yukarı sonra daha da yukarı kaldırdığı yüzü görülüyordu; suratında önce şaşkınlık sonra da büyük bir merak belirdi.

Nicholas hızını artırıp birkaç uzun adımda onun yanına vardı. "Sorun ne–"

Panikle arkadaki duvara yaslandı.

Bölme parmaklıklarının arasından çıkan uzun, gri, derimsi bir hortum Sophia'nın yüzünün birkaç santim yakınına gelmişti. Fil kara gözlerinde bir ilgi kıvılcımıyla onları izliyordu. Hayvan hafifçe, borazan gibi bir ses çıkarırken kulakları kelebeğin kanatları gibi boynuna çarptı. Nicholas gravürler ve denizcilerin tarifleri haricinde hayatında hiç fil görmemişti ve bakışlarını ondan ayırmak neredeyse imkânsız gibiydi. Öne doğru eğildiyse de hayvanın dişleri gürültülü bir şekilde bölme kapısına çarpınca tekrar geri kaçtı.

"Savaşta filleri kullanıyorlar," diye mırıldandı Sophia; parmaklarıyla filin hortumunu okşayan kızın sesi Nicholas'ın daha önce hiç duymadığı kadar yumuşaktı. Fil de hortumuyla kızın açık saç tutamlarını gıdıklıyor gibi görünüyordu. "Bunun için üzgünüm yakışıklı dostum."

Sophia parmaklıkların arasına elini sokup dikkatle, bir çiçeğin yaprağına dokunurcasına yumuşak bir hareketle kapının sürgüsünü açtı.

"Sophia!" diye fısıldadı Nicholas. İki buçuk metrelik bir yaratığın altından kızın kalıntılarını kazımak bu geceki planları arasında yoktu. "Sakın yapma!"

Sophia bir elini uzatıp yavaşça bölmeye girdi. Fil, kızın içeri süzülmesine olanak tanıyacak kadar büyükçe bir adım geriledi; Sophia da Nicholas'a tahıl ve çimen gibi görünen, yarısı dolu, genişçe bir yemliğin önüne çömeldi. Sophia küçük çantasını açıp taze yiyecekleri avuç avuç bunun içine tıkmaya başladı; sonra da Nicholas'ın çantasını istercesine başıyla işa-

ret etti.

"Al." Onu da doldurup oğlana çantasını attı. "Hadi gidelim."

Çantayı rahatlıkla yakalayan Nicholas kapıya doğru döndü. Sophia bölmenin kapısını kapamadan önce hayvanın böğrüne son bir defa hafifçe vurdu. Nicholas, işlerine yarayacak herhangi bir şey arayarak yere, duvarlara bakınırken neredeyse orada olmayan bir şeyi gözden kaçırıyordu.

Muhafız.

Sophia'nın kolunu kavradı ve kızın itirazlarını bastırmak için eliyle onun ağzını kapadı. Nicholas, baygın adamı bıraktıkları yeri işaret edince kızın şaşkınlıkla soluğunun kesildiğini hissetti. Geri çekilip yeniden girişe ilerledi ve gözünü, kapı deliğine koyup karanlığa doğru baktı.

Dışarıda bir hareketlilik vardı; gölgeler birbirinin içine geçiyor, gecenin içinde bir görünüp bir kayboluyorlardı. Yakınlardaki bir muhafız aniden kendinden geçip yere devrilince Nicholas'ın ensesinden ter boşandı, sessiz bir uyarı vermek istercesine dudakları büzüldü; adamın etrafına doluşan gölgeler onu örtüp sürüklediler.

Kanıtı saklıyorlardı.

Zaman çizgisini değiştirmemek için mi onu öldürmemişlerdi? O ve Sophia, bu kadar dikkatsiz davranarak çok tehlikeli bir oyun oynamışlar, kendileri hayatta kalabilmek için bir sürü değişiklik olması riskine girmişlerdi. Bu... yolcular –eğer öylelerse tabii– bu savaşçı kadın ve erkekler ise kesinlikle dikkatsiz değillerdi.

Nicholas öteki taraftaki mırıldanmaları duyabilmek için kulak kesildi. Gözleri karanlığa iyice alışınca farklı cüsseler-

de dört suret saydı; hepsi de yükselmekte olan bir dalga gibi kapıya doğru geliyordu. Belki de içinde tıngırdayıp duran korkudan dolayı zihni ona nahoş bir oyun oynuyordu ama Nicholas, savaşçılar yaklaştıkça sağ parmağındaki yüzüğün ısındığına yemin edebilirdi.

Sophia yukarıyı işaret etti ama Nicholas başını iki yana salladı; kafasındaki düşünceler âdeta birbirleriyle yarışıyordu. İkinci katta daha çok asker olabilirdi ve nihai amaçlarına ulaşmak yani ahırdan çıkmak için yandaki binaya atlamaları gerekirdi. Ama bu binaların hiçbiri yeterince yakın değildi ve ahırdan daha yüksektiler. Bir gece içinde az kalsın hem boğuluyordu hem de bıçaklanıyordu, bu yüzden bir de boynunu kırmaya hiç niyeti yoktu.

Savaştayken her iki gemi de parçalara ayrılana dek kafa kafaya çarpışabilirdin. Ama köşeye sıkıştığında her zaman, dikkat dağıtıcı bir şeyler bulup rüzgârın senin yanında olması ümidiyle tam gaz kaçabileceğin uygun bir atmosfer bulmalıydın.

Nicholas'ın aklına gelen fikir gayet saçmaydı. Olan biten her şeye rağmen ya da belki de tam da bu yüzden dudaklarına zalim bir tebessümün konduğunu hissetti. Çaresizce muhtaç hâldeki insanlardan saklamak dışında, şarabı ahırlarda tutmaları Nicholas'a hiç mantıklı gelmemişti. Peki, ama ya şarap adamlar için değil de filler içinse?

Hall ona bir defasında işte, 'Fillerin boğazından aşağı boşalttılar,' diye anlatmıştı; Chase de lıkır lıkır sesini taklit etmişti. 'Onları bir güzel kandırıp hazırlıyorlar. Şarap onları öfkeden kudurtuyor, böylece yollarına çıkanları ezip geçiyorlar.'

Nicholas, eğilip adamların hareket edip etmediklerini

kontrol etmek için son bir kez delikten baktı. Adamlardan biri, onu duymuş gibi –en yakındaki kapıya doğru– seslendi. Sophia muhtemelen adamın anlaşılmaz sözlerini kaplayan o saldırgan ton yüzünden cık sesi çıkardı.

"Aklıma bir şey geldi," dedi Nicholas kıza. "Ne yapacağımıza–"

"Bu şey bizim öldürülmemize, bir filin kafamızı ezmesine, zehirlenmemize falan sebep olacak mı peki?"

Nicholas'ın bıkkın bakışı karşısında Sophia omuz silkip kapıda oğlanın olduğu yere geçti. "Biraz gözetle; içeriye girmeyi düşünürlerse haber ver."

Sophia sarsak bir şekilde selam çakarak kilitten dışarı bamak için eğildi. "Neyin peşindesin Carter?"

Nicholas kılıcını çıkarıp savurarak sırayla her bir fıçıyı kırdı.

"Aklını mı kaçırdın?" diye fısıldadı Sophia ayağa fırlayıp.

Nicholas kızı yine kolundan yakaladı ve birlikte en yakındaki fil bölmesine koştular. Sophia'nın onu sorgulamasına vakit vermeden Nicholas sürgüyü kaydırdı ve kapıyı çekip açtı.

Fil yerinden kımıldamadı.

Nicholas bir an için güzelim içkiyi ziyan ettiği için kendine sinirlendi. Ardından, hava şarabın kokusuyla ağırlaşırken fil, diğerlerini de haberdar edercesine kulakları sağır edici bir şekilde bağırdıktan sonra hemen bölmeden dışarı fırladı. Nicholas bölmenin kapısıyla onları korumaya çalıştıysa da Sophia korkuyla çığlık atarak geri sıçradı. Hayvan beş yüz kilodan fazla olmalıydı. Yerde bir havuz oluşturan şaraba doğru dörtnala koştururken tüm bina sallandı.

"Vay canına," dedi Sophia. "Hayvan önceliklerini gayet iyi biliyor."

"Acele et," dedi Nicholas ısrarlı bir şekilde; arkasından gelmesi için elini sallıyordu.

Çıkarılmak için tepinip duran, devasa kulaklarını bir geminin bayrağı gibi hızla çırpan iki fil daha vardı. Nicholas kapıyı açmaya çalışırken onun acele etmesini istiyormuş gibi önden ittiren hortumlardan birinden uzaklaşmak için hafifçe geriye eğildi.

İlkinden bile büyük olan üçüncü filin ise hiç sabrı yoktu; dişleriyle bariyeri yana ittirerek bölmesinden dışarı hızla çıktı. Sophia, taş zemine çarparak düşen kapıdan son anda, kaçarak yoldan çekildi.

Fillerin deri postlarından oluşan gri dağların arkasında bir yerlerde ana kapı hızla açıldı ve gölgeler içindeki saldırganlar içeriye girmeye çalıştılar; ama başaramadılar çünkü en yakındaki fil kafasını şaraptan kaldırıp ölüleri bile yerlerinde ters döndürecek bir uyarıyla borazan gibi bağırdı. Fil, şahlanıp dişlerini tavana sürterek zorla ön kapıdan geçip gecenin içine doğru çılgınca koşturmadan hemen önce öndeki iki kişi geri kaçmayı başardı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Sophia göz bandını düzelterek.

Nicholas en yakındaki bölmenin açık hava idman alanı ya da bir eğitim avlusu gibi yere açılan yan kapısını işaret etti. Oradan, şehre de çıkılacak bir yol olmasını umuyordu. Bölmeye girerken dolu çantasını kaldırıp öteki omuzuna geçirdi. Zemini yumuşatan çimenler ayak seslerini yutuyor gibiydi ama bunun pek önemi yoktu; çünkü üç sarhoş fil yeterince dikkat dağıtıyordu.

Nicholas en yakındaki duvarın kenarına gidip sokaktan

görülmeyeceği şekilde iki uzun yapının arasına saklandı. Biraz sonra Sophia da onun peşinden gitti. Nicholas başını taşa yaslayarak kaşlarını kaldırıp kıza baktı. Kız da bu bakışa karşılık verdi. "Bu, bir ilk oluyor. Filler hiç fena fikir değildi, Carter."

Nicholas bu nadir gelen iltifatı kabul etmek için hafifçe başını eğdi. Bunun ardından yenilerinin de geleceğini düşünecek kadar naif değildi; mücadele, en alakasız düşmanları bile bir araya getirirdi. Heyecan dalgası yitip gittiğinde yarı aç köpek balıkları gibi birbirlerinin etrafında dönmeye devam edeceklerdi.

Ve bu kısa ortaklıkları da kendi kendini tüketecekti.

"Jacarandaları bulmalıyız," diye fısıldadı Sophia. "Hemen. Biz karşılarına çıkmadan önce ortalıkta tuhaf bir şeyler döndüğünü ve buraya yolcuların gelmiş olabileceğini tahmin etmelerini istemiyorum."

"Pekâlâ," dedi Nicholas. "Nasıl bulmamızı–"

Pençeyi andıran bıçak, tepelerinde yanan meşalenin ışığına yakalanarak Sophia'nın siyah saçlarına gölge yaptı. Nicholas onu elinden geldiğince hızlıca ittirdi ama yeterince hızlı değildi çünkü arkalarındaki binanın çatısından üzerlerine sıçrayan pelerinli saldırgan kızın suratına çoktan bir tekme indirmişti bile.

"Hayır cevabını bir türlü kabul edemiyorsun, değil mi?" diye homurdandı Sophia yanağını tutarak.

Bu iniş yüzünden adam bacaklarını kırmış olmalıydı ama o doğrulup kapüşonunu hafifçe geri itince adamın kel kafasının parıltısı, sivri yüz hatları Nicholas'ın gözüne çarptı. Adam, gençliğinin baharında gibi görünüyordu; ama bu, yü-

züne yara izlerinden bir örtü örten bir gençlikti belli ki.

"Verin onu bana," dedi hırıltıyla. "Kadını bırakacağım. Onu bana verin–"

Adamın boğazının ortasından bir okun ucu çıkıverdi. Yaradan kanlar fışkırırken adam nefes almaya çabaladı, pençesi okun basit metali üzerinde tıkırdadı. Ne Sophia sendeleyerek ayağa kalktığında ne de hâlâ elinde tuttuğu yayıyla, gösterişsiz bir tunik giymiş ihtiyar, çelimsiz bir adam gecenin içinde belirince Nicholas'ın göğsündeki yoğun korku kayboldu.

"Gelin hadi," dedi adam; sesi korkuyla tarazlanmıştı. "Gölgeler geceden beslenirler ve hepimizi tüketmeden de durmazlar."

PETROGARD
1919

ON DÖRT

Kış Sarayı'nın girişine doğru kıvrılarak ilerleyen tuhaf bir kafileydi bu. Henry, sırtı kambur, yaşlı –belli ki bir nevi ulak olan– bir adamla sessizce konuşarak küçük grubun başını çekiyordu. Etta kirpiklerinin ardından bu ikisini inceleyerek kısık sesle konuştukları Rusçayı dinliyordu. Uzun, bitmek bilmez gibi görünen kırmızı bir halı, sarayın gizli kalbine bir davet gibi fayansların ve taşların üzerinde uzanıyordu.

Soğuk ve şaşkınlık, nihayet üzerinden gitmeye başlamıştı. Etta, devasa boyutuna rağmen sarayın böyle iyi ısıtılmış olmasına şaşırmıştı; öyle ki üzerinden o tuhaf paltoyu atmış, takım elbiseli adamlardan birinin onu elinden almasına izin vermişti.

Arkasından gelen Julian sinir bozucu olmaya yetecek bir sesle ıslık çalıyordu. Winifred onun arkasında kalmış, Diken muhafızlarına geldikleri rota konusundaki 'şaşkınlık verici basiretsizlikleri' sebebiyle söyleniyordu. Onun arkasından

gelen adamlar bile adımlarını iyice yavaşlattılar; zehir saçan kadınla aralarına biraz daha mesafe koymaya çalışıyor gibiydiler.

"Bu kadını susturmanın bir yolu var mı? Gizli bir kapama düğmesi falan?"

Etta ne Julian'a döndü ne de onu duyduğunu belli etti. Julian ona yetişmek için adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. Oğlanın resmî ceketinin kolu kıza değince Etta büyükçe bir adım atarak ondan uzaklaştı ve bunun üzerine Julian'ın yüzünde neşeli bir ifade belirdi.

"Peşinden koştuğum son kız en azından çabalarımdan dolayı bana bir öpücük vermişti," dedi alçak bir sesle; bu sırada Henry'ye doğru bir bakış atıverdi.

"Dengesiz kızları mı öpersin hep?" diye sordu Etta.

Julian'ın dudakları kıvrıldı. "Alınganlık etme ufaklık. Bir an için gerçekten de ölümüne savaşacakmış gibi göründün. Ben sadece kendimi korumak istedim."

Daha ziyade yaralı gururunu, diye düşündü Etta. Julian, San Francisco'daki Etta'nın o odadan çıkmak için savaşması bir yana, kendisini köşeye sıkıştırmasını hiç beklememişti.

"Peki, tüm bunlar için ne düşünüyorsun?" diye sordu oğlan. "Değişiklikleri kastediyorum. Ben sadece Büyükbaba'nın yarattığı dünyayı biliyordum, senin için de aynısı olduğunu tahmin ediyorum."

Etta önüne bakıyordu, belli belirsiz parfüm kokan havayı içine çekti, büyük bir zevkle etrafına bakındı. Gerçekmiş gibi gelmiyordu; bunun kendi zaman çizgisi olmadığını biliyordu ama dünyayı bir aynanın yansımasından görmek gibi duyularına farklı gelecek bir şey beklemişti. İşte Henry'nin ve di-

ğerlerinin kaybettiği şeyin kısacık bir görüntüsüydü bu. Ve elbette dünyanın kaybettiği şeyin.

Ama Etta, bunun keyfini çıkarmak yerine sadece Rusya'ya en son Uluslararası Tchaikovsky Yarışması için gelişini düşünebiliyordu. Alice'i. Yarışmasını. Hepsini kazanmasını. *Times* makalesini. *Klasik Müziğin Gizli Yeteneğini.*

Bunların hepsi, sarayın avlusundaki kar gibi eriyip gitmiş, geriye her an tamamen kaybolabilirmiş gibi gelen parıltılı anılardan başka bir şey kalmamıştı.

Benim geleceğim gerçek gelecek değil, diye hatırlattı kendine. *Sadece bir adamın açgözlülüğü yüzünden vardı.*

Etta, bu düşünceyi kafasından atıp serbest kalmış bir saç tutamını düzeltti. Julian, bir aslanın ağzına doğru gittiğini bilmeyen birinin umursamaz rahatlığıyla yürüyordu. Etta'nın nefret ettiği bir parçası, onu annesinden ayıran o yumuşak parçası yüzünden bu düşünce içini sızlattı. Ironwood'un karşısında bir saatten bile az kalmak bir cesaret zaferiydi. O adamla birlikte büyümenin nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemiyordu.

"Bu konuda..." diye söze başladı Etta, "ona bizzat teşekkürlerini sunabileceksin. Üstelik yanılmıyorsam kısa bir süre sonra."

"Teşekkürlerimi mi..." Julian'ın gözleri hafifçe büyürken sözleri yarım kaldı. Kıza hafifçe arkasını dönüp yumruğuna doğru öksürdü. "Lütfen. Sanıyorsun ki... beni uyarmaya çalıştığına eminim ama ben zaten biliyorum. Elbette ki biliyorum. Benim en büyük meziyetim, eğlence bitmeden önce partiden ayrılmayı bilmektir."

"Bunun sana çok faydası olduğuna–"

"Etta?" Kız kafasını kaldırınca Henry'nin durmuş, kolunu ona uzatmakta olduğunu gördü. "Sana eşlik edebilir miyim?"

Etta, Julian'a son bir bakış attıktan sonra aradaki mesafeyi kapatarak Henry'nin koluna girdi. Ulak ilerleyerek heybetli bir kapıda görevli iki muhafıza kapıyı açmalarını işaret etti. Bir sonraki salona girdiklerinde Etta, küçük topukları üzerinde dengesini yitirecekmiş gibi hissetti.

"Adamını henüz bulamadın mı?" diye sordu. "Kadir'i?"

Henry kafasını iki yana salladıysa da kızın koluna güven verici bir şekilde hafifçe vurdu. "Notunda, burada kalmayı güvenli bulmadığı takdirde usturlabı sarayda bir yere saklayacağını yazmıştı. Gerçi arama günlerce sürebilir ama söz verdiği gibi onu burada bulacağımıza hiç kuşkum yok. Diğerleri hemen aramaya başlayacaklar ama ben seni öncelikle eski bir dostumla tanıştırmak istiyorum. Zaman çizgisini güvence altına almak için onunla konuşmak istediğim birkaç şey var."

Tavan epey yükseklere uzanıyordu; gök ve toprak renklerinde çok güzel bir şekilde boyanmış, –elbette ki– altın çerçeveye sahip bir kubbeydi bu. Gri granitten sütunların çatıyla buluştuğu yerdeki kemerlere oyulmuş, taştan kadın ve melek heykelciklerine kıyasla siyah-beyaz damalı fayanslar oldukça sade bir tasarımdı. Etraflarındaki iki kat pencerelerden içeri, parıldayan altın duvar şamdanlarına destek olurcasına ay ışığı doluyordu. El değmemiş bir beyazlığa sahip duvarlar, ipek ya da altın panellerle veya resimlerle kaplıydı; bunların çoğunun kenarı da birkaç santim kadar özenle işlenmiş asmalar, yapraklar ve çiçek desenleriyle süslenmişti.

Grup bir üst kata çıktı; burada basamaklar sağa ve sola ayrılıyor, odaya tepeden bakan aynı noktada buluşuyorlardı.

"Burası Jordan Merdiveni," dedi Henry açıklamak üzere. "Çok etkileyici, değil mi?"

"Bilmem," dedi Etta. "Belki biraz daha altın eklenebilirmiş."

"Biraz daha altın–" Henry kaşlarını çatarak ona döndükten hemen sonra yüzünde büyük bir gülümseme belirdi. "Ah. Kinayeymiş. Bir genç kızdaki en itici huy. Biliyorsun, değil mi?"

"Evet, kinaye yeteneklerimden yalnızca biri," dedi Etta daha da donuk bir sesle. "Winifred'i çıldırtmayı da bunların arasına ekleyebiliriz."

Henry ona anlayışlı bir ifadeyle baktı. "Zaman içinde yumuşayacaktır."

"Hani çürüyen bir meyvenin yumuşaması gibi mi?" diye tahminde bulundu Etta.

Henry sert bir şekilde bakmak için kendini zorladı. "Hiç kibar bir laf değil bu."

Ama yalan da değildi.

Sonsuza dek yürüyecek gibiydiler; nihayet deneyimli bir şehir sakini olan Etta, bir yere oturup birkaç dakikalığına ayak parmaklarını bu sıkışmışlık ızdırabından kurtarmak için ayakkabılarını çıkarmayı İstedi. Salonlar, gökkuşağının renkleriyle birbirine karışıyordu; elbette ki kenarları altınla kaplıydı. Mavi salonlar. Yeşil salonlar. Kırmızı salonlar. Modern dönem kamyonlarının boyutunda avizeleri olan büyük salonlar. Onlarca farklı ahşap çeşidiyle yılankavi şeklinde desenlere sahip parkeler. Etta'nın kendi yansımasını görmesine olanak veren son derece parlak mermer zeminler.

Yine de bir başka merdivenin başında, pırıl pırıl kıyafetli

bir hizmetkârın kendilerini karşılaması için on dakika daha geçmesi gerekmişti; adam aksanlı bir İngilizce'yle şöyle dedi: "Sizi yemekten önce çalışma odasında kabul edecek. Misafirlerinizi konuk odasına alayım mı?"

"Bence biz bekleyebiliriz–" diye söze başladı Winifred.

"Bu genç hanımefendi benimle birlikte gelecek," dedi Henry. "Geri kalanlarsa odaları aramaya başlayabilirler."

Winifred burnundan soluyarak doğrulup ince elini Julian'ın omuzuna geçirince Etta'nın bakışları oğlana kaydı.

Winifred, onu sürükleyerek koridorun arka tarafına ilerleyen başka bir hizmetkârı takip ederken Julian sessizce ağzını oynatarak, 'Beni bırakma,' dedi. Jenkins, Henry ve Etta'nın peşinden geliyordu ki Henry elini salladı.

"Efendim–" diye söze başladı.

"Burada güvendeyiz," diye ona güvence verdi Henry. "Genç Ironwood'u odaya kilitle ve aramaya katıl. Julian'ı sinir krizi geçirir ya da bir şeyleri kırarsa bizim de onun bir tarafını kıracağımız konusunda bilgilendir."

Jenkins başıyla onayladı ama geri çekilirken o kadar da memnun görünmüyordu.

"Bu arkadaşım muhafız ya da yolcu olmamasına rağmen bizim varlığımızdan haberdar," dedi Henry fısıltıyı andıran bir sesle. "Senden, içinde büyüdüğün zaman çizgisinin detaylarından bahsetmemeni rica ediyorum çünkü bu onu korkutup ihtiyatsız davranmasına sebep olabilir."

Etta başıyla onayladı ve yine elini uzatıp yüzüne düşen saçını arkaya attı. Sophia, ona gayet açık bir biçimde, yolcu olmayan birine kim olduklarını açıklamanın pek çok sonuca sebep olacağını anlatmıştı. Etta, Henry'nin bu riski göze al-

masına şaşırmıştı.

Dört bir yanlarını saran, koyu renk ahşap panel duvarlar odanın bir tabut gibi görünmesine sebep olmuştu. Odanın sert hatları öylesine baskın biçimde bir erkeksiliğe sahipti ki hava, ahşap cilası ve tütün kokusuyla öylesine doluydu ki Etta buraya kadın misafirin hiç gelip gelmediğini merak etti. Odanın duvarları boyunca sıralanmış, çoğunluğu cam kapaklı olan kitaplıklar, ara ara askerî üniformalı adamların, küçük oval portreleriyle bölünüyordu. Etta bir köşeden gizlice bakan büyük bir piyano gördü. Odanın ortasında, üzeri her çeşit ve boyda çerçeveyle dolu etkileyici bir çalışma masası duruyordu. Etta, masanın ardında, pirinç bir masa lambasının ışığında bir kitabı okuyan adamı, içki bardağını dudaklarına götürünceye dek fark etmemişti.

"Sayın Majesteleri, Bay Henry Hemlock ve Bayan Henrietta Hemlock."

Sayın Majesteleri.

Bu kelimeler, koyu bir bal gibi ağır ağır akarak zihnine sızdı.

Yani... bu Çar'dı.

Bir anda Henry'nin ona yaptığı, büyüdüğü zaman çizgisinden bahsetmemesi konusundaki uyarıyı hatırladı. Çünkü kendisinden sadece birkaç santim uzun olan, düzgünce taranmış, kahverengi saçlara ve delici bakışlı mavi gözlere sahip bu adam, bir yıl önce tüm ailesiyle birlikte ölmüş olmalıydı.

"Teşekkürler, şimdilik bu kadar," dedi Çar II. Nicholas, hizmetkârı yollayarak; hizmetkâr dışarı çıkarken son bir kez çabucak eğildi.

"Nicky," dedi Henry sadece; karşısındaki adama gerçek,

içten bir gülümsemeyle baktığını görünce afallama sırası Etta'daydı.

Henry'nin dostu. Kurtarmadığı ya da kurtaramadığı dostu; ülkesinde yeni rejim kontrolü ele geçirirken ailesiyle birlikte öldürülen dostu. Etta'nın eldivenin içindeki elleri buz kesti ve terledi.

İşte yolcuların küçük, tecrit edilmiş dünyasının dışından insanlara bağlanmanın böyle bir şey olduğunu fark etti Etta. Zaman çizgisinin insafına kalmışlardı. Onları kurtarınca işlerin daha kötüye gitmeyeceğini bir garantisi yoktu ama onların ölümünün bilgisiyle yaşamak...

Etta, Henry'ye bir bakış attı; adamın eliyle yüzünü ovuşunu, yüzündeki ifadeyi korumak için çabalamasını dikkatle izledi. Etta'nın kalbine keskin bir acı saplandı. Bu hissi biliyordu. Bu acı dolu mutluluğu gayet iyi biliyordu. Genç Alice'i görmek ölüm algısını bütünüyle değiştirmiş, zamanın düz bir çizgi olmadığını anlamaya onu zorlamıştı. Seyahat edebildiği –içlerinden herhangi biri seyahat edebildiği– sürece yaşam ve ölümün doğal sınırlarıyla kısıtlanmayacaklardı.

İşte Dikenleri, Ironwoodlardan gerçek anlamda ayıran şey de buydu; İhtiyar, insanlığı sadece kendi dünya görüşüne göre şekillendireceği bir alet olarak görüyordu. Ama burada, Henry'nin yaşadığı rahatlamayı gizlemek için elini yüzüne bastırmasında bir nevi sevgi vardı; karman çorman, kusurlu insanlık için bir şefkat vardı. San Francisco'daki pek çok talihli yabancının yaşamını kurtarmak için mücadele ettikleri gibi bu hayatı da kurtarma arzusu vardı.

Bu düşünceyle Etta bir an evvel gidip usturlabı oda oda arayan diğer Dikenlere katılma isteği duydu.

Her şey bir gecede, belki ondan da kısa bir sürede bitebilirdi.

"Ah canım," dedi Çar hafifçe gülerek; bir elini Henry'ye uzattı. "Yüzünde böyle bir ifade oluştuğuna göre bana ne olacak hayal bile edemiyorum."

Adamın İngilizcesi, Etta'nınkinden iyiydi; zarif bir keskinliğe sahip, canlı ve kusursuz bir aksanı vardı.

"Hayır, sadece–" Henry boğazını temizleyip güldü. Çarın elini tuttu ve Etta'yı da Çar'ın diğer elini tutması için bıraktı. "Sadece, çok uzun zaman olduğunu düşünüyordum. Sana kızım Henrietta'yı tanıştırma onurunu bana bahşeder misin?"

"Kızın demek!" Çar gülerek masanın etrafından dolandı. "Hiç söylememiştin! Ne kadar da büyüleyici bir güzellik."

Henry başıyla onayladı. "Ona uygun bir de zekâ."

Çar gülümsedi. "Elbette. Zeki ve alımlı."

"Sizinle..." Etta bir şey yapması –reveransa benzer bir şey yapması– gerektiğini fark ederek beceriksizce dizlerini büktü. "Sizinle tanışmak inanılmaz."

Çünkü gerçekten de başka ne diyebilirdi ki? Bu hem inanılmaz hem saçma hem de biraz korkutucuydu.

"Elbette ki o zevk, tamamen bana ait." Çar dikkatini Henry'ye yöneltip aynı şaşkınlıkla haykırdı: "Kızın demek! Keşke haber verseydin. Tsarkoye Selo'dan benim kızımı da getirtirdim. Eskiden de olduğu gibi şehre seyahat etmeye pek vakit bulamadım."

"Bu hususta ki korkunç nezaketsizliğimi lütfen bağışla. Tahmin edebileceğin gibi bu beklenmedik bir ziyaret. Ve maalesef Henrietta'yla pek çok yıl ayrı kaldıktan sonra yakın bir zamanda yeniden tanıştık," diye açıkladı Henry. "Kaybettiği-

miz zamanı telafi ediyoruz."

Çarın dudakları ironik bir tebessümle kıvrıldı. "Sizin türünüzün ondan bu kadar kazanç elde ederken zaman kaybetmesi bana tuhaf geliyor. Lütfen... otur, otur, anlat bana neler yaptın eski dostum? Senin savaşından ne haber?"

Aman Tanrım! Adamın, kendi dünyalarının gayet farkında olması ve bu topluluktan doğruca faydalanması Etta'nın rahatsız hissetmesine sebep oldu. Kendi dünyalarıyla ilgili Sophia'nın Etta'ya verdiği ilk ders buydu. Kendilerini ve ne yapabildiklerini kimseye ifşa edemeyecekleri konusunda kız nasıl da ürpertici bir ciddiyete sahipti. Geleceğin haberlerini geçmişle paylaşamazlar, ölüleri kurtaramazlar ve hatta rollerinden bir an olsun çıkamazlardı.

Geçmiş hakkında bu denli sessiz kalmak zorunda olması Etta'yı öfkeden çıldırtmıştı ama şimdi iyilik uğruna bile olsa o kuralları çiğnemenin sonuçlarını görmek biraz korkutucuydu.

Etta kendini, oturduğunu bile hatırlamadığı sert arkalıklı bir koltukta buldu. Henry de onun yanındaki bir koltuğa yerleşti. Çar da kendi yerine geçti.

"Devam ediyor," dedi Henry. "Adamlarımdan ikisiyle tanıştığını düşünüyorum. Yanılıyor muyum?"

Çar koltuğa yaslandı, ellerini göğsünde kavuşturdu; ilk anki neşesi azalmıştı. "Bu sorunun yanıtını bildiğini düşünüyorum."

Henry gülümsemeye çalıştı. "Bana çok mu kızgınsın, Nicky?"

"Sana karşı pek çok şey hissettim," dedi Çar. "Bir zamanlar üstün olan Japonya tarafından fena hâlde bozguna uğra-

tıldım. Kuzenlerimin ve dünyadaki meslektaşlarımın gözlerinde küçük düştüm. Maruz kaldıkları şartlar yüzünden bu ülkenin en fakirleri tarafından hakarete uğradım. Duma'nın, doğuştan hakkım olan bir güce gittikçe daha çok sahip olması yüzünden hastalandım."

Adamın sesi daha da çatallanırken Etta, korkuyla sinmemek için kendini zor tuttu. "Önceden müttefikim olanlarca ihanete uğradım. Babamın ve onun babasının iktidarını sürdürmekte başarısız olduğum gerçeğiyle gururum kırıldı. Ama hayattayım. Çar'ım ben. Ülkem, büyük değişimler karşısında herkesin yaşayacağı zorluklardan geçiyor ama teşvik ettiğin reformlar bir nimet oldu; Yahudilere karşı olan kıyımın azalması da buna dâhil; ki bunun olacağına asla inanmazdım."

"Son dönemdeki kargaşalar..." diye söze başladı Henry, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Çoktan toparlandı bile," diyerek onun sözünü tamamladı Çar. "Kabaran tüyleri yatıştırmanın bir yolunu bulacağım."

"Buna eminim. Peki, ama ya anlaşmalar?"

"Onları çiğnemek tahmin ettiğimden daha kolay oldu, özellikle de dünyadan bir krallığın azalmasının daha iyi olacağı gibi yanlış bir düşünceyle yönlendirilen devrimcilere yardım etmesi yüzünden Fransa'yı. Ailemin tarihi düşünüldüğünde siyasi suikastlere karşı durmak kolay oldu. Sırbistan'ı feda ettik ama bu, bizi savaştan kurtardı."

Birinci Dünya Savaşı, diye düşündü Etta doğrularak. Rusya savaşta milyonlarca asker yitirmişti; kötü yönetilen bir girişim, ülkedeki kötü şartlar ve diğer hükümetlerin gizli entrikaları hep birlikte Çar'ın devrilmesine, sonunda da suikastına sebep olmuştu.

"Senden nefret ettim. Korkarım ki yıllarca, için için nefret ettim," dedi Çar. "Her nefesimde sana lanet ettim. Ama sana güvendim ve her bir kararına dua ettim. Ailen pek çok nesil boyunca benim aileme rehberlik etti, Romanovlardan bile uzun zamandır bu toprakların bekçiliğini yaptı."

Yani... kararlarını mı yönlendirdiler? diye düşündü Etta. *Doğru kararları almaları için tavsiyelerde mi bulundular?*

Bunun, Ironwood'un yaptığından ne farkı vardı ki?

"Zaman çizgisine müdahale etmeye karşı olduğunu sanıyordum," dedi Etta, Henry'ye; araya girmesinin kaba bulabilecek olmalarını hiç umursamadı.

"Ah, hayır Etta, öyle bir şey değil," dedi Henry çabucak. "Zaman çizgisini, diğer ailelerin yaptıkları değişikliklerden korumak için özenli bir şekilde çalışıyorduk, özellikle de dünyanın bu kısmındaki servetleri yok etmekle ilgilendiklerinde."

"Bu doğru," dedi Çar. "Daha fazla bilgi ya da düşmanlarımızın üstesinden gelmenin yolları için ailemizin taleplerine asla boyun eğmediler. Onlar koruyucu oldular, kukla oynatıcıları değil."

Bir şekilde sakinleşen Etta başıyla onayladı. Henry, Çar'a geri döndü.

"Almanlar artık senin iktidarınla pek ilgilenmiyorlar." dedi Henry durumu bilir bir tavırla, "Japonya ile olan savaşta senin aşağılandığına karar verdikten sonra yani. Lenin'i hiç rahatsız ettiler mi?"

Çar kafasını iki yana salladı. "Şimdi de kendi aşağılanmalarının ardından, dünyanın geri kalanı gibi kendilerini toparlamaya çalışmakla gayet meşguller. Son bulmayan tek savaş

sizin yolcuların savaşı gibi görünüyor."

Henry gülümsedi. "Yine de seni şaşırtabiliriz. Adamlarım 1905 yılındaki ziyaretleri sırasında saraya bir şey saklayacaklarından bahsettiler mi? Hatırlıyor musun?"

Çar bıyığını sıvazladı. "Korkarım ki hayır. Dağılmış ve kan revan içindelerdi, senin mektubunu bana vermekten başka bir şey yapacak durumda değillerdi. Muhafızlar onların beni görmesine bile zor izin verdiler. Kendilerine yiyecek ve dinlenmeleri için odalar verildi ama akşam yemeğine dek çoktan gitmişlerdi. Akşam yemeğinden sonra hizmetçilerden biri sana onların odalarını gösterir; kalıp benimle yemek yiyeceksin, değil mi? Adamların araştırmayla meşgul olacaklardır. Burada yüz elli tane oda var hatırlarsan."

Peki, kaç yüz tane saklama yeri var acaba? Etta'nın içini bir sabırsızlık kapladı. *Günlerce arayacağız.*

"Hasmın şimdi nerede? Seni hiç bu kadar rahat gördüğümü hatırlamıyorum."

"Casuslarım, Ironwood'u bir önceki yüzyılda Manhattan'a yerleştirdi. Adamları seninle ve ülkenle ilgilenemeyecek kadar Amerika'daki değişikliklerle meşguller."

"Bunu duyduğuma memnun oldum," dedi Çar; Etta'nın anladığı kadarıyla daha fazla detay istememek için hayranlık uyandıran bir kontrol gösteriyordu. Adam sadece kendisine sunulanı kabul ediyordu; gerçi muhtemelen daha çoğunu talep etmek için hem isteği hem de yöntemleri mevcuttu. Tekrar bardağına uzatıp Henry'ye doğru kaldırdı.

"Alırım, teşekkürler," dedi Henry, Çar odadaki kristal bir şişenin saklandığı küçük kabine doğru ilerlerken.

"Ben de bir tane alırım," dedi Etta kendine engel olama-

dan. Çar içkiyi iki bardağa doldururken güldü ama Etta şaka yapmıyordu. Sinirlerini gevşetmesi için cesaret verici bir içki hiç fena olmazdı. Çar, bardağı Henry'ye uzatıp eski yerine geçince Etta'nın sırtı daha da gerildi.

"Bana kendinden bahset canım," dedi. "Sanırım sen daha avantajlısın. Ne de olsa benim hakkımda çok daha fazla şey biliyorsundur."

Etta, Henry'nin delici bakışlarını hissederek yutkundu.

"Şey," diye söze başladı, "Annemle birlikte New York'ta geçmiş bir zamanda yaşadım, şey yani şimdi."

Çar, bardağını Henry'ye kaldırdı. "Kendi güvenliğin için olduğuna eminim. Bilgece bir seçim dostum. Benim de aynısını yapmış olmayı dilediğim zamanlar oluyor. Sen devam et çocuğum."

"Anlatacak başka ilginç bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Etta, sonra da ekledi: "Yani bilinenlerin dışında. Yolculuk etmeye daha yeni başladım. Bir de keman çalıyorum."

"Ne hoş bir uğraş!"

"Çar, büyük bir müzik âşığıdır," diye açıkladı Henry, gözle görünür biçimde rahatlamış bir tavırla. "Majesteleri, Henrietta'nın kendisini biraz yetersiz anlattığını bilmelisin. Kendisi üstün bir yeteneğe sahiptir ve bu sayede pek çok uluslararası müsabakayı kazanmıştır."

Etta, kalbi büyük bir isyanla çarparak ona doğru döndü; çünkü Henry bir anlığına onunla övünüyormuş gibiydi.

Hem de Rus çarına.

"Muhteşem," dedi Çar. "Benim için çalarsın, değil mi?"

"Ben... tabii... ne istersiniz?" Etta gözlerini kırpıştırdı.

"Repertuarında Tchaikovsky de var," diye devam etti Henry.

"Var ama..."

"Hiç şüphesiz keman konçertosu," dedi Çar birkaç geniş adımda odanın diğer tarafına geçerek. Piyanonun altından küçük bir kutu çıkardı.

Bu bir...

Keman kutusuydu.

"Ah," dedi Etta oldukça şaşkın bir şekilde. "Yani şimdi?"

Kutuyu masasına bırakırken Çar'ın yüzündeki tebessüm biraz soldu. "Tabii çalmak istemeyeceğini de düşünmeliydim..."

"Hayır, memnun olurum," dedi Etta. Sahne korkusunun o alışıldık ürpertisi, enstrümana, müziğe duyduğu baskın özlem duygusuyla silinip gitmişti. Metropolitan'daki konserin üzerinden haftalar geçmişti; oysaki beş yaşından beri Etta'nın iki günden fazla keman çalmadığı olmamıştı. Bu istek onu bir uyuşturucu gibi etkisi altına alınca âdeta titremeye başladı.

"Mükemmel. Kulağımızda hoş bir tınıyla yemeğe gideceğiz. Henry sen de ona eşlik edersin, değil mi?"

Henry de Etta'nın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek ayağa kalktı. Eşlik mi edecekti? Keman konçertosu genellikle bütün bir orkestrayla çalınırdı ama burada elbette ki sadece keman ve piyano düeti olacaktı. Henry de peşinde Çar'la birlikte piyanoya doğru ilerliyordu. Piyanonun koltuğuna oturdu.

"Belki sadece ilk bölümü çalarız," diye öneride bulundu Henry. "Tabii, ikinciyi tercih etmezsen?"

"Evet... yani tabii ki. İlk bölüm olur." Etta hâlâ afallamış bir şekilde ve heyecanla titreyerek Çar'ın masasının yanında durduğunu fark edince çabucak onların yanına katıldı. Kemanı alıp bir an için onun hafifliğini ellerinde hissetti, avucunu o zarif boynunda, şeritli ahşabın üzerinde gezdirdi.

Eldivenlerini çıkarmanın uygun olup olmadığını sadece kısacık bir an düşündü ve ne olursa olsun aletin parmak uçlarına değişini hissetmek için onları çıkardı. Uzun ipek eldivenlerini en yakındaki koltuğun arkasına attı. Çar bunun bir rezalet olduğunu düşünerek utandıysa bile belli etmedi, sadece içkisinden koca bir yudum daha alarak bıyığını ıslattı.

Henry de daha özgür hareket edebilmek için ceketinin kollarını yukarı sıyırdı. Etta onun nota kâğıtları olmaksızın çalmayı gerçekten düşünüp düşünmediğini merak etti ve içine büyük bir hayranlığın dolmasına engel olamadı.

"Sen hazır olduğunda," dedi Henry.

Enstrümanı yukarı kaldırıp çenesinin altına yerleştirdi. Bu parçayı sonuncusu Moskova'da olmak üzere defalarca çalmıştı; tüm dünyayı etkisi altına almasına rağmen Alice ona pek de bayılmazdı ve konçertonun 'kemanı, her yanı morarıncaya kadar hırpaladığı' iddia edilen daha erken dönem yorumlarından birini çalmayı severdi. Etta, sadece onu hakkıyla çalabilecek kadar hatırlamayı ve babasının... babasının karşısında Met konserinde olduğu gibi kendisini rezil etmemeyi umdu.

Sol omuzu, enstrümanı yukarıda tutmaya çalışırken sancıyordu ama Etta bunu yok saydı, ellerinin titremesini zorla durdurdu ve yayı tellere değdirdi. Henry'ye başıyla işaret edince adam da piyanoyla parçaya zarif bir giriş yaparak onları müziğin içine davet etti.

İşte böylece Etta kendini, yirminci yüzyılın başında, Çar II. Nicholas'ın karşısında Tchaikovsky'nin Keman Konçertosu'nu çalarken buldu.

Parça sadece zor değil oldukça sıra dışıydı da; öyle ki Etta, Henry'nin bunu önermesinin sebebinin Tchaikovsky'nin Rusya'yla olan bağlantısı mı yoksa kızın yeteneklerini en gösterişli biçimde gösterme arzusu mu olduğunu merak etti.

Ama daha ilk notadan itibaren nefes almayı yeniden öğrenmek gibiydi; müziği duymanın o basit rahatlaması, zihninin ve kalbinin o kısmını kullanmak. Etta çalmaya başlayıp, Henry'nin oluşturduğu o muhteşem çerçevenin içine süzülerek parçanın ana temasını sergilediğinde kemanın, o elle tutulabilir varlığı kızı alıp götürdü.

Konçertonun ilk bölümü, bir melodi ekleyerek ana melodiyi tekrar ederek daha dinamik varyasyonlar yaratarak geliştikçe gelişti. Nota serileri gittikçe hızlanarak Etta'nın kalbini coşkuyla patlayacak hâle getiren inanılmaz bir durguya ulaştı.

Bakışları Henry'ye kaydı; her bir melodinin tuşların üzerine oyulduğunu hayal edercesine gözlerini nasıl da kapamış olduğunu izledi. Adamın yüzünde katıksız, bilinçsiz bir mutluluk vardı.

Demek buradan geliyor, diye düşündü Etta şaşkınlıkla. *Bu yetenek bana ondan geçmiş.*

Artık yaşamının yönü değişmesine rağmen yine de buna sahip olabilirdi. Ne konser, ne yarışma, ne de ilk takdim; sadece keyif. Ve Henry'nin sırları ortaya çıkarmak için zaman çizgisini kurcaladığını görmek gibiydi; yani kötü değil, farklıydı. Dünyanınkine uyan daha yeni, daha tatlı bir gelecekti bu.

Parça bittiğinde Etta gönülsüzce kemanı indirdi ve tekrar dünyaya döndü.

Çar ayağa kalkarak alkışladı. "Muhteşem! İkiniz de kesinlikle muhteşemsiniz! Belki de yemekten sonra iş konuşmayıp böyle çalmaya–"

Kapıda hafif bir tıklama oldu ve onlara eşlik eden aynı hizmetkâr, Çar'ın izniyle içeri girdi.

"Ah, tabii ya. Her rüyanın bir sonu vardır. O hâlde yemek zamanı," dedi kemanı Etta'nın elinden alarak.

Çar'ın peşinden yemek salonuna doğru yürürlerken Henry ona fısıldadı: "Yüzünde tuhaf bir ifade var. Bir sorun mu var?"

"Hayır, ben sadece..." Etta bakışlarını lüks halıdan kaldırıp önlerindeki adama baktı. "Yani onun da normal bir insan olmasına şaşırdım. Kitaplardaki bir kelime ya da fotoğrafın dışında gerçek biri olmasına. Üstelik hoş biriymiş."

Zaman yolculuğunun sınırsız olasılığına rağmen Etta, ünlü ya da önemli biriyle tanışabileceğini hiç düşünmemişti. O ve Nicholas, mümkün olduğunca etraflarındaki insanlardan kaçınarak kendi hâllerinde olmuşlardı ve Etta diğer yolcuların da aynı şeyi yaptıklarını varsaymıştı. Yaşamı boyunca tüm bu tarihi kişilikleri, cansız resimler olarak görmüş, onların müzedeki kıymetli objeler gibi belli bir mesafeden ve bir camın ardından inceleneceğini sanmıştı.

Henry küçümsercesine güldü. "Gayet gerçek biri. Üstelik en az biz taçsız ölümlüler kadar da hataları var. Dostlarına karşı oldukça iyi davranır ama elbette ki hayatında diğer inançlara karşı baskıcı ve zalim olduğu, saçma sapan davrandığı ve en savunmasız vatandaşlarının ihtiyaçlarına bile

kör olduğu formları da oldu. Bunun sebebinin, iktidara hazır olmadan erken yaşta başa geçmesi, beceriksiz danışmanlar seçmesi ya da bir sürü talihsiz olayın neticesi olduğu söylenebilir. Ama defalarca aynı şeyin olduğunu gördüm: Kendisi ve ailesi için artık bir yerin olmadığı istikbale doğru ilerlemeye engel olamıyor."

"Orijinal zaman çizgisinde de mi öldürülüyor?" diye fısıldadı Etta.

Henry, bunun yanıtını düşünerek eldivenli elini alnında gezdirdi. "Ölümü... kaçınılmaz. Bununla sonuçlanan olaylar, Ironwood'un müdahaleleri ve değişiklikleriyle gittikçe kötüleşmişti ama yine de olacak; sadece bu sefer gerçekte olduğu gibi bundan bir sene sonra olacak."

Henry derin bir nefes aldı. "Sana daha önce söylediğim şeyi, bunu kabul etmemiz, bütünün hayrı uğruna bir şeyleri feda etmeye hazır olmamız gerektiğiyle ilgili anlattıklarımı hatırlıyor musun? Gençken onu, sadece bu yaşamı kurtarmak ama zaman çizgisini el değmeden korumak için bir sürü senaryo, bir sürü farklı plan bulmuştum. Ama şablonun değişmesi mümkün değil. O defalarca gitti, defalarca ayrı düştük. Bu yüzden bazı şeylerin belirlendiğine inanıyorum; şablonları görebiliyorum ve tekrarlamaları, onların hizmet etmeye çalıştıkları daha büyük amacı inkâr edemem. En azından bu zaman çizgisinde ailesinin sadece sürgün edileceğini bilerek teselli bulabiliyorum."

Adamın sözlerinde bir hüzün dalgası ama aynı zamanda bir teslimiyet vardı. "Etta... keşke seni bundan kurtarabilseydim ama eninde sonunda senin de bir şeyden vazgeçmen gerekecek. Şablonu göreceksin."

Etta güvence verircesine onun kolunu biraz daha sıkıca kavradı. İşin aslı, onu nasıl rahatlatacağını ya da ne diyeceğini bilmiyordu ama –son defa olsa bile– Henry'nin bir kez daha dostunu görmesine oldukça seviniyordu. Nicholas'ın kollarına atılabilmek ve yanağının altında, mırıldanan sakin kalp atışlarını dinleyebilmek için yolcuların tüm kurallarını paramparça ederdi.

Henry, dünyaya karşı sürekli sırıtan yüzünü gösterse ve bulaşıcı kahkahalar atsa da Etta ara sıra onun saklamaya çalıştığı bir yanını görür gibi oluyordu. Bu, adamla ilgili algısını değiştiriyor, onu daha yakından inceleme isteği uyandırıyordu. Bazı zamanlar fazlaca buz gibi ve sert olduğu için tek kelime bile edemediği annesini kahkahaya ve gülümsemeye aldığı nefes kadar bağlı bir adamla birlikte düşünmekte oldukça zorlanmıştı. Ama şimdi Etta, Henry'nin savaşçı yönünü görmüştü; onu, çarların ve Dikenlerin dostu yapan o karşı konulmaz yanına şahit olmuştu.

"Henrietta... Etta," diye düzeltti kendini. Adamın sesindeki hassaslıkla Etta'nın içi burkuldu. "Fevkalade iyi çalıyorsun. Alice'e övgülerimi sunuyorum. Onun yeteneğini bile aştığını söylememe kızmazdı diye tahmin ediyorum."

Bir yerlerde Alice'i çalarken dinlemiş. Etta hüzünle gülümsedi. Alice'in bir zamanlar kemanı nasıl çaldığını başka birinin daha hatırladığını bilmek bir şekilde içini rahatlatmıştı.

"Teşekkürler," dedi Etta. "Ne zamandır piyano çalıyorsun?"

"Neredeyse kendimi bildim bileli," dedi Henry. "Yani ayağım pedallara yetiştiğinden beri."

Etta başıyla onaylayıp parmaklarını onun koluna bastırdı.

"Çalmak için zor zaman buluyor olmalısın. Onca yolculuk, saklanma, plan kurma arasında."

"Düşündüğün kadar zor değil," dedi. "Ben zamanı imal ediyorum. Zaman çizgilerini ya da olayları değiştirmenin bir nevi yaratıcılık olduğu doğru ama her zaman iyi ya da kötü sonuçları oluyor. Müzik ise her ikisi de olmaksızın yaratabildiğim bir şey. Sadece bestecinin zihninin benim kalbimle buluşması. Ah Tanrım..." diyerek güldü. "Bunu dediğimi kimseye söyleme. Benim için bile biraz fazla duygusal bir laf."

Etta gülümsedi. Onun ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu.

"Sen neden çalıyorsun?" diye sordu Henry ona. "Yani sadece çalmak değil... neden böyle bir yaşam seçtin?"

Bu soru Etta'ya Alice, gazeteciler, diğer sanatçılar tarafından defalarca sorulmuştu ve Etta bunu kendine daha da sık sormuştu. Verdiği her yanıt, tekrarlanan bir nakarattan ibaretti. Ama burada, Henry'nin yanındayken kalbinin derinliklerine ittiği pas tutan diğer gerçekleri itiraf edecek kadar güvende hissediyordu. Bunları Nicholas'la bile paylaşmamıştı.

"Annemin benimle gurur duymasını sağlayacak bir şey bulmak istemiştim. Ustalaşacağım bir şey," dedi. "Ama bir yanımla eğer sahneye çıkarsam herkes beni tanırsa babama ya da onun ailesine ulaşabileceğimi düşünmüştüm. Beni tanıyabilirlerdi. Müziğimi duyar ve beni bulmaya gelirlerdi. Beni tanımak isterlerdi." Derin bir soluk verdi. "Çok saçma, biliyorum."

İleride Çar, Winifred ve Jenkins'i sarayın süslü kapılarından birinin yanında karşılamak üzere yavaşlamıştı. Kibar gülüşmelerin eşlik ettiği sesleri koridor boyunca taşınarak onla-

ra ulaşıyordu.

Winifred, dönüp onlara doğru gelirken Henry kafasını çevirip başparmağıyla gözünü sildi. Âdeta harap olmuş bir hâlde yeniden ona baktığında Etta onun kolunu biraz daha sıkmaktan başka ne yapacağını bilemedi.

Hâlâ birbirlerinin sınırlarını keşfetmeye çalışıyorlardı. Aynı etüdü öğrenmeye çalışırcasına her bir test onları, birbirleriyle ilgilenmeye ve birbirlerini öğrenmeye daha çok yaklaştırıyordu.

"Seni duydum, Etta," dedi yumuşak bir sesle. "Seni duydum."

KARTACA
M.Ö. 148

ON BEŞ

Karanlığın içindeki adam bir adım daha yaklaştı, ayak sesleri yakınlardaki böceklerin ve rahatsız olarak gece göğüne havalanan kuşların sesiyle boğulmuştu.

"Orada kal," dedi Nicholas; kılıcını, ucu adamın boğazına gelecek şekilde kaldırdı.

Bu gizli tehditle adamın gözleri kocaman açıldıysa da kendisine denileni yaptı. Nicholas adamı dikkatlice inceledi. Ömrünü tarlalarda, saban tepesinde ırgat gibi çalışarak geçirmiş kişilerde olduğu gibi omuzları öne doğru eğikti. Kırmızı tuniği eski püsküydü, koyu teninin derinlerine yerleşmiş kırışıklıklar kadar yıpranmış görünüyordu. Tüm bunlar, karman çorman ak saçlarıyla çelişiyordu; gür sakalı ve kaşları âdeta buz tutmuş gibi görünüyordu.

"Burada ne arıyorsunuz, yolcular?" dedi buyurgan bir tonda. "Bizi nasıl buldunuz?"

Nicholas, adamın bacaklarının incecik, hatta neredeyse sıska olduğunu gördü; bu sarsaklık, büyük olasılıkla adamın hafiften topallaması ve uzun bir bastona dayanarak yürümesiyle ilgili olmalıydı.

"Benim adım Nicholas Carter," dedi. "Buraya bilgi alışverişi yapmak dışında bir amaçla gelmedik."

"Hayır çocuk, tek yaptığınız Gölgeleri getirmek ve huzurumuzu bozmak," dedi adam boğuk bir sesle; orada başka birini daha görmeyi beklercesine bakışları avluda gezindi.

İşte yine o kelime: Gölgeler. Ve sanki çağırmaktan korkarcasına fısıldanıyordu her zaman.

Sophia 'huzur' kelimesini duyunca dalga geçercesine güldü. "Mesele Ironwood'la ilgili değil. Gerçek bir iş yapmak istiyoruz; paylaşabileceğimiz bilgiler var ama aynı zamanda yiyeceğimiz de var..." –fil yemiyle dolu çantasını havaya kaldırdı– "aramızda kalacak olan birkaç soruya vereceğin yanıtlarla bunu size sunabiliriz. Sen hangisisin, Remus mu Fitzhugh mu?"

"Remus." Yaşlı adam kendi kendine bir şeyler mırıldandı, yayını omuzuna takarken ellerini ovuşturdu. Bakışlarını etrafta gezdirdi, nefesleri sıklaşmaya başladı.

"Bayım? Bu meselede zaman çok önemli," demeye çalıştı Nicholas. Adam kendisine vurulmuş gibi geri sıçradı.

"Pekâlâ, tabii, benimle gelin," dedi gergin bir sesle. "Evet, beni takip edin. Çabuk olun. Sorun yok."

"Onu göreceğiz," dedi Sophia ve sözleri, adamın yüzünde kalan son rengi de soldurdu.

Adamın duyuları açıktı, dikkati ahırlara doğru yöneldi. Konuşma sesleri yükseliyordu, fillerin haykırışları ise tama-

men son bulmuştu. Görünüşe bakılırsa çıkardıkları yaygaradan heveslerini almışlardı.

"Hayatta kaldığınız için şanslısınız," dedi adam; hep birlikte gecenin içinde ilerliyorlardı. "Ama şu fil gösterisiyle zaman çizgisinde değişikliğe sebep olmadığınız için çok daha şanslısınız."

Hakkı vardı. Nicholas şansının tükenmekte olduğunun farkındaydı; ama hayatı boyunca şansla çok az karşılaştığı için sınırlarını zorlamak niyetindeydi. Yine de ne adamın sarsak adımlarını izlerken içinde kalan son şüphe kırıntılarını ne üzerinden atabiliyor ne de bakışlarını ondan bir an olsun ayırabiliyordu. Adamın, Nicholas ve Sophia'yı saldırganlara yani ölüme terk edebilecekken onları kurtarmış olmasına rağmen şu anda bu ikisine hizmet ediyor olması, muhtemelen pek de adil değildi ama neticede kişiliğini bir gecede değiştiremezdi.

"Sakin ol ve rahatla biraz," diye homurdandı Sophia Nicholas'ın bu hâlini fark ederek. "Adam yüz yaşında. Hem fillerden çaldıklarımızı kaynatacak bir tenceresi de vardır."

"Beyninle değil midenle düşünüyorsun," diye terslendi Nicholas sessizce.

"Gölgelerle ilgili söylediklerini duymadın mı?" diye fısıldadı kız. "Kim olduklarını biliyor..."

Remus hızla arkasına dönüp sessizce konuştu. "Yüce İsa adına, insanlar yabancı bir dil konuştuğunuzu duysunlar ve buraya gizlice girdiğinizi anlasınlar mı istiyorsunuz? O zaman inanın bana sizi ben bile kurtaramam!"

Nicholas ve Sophia çenelerini kapadılar. İsabet olmuştu çünkü bir sonraki sokağa döndüklerinde Nicholas karşı yöne, az evvel geçtikleri, içinde mumlar yanan ve onları bekleyen

evlere doğru gitmekte olan birkaç kadına çarpmamak için geriye doğru büyükçe bir adım atmak zorunda kalmıştı. Kadınların kıyafetleri daha uzundu ve erkeklerin basit tuniklerine nazaran daha zarif bir şekilde dökümlüydüler, tiril tiril etek uçları da sandaletli ayaklarının etrafında dalgalanıp duruyordu. Sophia'nınkinden bile kısa kesilmiş, koyu renk saçlı bir tanesi Nicholas'ın yanından geçerken başıyla selam verdi.

Daha dar ve sakin bir sokağa geçtiklerinde, "Bit mi?" diye sordu Sophia, Remus'a temkinli bir şekilde.

Adam kafasını iki yana salladı. "Saçlarını kesip yayları için askerlere veriyorlar. Hiçbir şey bilmez misin, çocuk?"

Sophia adamın arkasından arsızca yüzünü buruşturdu.

"Neden ihtiyaçları var ki?" diye sordu Nicholas. "Ordularıyla ünlü olduklarını sanıyordum."

"Bunlar tutkulu bir halk," dedi Remus; şehir merkezinden, kendilerine kulak misafiri olabilecek insanlardan uzaklaştıkça sesi daha sağlam çıkmaya başlamıştı. "Her erkeğin, kadının ve çocuğun silahı vardır ve herkesin savaşması beklenir. Her ev, başlı başına bir kaledir. Cephaneliklerini yeniden inşa ediyorlar."

"Asıl silahlarına ne oldu?" diye sordu Nicholas.

"Romalılar bu kıyılara indiklerinde hem rehine hem de tüm şehrin silahlarını talep ettiler ve bunları aldılar. Ama bu da yetmedi; şehrin tamamen teslim olmasını istediler. Kartacalılar onlara karşı geldiler, onlarla dalga geçtiler ve hatta tüm Roma ordusunun gözü önünde Romalı tutsaklara işkence bile ettiler. Ve böyle devam etti."

"Romalılar limanda bir şey inşa ediyorlar, değil mi?"

Remus ona bıkkın bir şekilde baktı. "Evet, bir dalgakıran."

Nicholas'ın tahmin ettiği gibiydi; mendirekler kaya, taş ya da ahşaptan inşa edilen, bir iskele ya da dalgakıran olarak kullanılan devasa yapılardı. Nicholas'ın askerî limanda gördüğü tüm savaş gemilerini saklayacaktı.

Güneş yükselmeye başladığında –ihtiyarın söylediğine göre adı Byrsa olan– limana bakan hisara doğru çıkan tepeyi tırmanmaya koyuldular.

Nicholas yürürlerken başını yerden kaldırmadı; buradaki kadın ve erkekler koyu renk teni yüzünden panik olmamış ya da onu dikkate değer bulmamışlardı ama yine de geçmiş tecrübelerinden insanların göz göze gelmedikleri birini daha çabuk unuttuklarını biliyordu. Sandaletleri aşınmış taşların üzerine sürtüyordu; zihninden, yürümeye devam edebilmek için sadece *sol, sağ, sol, sağ* kelimeleri geçiyordu. Kendisininkinin yarısı büyüklüğünde, çıplak, kesiklerle ve yaralarla kaplı bir çift ayak görene dek de kafasını kaldırmadı.

Koyu tenli oğlan kabaran bir fırtına hızıyla ilerleyen Remus'un aksayarak geçip gitmesi için hemen kenara çekildi. Sophia da Nicholas'ın yanından geçerken ona ters bir bakış attı.

Nicholas çocuğun sekiz ya da dokuz yaşından büyük olamayacağını düşündü; çok küçüktü ve bir deri bir kemikti. Omuzlarından sarkan tuniği paçavra gibiydi, çocuğun üzerinden düşmemesi için bazı yerleri tuhaf biçimde bağlanmıştı. Matlaşmış saçlarının arasından bakan oğlan Nicholas'la göz göze geldi. Kara gözleri cesur bir gururla bakıyordu, o içler acısı durumuna tam bir başkaldırı içinde görünüyordu.

Nicholas o bakışı iyi biliyordu; gurur, birinden yardım isteyerek, dilenerek kendini küçük düşürmektense sessizce

açlık çekmek demekti. Köleyken bile Hall Ailesi'nin lütfu sayesinde özgür kaldığında ilk zamanlarda o da böyleydi. İlk birkaç gece kaptan onu zorla beslemeseydi Nicholas hiçbir şey yemeyecekti.

'Sende Lucifer'ın gururu var,' demişti Hall ona. 'Bu ailenin sana kattığı tek şey gurur ve inan bana o miras isteyeceğin bir şey değil.' O gece Sophia'yla birlikte gördükleri çocuğun görüntüsü, davetsizce zihninde belirdi; ölmüş, hastalık ve açlıkla yok olmuş, sıradan bir hayvan gibi sokağa terk edilmişti.

Nicholas çocuğa belli belirsiz gülümseyip çantasını kaldırıp omuzundan çıkardı; ihtiyaç duyabileceği birkaç şeyi dikkatlice çantadan alarak içinde sadece yiyeceği bıraktı. Deri çanta oldukça basit bir görünüme sahip olduğu için o dönemde üretilmemiş olduğu anlaşılmıyordu; gerçi çocuğun da bunu fark edeceğini pek sanmıyordu. Hiçbir şey dememeye özen göstererek çantayı oğlana uzattı.

Oğlan ona baktı ve Nicholas çocuğun, bunun bir hediye olduğunu fark ettiği anı anladı. Çantanın sapını Nicholas'ın ellerinden kapıverdi. Nicholas hafifçe güldü ama arkasına döndüğünde küçük bir el, onu bileğinden yakalayarak geri dönmeye zorladı. Oğlanın parmakları tuniğinin içinde gözden kayboldu; sonra da çocuk Nicholas'ın daha önce fark etmediği ince deriden bir ip çıkardı. Ucunda da Nicholas'ın küçük parmağından daha küçük olan bir kolye ucu vardı. Oğlan, ateşli kara gözleriyle bakarak Nicholas bunu alana dek havaya kaldırdı.

O hâlde bu, bir takastı. Nicholas teşekkür edercesine başını eğdi ve oğlan dönüp arkasına bile bakmadan koştu. Nicholas bu beklenmedik hediyeyi ışığa tutarak inceledi. Bu, bir yüzdü; boyanmış ya da renkli bir camdan yapılmıştı. Kıvırcık saçları,

iri gözleri ve çenesinden lüle lüle sarkan, oldukça görkemli sakalı olan bir adama benzeyecek şekilde biçimlendirilmişti. Belki de bir tılsımdı.

Çantasından çıkardığı eşyaları koluna yerleştirdi ve fazla dikkatli olduğu için titreyen elleriyle cam boncuğu boynundaki deri ipe geçirip Etta'nın küpesinin yanına taktı.

"Carter!" diye bağırdı Sophia.

Nicholas uzun bacaklarıyla, bu değiş tokuşu şüpheli gözlerle izleyen Sophia ve Remus'la arasındaki mesafeyi bir çırpıda aştı. Arkasına bakmadı; oğlana, hediyesini reddetme fırsatı vermek istemiyordu.

Dayan, diye düşündü. *Dayan. Kaç, kurtul.*

"Saçma sapan davranıyorsun," dedi Sophia alçak bir sesle. "Yemek yemezsen kahramanlık yapmaya nasıl devam edeceksin?"

Açlığa katlanılabilirdi. Ama aradan onca yıl geçmesine rağmen o gözlerin ve en acı türden pişmanlığın yakasına yapışmasına katlanılamazdı. Bu düşüncelere sahip olma, başkalarına yardım etme, hayat kurtarma isteği zayıflık değildi. İnsanı insan yapan şeydi bu. Yolcuların, sessiz bir şahit olmaya kendilerini fazla kaptırdıklarını düşüncesine engel olamadı. Bu da onların içlerindeki empati duygusunu emmiş, acıyla aralarına cam bir duvar örmelerine sebep olmuştu.

Sophia ona baktı, gergin bir sesle konuştu. "Tek yaptığın kaçınılmaz olanı ertelemek. Böyle olması Romalıların ona yapacaklarından daha mı iyi sence?"

Kalpsiz biri değilim, demişti kız. Hayır, değildi. Sadece kalpleri farklı malzemelerden yapılmıştı ve belki de kızın kalbi, böylesi kararlar için Nicholas'ınkinden daha dayanıklıydı.

Onunla tartışmaktan yorulmuştu. Sophia'nın ayakları da kendininkiler gibi taşlarda sürükleniyordu. Sözleri bile her zamanki düşmanlıktan ve suçlamadan yoksundu.

"Fitzhugh şu an evde mi?" diye sordu Nicholas.

Remus kafasını salladı. "Hayır. Kocam bir hekim. Hastaları ziyaret ediyor. Geçitten kimin geldiğini öğrenmek de bu yüzden bana kaldı."

"Ta buradan mı duydun sesini?" diye sordu Nicholas, omuzunun üzerinden arkasında uzanan şehre bakarak. Kireç taşının soluk rengi, üzerine yayılmış sabah ışığının menekşe tonuyla daha da nefes kesiciydi.

Şehrin içine sızdıkça geçidin sesini duymaz olmuştu. Tek işittiği, şafakta uyanan demircilerin uzaklardan gelen takırtısıydı.

"Diğer geçide yakınız," dedi Remus. "Sudaki kardeşiyle birlikte o da titreşiyor. Korkunç bir ses çıkarıyor ama ne zaman misafirimiz geldiğini anlamamıza yarıyor."

Nicholas başıyla onayladı.

"Tatmin oldun mu dedektif?" diye sordu Sophia. "Artık biraz susabilir miyiz? Bu gece olanlar yüzünden başım fena hâlde zonkluyor."

Remus, bir sonraki kapıya yaklaşırken yavaşladı. Kapıyı açmadan evvel son bir kez onlara dönüp parmağını dudaklarına bastırdı. Kapı, pürüzlü taş zemine sürterken acı verici biçimde gıcırdadı. Nicholas alçak kemerden geçerken başını eğdi; bir eli kılıcının kabzasında, küçük, gölgeli avluya adım attı.

"Bu taraftan," diye fısıldadı Remus. Nicholas etrafa son bir bakış atarak giren çıkan olmuş mu diye araştırdı. Yaylar, kılıç-

lar, kalkanlar ve mızraklardan yığınlar, süpürgelerin ve diğer basit ev aletlerinin yanında durmuş bekliyorlardı. Endişeli bir ürperti damarlarını doldurdu; evet, içeriye tek bir giriş vardı, yani bu bir problem olup olmadığını izlemeyi kolaylaştırıyordu ama gerçekten bir sorun doğduğunda da kaçmak için tek bir yol olduğu anlamına geliyordu.

Üçü birlikte dik basamaklardan ikinci kata çıktılar, burada ikinci bir kapı vardı. Remus etrafa son bir kez gergin bir bakış attıktan sonra kapıyı açtı ve onları içeri yönlendirdi.

Toprak ve yeşillik kokuları kuru havaya karışmış, odaya Nicholas'ı anında huzursuz eden küflü, ilaçları andıran bir hava vermişti. Kendi zamanındaki hekimler kasaplardan farksızdı; becerileri de aletleri kadar kördü.

Odanın sol tarafında, kuruması için üzerine yeşillik demetleri asılmış olan duvara dayalı bir yatak vardı. Karşı duvar, Fitzhugh'un işine ayrılmıştı: Kurumakta olan başka otlar ve bitkilerin yanı sıra küçük ilaç şişeleri ve seramik çanaklar, taş bir havan ve ilkel bir tartı vardı. Odanın karşı tarafındaki pencerelerin altında özenle düzenlenmiş oturma alanı görünüyordu; alçak bir sehpa, cilalı taş zemini kaplayan bir kilim, bir koltuk ve oturmak için minderler vardı. Her şeyin ortasındaysa bir ocak duruyordu; üzerinde de kaynayarak altındaki kızgın ateşe sular sıçratan bir demlik vardı.

Burası konforlu bir evdi ama yine de iki yolcunun kalmasını umacağı türden değildi. En azından bu dönemin yerlisi olmadıklarını belli eden hiçbir ipucu yoktu etrafta; çoğu yolcu, Etta'nın büyük büyükbabası bile ıvır zıvır biriktirme arzusuna karşı koyamamıştı. Buradaysa sadece birkaç tane heykel ve yabancı, kadim tanrıların taş figürleri vardı.

"Hepimiz biraz dinlendikten sonra yemek yiyip buraya neden geldiğinizi tartışabiliriz," dedi Remus yatağa oturup yıpranmış ayakkabılarını çıkarırken. "Makul bir zamanda yani."

"Zaman aleyhimize işliyor," diye söze başladı Nicholas; Sophia ocakla sehpa arasına kendine minderlerden bir yatak yapmıştı bile.

"Ne zaman lehimize oldu ki delikanlı?" dedi adam; kuştüyü şilte ve halattan iskelet adamın altında şekil değiştirdi. "Ne zaman?"

"Saldırganların bizi rahatsız etmeyeceğinden nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Nicholas. "Ya bizi takip ettilerse?"

"Onlar karanlıkta hareket ederler," dedi adam yatağın yanındaki sehpanın üzerindeki mumu üflerken. "Güvendeyiz. Şimdilik."

Nicholas çaresizlik içinde derin bir soluk verdi ama sonra kilimin üzerinde uzanacak bir yer buldu. Altındaki pürüzlü zemin, son zamanlarda yolculuk ettiği tüm yüzyıllarda olduğu gibi amansızdı. Nicholas bu fırsatı, ağrıyan ve kesilen yerlerinin yanı sıra sağ elindeki yeni, yakıcı sancıları inceleyerek değerlendirdi. Elini kaldırıp yumuşak sabah ışığında yüzüğe kazınmış deseni inceledi.

Yine yüzüğü çekip çıkarmaya çalıştı.

Başaramadı.

Bir kez daha burnundan soluyarak kollarını göğsünde kavuşturup sırtını duvara döndü, kurumuş gözlerini kapadı. Ama uyumadı. Zihninde Etta'nın yüzünün hayaleti dönüp duruyor, kızın bedeninin kendisininkine nasıl da tatlı bir şekilde sokulduğunu hatırlıyordu. Ayrıca izlendiğine dair o ta-

nıdık hissi de üzerinden atamıyordu.

Ama saatler sonra Nicholas sonunda gözetlendiğine dair kuşkularını doğrulamak için arkasına döndüğünde Remus derin rüyalara dalmıştı ve kapının ötesinde kımıldanan tek şey kimsesiz rüzgârdı.

Saatler sonra güneş odayı yalayıp geçtiğinde ve ateş içeriyi ısıttığında Nicholas sehpaya dayanarak doğruldu ve uyanmaya çalıştı. Ya da en azından ayık kalmaya. Hiç düşünmeden uyumuş olan Sophia, parmaklarıyla sehpaya vuruyor, adamın çay demlemesini ve yulaf pişirmesini sabırsızlıkla bekliyordu.

"Al bakalım," dedi Sophia'ya bir fincan çay ikram ederken; küçük ahşap fincandaki sıcak çay titreyen ellerine sıçrayınca yüzünü buruşturdu. Herhangi bir şey söylemeden Nicholas'ın eline de bir tane tutuşturup kendine doldurmak üzere arkasını döndü.

"Başlamadan önce her şeyin gizli kalacağında anlaşmalıyız," dedi Nicholas. "Konuştuklarımız bu odadan çıkamaz."

Remus kaşlarını kaldırdı. "Fitzhugh haricinde kime söyleyeceğimi düşünüyorsun ki? Buraya pek misafir gelmiyor, hem istesek bile Cyrus bunu yasakladı. Ne ben Jacarandalardan akrabalarımı ne de Fitz Ironwoodlardan akrabalarını arayabiliyor. Onun katî kurallarına uymazsak bizi öldürtür."

Nicholas bunu biliyordu; kendisi de sürgün edilmiş, kendi doğal zamanına hapsedilmişti. Ama adamın söyledikleri aradıkları bilgi sebebiyle pek de umut verici görünmüyordu.

"O hâlde işe koyulalım yeni dostlarım," dedi Remus. "Bana sorularınızı sorun. Benim de size birkaç sorum olacak."

Sophia çay fincanına üfledikten sonra büyük bir yudum

aldı. Yüzü buruştu, dudakları büzüştü. "Bunun tadı neden böyle pislik gibi?"

"Bu yeşil çay," dedi Remus kızarak. "Saf toprak tadında. Bu dönemde ve kıtada hâlihazırda mevcut değil; o yüzden konukseverliğime biraz saygı göster."

"Madem öyle diyorsun."

Nicholas her zaman çay yerine mümkün olan en acı, en koyu kahveyi tercih etmişti ama o an zihnini keskin tutacak her tür uyarıcıyı denemeye razıydı.

Kendi fincanını ağzına götürüp dudaklarını ıslattı. Çay, taze çimen kokuyordu ve hiç de canlandırıcı ya da zindelik verici olmayan ekşi bir tadı vardı. Bunu yanında yere koyup sehpaya doğru eğildi. "En son gerçekleşen zaman çizgisi değişimlerindeki son ortak yılları öğrenmeyi umuyoruz. Bunlarla ilgili hiç haber aldınız mı?"

Adam afallamış görünüyordu. "Ah, korkarım ki dış dünyayla ne kadar iletişim kurduğumuzu fena hâlde yanlış anladınız. Açık olmadıysa bir daha tekrarlayayım: Hiç. Elçilerden artık hiç haber almıyoruz çünkü seyahat etmemize izin verilmiyor; bu yüzden de zaman çizgisinin değişimiyle ilgili tehlikeler bizi etkilemiyor. Yıllardır bu dönemde mahsur kaldık, ne herhangi bir temasımız var ne yiyeceğimiz ne de buradan ayrılacağımıza dair bir garantimiz."

Her şeye lanet olsun, diye düşündü Nicholas; ruhunun derinliklerine dek tükenmişti ve çaresizlik içindeydi. Onun başına da bu gelirdi zaten.

"Gelip dizlerine kapandıysanız onun sizi affedeceğini sanarak büyük ahmaklık etmişsiniz," dedi Sophia bir kaşını kaldırarak.

"Keşke bizi de o zaman diğerleriyle birlikte öldürseydi. Alçak adam bizi buraya koydu çünkü buranın bizim mezarımız olacağını, her gün onu kızdıracak ne yaptığımızı düşüneceğimizi ve bundan pişmanlık duyacağımızı biliyordu," dedi Remus. "Şimdiyse Fitz'le ikimiz, korkaklık ederek Dikenlerin yanından ayrıldığımız için pişmanlık duyuyoruz. Özellikle de Ironwood onların en az yarısını katletmişken onların yanında yaşamak zorluydu. Söylesenize, olan bitenler düşünülünce Fitz'le benim fark edilmeden başka bir yüzyıla kaçma şansımız var mı? Bize her iki geçidin girişine de gidemeyelim diye adamlar diktiğini söyledi."

"Bizim geldiğimizde kimse yoktu," diye itiraf etti Sophia. "Gerçekten de hiç kontrol etmediniz mi?"

"Hayır. Hiddeti öyle büyük ki; biz de ona iyi hizmet edersek eninde sonunda bizi bağışlar diye düşünecek kadar salaklık ettik." Remus kasvetli bir şekilde güldü. "Ne kadar da safmışım. Ama artık bitti. Fitz döndüğünde diğer geçitten biz de sizinle birlikte kaçacağız. Bu defa ortadan kaybolacağız."

Yaşlı adamın sözlerinde titreşen hiddetli kin Nicholas'ın içini rahatlattı. Sızlayan elini ovalayarak Remus'un yalan söylediğine dair bir işaret aradı ama sadece hayal kırıklığının acısıyla sertleşmiş bir adam portresiyle karşılaştı.

"Gölgelerle ilgili yaptığım çalışmadan, yani Cyrus'un benden istediği araştırmadan dolayı geldiğinizi sanmıştım," dedi Remus, yulafları karıştırmak için ayağa kalkarken. Kıvamlarını kontrol ederek misafirlerine ikram etmek üzere dumanı tüten iki kâse hazırladı. "Konu kadim yolcu ilmi olunca size yardımcı olabilirim. Son zamanlarda iyi olduğum tek şey de bu gibi görünüyor. Kalanlar hem gözümün hem de bilgimin dışında kalıyor."

Nicholas bir anlığına, tahta kaşığı hissedebilmek için ne kadar sıkı kavraması gerektiğini fark ederek daldı. Kalbini kemiren korkuyu ezerek tüm dikkatini yiyeceğe yöneltti. Yulaflar sadeydi ve dilini yakıyordu ama Nicholas ne kendisinin ne de Sophia'nın bir yemeği böylesine bir hızda tüketmediğinden emindi.

"Ironwood'a ispiyonlamadan son ortak yılı bulmamıza yardımcı olacak biri var mı?" diye sordu Nicholas, boş kâsesini kenara bırakarak.

Remus bunu bir düşündü. "Çoğu büyük değişiklikler on dokuzuncu ve yirminci yüzyılda yapıldı. Boston'daki Isabella Moore isimli bir muhafıza sormayı deneyebilirsiniz. Fitzhugh'la ben Dikenlere katılmak için ayrıldığımız sırada Ironwood onun oğlunu öldürttü; kadının her şeyden haberi olduğunu ve İhtiyar'ı hiç sevmediğini biliyorum. 1916 ve 1940 arasında bir zamanda ona ulaşmayı deneyebilirsiniz."

Bir başka ipucu. Bu da şimdiki ipucu gibi çıkabilirdi: Sonuçsuz. Nicholas sağlam eliyle sıkmakta olduğu sehpanın kenarını bıraktı.

"Bizim... Gölgeler yüzünden geldiğimizi söylerken ne demek istiyordun?" diye sordu Sophia; çayına üfledikten sonra koca bir yudum aldı. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

Kız hıçkırığa ya da geğirtiye ya da o ikisinin enfes bir karışımına benzer bir ses çıkarınca Remus gücenmiş göründü.

"Öncelikle gerçekte aradığınız şey hakkında dürüst olmanız gerektiğini düşünüyorum," dedi. "Çünkü onların sadece tek bir şeyin peşinde olduklarını gördüm, o da usturlaptır."

Nicholas ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Sophia'nın bile son yudumunu aldığı çay boğazında kalıyordu.

"Şaşırdınız mı?" dedi Remus. "Cyrus asla değişmez, en tehlikeli zamanlarda bile. Ama zaten bilgi güç demektir; bu da usturlabın tarihi ve doğasıyla ilgili gerçekleri toplaması için daha çok sebep demek."

Nicholas işte buna karşı çıkamazdı. "Peki, sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ironwood, bu pozisyonu kaldırmadan önce sizin yaşınızdan bile daha uzun süre aileler için arşivcilik yaptım," diye açıkladı Remus. "Damarlarınızdaki kanı donduracak şeyler biliyorum. İşte çekip gitmemize bu kadar hiddetlenmesinin sebeplerinden biri de bu. O bilgilere başka kimsenin erişmesini istemiyordu, hele ki Henry Hemlock'ın. Ama eski kayıtlar yandığı için beni öldüremiyor da; neticede ihtiyacı olan o son bilgi kırıntısına sahip olabilirim. Efsaneye göre bir geçit yaratmak için usturlaba sahip olman gerektiğini biliyorum ama aynı zamanda gitmek istediğin dönem ve yıldan da bir şeyin olmalı. Diğer herkesin unuttuğu şarkıları bilirim ben."

Sophia tüm bunları doğrularcasına Nicholas'a başını salladı.

"Simya hakkında ne biliyorsunuz?" diye söze başladı Remus. "İlkeleri hakkında?"

"Zırvalıkla dolu olduğunu biliyorum," dedi Sophia. "Sayısız acınası salağın kurşunu altına çevirmeye, tüm hastalıklar için bir çare aramaya ve ölümsüzlüğün bir yolunu bulmaya çalışarak zamanlarını harcamalarına sebep olan modası geçmiş saçmalıklar."

"Sophia," dedi Nicholas; ses tonu uyarı niteliğindeydi. Onu azarlamak istemiyordu ama mümkün olduğunca çok bilgi edinip buradan bir an önce ayrılmak istiyordu.

"Bunlar bazı özellikleri, evet ama simyanın ilkeleri somut şeylerin çok daha ötesine uzanır. Bunun yaşamın doğasını ve enerjinin nasıl manipüle edileceğini anlama arayışı olduğunu söyleyebiliriz: yaşamın, ölümün ve belki de dirilmenin o güzel gizemleri hakkında ihtiyatlı bir çalışma. *Yukarıdaki neyse aşağıdaki de odur; içerideki neyse dışarıdaki de odur; evrendeki neyse ruhtaki de odur.*"

Bu, Belladonna'nın dükkânında ve atölyesinde gördüğü tuhaf sembollerin bazılarını açıklıyordu. Bir zanaat veya meslek olduğu kadar bir inanç sistemiydi de.

"Bir zamanlar ölümsüzlüğün nasıl elde edileceğine dair anlayışını genişleterek bu mükemmel bilgiye ulaşan bir adam yaşamış; yaşamı fethetmek için onu sınırlandıran şeyi yok etmekten daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Yani zamanı," diye onun lafını tamamladı Nicholas. "Yani demek istediğin..."

"Bizim soyumuzun yaratıcısı olan bu adam," diye devam etti Remus, "bu enerjileri denetimi altına alıp onları yeni bir şeye dönüştürdü ve kendi kanıyla dünyevi olana bağladı. Bunlar, kontrol edebileceği bir aletin, bir anahtarın içinde saklandı. Üç çocuğu için bu ana anahtarın üç kopyası yapıldı ama her kopya bir öncekinden daha etkisiz oldu. Çocukları, her biri kendi inandıkları yoldan, orijinal versiyon için ölümüne savaştılar; sonunda bir gün iki çocuk, simyacının gözdesi olduğunu düşündükleri en küçük olana karşı cephe aldılar. Simyacı araya girmeye çalışınca da çıkan kargaşada hem o hem de en küçük çocuğu öldürüldü."

"İçlerinde Ironwoodluk varmış," diye homurdandı Sophia.

"O karmaşa sırasında asıl anahtar zavallı bir hizmetçi kız-

dan olma evlilik dışı, gayrimeşru bir piç olan dördüncü çocuk tarafından çalındı."

Sophia doğruldu, *piç* kelimesini duyunca dudakları hırlayacak gibi gerilmişti. Ve uzun zamandan beri ilk defa Nicholas, kızın ebeveynlerini bu anlamda değerlendirmediğini fark etti; yani kız da kendisi gibiydi.

"Meşru erkek ve kız kardeşlerinin gölgeleri altında yaşayıp çalışmış olduğundan ve simyacının çırağı olduğu için asıl anahtarın –asıl usturlabın– gücünün nasıl denetim altına alınacağını biliyordu; ayrıca diğerlerinin buna asla izin vermeyeceğini de gayet iyi biliyordu. Böylece çırak, farklı yüzyıllara girip çıkarak daha etkisiz usturlaplara sahip diğerlerinin takip edemeyeceği şekilde izini kaybettirdi," dedi Remus. "Yıllar geçince korkularından sıyrılıp pek çok kıtada aileleri oldu. Ama usturlabı sürekli kullanmak vücudunun yapısını değiştirmiş, bunun da tuhaf sonuçları olmuştu. Yaşamı, doğal süreyi bir yüzyıl kadar aşmıştı ve çocuklarına da usturlaba sahip olmasalar bile onun yarattığı geçitlerde seyahat edebilme becerisi geçmişti. Sanki adam onu kullanarak özünün bir kısmını kendine katmış, bu güç onun bir uzantısı olmuştu. Bu durum, hâlâ hayatta olan üvey kardeşleri için de geçerliydi. Sonunda en büyük kardeş, artık yaşlanmış ve eli ayağı tutmayan bu piç erkek kardeşini bulmayı başardı ve onu öldürdü."

"Yaşam süresi uzadıysa nasıl öldürmüş ki?" diye sordu Sophia.

"Yaşam süreleri uzadı ve onlar yaşlandıkça yaşlandılar ama örneğin doğal olmayan bir ölümle, pis bir cinayete kurban gitmedikleri müddetçe," dedi Remus. "Artık soyumuzdaki gücün etkisi zayıflamış olsa da normal insanlardan daha uzun yaşamıyor olsak da usturlabın, yolculuk etmemize izin

veren o küçük kıvılcımı hâlâ içimizde."

Nicholas başını iki yana salladı. Simyadan bahsetmek, cennetin dışında bu tarz bir ölümsüzlük biraz sapkınca bir şeydi.

Ama yine de... diye düşündü yine ümitsizce.

Remus'un hikâyesinde safi, ilkel gerçeğin çekirdeği vardı; korku, özellikle de hayatta kalma azmiyle birleşince açgözlülükten bile daha kuvvetli bir güdüydü. Hikâye ne kadar süslenmiş olursa olsun içinde doğruluk payı vardı.

"Kız kardeş tarihin insafına kalmıştı; abisinin onun usturlabını çalıp doğal olmayan bir biçimde kullanması dışında kız kardeş ile ilgili bir kayıt yok. O kayıt da net değil, kopyaların kaybolduğunu söylüyor. Şimdiyse sadece bir tanesi kaldı, o da asıl usturlap ve Cyrus çılgın düşüncelerinde yanılmıyorsa en büyük oğlan, hâlâ onun peşinde."

"Dört ailenin her birinin kendi usturlapları olduğunu sanıyordum?" dedi Nicholas. O hâlde Lindenlar, nesiller boyu ellerinde asıl anahtarı tutmuşlardı.

"Belki bir süreliğine onları ele geçirmiş olabilirler ama tekrar çalındılar. En büyük oğlanın arkasında büyük bir güç var: Ailelerinden uzaklaştırılan yolcuların yaşamları, sadece ona hizmet etmek üzere çalınıp değiştirildiler. Daha iyi, daha uygun bir ifade olmadığından bizim tarihimizde onlara Gölgeler deniyor." Bunu duyunca Nicholas'ın dudakları gerildi, Remus'un gözünden kaçmayacak şekilde hafifçe seğirdi. Yaşlı adam devam etmeden önce kıs kıs güldü. "Her ikinizdeki güvensizliği de sezebiliyorum. Elbette ki tüm bunların kulağa nasıl geldiğinin farkındayım."

"Evet, bize zırvalıklarını yedirmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor," dedi Sophia kabaca.

"Unutulmuş tarihimizde o kadar kadim şeyler var ki insanın töresel ilmimize, ortak kâbuslarımıza gömülü ipuçlarını araması gerek. Nesiller önce eski kayıtların kasası, tek bir mum yüzünden çıktığı iddia edilen bir yangında kayboldu; şimdiyse simyacı ve Gölgelerle ilgili o kadar az kanıt kaldı ki pek çok yolcu onların varlığına inanmayı reddediyor. Kaybolan çocuklar, zaman çizgisinde öksüz kaldıkları ya da sadece geçitlerde dolanırken bir daha kendilerinden haber alınamadığı şeklinde açıklanıyor. Elbette ki zihin, karanlık şeyler için bir sürü açıklama uydurabilir."

Nicholas kafasını iki yana sallayarak bir kez daha gözlerini ovuşturdu. "O hâlde bu Gölgelerin rolü ne?"

"Simyacının hayatta kalan oğlu adına çalıştıkları, onun isteklerini yerine getirerek ona ve ana usturlabı bulma görevine hizmet etmeye devam etmek için yolcu çocukları çaldıkları söyleniyor," dedi Remus bu söylediği saçma sapan bir şey değilmişçesine. "Hikâyeleri kaybolmuş olsa da ve gittikçe daha az çocuk kaybolsa da bu korku hâlâ yolcu çocuklara farkında olmadan aşılanır. Söylesene çocuk, şu eski ninniyi hatırlamıyor musun? *Gölgelerden gelirler, Seni korkutmak için...*"

Sophia, ninniyi rahatlıkla tamamlayarak Nicholas'ı şaşırttı. "Gölgelerden gelirler, bu gece seni kaçırmak için." Sophia ise hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Bizi kötü şiirlerle kandırmaya çalışmana gerek yok."

"Tamamlasana çocuk," dedi Remus. "Ninni nasıl bitiyor?"

Sophia adama başkaldırırcasına baktı ama yine de yavaşça şarkıyı tamamladı: "Saati gözle, tarihi gözle... ve o dümdüz gitmeyen yolu izle."

"İşte sizin peşinizde olanlar da bu Gölgeler," dedi Remus.

"Onun parlak güneşinin gölgeleri. Usturlabı almanıza engel olmak için her şeyi yapacaklarını öğreneceksiniz. Maalesef yollarınız kesişti ve artık bu yolları birbirinden ayırmak mümkün değil."

"Gerçekten bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yok mu?" diye sordu Nicholas. "Arşivci olduğun zamanlarda onların metotlarıyla ilgili başka bir şey okumadın mı?"

Yaşlı adam omuz silkerek soruyu geçiştirdikten sonra bu defa kendi yemeğini almak için ocağa gitti. Bunu takip eden sessizlik içinde o basit ama hipnotize edici görevi icra ederek tencereyi karıştırıp durdu. İçgüdüsel bir kıvılcım Nicholas'ın kendisine kulak vermesi için yalvardı.

Bu bilgileri sindirmek için derin düşüncelere dalmış olan Sophia, yüzünü ellerine dayamış, derin derin nefes alıp veriyordu. Ama Nicholas oturamayacak kadar endişeliydi ve öylece duramayacak kadar çok tuhaf hikâye dinlemişti. Küçük odanın içinde tur atmaya başladı, ara sıra dekoratif bir çiniyi, bir büstü, küçük ahşap kutuları incelemek üzere duraklıyordu. Bu kutulardan birinde çuval bezine sarılı, dikdörtgen, sağlam bir obje vardı: Mızıka.

İhtiyaçlarının ahlakla çeliştiği o acı verici anlardan birini yaşıyordu. Parmakları serin, parlak yüzeyin üzerinde gezindi ve Nicholas tükenmiş yüzünün yansımasını görecek kadar aletin üzerine eğildi. Çocukken –yiyecek, ilgi ve bir süreliğine de kendi özgürlüğünü– çalmıştı; bunu şimdi de yapma düşüncesi kendinden tiksinmesine sebep oldu. Nicholas, kutuyu kapayıp Fitzhugh Jacaranda'nın ilaçlarını ezdiği ve hekimlerin, gemi cerrahlarının ya da şifacıların, çürük dişleri çekmediklerinde ve kol, bacak kesmediklerinde ne yapıyorlarsa onları icra ettiği kısma doğru döndü.

Ahşap bankın altında, neredeyse görünmeyecek şekilde yerleştirilmiş uzun saplı, sert, silindir biçiminde deri bir çanta vardı ve ağzı Nicholas'ın içine bir göz atabileceği kadar açıktı. Nicholas, adamın ocaktaki tencereyle meşgul olup olmadığını kontrol etmek için arkaya bir göz attıktan sonra ayak parmağıyla çantanın ağzını iyice açtı. Çanta, tek dozluk ilaç keseleriyle, yara bandajlarıyla ve masada gördüklerinin aynısı olan küçük şişelerle ağzına kadar doluydu. Onların altında kullanıma hazır aletler vardı.

O huzursuz edici his geri gelmişti; sonunda Nicholas, zihninde barut gibi patlayarak ayaklarını yerden kesen bir aydınlanmayla olanların farkına vardı. Göz ucuyla adamı inceleyerek sesinin mümkün olduğunca kontrollü çıkması için uğraştı ve derin bir nefes aldıktan sonra şöyle sordu: "Fitzhugh hastaları muayeneye çıktıysa neden çantasını burada bıraktı?"

Remus donakalarak karıştırmayı bıraktı, omuzları gerildi. Nicholas'ın yüreği ta ağzına kadar geldi ve elini kılıcının kabzasına koydu.

Aralarından geçen bir nefeslik sessizliğin ardından Remus yakınlardaki bir bıçağa uzandı, bunun sapını kavrayıp ileri savururken elleri titriyordu.

"Kaçmaya kalkmayın. Sizin için her şey daha da kötü olur yoksa." dedi Remus. "Üstelik fazla uzağa da gidemezsiniz."

PETROGARD
1919

ON ALTI

Etta, Küçük Yemek Salonu'nun herhangi bir evde bulunan basit yemek odasına –hafiften yıpranmış mobilyalar, iskemleleri çekmekten ve üzerinde yürümekten aşınmış bir zemin, şurada burada birkaç şahsi eşya– az da olsa benzeyeceğini düşünerek ne kadar da yanılmıştı. Burası daha ziyade oraya gelirken geçtikleri daha büyük odaların bir minyatürüydü; avize sayısı beş, altı ya da yedi yerine burada bir taneydi.

Kısa sürede fark edilemeyecek kadar çok şey vardı; Etta küçük şöminenin üzerinde asılı aynadaki şaşkın yansımasını gördü. Aynanın hemen yanında altın bir saat ve şömine rafının üzerine zevkli bir şekilde yerleştirilmiş şamdanlar vardı. Etta, Çar'ın iki yanındaki iskemleye yönlendirildi; onun yanında Çar'ın sağında oturan Henry vardı. Kurum kurum kurulan Winifred Çar'ın soluna oturdu; onun yanında da en az Etta gibi ne yapacağını bilmez görünen Jenkins vardı. Eksiklerse diğer Diken muhafızı ile her ne kadar saraya davet

edilmiş olsa da Çar'a eşlik etmesi hoş karşılanmayan Julian'dı. Etta, oğlanın büyükbabasının başka bir zaman çizgisinde dünyanın bu kısmında sebep olduğu kargaşa düşünülünce bunun akıllıca olduğuna karar verdi.

Bir uşak, sarı ipekle kaplı iskemlesini onun için çekti, Etta yerine otururken de ona doğru itti. Etta oturunca oturma düzeninin adil olduğunu gördü; Çar etrafındaki herkesle rahatlıkla göz teması kuruyor ve sohbet edebiliyordu. En azından bu şekilde bir nevi aile yemeği hissi veriyordu.

Ardından, incelikli bir dansa benzeyen yemekleri başladı. Etta'nın kâsesine kepçeyle çorba dolduruldu ve tabaklardan birine küçük et parçaları kondu. Etta'nın bakışları, Çar'ı izleyen Henry'ye kaydı. Çar yemeye başlayınca Henry de başladı, böylece Etta da başladı. Hem de büyük bir zevkle. San Francisco'da bir parça ekmek ve üstlerini değiştirdikleri otelde biraz meyve yemişti ama böyle yoğun, kremalı bir çorba kadar doyurucu ya da etli börekler kadar sıcak bir şey yememişti.

"Eşiniz nasıl, Sayın Majesteleri?" dedi Henry sessizliği bozarak. "Geçen ziyaretimde rahatsızdı ve onu göremediğime üzüldüm."

"Oldukça iyi, teşekkürler," dedi Çar. "Petrogard'ın dışında, hayatın tadını çıkarıyor. Onu öyle keyifli görmek beni mutlu ediyor."

"Haklısınız," dedi Henry. "Bunu duyduğuma sevindim."

Yemeğini bitiren Henry çatal bıçağını tabağına bıraktı, ellerini de kucağına indirdi. Saniyeler içinde garsonlardan biri tabağı almak için gelmişti bile. Winifred de aynısını yapınca bir sihir gibi –ya da en azından prova edilmiş bir tiyatro oyunu gibi– başka bir garson çabucak geldi.

Etta da aynısını yaptığında kâsesiyle tabağının kaldırılma hızı onu yine şaşırttı; sonra bir anda yemek yiyen herkesin kendilerine ait bir garsonları olduğunu fark etti. Çarınkiyse daha da şaşırtıcı bir biçimde, taşıdığı tepsinin ağırlığıyla öne eğilmiş gibi görünen yaşlı bir beyefendiydi. Garson, Çar'ın şarap bardağını yeniden doldurdu; Çar'ın adamın titreyen elinin sabit durması için ona, gizlice yardım edişini sempatiyle izledi.

Winifred ve Jenkins'in genç ve zinde olan garsonları bunu görünce bir an bakıştılar; Etta'nın garsonu ise hasta oldu olacak gibi görünüyordu. Yüzü solgundu ve başka bir tepsi taşırken yüzünün yanlarından su gibi ter akıyordu.

Sonraki yemek balıktı: Şampanya sosunda Dviena sterlet. Bunu gören Winifred'in abartılı kendinden geçişleri yüzünden Etta onunla aynı masada oturmaktan ötürü utanç duydu. Onun ardından, Etta'nın tanımlayamadığı yoğun aromalı bir sosa sahip tavuk ve sanki yeterince et yokmuş gibi bir jambon yemeği geldi. Her yemekle birlikte farklı bir tür şarap ikram ediliyordu ve o kadar çok içmişlerdi ki Winifred şekerleme yapmaya hazır gibi görünüyordu; Etta'nın da sandalyesinden kayıp gitmemek için şarabı kesip soda içmeye başlaması gerekmişti.

Güya korsan olacaksın, diye düşündü. *Birkaç bardak şarabı bile kaldıramıyorsun.*

Çar tabağını bitirdiği sırada Etta hâlâ jambonunu tırtıklıyordu. Aşikâr bir başka kural daha: Çar yemeğini bitirdiğinde hâlâ yemeye devam edip etmemene bakmaksızın sen de bitirmiş oluyordun. Etta, çatalı hâlâ ağzındayken yemeğini kaybetmişti.

"Şeftali kompostosu, en sevdiğim!" Küçük kâselerden oluşan yeni tepsiler geldiğinde Winifred şarkı söylercesine mırıldanmıştı. Jöleler, dondurmalar, kompostolar; Etta, tek bir lokma daha alırsa fenalaşacağından korkuyordu. Garsonuysa gerçekten hasta gibi görünüyordu. Adam son tabakları onun önüne koyarken öyle kötü tiriyordu ki porselen, masaya konulurken takırdadı. Etta bir ter damlasının ensesine düştüğüne yemin edebilirdi. Henry'ye doğru döndüğünde onun da gözlerini kısmış bir şekilde, Etta'nın masanın diğer tarafına ilerleyen garsonunu izlediğini gördü. Etta kalbinin bir an hızlıca çarptığını hissetti.

"O kadarını hatırlıyorum," dedi Çar. "Bu mevsimde şeftali bulmak için epey zaman harcadıklarına eminim ama yüzündeki gülümsemeyi görmeye değerdi."

Etta'nın garsonu sonunda odadan ayrıldı ve yerine yeni bir garson gelerek büfeye ilerledi. Buz kovasının içinden bir şarap şişesi aldı. Şişenin, diğerlerinden hiçbir farkı yoktu; üzerinde Çar'ın adının baş harfleri ve İmparatorluk nişanı vardı ama garson masaya dönerken şişeyi altından değil boynundan tutuyordu.

"Çok naziksiniz," dedi Winifred. "Eminim ki–"

Jenkins sandalyesinden sıçrayarak kalktı. "Iron–"

Etta yerinde otururken bir de bakmıştı ki arkaya doğru düşüyordu; göğsüne çarpan Henry'nin kolunun ağırlığıyla devrilmişti. Yere çarpmadan bir salise öncesinde garsonun şarap şişesini kaldırıp masaya, Çar'la Winifred arasına doğru fırlattığını gördü. Cam parçalara ayrılmadan önce adamın ağzından iki kelime döküldü.

"Za Revolyutziu!"

Henry, bütün ağırlığıyla üzerine düşerken Etta nefessiz kaldı. Tepesindeki duvarlar ve tavan, yağmurla yıkanmış gibi renklere büründü. Zaman âdeta titreşerek gelmekte olan değişikliğin gücüyle gümbürdedi. Kulak zarını patlatan bir kükremeyle havaya ateş dalgaları yayan bir patlama oldu ve altlarındaki zemin yok oldu.

KARTACA
M.Ö. 148

ON YEDİ

Ocağın ateşinin ışığı Remus Jacaranda'nın ileriye savurduğu uzun bıçağına vurdu ama adamın yüzü gölgeler içindeydi. Çıtırdayan ateşin dışında odada tek duyulan ses Nicholas'ın sık nefesleriydi.

Sonunda Remus titrek ve cılız bir sesle şöyle dedi: "Anlamalısınız... Gidebileceğimiz hiçbir yer yok... Tek yol bu."

"Neyin tek yolu?" diye sordu Nicholas buyurgan bir tonda. Bakışları, hâlâ sehpanın yanında oturan, başı ellerinin arasında duran Sophia'ya kaydı. "Kalkacak mısın sen?" diye tısladı kıza sinirle.

"Hayatta kalmamız için. Hiçbirimiz Cyrus'un koruması, lütfu olmaksızın, onun ailesinin içinde yer almaksızın hayatta kalamayız. Bizi bulamayacağı hiçbir yer yok; ayrıca Dikenler de onlara ihanet ettiğimiz için bizi öldürmeye çalışacaklardır. Cyrus'a ihtiyacımız var. Onun bana tekrar güvenmesi gerek–"

"Sophia," dedi Nicholas sinirle. "Gidiyoruz."

"Bu, sizi ne kadar çok istediğinin göstergesi," dedi Remus, çökük omuzlarını dikleştirmeye çalışırken. "Bir ödül vadettiğini haber vermek için bize bile bir ulak gönderdi. Onun gönlünü almamızın tek yolu bu."

"Özgür olmak, ondan kaçmakla ilgili onca söylediğin şey... neden öyle yapamıyorsun ki? Neden şimdi bizimle gelmiyorsunuz?"

"İşe yaramaz, işe yaramaz..." İhtiyarın sesindeki zayıflık ve o zavallıca ton sayesinde Nicholas adamın kolaylıkla alt edileceğini anlayarak onu bir tehdit gibi görmeyi bıraktı. İkinci kez kandırılmıştı. Kalbi hiddetle kavruldu. Gerçekten de yolculardaki hainliğin bir sonu yoktu. Her biri bir öncekinden daha bencildi.

"Yani Fitzhugh süvarileri getirmeye gitti, öyle mi?"

Lanet olsun. Sophia'yla birlikte suyun içindeki geçide gidecek vakitleri olmayacaktı ama belki de adamın bahsettiği diğer geçidi bulabilirdi; tabii şu Sophia–

Nicholas, ilk öğürme sesini duyarak kıza döndü. Sophia zangır zangır titreyerek bir öksürük nöbetine tutulmuştu, sehpayı kavrayan elleri spazm geçiriyormuş gibiydi.

"Ne oluyor?" diye sordu Nicholas ona. "Sophia?"

"Bacak–" dedi kız soluğu kesilerek, "Bacaklarımı... hissedemiyorum..."

Nicholas adama doğru dönüp hızla kılıcını çekti; kılıç havayı bölerken ıslık gibi bir ses çıktı. "Ne yaptın sen?"

Remus gülümsedi, arkasına ocağın ışığı vuruyordu.

"Ailelerin neden ağaç isimleri altında birleştiklerini bili-

yor musunuz?" diye söze başladı kulak tırmalayıcı bir sesle. "Çünkü ağaçların, geleceğe uzanan dalları ve geçmişin derinliklerine uzanan kökleriyle kendilerini sembolize etmenin akıllıca bir biçimi olduğunu düşünüyorlardı. Ironwood*, Jacaranda**, Linden***... Hemlockların**** neden kendilerine bir ağaç ismi değil de çiçek açan bir bitki ismi seçtiklerini hep düşünmüşümdür."

"Seni–"

Nicholas adamın sözleriyle içi oyulurcasına dinleyerek hareketsiz duruyordu. Çiçek açan bir bitki. Ama o zaman, yani...

Yüce Tanrım.

"Aynen öyle," dedi Remus gülümseyerek. "Hemlocklar da dehşetlerini aynı o içtiğin çay gibi içine salan bir zehirden farksız. Arzuladığın şeyi tespit ediyorlar, seni güven ve saygı vaatleriyle kandırıyorlar sonra da zaman çizgisiyle ilgili yalanlarına inandırarak kendi isteklerini yaptırıyorlar."

Sophia, Nicholas'a döndü, yüzüne katıksız bir dehşetin izleri kazınmıştı. Sırf bunu görmek bile Nicholas'ın kanını beynine sıçrattı. Sophia, öylesi bir ifadeyi taşıyamayacak kadar korkusuz olduğu için Nicholas bu görüntünün sonsuza dek hafızasına kazındığından emindi. Elleriyle bacak kaslarını çekiştiriyordu, onlara zorla hislerini geri kazandırmaya çalışıyor gibiydi.

"Artık geri dönecek hâlin kalmadı, öyle değil mi?" Remus alaycı bir şekilde kıza gülümsedi. "Bana erişmeniz mümkün değil; ayrıca bu dünyada o kadar az önem taşıyorsunuz ki az sonra gerçekleşecek ölümünüzden dolayı zaman çizgisinde bir değişiklik bile olmadı."

*Demirağacı.
**Tropikal bölgelerde yetişen bir ağaç türü, Jakaranda.
***Ihlamur ağacı.
****Baldıran otu.

Nicholas bir şimşek gibi adamın üzerine atılarak onu ocağın üzerine bastırdı; adam ocağa o kadar yaklaşmıştı ki tuniği ateş aldı ve yanmış kıl kokusu havayı keskin bir şekilde doldurdu. Remus'un gülümsemesi soldu, gözleri büyüdü.

"Sen içmedin..."

"Evet bayım," dedi Nicholas alayla gülümseyerek. "ben o pis karışımından içmedim."

Remus bıçağını vahşice savurunca Nicholas'ın kılıç tutan elinin üzerine değdi ve genç adamın çenesine çarptı. Nicholas, bu defa adamı sertçe duvara vurunca adamın hem nefesi kesildi hem de elindeki bıçağı düştü. Bıçak tangırdayarak yere düşünce Nicholas ayağıyla iterek onu ocağa attı.

Adamın suratı dalga geçercesine buruştu; Nicholas'a, kendisini alevlerin içine atması için meydan okuyor gibiydi. Nicholas, elini adamın tuniğinin ön kısmına dolayıp onu tehdit edercesine salladı. "Panzehri var mı? Söyle, lanet olasıca!"

Nicholas'ın asıl hiddeti Remus Jacaranda'ya bile değildi; sinyalleri ve ipuçlarını gözden kaçırdığı için kendini tokatlamak istiyordu. Adamın onları atlatmaya çalıştığını fark ettiğinde bile bunun ardından herhangi bir sebep aramamıştı.

"Çok geçmeden anlarsın," dedi Remus; bakışları, yerde iki büklüm kıvranarak ayağa kalkmaya çalışan Sophia'ya kaydı. "Buraya gelerek ahmaklık ettiniz–"

Nicholas, kılıcının kabzasıyla adamın şakağına vurunca Resmus anında kendinden geçti. Nicholas onu güçlükle çekerek alevlerden uzaklaştırdı ve savunmasız bir şekilde yere düşmesine izin verdi.

Ironwood'un sana merhamet edeceğini bir an bile düşündüysen, diye geçirdi içinden Nicholas, *asıl ahmak olan sensin.*

"Nic– Cart–"

Nicholas hızla Sophia'ya dönüp onun yanında diz çöktü. Kız ellerini uzatınca Nicholas ellerini tutup onu rahatlatma umuduyla sıktı. Socrates'i öldürmesi dışında baldıran otuyla ilgili ne biliyordu? "Panzehir gibi bir şey biliyor musun?"

Sophia'nın yüzü acı ve panikle çarpılmış olmasına rağmen ona şaşkınlık dolu bir bakış atmayı başarmıştı.

Lanet olsun. Ona nasıl yardım edileceğini kim bilebilirdi? Kartaca'da kalamazlardı; oranın dilini konuşmuyorlar, nasıl başka bir hekim bulacaklarını bilmiyorlardı. Üstelik takip edilmeleri de çok kolay olurdu.

Açık sabah göğünde bir gümbürtü koptu; Nicholas ateşin çatırtılarını bastıran, limanda demiri dövüp duran Romalıların seslerine rakip olan bu patırtıyla irkildi. Diğer geçit.

Vakit yok, diye düşündü, *vakit yok–*

Yere eğilip eşyalarını kucaklayarak Sophia'nın çantasına tıktı sonra da çantayı omuzuna geçirdi. Arkasına dönünce kızın surat ifadesini toparlamaya çalıştığını ancak bunda başarısız olduğunu gördü.

"Affedersin," dedikten sonra onu kucağına almak için eğildi. Kız itiraz edercesine elini kaldırıp Nicholas'ın suratına vurdu. "Buradan tek başına çıkıp gitmenin hâlâ seçenekler arasında olduğunun farkında değildim ama gururun sayesinde kanatlanıp uçacağını düşünüyorsan lütfen buyur..."

Sophia hareketsiz kaldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Nicholas dengesini sağlamaya çalışarak doğruldu, tansiyonu düşünce gözleri karardı. Kızı kapıya doğru taşımadan önce bitkin bedeninin kendine gelmesini bekleyerek çok kıy-

metli birkaç saniyesini harcadı. Sophia'nın teni, uzun süre suyun dışında kalmış bir balık gibi solgundu ve titreyen elleri de...

İlaç. Elbette ki her zehrin bir panzehri vardı, öyle değil mi? Fitzhugh Jacaranda gerçekten bir şifacıysa buralarda bir şeyler olmalıydı, öyle değil mi? Değil mi?

Nicholas kızı çalışma tezgâhına taşıyıp kısa bir süreliğine yere bıraktı; böylece adamın çantasını alıp ağzını sıkıca kapadı. İki büyük adımda kapıya vardığında küçük, ahşap kutuyu gördüğü yere doğru eğildi. Oflayarak mızıkayı kutusundan çıkarıp Sophia'nın çantasına attı. Geçit, tüm varoluşun duyabileceği denli büyük bir gürültüyle böğürürken ona ihtiyaçları olmayacaktı ama gelecekte başka bir mızıkaya bu kadar kolay rastlayacaklarından şüpheliydi.

Sophia'yı kollarından omuzuna geçirerek kapıyı tekmeyle açtı. Kız itiraz edercesine zayıf bir şekilde ona vurdu.

"Koşmak daha kolay olacak..." derken kelimeler boğazında kaldı. Binanın ikinci katında durduğu yerden aşağıdaki avlu duvarının ötesindeki sokağı görebiliyordu.

Dört suret, üşüşmüş kalabalığı omuzlarıyla yararak hızla ilerliyordu; kadın ve çocuklardan bir selin ortasından dört adam. Önde diğerlerine yolu gösteren adamın üzerinde rengi solmuş, mavi bir tunik vardı; kafasını çevreleyen, samanı andıran sarı saçlara sahip bu adam diğerlerinden fark edilir biçimde daha yaşlıydı. Arkasından koşturan adamlar tarafından ezilme tehlikesi altındaymış gibi görünüyordu. Adamların tunikleri, togaların kötü bir taklidiydi; yakındaki bir yataktan alelacele çekilip alınmış çarşaflar gibi görünüyordu. Daha da kötüsü saçları hâlâ on dokuzuncu ya da yirminci yüzyılın

modellerinde olduğu gibi ortadan ayrılarak düzleştirilmişti. Birinin dudağının üzerinde de sümüklü böceğe benzeyen, düzgünce kırpılmış koyu renk bir bıyık bile vardı.

Büyük Hâkim'in zaman çizgisini karıştırmaktan kaçınmak için aşırı derecede temkinli ve ihtiyatlı davranmakla her zaman övünen Ironwoodların bu kadar plansız davranmaları şaşırtıcıydı.

Nicholas, daha önce de olduğu gibi Ironwood'un onun başına ne fiyat biçtiğini merak etti. Çoğu yolcu, ucunda iyi bir meblağ olmadıkça İhtiyar'ın gazabını çekmekten korkar ya da on yıllar süren eğitimlerini ve şartlandırmalarını öylece bir kenara bırakmazdı. Bunu düşününce Nicholas'ın içinde yersiz bir gurur dalgası yükseldi.

"Hemen yukarısı," dediğini işitti ön taraftaki yaşlı bir adamın. Fitzhugh muydu acaba?

"Söylediklerin doğru çıksa iyi olur ihtiyar..." diye homurdandı arkasındaki yolcu. Elbette ki Miles Ironwood'du bu. Adamı son gördüğünde Ironwood, Miles'ı Julian'ın ölümünden dolayı Nicholas'ı iyice pataklaması için görevlendirmişti. Bu ne kadar da harika bir kavuşma olacaktı.

Vakit yok.

"Kim..." diye sordu Sophia.

"Miles Ironwood," dedi.

"Her... zaman... onu... bıçaklamak istemişimdir."

"İşte sana fırsat," dedi Nicholas. "Bunu izleme zevkini bana tattırmadan öleyim deme."

Evde de şehirdekiyle aynı sorun vardı: Ironwoodlar avludan geldiklerinde Sophia ve Nicholas'ın çıkış yeri kalmayacaktı. Ama...

Nicholas üst kata çıkan basamaklara yöneldi. Omuzunda duran Sophia korkutucu derecede gevşemişti. "Sophia? Sophia!"

"Hey!" Sokaktan bir bağırtı yükselerek insan seslerinin gürültüsü içinde çınladı. "Carter!"

Eğri büğrü basamaklardan koşturarak çıkarken bacakları yandı; Sophia omuzunda zıplayıp duruyordu, Nicholas'ın tüm bedeni de ayakta kalabilmek için gösterdiği çabayla titriyordu. Üçüncü kat, dördüncü, beşinci; çatıya vardıklarında arkasından gelen gürültülü ayak sesleriyle Nicholas'ın bir anlığına dikkati dağılınca neredeyse kontrolünü yitiriyordu. Çatıda dönüp durarak atlamak için en yakındaki binaların çatılarına baktı.

Nefesleri kesik kesik ve hırıltılı olduğundan omuzuna saplanan okun fısıltısını duymamıştı bile; yalnızca acısını hissetti. Nicholas öne doğru sendeleyerek darbenin etkisiyle dengesini yitirdi.

"Carter, dur!" diye bağırdı adamlardan biri. "Her şeyi daha kötü edeceksin!"

Nasıl daha kötü edebilirdi ki? Bildiği kadarıyla bu adamlar onu tek bir şekilde Ironwood'a geri götüreceklerdi: Ölü olarak. Bunun olmasına izin vermeden önce hâlâ yapması gereken bir sürü şey vardı.

Hâlâ Etta'yı bulması gerekiyordu.

Nicholas, tüm gücüne sıkıca tutunarak çatının uzak ucuna ilerledi; tiz bir ıslık sesi duyduğunda mesafenin, Sophia'yı fırlatmak için fazla olup olmadığını düşünüyordu.

Islığın kaynağını bulması birkaç saniyesini aldı: Ufak tefek, koyu renk cübbeli bir suret, incelediği çatının hemen öte-

sinde çömelmiş, kendisine el sallıyordu. Bir an için onun Rose olması, onları bu pisliğe bulaştırdığı için kadını boğuverme hayallerini gerçekleştirebileceği umuduyla kalbi yerinden oynadı; gizemli suretin Li Min olması karşısında hayal kırıklığına uğramaması onu şaşırttı. Ironwood'un adamlarıyla, onları Kartaca'da bulabilecek kadar zeki olan bir hırsız arasında seçim yapması gerekiyorsa... eh, netice gayet açıktı.

"Çok affedersin," dedi Sophia'ya; genç kızı omuzundan indirirdi.

"... ne..."

Onu bir sepet gibi fırlattı, genç kız yere çarptığında endişeyle irkildi. Elini uzatıp dişlerini sıktı ve tuniğini ıslatan sıcaklığı boş vererek okun uzun kısmını kırdı. İki bina arasında sadece bir metrelik mesafe olduğundan Nicholas bunu sorunsuzca geçti. Li Min, onu karşılayarak Sophia'yı tekrar kucağına alması için diz çökerek ona yardım etti.

"Hanımefendi, kendi gizemli sebepleriniz için bize yardım etmeye mi yoksa paranızı çaldığı için onu öldürmeye mi geldiniz?" diye sordu Nicholas ciddi bir ifadeyle. "Çünkü ikincisi için hem zamanım yok hem de rakipleriniz yaklaşıyor."

Li Min, Sophia'nın kül rengi yüzünü inceledikten sonra kafasını kaldırdı. "Ne içti?"

"Baldıran otu." Bunu yüksek sesle söyleyince büyük tehlike elle tutulur, kanlı canlı bir hâl aldı.

"O hâlde çabuk," dedi Li Min. "fazla vaktimiz yok."

Başka seçeneği olmayan Nicholas kendini işe yaramaz biri gibi hissetmenin o çamurlu kıyılarına yaklaşırken öteki çatıya atlayan kızı takip etti.

"Eğil," dedi kız ona; bakışları Nicholas'ın arkasında bir

yerdeydi.

Nicholas daha yeni diz çökmüştü ki genç kız kapüşonlu cübbesinin derinliklerinden çıkardığı küçük bir bıçağı fırlatarak ilk adamı tam kalbinin ortasından vurdu. Adam devrilirken diğerlerinin de merdivenden aşağı yuvarlanmasına sebep oldu. Ayakta kalan diğer adamsa boğazına başka bir bıçağın saplandığını hissetti.

Nicholas tekrar Li Min'e dönünce genç kızın çoktan basamaklardan inerek binanın arkasına doğru ilerlediğini gördü.

"Bu taraftan, bu taraftan." diye seslendi. "Acele et!"

"Acele edecekmişim," diye homurdandı Nicholas; Sophia'yla birlikte trajik bir şekilde merdivenden yuvarlanmamak için dikkat ederek hızını artırdı.

Li Min, inanılmaz hızlıydı; eh, onun boyutunda biri için bu zor değildi. Yine de Nicholas kendisini onun arkasında yalpalayarak ilerleyen, incelikten yoksun bir yaratık gibi hissediyordu. Okun, kemiğine sürtündüğünü hissettiği sol kolunda his kaybı başlamıştı. Nicholas içinde öğürme isteği uyanmadan bu düşünceye odaklanamıyordu; bu yüzden gittikçe azalmakta olan dikkatini Sophia'yı sıkıca tutmaya verdi. İngilizce bağıran sesler hâlâ yakınlardaydı; gürültüler, kuşatma altındaki şehrin nahoş sakinliğini bölüyordu.

Nicholas tekrar sağlam zemine bastığı için minnettardı ama durup kararan görüşünün yerine gelmesini bekleyecek zamanı yoktu. Bakışlarıyla, dalgaların içine girip çıkan bir yunus gibi irkilmiş kalabalığın içinde ilerleyen Li Min'i takip etti. Biri –bir kadın– yanından geçerken endişeli bir şekilde elini Nicholas'ın omuzuna koydu ama genç adam bunu iterek yoluna devam etti; Byrsa'yı taçlandıran binalara doğru tepeyi

çıkarlarken midesi düğümlendi.

Li Min, en tepeye ulaşmadan hemen önce keskin bir dönüş yapıp sondaki iki evin arasına daldı ve karşısındaki bir kapıyı tekmeleyerek açtı. İşte orada, dar sokağa akan ışık huzmesinin hemen ötesinde, geçidin pırıltılı girişi duruyordu.

Geçidin sesi onları hissetmişçesine yükseldi. Nicholas gücünü yitirdiğini hissediyordu, ağzı toz ve kanın metalik tadıyla kaplanmıştı ama son bir kez gücünü toplayarak ileri atıldı ve geçip giden bir esinti gibi gözden yittiğini hissetti.

PETROGARD
1919

ON SEKİZ

Alice bir defasında Etta'ya, konser kemancısı olmak için dört şeyi her şeyin üstünde tutarak koruması gerektiğini söylemişti: Kalbini eleştiriden, zihnini körlenmekten, notaları basarken asla bocalamamak için ellerini, ürettiği sesin kalitesini her daim iyi değerlendirmek için de kulaklarını korumalıydı.

Ama o anda Etta, kafasına bıçaklar gibi saplanan o keskin, acı verici çınlama dışında hiçbir şey duyamıyordu. Dünyanın ağırlığı göğüs kafesine ve omuzlarına çökmüş, nefes alıp vermesini zorlaştırıyordu.

Zorla gözlerini açarak yoğun hava içine dolarken öğürdü.

Bir duman bulutu her şeyi maskeliyor, alevler, duvarda asılı ipek panellere doğru ulaşıp sıvayı yakıp kavururken bile rüyayı andıran bir pus oluşturuyordu. Masanın üzerindeki avize parçalanmıştı, altındaki enkaza cam parçaları yağıyordu. Masa ise... masa ve onun altındaki zemin içeri göçmüş, geride kocaman, kenarları sivri bir boşluk bırakmıştı. Etta ha-

vada uçuşan közlerin arasında diğerlerine bakınırken gözlerini kırpıştırınca canı yandı.

Gitmişlerdi: Çar, Winifred, Jenkins. Garson. Yoklardı; demek ki kurtarma ekipleri gelip onlara yardım etmiş....

Hayır.

Aniden anlamanın verdiği ürperti üzerine süzüldü, boğazında yükselen çığlığı boğdu.

Hayır.

Gitmemişlerdi. Patlamadan kaçmak için yeterli vakit olamazdı. Yani...

Boşluktan aşağı düşmüşler. Ya da... vücutları... patlama...

Etta tekrar öğürdü, göğsü nefes alamayacağı denli sıkışmıştı. Göğsündeki baskıcı ağırlığı atmaya ve ciğerlerine hava doldurmaya çalışırken hareket ettikçe yan tarafında her defasında daha derinlere saplanan bir sancı vardı. Arkasında bir el vardı, diğeriyse göğüs kafesindeydi; üzerinde ılık bir ağırlık vardı.

Henry.

"Henry..." Etta bu ismin ağzından döküldüğünü hissetti ancak kulaklarındaki çınlama yüzünden hiçbir şey duyamadı. "Henry! Henry!"

Henry kendini onun üzerine atmayı başarmış, Etta'yı tamamıyla kapamıştı. Etta'nın kalbi, göğüs kafesinde sekerek öyle şiddetle atmaya başlamıştı ki genç kız kalbinin patlayıvermesinden korktu.

Adamın yüzü diğer tarafa bakıyordu, korumak için bir koluyla kapamıştı. Ama kımıldamıyordu. *Kımıldamıyor.*

Etta, Henry'nin ağırlığı altında sıkışan elini çekerken hâlâ

iyileşmekte olan omuzu âdeta acıyla çığlık attı. Duyma yetisinin yardımı olmaksızın ve dalgalar gibi hâlâ etraflarında dönüp duran duman yüzünden Etta su altında hareket ediyormuş gibi hissediyordu; sanki yüzeyin ötesindeki yaşama dair çarpık görüntüleri izliyordu. Elini çevirip Henry'nin açıkta kalmış, yaralı sırtına değdirdi; patlamadan yanmıştı. Etta adamın nabzını bulmak için boynuna dokunurken titremeye başladı.

Ölme, ölme, lütfen...

Adamın teni altındaki belirsiz mırıltıyı, kendi titremesinden ayırması biraz zamanını aldı ama işte oradaydı. Yaşıyordu, güç bela da olsa.

Elinden geldiğince özenli bir şekilde tüm kuvvetini kullanarak onu üzerinden kaldırdı ama sadece altından kayarak çıkabileceği kadar. Adamın, yanmış sırtı üzerine dönmemesi için dikkatli olmuştu. Yanmış deri ve saç kokusu yüzünden yine midesi ağzına geldi. Kafasını çevirip Winifred'den kalanları gördüğünde kusmamak için yumruğunu ağzına bastırmak zorunda kalmıştı. *Aman Tanrım, aman Tanrım...*

Iron... Jenkins, Iron diye bağırmış, suikastçının tam adını söyleyememişti. Ironwood. Garson suikastçı da Etta'nın çıkaramadığı bir kelime söylemişti ama genç kız, zaman çizgisinin tekrar değiştiği anı fark etmişti.

Henry haklıydı; Cyrus Ironwood, zaman çizgisini kendi formuna çevirmek için ajanlar göndermişti... ama büyüdüğü zaman çizgisinde olan şey bu değildi. Bu da Ironwood'un zaman çizgisi olamazdı. Yani o zaman bu... yeni bir zaman çizgisi miydi?

İçindeki öfkeyle tüm ruhu alev almış gibiydi.

Altındaki zemin hâlâ parçalanıyordu; bir kısmının daha çöktüğünü hissedince her iki ayakkabısının da patlama sırasında kaybolduğunu fark etti. Etta içinde bir panik dalgasının yükseldiğini hissetti; salonu incelerken tüm mantıklı düşüncelerinin yok olup gideceği tehlikesini kavradı. Salonun canlı, göz alıcı renkleri ve parıltılı altınlarının yerini cam kırıkları, etrafa sıçramış kanlar ve küller almıştı.

Hayattaydı. Hayatta kalmalıydı. Sadece nefes almalı... buradan çıkmalıydı...

Çınlama o kadar keskindi ki başka bir şey düşünemiyordu. Güçlükle dengede durabilen bacakları üzerinde durarak eğildi ve kollarını Henry'nin kollarının altından geçirip göğsünde birleştirdi. Adamın sırtındaki yaralardan Etta'nın elbisesine kan sızıyordu ve sadece dokunması bile adamın inlemesine yetiyordu; Etta adamın bedenindeki titreşimi hissediyordu.

Zemindeki boşluktan aşağıda dumanı tüten salon görülebiliyordu. Metal ve ahşap parçaları, şarapnel gibi uçarak çoraplarını kesmiş, topukları ve ayak bileklerini yaralamıştı. Etta, Henry'nin zeminde çaresizce sürtünen uzun bacaklarını görünce yüzünü acıyla buruşturdu. Onu, ancak sert ve kısa çekişlerle hareket ettirebiliyordu; daha şimdiden kendinden geçecekmiş gibi hissettiği sırada dumanların arasında bir kapı belirdi. Kapı açıktı, yakınlardaki tekerlekli bir yiyecek tepsisi ters çevrilmişti.

Duman koridora sızmıştı bile ama Etta ilk gerçek nefesini orada, Henry'yi dikkatli bir şekilde lüks halının üzerine bırakırken aldığını fark etti. Yine diz çöküp yaşam belirtisi görmek için adamın yüzüne baktı. Henry bir sebeple alnını kırıştırmıştı; sağ şakağında bir yumru belirmişti ve çenesinden aşağı kan sızmaya devam ediyordu.

Hemen ayağa kalkıp geldikleri yoldan geri koşmaya başlamalıydı ama Etta oraya kök salmış gibi hissediyordu; bedeninin bazı kısımları silikleşiyormuş gibi geldiğinden kımıldayamıyordu.

Onu daha yeni bulmuştu, şimdiyse...

Etta davetsiz bir hıçkırığı bastırdı, düşünebildiği müddetçe kendi üzerindeki o azıcık kontrolü bırakmaya niyeti yoktu.

Dikenlerle kalmanın nasıl olacağını düşündü. Zihninde arka arkaya sahneler belirdi, düşünceleri olasılıklar arasında vals yapıyor gibiydi. Kendisini kullanmayan, gelecekteki bir görev için kullanmanın dışında onunla ilgilenen bir babanın yanında olmak. Kendi türü üzerindeki hâkimiyeti anılara karışana dek Ironwood'a saldırmak. Nicholas'ı bulup onu hak ettiği biçimde takdir eden ve ona saygı duyan bir grubun arasına getirmek. Zamanın bütününü, o güzelim dünyasının sunabileceği her şeyi görmek...

"Etta."

Patlama yüzünden kulaklarında oluşan sağır edici uğultu sebebiyle Etta gerçekten annesinin sesini duyup duymadığında asla emin olamayacaktı; belki de Rose'un insanı uyuşturan varlığını gördüğü an bunu duyduğunu hayal etmişti. Yavaşça döndü, biraz sonra annesi dumanların içinde belirdi.

Annesi, Ironwood tarafından kaçırıldığında, adamın aldatmacalar ağına takıldığında Etta annesini görmek, gerçekte neler olduğunu açıklamasını istemek için her şeyi yapabilirdi. Ama artık biliyordu ve bu ona sadece kayıplar ve en yıkıcı ihanetler vasıtasıyla gelmişti. Şimdi Rose'a onun gerçekte kim olduğunu bilerek baktığında, Rose'un dışarıya gösterdiği o hesaplı soğuk yüzeyin hemen altındaki sarsıntıyı nasıl da

gözden kaçırabildiğini merak etti.

Burada olmasının bir sebebi olmalıydı. Rose'un her zaman bir sebebi olurdu.

"Bunu sen mi yaptın?" dedi buyurgan bir tonda; kendini duyabilmek için bağırmak zorunda kalmıştı.

Annesi, uzun çizmelerin içine soktuğu bir erkek pantolonu ve bol bir beyaz gömlek giymişti. Uzun, sarı saçları geriye atılarak örülmüştü, sol gözü ve sağ yanağı morarmıştı. Etta bunu görünce istemsiz bir şekilde kalbi sızladı, hemen ardındansa öfkesinin kendisini katılaştırmasına izin verdi. Kadın, Etta'nın sorusunu duyunca irkildi.

Aynen öyle, diye düşündü Etta, *neler yapabileceğini biliyorum. Ne istediğini de.*

Rose, bakışlarını Etta'nın yüzünden Henry'ye indirdi ve onu şimdi görüyormuşçasına geriye doğru bir adım attı. Diz çökecekmiş gibi biraz yaklaştığında Etta kendini kaybetti: "Ona dokunma!"

"Pekâlâ, pekâlâ tatlım." Etta elini uzatarak yüksek sesle konuşurken yüzü gergindi. Diğer elini de belinin yanındaki silaha götürdü. "Hemen benimle gelmelisin."

Yüce Tanrı, Etta tam da bu an için nasıl da dua etmişti; annesinin hayatta olduğuna ve kendisini almaya geleceğine dair bir işareti nasıl da umutsuzca beklemişti.

Beni istediğine dair bir işaret.

"Henrietta," dedi Rose, yakıcı bir sesle. "Şu anda neyin geliyor olduğunu, yıllardır beni neyin kovaladığını bilmiyorsun! Kaçırıldığın andan beri haftalardır onları senden uzak tuttum ama Gölgeler..."

Gölgeler. Etta'nın dudakları tiksintiyle büzüştü. Henry'nin

hatalı olabileceğine, yanlış bir sonuç çıkardıklarına dair o son küçük umut da tuz buz oldu.

Ellerinin altında Henry'nin hareket ettiğini hisseden Etta, onu kendinde tutmak istercesine yakasını kavradı. Rose'un buna ne kadar az tahammülü olduğunu bildiği için küçükken gözyaşlarını annesinden hep saklamıştı ama şimdi... Henry'nin gözleri açıldığında bu umurunda bile değildi. Henry bakışlarını Etta'dan Rose'a kaydırdı.

Annesinin elleri gevşeyerek yana düştü. Her ikisi de kımıldamadı ama Etta kalp atışlarının göğüs kafesinde, gittikçe daha kuvvetli bir şekilde çarpmaya başladığını hissetti. Babasını duymak için eğildi. "İşimi... bitirmeye mi geldin, Rosie?"

Annesinin yüzü taş kesmişti. Gözünü bile kırpmadan duruyordu, sesi bile buz gibiydi.

"Hiç anlamadın. Bana asla inanmadın..."

"Anladım... ben..." dedi hırıltıyla. "Ama Rosie... ya Alice? Neden... o neden ölmek zorundaydı?"

Alice.

"Etta, o seni koruyacak... hadi git onunla..." Genç kızın kendisine bakmasını sağlamak için elini sıkıca tuttu.

Alice.

Rose'un yüzü karşısında belirdi, hâlâ yüksek sesle, aceleyle konuşuyordu: "Giderken açıklayabilirim ama..."

Alice.

Etta, annesinden uzaklaşmak için geri çekildi.

Kaçırılmış, kafası karışmış, vurulmuş, neredeyse duyma yetisini yitirmişti ve bunların hepsi Rose içindi. Etta'nın o güne dek yaptığı her şey ondan bir tebessüm alabilmek, azı-

cık bir saygı görebilmek içindi. Annesi için defalarca bahaneler uydurmuştu ancak artık bunlar bile giderek yok olmuştu.

Etta döndü, dirseklerini kavrayıp iki büklüm olmak, yok oluvermek istedi.

Alice'i öldürdü.

Etta'nın, Sophia'yla birlikte geçitten gidişini izlemiş miydi? O raundu kazandığını bilerek gülümsemiş miydi? Rose'un tek yapması gereken sadece bir kereliğine genç kıza inanmış gibi davranmak olmuştu; Etta da geleceğini bunun şekillendirmesine izin vermişti.

Ölsün diye Alice'i terk etmişti.

Gözleri, hiç susmayan bir utanç ve aşağılanma hissiyle yanıyordu. Kendiyle o kadar gurur duymuş, o kadar küstahça davranmış ve bu gizli dünyadaki herkese Rose'un kızının da en az o kadın kadar güçlü, sert ve kurnaz olduğunu göstermeye öylesine can atmıştı ki. Ama o Rose'un kızı değil oyuncağıydı. Yıllarını onun sevgisini, övgüsünü, bir parçacık takdirini kazanmak için savaşarak harcamıştı...

"Sen..." dedi boğulurcasına. Bir elini gözlerine bastırınca sıcacık dolgun yaşların parmaklarından aktığını hissetti. *Bak ona,* diye emretti kendi kendine Etta. *Bak ve onun kim olduğunu gör. O hep buydu işte.* "Sendin..."

Rose, onunla göz göze geldi. Bakışları cüretkârdı.

Hiçbir şeyi inkâr etmiyordu.

Şimdiyse karşısında beliren Alice'in yüzüydü: Çok gurur duyduğu forması içindeki çilli, genç kız; Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesinde, Etta ilk gamını öğrendiğinde Etta'ya gülümserken; Etta'nın sahne alışını seyircilerin arasında en ön sıradan izlerken allak bullak oluşu. *Etta'nın hayatıydı o.*

Bir yabancı tarafından yetiştirildim. Bu sözler zihninde kükredi; diken gibi batıyor, ateş gibi kavuruyordu. *Onun için yapabileceklerim dışında Rose için asla bir anlam ifade etmedim.*

Belki de annesinin ona, gizli dünyalarından bahsetmemesinin sebebi buydu: Etta'nın yufka yüreğinin, Dikenlere kayacağını biliyordu; Rose da bu fantezisini gerçekleştirmeye dair en iyi umudunu kaybetmiş olurdu.

Buraya kadar.

Onu yetiştiren, ona sevgisini, ilgisini, dikkatini, her şeyini veren Alice onun gerçek annesi olmuştu; bu kadınsa onu Etta'dan alan kadındı. *Onu öldüren kadın.*

Yere vuran ayak seslerini duyunca doğruldu ve kafasını kaldırınca koridorda hızla koşturan siyah pelerinli, ellerinde uzun, kavisli hançerler bulunan iki figür gördü. Rose hızla döndü, okkalı bir küfür savurdu ve hiç tereddüt etmeden silahını kaldırıp ateş etti. Sağdaki saldırgan ondan kaçınmak için mermer masaya doğru atıldı ama Rose tekrar ateş etti ve bu defa ıskalamadı. Nişancılığı, her zamanki gibi mükemmeldi.

Ta ki kurşunları bitene dek. Öteki saldırgana da ateş etti ancak silah sadece klik etti, haznesi boştu.

Henry hâlâ ayağa kalkmak için gücünü toplamaya çalışarak olan biteni izliyordu, bakışları âdeta sabitlenmişti. Dudakları kımıldadı, bir şey söylüyordu ama Etta kendi şiddetli kalp atışının ve patlamanın uğultusu dışında hiçbir şey duyamıyordu.

Rose, silahı bir yana atıp saldırganın üzerine atılarak onu yere indirdi. Rose ayağa kalktığında adam da sıçradı ve bıçağını onun çenesinin altına saplarcasına savurdu.

Etta dikkatini koridorda koşturan askerlere, onların ardın-

da aceleyle ilerleyen uşaklara çevirdi. Askerler yemek odasına ulaştıklarında Rose, saldırgan ileriye atılınca Etta'nın yanından geçerek onu kenara itmişti.

Duvara çarpmanın etkisi Etta'nın içindeki yas duygularını yok ederek geride sadece katıksız, ilkel bir nefret bıraktı. Şimdilik ayakta kalmasını sağlamak için sadece öfkesi yeterli olurdu.

"Etta..." oturmaya çalışan Henry nefes alırken boğulur gibi oluyordu. Dört asker etrafını sarıp onu kaldırırken Etta kulaklarındaki çınlama yüzünden onu güçlükle duyabiliyordu. Askerlerden biri de genç kızı tutmaya çalıştı ancak Etta tekrar tekrar ondan kurtularak uzaklaştı. "Dinle... dinle beni!"

Bunun son bulması gerekiyordu. Bunu başlatan annesiyse bunu düzeltme sorumluluğunu alması gereken de yaşayan tek Linden olan Etta olmalıydı. Kalan tüm şüpheleri de artık uçup gitmişti. Orijinal zaman çizgisi yeniden onarılmalıydı. Her şeyi, hatta belki de ölenleri kurtarabilmesinin tek yolu buydu.

Bu seçenek ona sunulmuştu. Bunun ağırlığı korkutucu olabilirdi ama Etta dayanılmaz soruları ve belirsizliği üzerinden atınca tam tersine kendini özgürleşmiş hissetti.

Henry'ye bakıp söz verdi. "Bu işi bitireceğim."

"Hayır... hayır!"

Kendini Henry'den ve askerlerden kopardı, geniş koridora doğru hızla atıldı; halının üzerindeki kanlı ayak izleri orada olduğuna dair tek kanıt olana dek koştu.

Aşağıya uzanıp elbisesinin yırtık ucunu kavradı ve rahat hareket edebilmek için daha da yırttı. Bir sonraki köşeden sola doğru keskin bir dönüş yaptı. Kulakları kendisini korku-

tan bir biçimde patlarcasına uğuldadı ama çınlama azalmaya başlamıştı.

Aniden kayarak durunca şark halısı ayaklarının altında büzüştü. Onlarca, belki de yüzlerce insan dar koridorda tezahüratlar yaparak ve sürekli Rusça "Ochistite dvorets!" diye bağırarak ona doğru koşturuyordu. En öndeki adamın bir elinde kan kırmızısı bir bayrak, diğerinde de bir silah vardı. Arkasındaysa bir sürü değişik türde silah ve alet havada sallanıyordu.

Sarayı ele geçirip boşaltıyorlar. Etta sendeleyerek güçlükle nefes aldı. Ironwood'un planı basit bir suikastın ötesindeydi. Adamlarının bunca zamandır burada olup halkın içine huzursuzluk tohumları ekmelerine, devrimcilerin işlerini kolaylaştırıp onları şiddete yöneltmelerine şaşmamak gerekti. Henry'nin de diğer Dikenlerle birlikte buraya geleceğini biliyor muydu? Adamlarına onun gelmesini beklemeleri emrini mi vermişti?

Arkasına dönerek geldiği yoldan geri koşturdu ama bu defa sağa dönmek yerine sola döndü. Etta son bir kez omuzundan geriye bakmaktan alıkoyamadı kendini. Ama kalın duman tabakası yüzünden hiçbir şey göremedi.

Bir el uzanarak kolunu yakaladı. Etta dengesini yitiririp bir kapıdan içeri çekilirken boğazından bir haykırış koptuğunu hissetti. Kendisini tutan her kimse ona vurarak tekmeler savurdu. Kapı çarpılarak kapandı, Etta da kapıya çarpıldı; nefesi kesilince görüşü karardı.

"... ta, neler oluyor? Etta!"

Onu yerine sabitleyen ellerden uzaklaşarak gözlerini ovuşturdu.

"Ne... o... ben..." Nabzı kulaklarında attığından kelimeler bölük pörçüktü. Etta kafasını kaldırınca Julian'ın endişeli yüzünü gördü; genç adamın, Etta'nın yanağına götürdüğü parmakları kan kırmızı olmuştu.

"Patlama!" Etta kendi sesini duyabilmek için bağırmak zorunda kalmıştı. Julian yüzünü ekşiterek başıyla onayladı.

"Onu anladım."

Etta ondan uzaklaşarak yine kapıya yöneldi. "Saldırganlar!"

Julian, başkaldırı ya da başkaldırma benzeri bir laf etti.

"Kaç," dedi genç kız ona.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Julian sonunda onun anlayabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Sarayı arayıp usturlabı bulmaya..."

"Burada değil!" Julian, genç kızı omuzlarından kavrayıp kendine çevirdi. "Adamın cesedini buldular. Kanlı bir gardırobun içine tıkmışlar, görünürde usturlap yokmuş. Babana yemekten sonra söyleyeceklerdi..."

Etta, bir bıçak alıp kendi karnının derinliklerine saplasa canı bu kadar yanmazdı. İhtiyar, düşmanını öldürmüş, en çok istediği şeyi almıştı. Etta'nın zihnindeki vahşi düşünceler silinerek yerini sadece gerçeklere bıraktı: *Usturlap Ironwood'da. Ironwood'u bulmalıyım. Bu işi bitirmeliyim.*

Julian başka bir şey demek için ağzını açtı ama Etta parmağını dudaklarına bastırıp kapıyı araladı, dışarıya bir göz attı. Koridordan uğultulu bir kükreme geliyordu ama genç kız tek kelimesini bile anlamıyordu. Saraya akın eden kadınların ve erkeklerin yemek salonuna yönelmeleriyle memnun olan Etta, Julian'ı kolundan yakalayıp dışarıya çekti.

Etta daha koşmaya bile başlamamıştı ki Julian'ın topuklarını yere bastırarak direndiğini hissetti. Etta ona şaşkın bir bakış attı ama bunun karşılığında gerçek bir korkuyla karşılaşınca çok şaşırdı. Julian olan bitenler yüzünden afallamış görünüyordu; en azından kalabalığın içindeki bir adam onlara doğru dönüp bağırarak bir şeyler söyleyene, bunun üzerine diğerleri de onlara doğru dönene dek öylece kalakalmıştı. Ardından hayatta kalma içgüdüsü devreye girdi ve bir anda koşarak genç kızı peşinden sürükleyen Julian oldu.

Etta, delikanlının nereye gittiğini bilip bilmemesinin önemli olduğundan emin değildi. Saray, sayısız koridoru, odası ve dolabıyla herhangi bir günde bile rahatça saklanılabilecek büyüklükteydi. Ama plan böyle görünmüyordu. Etta tekrar arkasına bakınca bir adamın silahını doğrulttuğunu gördü. Altın bir melek heykelinin yüzüne çarpan kurşun, meleğin kafasını parçalara ayırdı.

"Yüce İsa!" diye haykırdı Julian.

İnsan, bu sarayda biri yardım etmeksizin yolunu nasıl bulabilirdi ki? Etta yüzüne düşen saç tutamını geri üflerken seçeneklerini değerlendirdi. Dışarı çıkabilecekleri herhangi bir yer bulmalılardı: Bir kapı, parçalanmış bir pencere, kanalizasyon borusu olması hiç fark etmezdi. Yeter ki bu haydutlardan kaçıp kurtulabilsinler. Sanki koruyabilirmiş gibi koluyla kafasını kapatan ve bilinçsizce koşturan Julian'ın da bu pek umurunda görünmüyordu.

Saraya açılan geniş arterlere benzeyen geçitler vardı ama buralar askerlerle, kaçmaya çalışan personelle ve dışarıdan fırtına gibi içeri dalan sivil kıyafetli insanlarla doluydu. O anda Etta'nın adımlarını sadece sessizlik yönlendiriyordu; kulaklarındaki zonklama ve uğuldamanın ardındaki sessizli-

ği arayarak, sarayda hâlâ durağan olan, varaklı damarlarında asit gibi akan hiddetin içinde kaybolmayan bir yer bulmaya çalışıyordu.

Devrim. Bu kelimeyi zihninde evirip çevirdi, kapsadığı tüm yıkım, felaket ve vaatlerle birlikte. Farklı bir yılda, farklı bir biçimde olsa da yine de devrimdi işte ama bu defa Ironwoodların teşvikiyle ortaya çıkmıştı.

Etta onları bir sonraki köşeden döndürdü ve hemen ardından çenesine ve bacağına da bir darbe yediğini hissetti. Nefesi bir hırıltıyla kesildi, sonunda tekrar nefes almayı başardığında sersemlemiş bir şekilde yerdeydi; havada çamaşır ve nişasta kokusu vardı. Tam önlerinde yerde, genç bir kız, bir hizmetçi yatıyordu; genç kızın üniformasının eteği yırtılmıştı ve Etta'ya çarptığı kısmı hafifçe dağılmıştı.

Julian, ayakta kalmayı başarmıştı ve akıcı olmayan bir Rusçayla hizmetçiye bir şeyler söyledi. Kız koridorun sonundaki bir kapıyı işaret ederken tüm kolu titriyordu.

Hizmetçi bu kaçma fırsatını değerlendirerek küçük valizini aldı ve tam tersi istikamete doğru koridorda koştururken sarı renkli saç örgüsü arkasında dalgalanıyordu. Etta'nın net bir şekilde seçebildiği bu son görüntünün ardından koridordaki elektrik ampulleri önce parladı, sonra da tıslayarak tamamen söndüler; böylece Etta'nın Manhattan'da yaşadığı dairenin tamamından daha büyük olan bir koridoru şamdanlardaki birkaç tanecik mum aydınlatır olmuştu.

"Ne büyük şansızlık. Kız bu taraftan gitmemiz gerektiğini söyledi," dedi Julian başparmağıyla ileriyi, küçük koridorun son bulduğu yerdeki, Etta'nın daha önce gördüğü ne idiği belirsiz bir kapıyı işaret ederek.

Tekrar koşmaya başladıklarında, "Rusça biliyor musun?" diye sordu Etta.

"Eh işte, biraz. Buranın ya hizmetkârlar bölmesi ya da devrimcilerin merkezi olduğunu söyledi; yani sanırım bir sürprize hazırlıklı olmalıyız, öyle değil mi?" Julian, üzerinden taşan heyecan dalgasıyla nefes nefese görünüyordu.

O sırada kapı hızla açıldı; aniden gelen ışık yüzünden gözleri bir anlığına kör olan Etta, kolunu gözlerine siper etti. Bir adam silüeti kapıda belirdi; elinde kutu şeklinde bir fener vardı. Ancak adam şaşkınlıkla iç çekip ışığı çekince Etta onun, dışarıda kendilerini karşılayanlardan biri olduğunu gördü; adamın üzerinde hâlâ sarayın süslü üniforması vardı. Işığı kendine doğru çevirince adamın parmağını dudaklarına bastırarak gelmeleri için elini salladığını gördüler.

Etta ve Julian birbirlerine baktı.

"Öldürülme..." diye söze başladı Julian.

"... ihtimalimiz nedir?" diyerek onun sözünü tamamladı Etta ve birlikte ilerlediler. "Asıl soru, kendini savunmak için yanında ne var?"

"Hmm... senin dışında mı? Başka bir şeye ihtiyacım var mı ki?" diye fısıldadı Julian. "Bizi canlı ele geçirmelerine izin vermezsin, değil mi ufaklık?"

Başka bir zaman olsa Etta buna gülebilirdi bile ama o anda bu gerçek üzerine yığıldı. Hayatta kalmalarında Julian'ın bir yere kadar katkısı olabilirdi. İş o raddeye varırsa dövüşmesi gereken kişi Etta olurdu. Ayrıca işler kötü giderse Julian'ın onu tek başına bırakıp kaçacağından hiç şüphesi yoktu.

Ama aynı zamanda ormandaki geçidi bulmalarına yardımcı olacak kişinin de Julian olduğunu biliyordu.

Elbette ki bir şey karşılığında, diye düşündü acı acı. Daha önce de olduğu gibi yanında Nicholas olsa bunun ne kadar kolaylaşacağını, kendini nasıl da güvende hissedeceğini düşününce kalbi sıkıştı. Her ikisi de nereye gideceklerini, geçitleri nerede bulacaklarını bilmese bile aralarında eşitlik vardı. Geçici bir süreliğine bile olsa kendini yine Ironwood olarak doğup büyümüş birinin ellerine bırakma düşüncesi midesini bulandırıyordu.

"Gelin, gelin, bu taraftan..." dedi adam yoğun aksanlı bir İngilizceyle. "Bu taraftan..."

Julian, Etta'dan çok önce yavaşladı; adamın yanına ilk ulaşan Etta oldu, parmaklarını yumruk yaparak karanlığın içinde adamın yüz ifadesini anlamaya çalıştı. Adam onu açık bir dehşet ifadesiyle inceledi. "Öldü mü?"

Etta bir an duraksadıktan sonra başıyla onayladı. Adam gözlerini kapadı, sakinleştirici bir nefes almak için yüzünü yukarı kaldırdı. Ardından tamamen doğrulup fenerin sapını Etta'nın eline tutuşturdu.

"Bu koridorun sonuna gidin," dedi duraksayarak. "Açık bırakılmış bir pencere var. Gidin hadi."

"Bir saniye..." diye söze başladı Julian ama adam her ikisini de iterek tersi istikamete yöneldi.

"Pekâlâ," dedi Julian bir anlık sessizlikten sonra. "İtiraf etmeliyim ki hâlâ Romanov tarzında üzerimize atılıp bizi yere serecek bir idam mangası çıkmasını bekliyorum."

"Hiç komik değil," dedi Etta sert bir sesle; koridorda ağır adımlarla ilerlemeye başlamıştı.

"Neşelen biraz Linden-Hemlock-Spencer," diye fısıldadı Julian arkasından; ona yetişmek için hafifçe koştu. İç koridor,

dışarıda kalan kaosu boğuklaştırıyordu ama sadece birazcık. Silah sesleri bitmek tükenmek bilmiyor, bir gök gürültüsüne dönüşüyordu. "Belki de kaos bitene kadar bir yere saklanıp beklememiz daha iyi olacak..."

"Biri bizi bulup işimizi bitirene kadar mı?" dedi Etta; açık pencereden kendilerine doğru gelen esintinin ilk belirtisini fark etmişti. *Henry'yi yakaladıkları gibi.* Ne zaman gözünü kırpsa göz kapaklarının ardında patlama yeniden gerçekleşiyor gibiydi; kör edici, sersemletici, onu içten içe yakıp kül eden bir patlamaydı bu.

Gerçekten onu terk mi ettim ben?

Şaşkınlıkla ağlamakta olduğunu fark etti.

Ölmesi için onu öylece orada mı bıraktım?

"Hadi ama küçük kız, o kadar da kötü değil," dedi Julian. "İyi olacağız. Göz açıp kapayana kadar bizi buradan kurtaracağım. Neva Nehri'nin hemen karşısında Kraliyet Sanat Akademisi var. Güneşe, sıcak havaya ve Gatling marka silahların olmadığı büyüleyici bir ortama ne dersin?"

ON DOKUZ

Pencereyi kar kaplamıştı; belli bir vakitte, karanlık gökten kar yağmaya başlamıştı. Bir kısmı, penceredeki küçük çatlaktan içeriye uçuşuyor, yeri kirletiyordu. Birkaç tane farklı ayak izi, bu sulu kardan geçerek pencereden çıkmıştı bile; belli ki diğerleri gitme fırsatını değerlendirmişti.

Etta dışarıda, uzaklardan yine aynı tezahüratın yapıldığını duydu: "Ochistite dvorets!"

Etta ellerini pencerenin altına sokup dışarı ittirebildiği kadar yukarı kaldırdı. Serinlik, incecik elbisesinin altına, ipek kombinezona ulaştı ama bu iyi türde bir soğuktu; zihnindeki sisi dağıtmış, düşüncelerini keskinleştirmişti.

"Önce sen," dedi Julian, genç kızın çıkması için ellerini birleştirerek. Etta onu görmezden gelip omuzuna saplanan acıya rağmen kendini yukarı çekti ve dışarıdaki sert taştan zemine çarpınca çıplak ayakları acıdı. Julian da hemen arkasından sert bir şekilde iniverdi.

Saray nehrin yakınındaydı, ondan sadece dar bir sokakla ve bir setle ayrılıyordu. Etrafta kimseyi göremiyordu ama Julian bir şey duydu. Delikanlı uzanıp Etta'nın elindeki feneri kapattı ve bir araba, havaya çamur ve sulu kar sıçratarak hızla yoldan geçerken Julian, Etta'yı yerinde tutmak için kolunu uzattı.

Tertemiz pantolonunun önüne çamur sıçrayan Julian, itiraz edercesine haykırdı.

Etta her ikisini de geçmek için bir yol var mı diye sokağı ve nehri inceledi. Uzaklarda bir köprü görünüyordu ama aralarında sokağın aşağısına doğru ilerleyen bir insan akını vardı. Etta'nın, bunların askerler mi yoksa St. Petersburg'un –Petrogard'ın– mutsuz halkı mı olduğunu görmek için orada kalıp beklemeye niyeti yoktu.

Julian hızla sokağın karşısındaki sete doğru atılıp duvarın üzerine çıktı. Aşağıya doğru bir şeyler bağırıyordu; Etta onun ne dediğini anlayamasa da dudaklarının kımıldadığını görebiliyordu. Duyusunun henüz tamamen geri gelmemiş olması, hâlâ aynı kulakları sağır edici uğultunun etkisinde olması içini korkuyla dolduruyordu.

Etta, aksayarak Julian'ın yanına gidip karanlığın içinde aşağıda ne olduğunu seçmeye çalıştı; görünüşe bakılırsa bu, küçük limana bağlanmış üç kayıktan birinde oturan ve dünya umurunda değilmişçesine sigara içen bir kayıkçıydı. Sigara dumanı, sağa sola kıvrılan, beyaz bir ışık demeti gibi onlara doğru geliyordu.

Etta'ya dönen Julian'ın yüzünde öfkeli bir ifade vardı. "Lanet sandalını kullanmak için yedi bin ruble istiyor. Öteki hizmetkârların karşı tarafa geçmek için ona bu kadar ödemeye

gönüllü olduklarını söyledi. Bende bu kadar yok, ya sende?"

Son bir saat içinde olan bitenlerin ardından Etta'ya tuhaf, doğal olmayan bir sakinlik çökmüştü. Bir anda gerçekleşen patlamalar bir sorundu. Azılı haydutlardan kaçmak da bir sorundu. Açgözlü kayıkçılar ise değildi.

"Feneri alabilir miyim?" diye sordu elini uzatarak.

Julian feneri tam uzatmıştı ki son anda geri çekti. "Ne planlıyorsun? Gözlerinde yine o çılgın bakış var..."

Etta feneri onun elinden çekip duvarın üzerinden atlayarak onu ahşap limana götüren tepeden indi.

"İngilizce?" diye seslendi.

Kayıkçı ayağa kalkıp kayıktan indi; suratında kötü niyetli bir sırıtış belirdi. Bakışları, Etta'nın elbisesinin yırtıldığı, tek omuzunun açık kaldığı yere kaydı. "Küçük hanım için azıcık İngilizce konuşurum."

Etta da bunun karşılığında adama gülümserken içinden öğürdü ve tatlı olmasını umut ettiği bir tonda "Evet, küçük hanım çok çaresiz. Bir kahraman gibi ona yardım edebilir misin?" dedi.

"Onunla flört mü ediyorsun?" diye seslendi Julian şaşkınlık içinde.

"Nereye?" diye sordu adam pis pis sırıtarak.

Etta nehrin diğer tarafına, bir başka imparatorluğa aitmiş gibi görünen binaya doğru baktı. Parmağıyla o tarafı işaret edince adam onun gösterdiği yöne doğru kafasını çevirdi ve...

Etta feneri adamın ensesine indirince kayıkçı sandala devrildi ve hiç kımıldamadı. Bayılmıştı ama hâlâ nefes alıyordu.

"Linden, Hemlock ya da işte her kimsen, vay canına!" diye

seslendi Julian yalpalayarak tepeden inerken.

Etta fenerin kırık parçalarını en yakındaki kayığa atıp adamın içine düştüğü kayığı çözüp Neva'nın buzlu suları arasında süzülmeye bıraktı. Özür dilemeyi düşündüyse de o anda bunu umursamadığına karar verdi.

Bir korsan ne özür diler ne de teşekkür ederdi. Bir korsan sadece alırdı. Hayatta kalmak ve yaşamındaki gerçek korsana ulaşabilmek için içindeki o yoğun hislerin bazılarını kapaması gerekiyorduysa bunu yapacaktı.

Nicholas'ın itiraz eden sesini kafasının içinde duydu: *Yasal bir korsan, rica ediyorum.* Kısacık bir an için ufacık, hüzünlü bir kahkahanın göğsüne dolmasına izin verdi.

Julian ona genç kızın bu gülüşüyle ilgili ne hissettiğini açıkça anlatan bir bakış attı.

"Spencer," dedi Etta ona. "Benim soyadım, Spencer."

Etta çabucak kayığa bindi, kayık genç kızın ağırlığıyla sağa sola sallandı. Julian'ın ağırlığıyla sallantı durulunca Etta da limana bağlı halatı rahatça çözebildi. Nehrin ağır akan sularında oluşmuş buz kütleleri arasında süzüldüler ve bir an için her ikisi de birbirine beklentili gözlerle baktı.

"Kürek çekerdim ama," dedi Etta ona, "Omuzum beni öldürüyor ve kolumu bile güçlükle kımıldatabiliyorum. O yüzden belki kaçışımıza sen katkıda bulunmak istersin?"

"Tabii," dedi delikanlı çabucak, genç kızla göz göze gelmekten kaçındı. "Sadece sen inatçılığınla kendin denemeye kalkarsın diye bekliyordum."

Julian kürekleri aldı, kayığın her iki yanına yerleştirdi sonra da suda kaldırıp indirerek sadece etrafa su sıçratmaya başladı. Etta ona bakakalmıştı; donuyordu, bitkindi ve sarsılmış-

tı, üstelik böyle bir zamanda bile dalga geçmeye kalktığı için onu boğmasına ramak kalmıştı. Ama delikanlı bunu yapmayı sürdürdü, kayığın neden istedikleri gibi dümdüz karşıya gitmek yerine ağır bir şekilde daireler çizdiğini anlayamamış bir şekilde kaşları çatılmıştı.

"Sen ciddi misin?" diye sordu Etta ona şaşkınlıkla. "Nasıl kürek çekileceğini bilmiyor musun?"

Julian genç kızın sözleri karşısında omuzları dikleşti. "Bilmeni isterim ki gerektiği durumlarda yardım etmek için Nick her zaman yanımdaydı."

Etta ellerini uzatırken dişlerini o kadar sıktı ki canı yandı. Julian ağır kürekleri ona vermeden önce bir an tereddüt etti. Omuzunun acıklı bir şekilde itiraz etmesine sebep olan bir hareketle Etta kayığı döndürdü, sırtını diğer kıyıya verdi ve ilk geniş çekişi gerçekleştirdi. Görünüşe bakılırsa Alice'le Central Park'taki Loeb Kayıkhanesi'ndeki sandal gezintileri sadece eğlence amaçlı değildi.

Julian rahatlamış bir şekilde iç geçirdi, üzerlerine yağan kara bakmak üzere arkasına yaslandı. Ne yaparsa yapsın her daim poz veriyor ve birinin kendisine iltifat etmesini bekliyor gibi görünüyordu.

"Elinden de her iş geliyor Linden-Hemlock-Spencer," dedi. "Bunun oldukça harika bir ekip çalışması olduğunu söylemeliyim."

"O kelimenin anlamını bildiğinden emin değilim," demeyi başardı Etta dişlerini sıkarak. Bu durumun iyi tarafını görmeye çalışıyordu –hayattaydı ve kürek çekmek katılaşan kaslarını en azından biraz olsun ısıtmıştı– ama içinde küreklerden birini alıp Julian'a çarparak delikanlıyı donmuş sulara yolla-

ma isteğinin yükseldiğini şimdiden hissedebiliyordu.

"Sen kas gücüsün bense beyinim, ufaklık," dedi ona. "Bunun için benim yardımıma ihtiyacın yok."

Etta, Julian'ın Dikenlere gitmesinin asıl sebebinin tek başına hayatta kalamayacağını bilecek kadar kendinin farkında olması olduğunu düşünmeye başlıyordu.

"Bana bir daha ufaklık dersen..." Bu sözleri bir hırıltı şeklinde söylediğini hissetti; sıçrayan sular ve acı verici çınlaması yüzünden bunu güçlükle duymuştu.

"Kulakların hâlâ sorun yaratıyor mu?" diye sordu. "Azıcık bile duyabiliyor olman iyiye işaret, tamamen iyileşebileceğini gösteriyor. Anladığım kadarıyla daha az gürültülü patlamalar bile insanların kulak zarlarını mahvediyormuş."

Etta homurdanarak endişesinden doğan tüm gücü kürek çekmeye verdi. Beethoven, büyük oranda sağırken beste yapabiliyor ve enstrüman çalabiliyordu. Ama o Beethoven değildi ve bir daha asla müzik dinleyemeyeceği düşüncesi göğüs kafesini bomboş hissetmesine sebep oldu.

Düşünmeyi kes, sadece kürek çek.

"Yemekte tam olarak ne oldu?" diye sordu Julian. "Annesinin kökenini masum bir şekilde sorguladığım bir diken muhafızı beni paylarken bir de baktık ki tüm saray yerinden oynamaya başladı."

Etta onun bakışlarından kaçınarak kucağına baktı. Ona söyleyebilirdi; gerçi Julian, Etta kendine geldiğinden beri kafasını kurcalayan sorunun yanıtını bilebilirmiş gibi görünmüyordu.

"Biz... tatlı kısmına geçmiştik ki garsonlardan biri Çar'a ikram etmek için bir şişe şarap getirdi. Bağırarak bir şeyler

söyledi ve şişeyi masaya çarptı. Sonrasında tek bildiğim yerde yattığım ve zeminin yarısının yok olduğuydu. Henry fena hâlde yaralanmıştı ve diğerleri de..."

Julian'ın kaşları havaya kalktı. "Şişenin içinde sıvı mı vardı?"

Etta kürek çekerken başıyla onayladı.

"Yılı düşünürsek içindeki muhtemelen nitrogliserindi. Çarpma etkisiyle patlar. Çok uçucudur. Büyükbaba bile onu kullanmayı sevmezdi." Yüz ifadesi düşünceli bir hâl aldı. "Ondan kurtulmayı nasıl oldu da başardın acaba?"

İyi bir soruydu. "Jenkins... yani diğer muhafız, şişenin üzerine atladı sanırım, yani tam masaya çarpmadan önce. Henry de..."

Onu orada ölüme terk ettim.

Onu terk ettim.

Etta elbisesinin yırtılmış koluyla alnındaki teri sildi. "Bunu yapan bir Ironwood'du. Jenkins de Henry de onu tanıdı. Ama patlayıcıyı atmadan önce bağırarak bir şey dedi..." Etta elinden geldiğince tekrar etmeye çalıştı.

"*Revolyutzia,* olabilir mi? Devrim demek," dedi Julian; sesi tuhaf biçimde alçaktı. "Suikast için devrimin bir parçasıymış gibi davranmak. Babalık şeytanın ta kendisi ama aynı zamanda çok zeki. Çarların suikasta kurban gitmeleri gibi talihsiz bir gelenek olduğu için kimse bunu sorgulamayacak."

Etta nefes alarak omuzuyla yüzündeki kanı silmeye çalıştı. Daracık kayıkta esnetmeye çalıştığı kaskatı dizleri sancıdı. "Yani büyükbabanın zaman çizgisine mi döndük?"

"Biliyorsam ne olayım ufaklık," dedi Julian; biraz ısınmaları için kollarını çabuk çabuk ovalıyordu. "Öğrenmeye de

niyetim yok. Senin de olmasın. Kaçmak için bir fırsat doğdu, onlar bunu çözene kadar benimle Bora Bora'ya gelebilirsin."

Etta karanlık sularda kürekleri çekmeye devam etti. "Bora Bora'ya falan gitmiyorum ben."

"Öyle mi? Bu kaçışın gerçek bir plan içerdiğinden haberim yoktu ama lütfen paylaş benimle."

"Eğer Dikenlerden Kadir ölü bulunduysa bu büyükbabanın usturlabı ele geçirdiği anlamına gelir. O zaman benim de onu bulmam gerekiyor," dedi Etta çocuğa anlatır gibi tane tane açıklayarak. Julian'ın dudakları, gülümsemesini saklamaya çalışıyormuş gibi büzüştü. "Bildiğim kadarıyla hâlâ 1776 yılı New York'unda. Buradan oraya nasıl giderim?"

"Hayır," dedi Julian ellerini havaya kaldırarak. "Hayır. Çünkü bu çok saçma. Benimle gelmelisin. Bu yükü sırtlaman gerekmiyor. Buna gerek yok, onun altında ezilirsin. Benimle Bora Bora'ya gel, bırak onlar da ne hâlleri varsa görsünler."

"Senin için kaçmak hep bu kadar kolay, değil mi?" dedi Etta kafasını iki yana sallayarak. "Bırak herkes büyükbabanın yaptıklarını düzeltmeye çalışırken hayatını tehlikeye atsın. Sen ailenin yaptıkları için hiç sorumluluk alma."

Julian ona acıyan bir bakış atınca Etta'nın tepesi attı. "İsa aşkına, aynı Nick gibi konuşuyorsun. Sorumluluk falan. Ahlak can sıkıcı bir şey ufaklık. Büyükbaba'yı da herhangi birinin durdurabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. İhtiyar bir sülfür dumanından doğmuş, kemikleri kireç taşından bir şeytandır."

"Her zaman bu kadar korkak olmasan," dedi Etta, "hayatınla neler yapabileceğini bir düşün."

Birkaç dakika boyunca sandallarına nazikçe çarpan kırık

buz parçalarının ve küreklerin sıçrattığı suların sesleri tek sohbetleri oldu.

Julian dramatik bir şekilde iç çekerek elini ceketine soktu ve küçük, deri bir defter çıkardı.

"Sanırım bu durumda kendimi ikinci sıraya koyup senin birinci sırayı almana izin vereceğim," dedi parmağıyla sayfalar arasında gezinirken. Bu onun, daha genç ya da yaşlı formuyla karşılaşmamak için nerede ve ne zaman bulunduğuna dair notlar içeren yolcu günlüğü olsa gerekti.

"İşte burada," dedi. "Bu yılda ve şehirde üç geçit var. Bizim gittiğimiz bizi M.S. 203 yılı İskenderiye'sine çıkaracak. Oradan Vatikan'a giden bir geçit var, oradan da 1939 yılı... New York'una bağlanabileceksin. Mulberry ve Grand'deki Little Italy'ye çıkacaksın."

Etta'nın, kürekleri tutan elleri gerildi. "Bunun bana ne yardımı olacak?"

"Whitehall Limanı'nın eskiden olduğu yere gitmen yeterli olacak. Orada 1776 yılı Boston'ına çıkan bir geçit var," dedi. "O yıla en doğrudan giden rota bu."

Boston'dan Manhattan'a bir yol bulabilirdi. Hiçbir şey bulamasa bile muhakkak ki geçidi izleyen Ironwood muhafızlarına teslim olurdu; böylece onu cezalandırmak için Ironwood'a götürürlerdi.

"Neden hâlâ herkes o lanet olasıca usturlabı konuşup duruyor?" diye söylendi Julian. "Her zaman yarardan çok zarar getirdi. Kimse yaşamda tatmin olamıyor, öyle değil mi? Bu noktada feda edecek başka neyi kaldı? Onun yüzünden bütün ailesini öldürdü."

"Bendeydi..." Etta sesindeki acıyı duyabiliyordu. "Ama Di-

kenler, yani kayıp diken onu aldı. Onu bulup başladığım işi bitirmek benim görevim."

"Neden? Zaman çizgisi zaten yine değişti ve bu noktadan sonra ancak daha kötü şeyler olacak."

Etta ona doğru eğildi. "Değiştiğine emin misin?"

"Hissetmedin mi?" Julian kafasını iki yana salladı. "Sanırım hissetmedin. Patlamanın etkisinden pek de farklı sayılmaz. Tüm dünya bir an için bulanıklaşır ve kulakları sağır edici bir ses duyulur. Kaçırman imkânsızdır. Bu yeni zaman çizgisi de kötü olmaya mahkûm."

"Usturlabı bulmak için bir sebep daha." dedi Etta dişlerini sıkarak. "Ve de orijinal hâline geri getirmek için onu yok etmek gerek."

Julian'ın yüzünde tuhaf bir ifade oluştu. "Babalığın zaman çizgisi gerçekten o kadar kötü mü? Orijinal zaman çizgisi sırasında ne sen buradaydın ne de ben. Birkaç şeyi de iyileştirmediğini kim söyleyebilir?"

Etta kafasını iki yana salladı. Müdahale etmedeki sıkıntı işte buydu: Neyin huzurlu veya iyileşmiş olduğuna kim karar veriyordu? Dünyanın bir kısmının yararına olan şey diğerinin zararına olabilirdi. Bir savaşın sonucunu değiştirdiğinde diğer taraf kaybeden oluyordu.

"Fark etmez. Daha başından kimsenin onu kurcalamaya hakkı yoktu hele ki Cyrus Ironwood'un hiç." Bunun ardından yanıtı biliyor olmasına rağmen yine de şansını denedi: "Nicholas'ı, Sophia'yı ve ailenin kalanını bulmak için... bana yardım edebilirsin. Onları kandırıp senin için yas tutmalarına sebep olduğun için özür dilersin."

"Bir kişiyi onur duygusuyla kandırmak kişi ancak ona sa-

hipse bir işe yarar," diye cevapladı Julian onu. "Seninle Vatikan'a kadar geleceğim ama–"

Etta silah sesini ve kurşun suya çarparkenki yankıyı duydu; donmuş sular onlara doğru sıçradı ve kayık sallandı. Etta da Julian da içgüdüsel bir şekilde başlarını eğdi.

Sonraki kurşun kayığın diğer tarafında suya çarptı.

"Daha hızlı kürek çekemez misin?" diye söylendi Julian.

"Yardım etmeyi deneyebilir misin?" diye terslendi Etta ama Julian çoktan dönmüş onlara Rusça bir şeyler bağırıyordu.

Setin oradan açılan bir sonraki ateş, botun kenarına isabet etti; kıymıklar Julian'ın elinin çok yakınına gelince delikanlı panikle haykırdı ve donmuş sulara atlayacakmış gibi bir hareket yaptı. Etta, kar perdesi ardından orada duran adamları güçlükle seçebiliyordu; içlerinden biri bir başka kayığa biniyordu.

"Neden bizi kovalıyorlar?" diye söylendi Julian.

"Diken!" diye bağırdı biri Amerikan aksanıyla. *Bir Ironwood.* "Hemen dönerseniz size merhamet gösterilecek!"

Julian perişan bir hâlde kayığa çökerken inledi. Diğer kıyıya on yirmi metre mesafe kalınca Etta'nın kolları daha hızlı çalışmaya başladı, kürekler suyu dövüyordu.

"Hiç adil değil. Bizi nasıl bu pisliğe bulaştırdın? Sende kötü şans tılsımı falan mı var?"

"Lütfen çeneni kapayabilir misin?" diye terslendi Etta. "Ulaşabilecek gibi olduğunda sete uzanıp bizi oraya doğru çek–"

İki yeni kurşun yüzen buzları parçalayarak genç kızın yüzüne sular sıçrattı. Etta'nın kalbi yerinden sökülüp ağzına doğru çıkmaktaymış gibi geliyordu. Julian'ı beklemektense

küreklerden birini kullanarak setin kenarına tutundu ve oraya doğru yanaştı. Açıktaki ensesini sıyıran kurşunu hissettikten sonra havada patlamasını duydu. Etta'nın acıdan ziyade şokla soluğu kesildi.

Düşünme düşünme düşünme düşünme... Ölümden kelimenin tam anlamıyla kıl payı sıyrılmak pek de göz ardı edilecek bir şey değildi ama Etta kendini toparlamaya çalışarak karla kaplı sete kayarak ilerledi. Yarım yamalak dikkatine tutunarak etrafa göz gezdirdi. Setin duvarları genellikle yüksekti; sudan tırmanmak için fazlaca yüksekti. Ama tam binanın –ki burasının Julian'ın bahsettiği Kraliyet Sanat Akademisi olmasını umuyordu– önünde suyun kenarına kadar uzanan basamaklar vardı; bu merdiven, birbirlerine meydan okurcasına karşılıklı duran taştan, iki devasa sfenksle korunuyordu.

"Beni bırakma!" diye seslendi Julian onun arkasından; hâlâ kayığın içine çömelmiş vaziyetteydi. Taştan sete vızıldayarak çarpan kurşun, Etta'nın dikkatini onlara doğru gelen bir grup sandala çevirdi; karanlık buzların ve suların üzerinde fenerler parıldıyordu.

"Beni öldürecekler," dedi aceleyle tekrar sete uzanmaya çabalarken. "Bu yüzden geri dönmedim. Büyükbaba vâris olarak beni istemiyordu ve dönsem beni öldürürdü..."

Etta, Julian'ın itirafına şaşırmamıştı ama bunun için zamanı da yoktu.

"Hadi," dedi elini ona uzatarak. Omuzu ateş gibi yanıyordu, kulaklarının içinde havai fişekler patlıyor gibiydi ve tüm bedeni soğuktan titriyordu; ama içinin derinliklerinde kalan son bir güçle delikanlının elini yakaladı ve botu yine sete doğru çekti. Julian sendeleyerek sete yuvarlandı, genç kızın

karşısında dümdüz yere yattı; o kadar yakındı ki Etta onun nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Beyin olduğunu söylemiştin!" diye terslendi Etta. "Geçit nerede?"

"Şuradaki heykelleri görüyor musun? Sağdaki sfenksin hemen altında."

Heykelin devasa standının etrafındaki hava parıldıyor gibi görünüyordu ama Etta bunun nedenini şoka ve bitkinliğe, havanın sanki elektrik yüklenmiş gibi belli belirsiz uğuldamasını da işitmesinin geri gelişine yormuştu.

"O hâlde koşuyoruz," dedi delikanlıya. Kısa bir mesafeydi, belki bir buçuk metre kadardı. İtiraf etmek gerekirse bu, aynı zamanda vurularak öldürülmeleri ihtimalini de içinde barındıran bir mesafeydi ama Etta bu ihtimali sevdi. Julian yeni bir itiraza başlamadan ve Etta da bu geçidin nereye çıkabileceğini düşünmek için kendine fırsat vermeden ayağa kalkıp olabildiğince hızlı koştu. Julian'ın yanılıyor olma ihtimaline karşın kafa üstü taşa çarpmamak için ellerini havaya kaldırdı.

"Durun! Bu size son ihtar–"

Etta cümlenin kalanını duymadı. Çılgın bir nabız gibi atan geçide daldı, tenine ve yırtık pırtık elbisesine değen o dokunuşun baskısını hissetti. O karanlık kaosun içinde tepetaklak dönüyormuş gibiydi; nihayet geçit onu son bir titrek bir soluk gibi dışarı atıncaya dek.

Hareket etmeksizin patinaj çekercesine durdu. Ayakları pürüzlü taşta kaydı ve Etta omuzundan geriye bir bakış attı. Onu buraya getiren sfenksin birebir aynısı parıldayan beyazlıkta bir şehre ve gün batımıyla pembeleşmiş, kocaman bir

körfeze bakıyordu.

Julian, hemen arkasından geçitten çıkınca genç kızın koluna tutundu ve ikisi birlikte koşmaya başladılar.

Heykelin etrafından dolanıp geniş bir caddeye çıktılar. Evlerden ya da işyerlerinden ziyade tapınaklara benzeyen binalara ay parlaklığındaki kireç taşı sütunlar ve basamaklar uzanıyordu. Etta, benzinden tamamen yoksun olan ama yaşam belirtileriyle dolu havayı içine çekti; havada sadece insan teri, hayvan dışkısı ve denize çok yakın olmaktan kaynaklanan tuz kokusu vardı. Karanlık bastırırken Etta yanından geçtiği iki binanın arasından uzaklardaki bir deniz fenerini gördü; fenerin parlak ve dikkatli gözü altındaki limanı tarıyordu.

"Daha ne kadar var?" dedi Etta soluk soluğa.

"Caesareum denen gayet güzel bir tapınağa varana dek bu büyük caddeden devam edeceğiz. Kocaman, mermerden iki kırmızı dikili taş bulmamız gerekiyor."

Buldular da. Etta geçide varıp onun karanlığının içine hızla ilerlediklerinde kalbinin göğsünü delip geçeceğini hissediyordu.

Julian taş zeminde kayarak durdu; neredeyse bir kilisenin orta koridoruna benzer bir yeri aydınlatmak için dikkatsizce yere bırakılmış bir dizi muma çarpıyordu. Etta önce mihrabın oradaki gölgeli haça sonra da dönüp duvarların arasında kiriş gibi uzanan kilise sıralarına doğru baktı. Sonunda yalnızlardı.

"Hadi gel," dedi Julian. "Seni geçidine götüreyim."

Etta elleriyle yüzünü ovalayarak başını salladı. *Vatikan.*

Ama bu, Alice'le birlikte gezdikleri Vatikan değildi. Ziyaretçileri, Tanrı karşısında ayakkabılarındaki toz misali önemsiz hissettirmeyi hedefleyen yürek burkan sanat eserleri ve

yoğun ihtişamdan yoksundu. "Hangi yıl?"

Kapıya ulaştıkları sırada "Bin dört yüzlü bir şeyler," dedi Julian, belirsiz bir el hareketiyle. Bir kulağını kapıya dayadıktan sonra duyduğu ya da duymadığı şey karşısında tatmin olarak ağır kapıları kaydırıp sadece salona girebilecekleri kadar açtı.

Duvarlar boyunca asılı meşaleler yanıyordu. Etta saati kestirmeye çalıştıysa da başarılı olamadı. Ensesini ovalamak için elini uzattı ama sadece orada olmayan şeyi hissetti. *Nerede–?*

Annesinin küpesini taşıyan zincir, elbisesinin ön kısmına kaymış, boncuk işlemelerin arasına takılmıştı ama ucunda küpe yoktu.

Etta etrafına bakınırken içine dolan panik hissinden kurtulamıyordu. *Neden umurumda ki?* Küpeleri korktuğu zamanlarda, annesinin kendisine duyduğu güvenin sembolü olarak görüp sakinleşmişti. Onların temsil ettiği şeyin sadece düşüncesi bile midesini bulandırıyor olmalıydı.

Ama... öyle değildi. Yani tam olarak.

Alice, diye hatırlattı kendine, *Alice'i öldürdü.*

Etta'nın arkasından gelmediğini fark eden Julian "Sorun nedir?" diye fısıldadı geri dönerken.

Etta kafasını kaldırdı. "Hiçbir şey. Şimdi nereye?"

Julian gözlerini kısarak ağzını açtı ama sonra bir şey demekten vazgeçti. Sessizce yürümeye devam ettiler; Etta onun bir adım arkasından gidiyor, kendini toparlamaya, üzerine yeni bir zırh geçirmeye çalışıyordu.

Julian durup birkaç adım geriledi. "Bir dakika..." Bir şeyi kontrol etmek için günlüğüne baktı. "Ah. Burası benim durağım. Seninki üç kapı sonraki, hemen apartmanların girişinde."

Julian küçük şapele açılan kapıyı itti.

"Benimle gelmiyor musun?" diye sordu Etta. "Gerçekten yardımın dokunabilirdi."

Julian omuzundan geriye son bir kez sırıtarak baktı. "Onun yerine Floransa'ya gidebilecekken seninle gelmemin ne eğlencesi var ki?"

Etta, sesli bir şekilde burnundan soludu, yüzündeki ifadeden ne düşündüğü anlaşılıyordu. Julian'ın, eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek yerine kaçıp gitmesi düşüncesi, Nicholas'ın o dağda olanlar yüzünden hissettiği acı, utanç ve şüphe hislerini dinlerken hissettiği aynı çaresizce öfkeyi uyandırdı içinde.

"Yolun açık olsun Linden-Hemlock-Spencer," dedi küçük şapele adım atarken. "Hangi yolda gidersen git umarım asla Büyükbaba'nınkiyle kesişmez. Bu da senin için son duam."

Etta geçidin o fırtınalı lisanının gümbürtüsünü duvarın ötesinden duydu.

"Pislik," diye mırıldandı Etta gözlerine düşen saçlarını üfleyerek geri iterken. Tam koridorda yürümeye devam etmekteydi ki sessizliğin içinde silah sesi gibi bir patlama duydu. Ağır bir şey bir homurtu çıkararak kapıya çarptı.

Etta kapının kolunu beceriksizce tutup açtı. Julian genç kızın ayakları dibine düşerek gözlerini kırpıştırdı. Biraz sonra ellerini yüzüne bastırıp öfkeli bir şekilde haykırdı.

"Ne... oldu böyle?" diye sordu Etta panik içinde.

Julian ayağa kalktı ve asi saçlarını düzeltmek gibi mümkünü olmayan bir işe koyuldu. "Geçitten geri sektim. Kendimle yollarımız kesişti. Bir formum şu an oradaymış."

Vay canına. "Günlüğünden kontrol etmedin mi?"

"Ettim," dedi Julian elini taşa çarparak. "Bu demek oluyor ki o kişi gelecekteki hâlim ve oraya henüz gitmedim. Lanet olsun!"

Etta öylece baktı. "Bu... çok sık olur mu?"

"Belli ki bana diğerlerinden daha sık oluyor. Bu sayede bir-iki kez başım beladan kurtuldu ama gelecekteki vicdanının sana bebek bakıcılığı yapması ve azarlamasının ne kadar iğrenç bir şey olduğunu anlatamam. Gelecekteki Kendim... gıcığın tekiymiş. Lanet olasıca bağnaz!"

Julian'ın söylediği şey aynı anda hem imkânlı hem de imkânsız geliyordu; ama söz konusu zaman yolculuğuyken her zamanki kurallar ona hiçbir zaman uymuyordu.

"Körkütük sarhoş olup not almayı unutmadığına emin misin?" diye sordu Etta ona doğru eğilerek.

"Beni bu kadar iyi tanımana bayılıyorum Linden-Hemlock-Spencer ama seni temin ederim ki öyle bir şey yok. Zaman çizgisini değiştirmekle ilgili ne dersen de benim tüm yaşamım kendini gerçekleştirme konusunda bir ders gibi oldu. İleride ne olacağını ben bilemem ama gelecekteki kendim geçmişte ne olduğunu biliyor ve kendisi eğlenmeme izin vermeyen, mizah anlayışı sıfır bir ahmak."

Etta'ya kalırsa gelecekteki Julian, hayatta kalma konusunda oldukça becerikli biriydi ama çenesini kapalı tuttu ve Julian ayağa kalkıp üzerini silkeleyebilsin diye ondan uzaklaştı.

"Belki de gelecekteki Julian daha iyi biri olmanı istiyordur," diye öneride bulundu.

Julian dehşete düşmüş bir yüz ifadesine büründü.

"Pekâlâ ufaklık, hadi o zaman Big Apple'a* gidelim. Little Italy'de ayrılırız. Zaten canım acayip makarna çekiyordu,"

*New York şehrinin takma adı.

diye fısıldadı ayağa kalkarken. "Hay aksi, 1939 yılı demek büyükannemin de orada olması demek. Bana ve Soph'a bakmayı bıraktıktan sonra kendi doğal zamanında emekli oldu. Onun için nihai kozmik sınav olduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyor. Kadın sonrasında daha kötü şeytanlara rastlama riskine girmedi..."

"Şişşt," diye yalvardı Etta; yürürlerken başı zonkluyordu. "Şişşt..."

"İhtiyar kuşun neler yaptığını merak ediyorum. Onu ölümüne korkutmak için şöyle bir uğrayabilirim," dedi Julian alçak sesle. "Evet, kesinlikle bunu yapacağım. O kadın sır tutabilir, özellikle de artık cüzdanının kontrolü Büyükbaba'da değilken. Ya da geçmiş Julian rolü oynarım... Hmm..."

Etta pes edip Julian'ın konuşmasına, kafasını kendi anılarıyla doldurmasına izin verdi; sonunda Etta bir süreliğine kendi acı dolu anılarına gömüldü. Kafasında Nicholas'ın yüzünü canlandırmaya, bu karmaşa sona erdikten sonra onu bulmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı ama genç adamın belirgin yüz hatlarını, düşünceli bir tebessümle kıvrılan dudaklarını hayal edince içi hiç de rahatlamadı, tam aksine kendini umutsuz derecede yalnız hissetti.

Geçit ikisini birden dışarı atınca Julian dizleri üzerine düştü, Etta da onun üzerine yuvarlandı. Bu sarsıcı darbenin etkisiyle Etta'nın görüşü karardı ve ayağa kalkacak denli toparlanması için gerekenden daha uzun zaman geçmesi gerekti.

"Kesinlikle çok fena bir düşüştü," dedi Julian sendeleyerek ayağa kalkarken. "Kafan mermerden mi yapıldı senin?"

Etta sızlayan kolunu göğsüne yaklaştırdı ve acının geçmesini bekledikten sonra "Affedersin," dedi.

Kayalık, sisle kaplı bir yola inmişlerdi. Etta, şehrin silüetini görmek bir yana birkaç adım ötesini bile seçmekte zorlanıyordu.

"Manhattan, ha?" dedi bir kaşını kaldırıp Julian'a dönerek. "Hani kayıtların mükemmeldi?"

Ama Julian âdeta olduğu yere sabitlenmişti, bir eliyle gömleğinin önüyle oynuyordu.

"Hayır Etta," dedi. "Burası New York."

"Tarih öncesi zamanlarda mı?"

Arazi vahşiydi; sarp tepeler, yoğun, ipeksi bir sisle gölgelenmekteydi. Etta uzaktaki diğer tepelerin şekillerini ancak seçebiliyordu. Yakınlarda biri bir ateş yakmıştı; yanan odun kokusu havayı dolduruyordu.

Etraflarındaki sessizlik âdeta nefes alıyor, Etta'nın dikkatini çekmeye çalışıyor gibiydi. Ona bir şey anlatıyordu: *Dinle.*

"Belki de Vatikan'da yanlış geçidi kullandık," dedi.

"Hayır," dedi Julian bu defa daha sert bir şekilde. Hâlâ yerinden kımıldamamıştı. "Burası New York."

Etta tam delikanlıyı sarsmak üzereydi ki bir esinti, sisi araladı. Belli ki tepeler ve engebeli araziler olan bulanık şekiller şimdi tuğla ve taşlardan yığınlardı, binaların ve arabaların yanmış gövdelerinin çarpık iskeletleriydi. Ayakları dibindeki buzlar, buz falan değil kırık cam parçalarıydı. Etraflarında beyaz tanecikler uçuşmaya başladı ve tek bir salak ve delice saniyede Etta bunun kar olduğunu düşündü. *Kar yağıyor.*

Ama üzerlerine yağan tek şey küldü.

VATİKAN
1499

YİRMİ

Karanlık hiç kalkmadı.

Dehşet verici bir an için Nicholas kendisinin de en az bir gözünü kaybettiğine emindi. Çok keskin bir siyahlıktı bu; etraflarında âdeta nefes alıp veren hava öylesine yoğundu ki neredeyse şeritler hâlinde kesilebilecek kıvamdaydı. Bitkinlikten ve *–yüce Tanrım–* kan kaybından dengesini yitirmişti, gayet sert bir şekilde dizleri üzerine indiğinde neredeyse dilini ısırarak koparıyordu. Sophia az kalsın kollarından kayıp gidecekti. Kızın buz kesmiş, nemli tenine değmemek için onu tuniğinin arka kısmından yakaladı.

"Sophia?" dedi; kendi sesi üç kez yankılandı. "Sophia? Beni duyabiliyor musun?"

Sessizlik.

Hareketsizlik.

Ölümün dokunuşu, diye düşündü.

İçine panik dolunca vücudundaki tüyler dikkat kesilerek diken diken oldu. Nicholas, genç kızın kendisine ters bir laf etmesi için onu nazikçe sarstı. "Sophia!"

"Bana ver onu," dedi Li Min ısrarcı bir şekilde. Nicholas, görgü kuralları gereği ona itiraz etmeli, onunla tartışmalıydı ama buna ne zamanı vardı ne de gücü. Sophia, Li Min'den birkaç santim uzun olmasına rağmen genç kadın onu rahatlıkla sırtına aldı ve gayet çevik adımlarla ve hızla genç kızı taşımaya başladı. Nicholas, üzerindeki yükün azalmış olmasına rağmen körkütük sarhoşmuşçasına bacaklarını sürüklemek zorunda kalması karşısında dehşete kapıldı.

Zemini döven ayak sesleri... ya da belki de kendi kalbinin sesi. Hayır... onu vurgulayan, Nicholas'ın içine işleyen başka bir ses daha vardı. Biri bir bıçağı taşlara sürtüyordu ve Nicholas bunu, o kılıç ya da bıçak kendi kemiklerine değiyormuş gibi hissetti.

"Seni bulamayacağımız hiçbir yer yok!" diye bağırdı Miles Ironwood. "Hadi çık ortaya Carter, çık ki ben de nasıl öleceğini seçmene izin vereyim."

Öteki adamlar Miles'ın tehdidine cevaben güldüler. Nicholas buna karşılık olarak bağırmamak için kendini güçlükle tuttu.

"Bıçak mı kurşun mu, bıçak mı kurşun mu?" diye şakıdı Miles. "İhtiyar'ın senin yerine seçmesini istemezsin, değil mi? Bıçak mı kurşun mu olacak Carter? Boğazına bıçağımı mı yoksa silahımı mı dayayayım?"

Li Min, Nicholas'ın küfür olduğuna emin olduğu bir şeyler söylendi.

"Bu taraftan!" Genç kızın sesi, karanlığın içinde ona doğru

akarken etraflarındaki duvarlarda yankılandı, geçidin uğultusu içinde bile çınladı.

"Nerede?–" Nicholas öksürerek boğazındaki gerginlikten kurtulmaya çalıştı. "Neredesin?"

Çok karanlıktı... çok ama çok karanlıktı ve hiçbir hareket yoktu. Ne ışıltısıyla havayı aydınlatacak yıldızlar ya da ay ışığı ne de tenine değen bir rüzgâr vardı. Burasının mutlak hareketsizliği çok ezici, dehşet vericiydi. Bir sonu ya da başı yokmuş gibiydi.

"Kalk!" Li Min'in nefesi kesilmek üzere gibiydi.

Neredeyiz? Mahzen falan mı burası? Yüce İsa, geçidin içine atlamadan önce neden sormayı akıl etmemişti ki?

Kendine hâkim ol. Nicholas, olanlara dair bir nevi kontrole, anlayışa sahip olabilme ihtiyacıyla çıldırmak üzereydi.

Sürtünme ve ayak seslerinin üzerine düşen hafif bir sesin ardından birkaç metre önünde, yusufçuğa benzer bir ışık parıltısı gördü. Kaostan karman çorman olmuş zihni o kelimeyi aradı. *Kibrit.*

Li Min, bir kibrit yakmıştı. Bunu yüzüne yaklaştırınca endişeli yüz hatları belirginleşti.

"O..." demeye çalıştı. "Ben hiç..."

"Fazla zamanımız yok... ayağa kalk Nicholas Carter. Kalkamayacaksan ikinizi birden taşıyacağım."

Bacakları yeni doğmuş buzağınınkiler gibi titriyordu ama Nicholas, görünüşe bakılırsa Tanrı'nın lütfuyla ayağa kalkmayı başardı. Gözleri karanlığa alışınca dar geçidin keskin çizgilerini, şurada burada kapısız giriş yerlerine açılan duvarları görebildi.

Bu durumdayken hem düşünüp hem yürüyemiyordu, bu yüzden düşünce vanasını kapayıp genç kızın yaktığı kibritten gelen azıcık ışık kırıntısını takip etti; sonunda ana yürüyüş yoluna saptılar ve...

Bir mozoleye çıktılar.

Bir duvarda üç tanesi sıralanmıştı. Li Min en yakındakine çıkmış, solmakta olan insan freskoları yüzünden neredeyse tamamen gizlenmiş bir yaprak gravürünü eliyle siliyordu. Nicholas yapıya doğru bir adım attı, gevşek taşlar sandaletlerinin ince tabanlarına batarken dikkatle dengesini sağlamaya çalıştı.

"Yaşıyor mu?" diye fısıldadı ama Li Min onun sorusunu duymazdan geldi. Geçitten geçtiklerinden beri Sophia tek kelime etmemişti ve Nicholas artık kızın göğsünün kalkıp indiğinden emin değildi. Zifirî karanlıkta kızı bile zar zor görebiliyordu.

Ölemezsin, diye düşündü; bu inatçı düşünce yüreğini dağlıyordu. *Bana borcun var.*

Etta'nın yok olmadan hemen önceki dehşet dolu yüz ifadesi aklına geldi. Sophia ölürse ne olurdu? Geldikleri geçit büyük ihtimalle çökerdi ama o da bir büzüşmeye yakalanan ve zamanda başka bir noktaya fırlatılan Etta ve Julian gibi ortadan kaybolur muydu?

Yardımına ihtiyacım var. Çaresizlik içinde içi oyuldu. *Senin yardımın olmadan bunu başaramam. Ölme, ölme, ölme–*

Geçit yine kendini belli edip rutubetli havayı uyarı verircesine titreştirmeye başlayınca Li Min kibriti üfleyip söndürdü.

Diren. Nicholas çenesini sıkıp omuzundaki acıyla ve bu acının gücünü tüketmesiyle savaşmaya çalıştı.

Li Min Sophia'yı sırtında düzelterek karanlıkta homurdandı. "Bu taraftan."

Nicholas'ın ışık sönmeden önce gördüğüne bakılırsa zaten gidecek başka bir taraf yoktu. Tabii saklanıp umut içinde dua etmekten başka.

"Şimdiye dek Bazilika'ya varmışlardır..."

"... ayrılıp ışık görebilecek miyiz diye bakalım..."

Konuşmalar duvarlar arasında sekerek gidip geliyor, âdeta geçidin çağrısına karşılık veriyordu.

"Bu taraftan!" Li Min'in sesinde artık bir aciliyet tonu vardı.

Son bir kibrit yaktı. Nicholas duraksadığını fark etti; önce mozalenin ortasındaki açık lahdi görünce sonra da Li Min, onu bir kapağın ardında gizlenen ve Nicholas'ı uykudan bile daha derin bir karanlığa sessizce davet eden merdivenlere doğru omuzuyla ittirdiğinde öylece kalmıştı.

Ironwoodların hızlı adımları, üzerlerine yağmur gibi iniyor, seslerin hızı ve şiddeti artıyordu. Nicholas bunu sorgulayamazdı. Hareket etmeliydi.

Bir lahde doğru, mezarlar ve taşlardan bir labirentin içine doğru inmek, Nicholas'a ölümün kemikli, çürük parmaklarıyla genç adamın boğazına yapıştığı hissini veriyordu. Basamakların başında hareketsiz, öylece kaldı. Li Min, Sophia'yı yere bırakıp üzerlerindeki kapağı kapayınca kibritin yaydığı azıcık ışık da kayboldu.

Çocukluğundan beri –annesi ona büfeye saklanıp her şey güvenli olana değin oradan çıkmamasını söylediği zamandan beri– ilk kez boğazının boğulurcasına sıkıldığını hissetti. Ağzı öylesine kurumuştu ki âdeta kül soluyordu. Tüm hisleri kö-

relmişti; doğuştan gelen yön duyusu uçup gidince son basamakları dokunarak inmek zorunda kaldı.

İçimden geçerek kederler şehrine çıkarsın, diye mırıldandı yarı delirmiş vaziyette. *İçimden geçerek ebedî acıya çıkarsın... içimden geçerek kayıp nüfusa çıkarsın...*

Buraya girenler tüm umutlarını bıraksın, diye fısıldadı Li Min, tam kulağının dibinde. "Dante. Amma da orijinal."

Nicholas homurdandı, ayakları düz zemine, alnı da korkunç alçaklıktaki tavana değdi. Alnı, taştan bir desteğe çarpınca genç adamın göz ardı etmeyi başardığı ağrıları ve sancıları tetikledi. Buraya kadardı; bedeni, devam etmek için gereken şeyi artık tüketmişti. Gevşeyen bir yelken gibi öne doğru sarkıverdi.

İleride Li Min'in, Sophia'yı yere bıraktığını duydu, genç kız sonra da çabucak basamaklara gelip kapağı üzerlerine örttü.

Nicholas dizleri üzerine çöktü, ok yarasından kan aktıkça gücü de hızla tükeniyordu. Kolları ve bacakları hem koşturmaktan hem de pek ağır olmayan Sophia'yı taşımaktan artık titriyordu; bayılmamak için mücadele etti. Bir adım bile atmak çok zahmetli bir işti. Katledilemeyen bir hayvan.

Sonra... ışık doğdu. Li Min'in elinde tuttuğu bir gaz lambasından süzülüyor, yerdeki mozaikleri ve duvarlarda dans eden, soyulmaya yüz tutmuş freskoları aydınlatıyordu. Li Min, köşedeki küçük bir eşya çıkınını karıştırıyordu. Bu çıkında battaniyeler, tencereler, acımasız görünümlü bir hançer ve yiyecek olduğunu umduğu deri bir heybe vardı.

Burası genç kızın saklanma yeri, zulasıydı; ya da genç kız bir başkasının zulasından kullanıyordu. Li Min battaniyeyi tozundan arındırmak için silkeleyip yere sererken Nicholas,

onu izledi; saatlerdir ilk derin nefesini alıyormuş gibi hissetti.

Li Min, feneri yakına çekip Sophia'nın titreyen bedeninin üzerine örtmek için pelerininin ipini çözdü. Kartaca'da gördüğü kadınlarınkine benzer, uzun, dökümlü bir elbise giymişti, saçları da tepesinde bir taç gibi örülmüştü. Parmaklarını Sophia'nın boynunda bir yere bastırarak sessizce bir şeyler yaptı. Daha sonra öne eğilip Sophia'nın göğsüne kulağını dayadı.

"O... ölmüş mü?" diye sordu Nicholas hırıltılı bir sesle.

Li Min yeniden oturdu. Kafasını iki yana salladı. "Yaşıyor. Ama güç bela."

"Bunu..." Nicholas hekimin çantasını beceriksizce çekiştirip kafasından çıkardı ve genç kıza uzattı. "Bunu getirdim... ilaçlardan anlar mısın? Zehirlerden falan?"

Genç kız deri çantayı kapıp içindekileri kurcalamaya başladı; her bir keseyi, küçük şişeyi ve sıkıştırılmış şifalı otu, yanında yere dizdi. Ara sıra birini koklamak ya da diline sıvılardan bir damla damlatmak için duraksıyordu.

"Oturt onu," dedi Li Min sonunda; küçük şişelerden birini alıp mantarını açtı. "Çenesini dikkatli bir şekilde aç yoksa kırarsın."

Nicholas gergin omuzlarını geri yuvarlayarak rahatlatmaya çalışınca sırtının kıvrımına taze kanın pompalandığını hissetti. Düşünceleri, kafasının içinde çınlayan bir çan gibi titreşen bir hâle dönüştü.

Yine de Li Min'in istediğini yapıp Sophia'nın pelteleşmiş bedenini kaldırdı ve kafasını arkaya yatırdı. Baş ve işaret parmağını kullanarak çenesini araladı; böylece Li Min, o şişedeki her neyse Sophia'nın boğazından aşağıya döktü. Sıvıyı ölçerek damla damla akıtıyordu, diğer eliyle de Sophia'nın yüzü-

nü nazik bir ilkbahar yağmuru gibi tatlı tatlı okşuyordu.

"O... o nedir?" diye sordu Nicholas buyurgan bir tonda. "Boğulmaz mı?"

Sophia, Nicholas onu Kartaca'daki evden taşıdığından beri yerinden kımıldayacak durumda değildi ama en azından her zamanki sivri dili ve ters cevapları devam etmişti. Ancak son on-on beş dakikadır tüm bunlar da yok olmuş, geriye sadece bir kemik yığını kalmıştı. Şimdiyse bir anda canlanıverdi: Öğürüyor ve kusacak gibi oluyordu sonra da kötü kokulu bir sıvıyı Nicholas'ın üzerine doğru kustu. Gözleri hâlâ kapalıydı ama genç kızın artık daha rahat nefes aldığını hissedebiliyordu; solukları, aralarındaki havayı ısıtıyordu.

"Yüce Tanrım..." dedi Nicholas panikle; genç kızın boğazını temizlemesine yardımcı olmak için sırtına vurdu. Koku... bu koku...

"Zehri bedeninden atmasına yardım edecek bir şey," dedi Li Min sonunda Nicholas'ın daha önceki sorusuna yanıt vererek.

"Teşekkürler," dedi Nicholas çenesini tuniğinin omuz kısmına silerek, "Zamanında uyardığın için."

"Sırtüstü yatır onu," dedi Li Min topukları üzerine otururak. "Şimdi dinlenmesi gerek. Zehrin bir kısmı vücut tarafından emildi ama yine de şans bizden yana. Dikenin niyeti onu öldürmek değildi. Ironwood'un, her ikinizi de canlı istediği özelikle belirtilmiş yoksa ödeme yapılmaz."

Nicholas, beline uzanana dek kılıcının da onunla birlikte gelmediğinin farkında değildi. Arkalarındaki bir heykelden dökülmüş, parçalanmış bir taş parçasını kavradı. "O hâlde gelmenin sebebi bu mu? Ödülün kokusunu aldın ve bizi de

nerede bulacağını biliyordun, öyle mi?"

Li Min dalga geçercesine gülüp Sophia'nın saçlarını yüzünden çekti. "Pazarlığımızın beni ilgilendiren kısmını kontrol etmek için geldim. Ödül göklerden gönderilmiş bir lütuf gibi olsa da Ironwoodlar cehennemin dibine gidebilirler."

"Seni uyarıyorum..." Nicholas gözünün önünde uçuşan noktalardan kurtulmak için gözlerini kırpıştırdı. "Seni uyarıyorum... bizi ele geçiremezsin."

Li Min, onu duymazdan gelerek Sophia'nın elini tuttu. Genç kızın üzerine eğilip onunla kendinden emin bir sesle konuştu; ruhunun bir yere kaçmasına engel olmak ister gibiydi.

Zaman içinde bu aynı kelimeler, yumuşak bir yakarışla süslendi gerçi bunların anlamları Nicholas'ın puslu zihnine işlemiyordu.

"Bu hiç..." Nicholas ayağa kalkmaya çalıştıysa da dünya çılgıncasına dönerek ayakları altından kaydı; genç adam tekrar yere devrildi. "Ele... geçiremezsin..."

Bedeni kendisine ihanet ederken parmağındaki yüzük yanıyordu. Nicholas birdenbire yere yığıldığı sırada etrafındaki ışığın silikleşmesiyle savaşıyordu; nazikçe dalgalara doğru çekildi, ta ki dünyada, mutluluk verici bir boşluktan başka hiçbir şey kalmayana dek.

Nicholas, sol omuzundaki keskin şikayetle uyandı; bu sancı, bu ısrarcı acı, ne zaman karanlığın içine süzülmek istese onu tutup geri çekiyordu.

Yüzüstü uzanmıştı, yanağı altındaki mozaiğe dayanmıştı. Görüşü netleştiğinde ve kafasının içindeki pamuk dolgular çıkıp gittiğinde Nicholas, birisinin kelimenin tam anlamıyla kendisini tekrar tekrar arkadan bıçakladığını fark ederek irkildi.

"Sen..." Yerden kalkma girişimi sağlam bir dirençle karşılaştı; bir el onu kolayca tekrar yere bastırdı.

"İşimi bitirinceye kadar kıpırdama," diye homurdandı ses. "Tabii omuzunu ensene dikmemi istemiyorsan. Aslında böylece tipin biraz düzelebilir belki."

Li Min. Nicholas bakışlarını etrafta gezdirdi; görebildiği kadarıyla Sophia hâlâ yerde yatıyordu. Minik şişeler, şifalı bitkiler ve ilaçlar yine çantaya tıkılmıştı ama Li Min şimdi başka bir şeyleri kurcalıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Yeniden işe koyulduğunda dokunuşu önceki gibi kaba ve şefkatsizdi.

"Sen... bana bayılmam için... bir şey mi verdin?" diye sordu dişlerini sıkarak. Deniz üstündeki kariyeri boyunca en az on dikişi olmuştu ama bir bez bebek gibi dikilmenin verdiği o his, hiç iyileşmemişti.

Li Min, genç adam havaya kaldırdığı kara kaşını görebilsin diye ona doğru eğildi. "Hayır. Zayıfsın ve bilincin gidip geliyor. Görünüşe göre sadece bedenin değil muhakeme yetin de tükenmiş."

Nicholas, genç kızın bakışlarının tozlu zemine bastıran eline doğru kayışını yakaladı. Yüzük, karanlıkta bir dövme gibi görünüyordu.

"Saçmalık," dedi Nicholas, yüzük her ne kadar alev alev yansa ve gerilmiş olsa da. Bir bulantı dalgası geçince kısa süreliğine Nicholas'ın alt bedenindeki hisler kayboluverdi. Nicholas bir at gibi sıçrayarak irkildi.

"Kıpırdanıp durma," diye söylendi Li Min. "Hareket etmen kadının zehrinin daha hızlı yayılmasına sebep olur. Bunun karşılığında onun ne iyilik istediğini sorardım ama zaten biliyorum. Ahmaklık ettin ama anlaşmanın şartlarından kaça-

rak daha da saçmalıyorsun. Görev neydi?"

"Cinayet," diye mırıldandı.

"Ah," oldu genç kadının yanıtı. "Kana kan demek."

"Bizi... uyarabilirdin," dedi Nicholas; sesinde öfkeli bir ton vardı.

"Bunu kabul edecek kadar naif olabileceğini hiç düşünmedim," dedi genç kız sadece.

"Öyleyim," diyerek ona katıldı, "ve de çaresizim. Neredeyiz?"

Genç kız işine devam etti. "Vatikan Nekropolü. 1499."

Nicholas gözlerini ovalayarak tozu ve pisliği temizledi. O hâlde yanılmamıştı; gerçekten de cehennemin katmanları arasından yeryüzünün kara kalbine dek inmişlerdi.

Uzak duvarda başka bir tane daha gömme lahit vardı ve Nicholas bunun zavallı sakinini, yukarıdaki dinlenme yerinden bu... odaya taşıyıp taşımadıklarını düşündü boş boş. Daha da önemlisi onlar kimdi?

"Burası senin saklanma yerin mi?" diye sordu. Konuşmak, en azından dikkatini dağıtıyordu.

"Evet. Ailemin belirli bir soyuna ait... Hemlock klanına diyebiliriz." Li Min onu hareketsiz tutmak için bir elini genç adamın çıplak sırtına bastırdı. En azından son acı dalgası kısa sürdü; Li Min omuzundaki yarayı diktiği ipi düğümledi ve Nicholas'ın kafasını acıma dolu bir şekilde okşadı.

Nicholas'ın pek hâli olmasa da bu savunmasız pozisyonun dezavantajından hiç hoşlanmayarak oturmak için kendini zorladı. Hem Ironwoodların hem de Lindenların gizli evleri ve zulaları vardı; aynısının Hemlock ailesi için de geçerli ol-

masına şaşırmamalıydı.

Li Min yine onaylamayan bir ses çıkararak onu geri itti. "Burası, unutulana dek hazine ve belgeleri toplamak için kullanılan bir yerdi. Birisi bana bir ücret karşılığında buranın sırlarını sattı."

"Senin için epey elverişsiz bir saklanma yerine benziyor," diye vurguladı ensesini ovalayarak. Ve buraya gelmek için Kartaca'daki karmaşaya katlanması da gereksizdi...

"Burası yirminci yüzyıla dek her dönemde terk edilmiş bir yer. Ayrıca bildiğin gibi Papal Şehri'nde bir sürü geçit var. Sırf bu yılda bile üç tane var."

Nicholas bunu bilmese de başıyla onayladı. "Bizi, Ironwood'a götürmek niyetinde değilsen amacın nedir?"

"O baygın, sen de bir kuzu kadar zayıfsın," diye hatırlattı Li Min ona. "Şimdiye dek bana güvendin. Benden çalınan altının telafisini istiyorum ama şu sizin görevinizi de merak ediyorum. Zaman içinde titreşen bir sürü ipin ucunu birbirine nasıl bağladığını da."

"Çoktan harcadık. Altınını yani. Geriye bir şey kalmadı ve sana verebileceğimiz başka bir şeyimiz yok."

"O altın var." Genç kız, Nicholas'ın boynunda asılı olan deri ipi işaret etti: Etta'nın küpesi. "Bir şeyden fazlası gibi."

Nicholas eliyle küpeyi ve cam kolye ucunu kavradı. "Buna dokunmayı bile aklından geçirirsen parmaklarından fazlasını kaybedersin."

Li Min şüpheli bir şekilde baktı ve kara kaşlarını acıma dolu bir ifadeyle kaldırdı.

"Bunu alabilirsin," dedi Nicholas umut dolu bir sesle; yüzüğün olduğu elini havaya kaldırdı. Elindeki hisler geri gelmişti;

kolu alışılmadık bir sertlikteydi ama hareket aralığı fena değildi. Belki de en başında sandığı gibi sadece bir kasını yırtmıştı.

"Onu almak için parmağını kesmem gerekir, o zaman da daha çabuk ölürsün," diye onu bilgilendirdi genç kız.

Lanet olsun. Bu da Belladonna'nın uyarısını doğruluyordu.

"O tılsımı nereden buldun?" diye sordu Li Min bir süre sonra; Nicholas'a verilen irice boncuğu işaret ediyordu.

"Bir oğlan verdi," dedi.

"Bir yabancı mı?"

"Evet, ne değeri var?"

Li Min omuz silkti. "Hiç ve bir sürü. Oğlan senin için koruma ve iyi talih dilemiş. Bunun bir değeri var. Onu canın pahasına koru."

"Bu kadar değerliyse neden bunu borcumuz karşılığında almıyorsun?"

"Güç objede değil onun ardındaki niyette. Obje sana verilirken dilek dilenmiş. Onu senden almaya çalışmam, yıldızların ışığını çalmam kadar imkânsız."

Genç kızın sözlerindeki bir şey onu derinden sarstı. *Onu kabul etmemeliydim.* Bir çocuktan daha çok kimin korunmaya ihtiyacı olurdu ki?

"Sanırım kendini o koruma ve iyi şans olarak görüyorsun," dedi Nicholas yüzündeki teri silerken.

"Beni nasıl görmek istediğin sana kalmış," dedi genç kız. "Şimdilik hayatta kalmak için tek şansının ben olduğumu bilsen yeter."

Görünüşe göre ne dost ne düşmandı. Sophia'nın Nicholas'ın hayatına girme amacı gibi daha ziyade geçici bir or-

taklıktı bu. Nicholas dizlerini göğsüne çekerek yine etrafına bakındı. "Oksijenimiz bitmediği müddetçe burası saklanmak için uygun bir yer."

"Elverişli de," dedi genç kız haylaz haylaz. "Ölürsen seni burada bırakabilirim."

"Sophia ölürse demek istedin herhâlde," dedi; boğazındaki gerilme onu şaşırttı.

Li Min kafasını iki yana salladı. "O ölmeyecek. Çok inatçı. Yarım kalmış çok işi var. Asıl korkum sensin. Küçücük bir yara yüzünden lokomotif gibi uflayıp pufluyorsun."

"Küçücük mü..." Nicholas yüzünü ekşitmemek için uğraştı. Paramparça olmuş gururunu kurtarmak için ekledi: "Ben çok daha kötü şeyler atlattım."

Li Min şüpheli bir ses çıkardı. "Ironwoodlardan kaçarken mi?"

"Gemilerde," dedi. "Benim..." Nicholas bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Beni evlat edinen... babam kaptandır."

Hall'den daha önce yüksek sesle hiç bu şekilde bahsetmemiş olması ne tuhaftı. Ondan ya *kaptan* ya da *beni büyüten adam* olarak söz ederdi. Ancak kendi döneminde bu etiketi yapıştırmadaki tüm tereddüdüne rağmen Nicholas kalbinde her zaman gerçeği biliyordu. Yetişkin bir adam ve Hall'ün gemisinde bir subay olarak Nicholas diğerlerinin, ona imtiyaz gösterildiğini ya da bulunduğu konumu hak etmediğini düşünmelerini istememişti. Çocukken ise Nicholas kendi yüzyıllarındaki... pek de ileri görüşlü olmayan insanlara bundan bahsederse Hall'ün kınanabileceğinden korkmuştu.

Sevdiği, kendisine bakan bir adamla arasına sırf başkalarının ne düşüneceği korkusuyla mesafe koyması ne kadar da

zehirleyici bir şeydi.

Başını uzatınca Li Min'in koyu renk gözlerinin kendisini incelediğini gördü. Genç kız bakışlarını uzaklaştırmayınca Nicholas söyleyeceklerini tamamlamadığını fark etti. "Yıllarca seferlerde korsanlarla savaştım sonra da savaş çıkınca yasal bir korsan oldum. Pardon sey yani... Amerika Bağımsızlık Savaşı. Onlardan bir sürü oldu öyle, değil mi?"

"Korsan mı?" dedi Li Min inanmamış bir şekilde. "Hayatta inanmam."

"Sen korsanlığı nereden bileceksin ki?!" dedi Nicholas omuzlarını dikleştirmeye çalışarak.

Kızın bu cevaba alındığını hissetti. "Hakaret etmeye çalışmadım. Sadece sen altın dişini sökmek için birinin kafasını kesmeden önce tereddüt ederdin. Öyle bir işte vicdan azabına yer olmaz."

Haklıydı. "Korsanlarla çokça zaman geçirdin, öyle mi?" dedi Nicholas.

Kız, Nicholas'ı şaşırtan bir yanıt verdi: "Evet. On yıl boyunca... yani çocukluğumdan itibaren Ching Shih'e hizmet ettim."

"O da kim?" diye sordu Nicholas merakla.

"Rakipsiz bir korsan," dedi Li Min. "Tüm tarihte onun kadar büyük bir korsan yoktur."

"Ne zaman yaşamış bu adam ya da kadın?"

Li Min bunu duyunca memnun olmuş göründü, bakışları hafifçe yumuşamıştı.

"Ching Shih, on sekizinci ve on dokuzuncu yüzyılları birbirine bağlayan dönemde yaşadı. 1775'te doğdu. Binlerce kişi,

bu kadının komutasına girdi ve böylece o da koca imparatorlukları bile yendi."

Bu, Nicholas'ın neden kadının adını duymadığını kısmen açıklıyordu; batının ön yargılarıyla kadının efsanesinin Pasifik'in ötesine yayılmasını engellemesi de bunda ikinci etmendi. "Ona ne oldu?"

"Başarılı bir şekilde anlaşma yaparak emekli oldu."

"Etkileyici," dedi Nicholas çünkü gerçekten öyleydi. Başarılı korsanlar, şan ve şöhretten ziyade o meslekten hayatta kalarak kurtulan ve asılmayan, boğulmayan ve hapiste çürümeyenlerdi. Daha sonra Etta'ya anlatmak üzere bu hikâyeyi hafızasına kaydetti.

"Bir yolcu olduğunu hep biliyor muydun?" diye sordu Nicholas. "Tüm bu işlere nasıl bulaştın?"

"Her zaman biliyordum. Yeteneğimi annemden aldım, o da bir zamanlar Ching Shih'in esiriymiş. Sonra... zamanı geldiğinde ondan eğitim almak ve gücümü ortaya çıkarmak için Ching Shih'i aradım." Li Min kımıldanarak önce dizleri üzerine sonra da ayağa kalktı. "Şimdiyse sadece kendime hesap veriyorum."

"Bu da bir şeydir," dedi Nicholas; sesinin korktuğu gibi öfkeli çıkmamış olmasını umdu. "Ben oraya erişebilmek için tüm hayatım boyunca çabaladım ve başarısız oldum."

Onunla karşılaştıklarından beri ilk kez Li Min'in yüz ifadesi yumuşadı. "Bazıları için o kadar kolay değildir. Bilirim... Beni çiğneyen dünyanın dişlerinin sesini duymuşluğum vardır. Asıl kıymetli olan zafer değil mücadele. Pes etme."

"Hiç niyetim yok," dedi Nicholas.

"Ama bir şey sana engel mi oluyor?"

"İşler... şu an biraz karışık."

"Nasıl karışık?" diye sordu.

"Hayatım beni hiç ummadığım bir yola sürükledi," dedi Nicholas genç kızın asıl sorduğu şeyi yanıtlamaktan kaçınarak. "Buraya kadar geldim. Ama önümdeki yol, çıkmam gerektiğini bildiğim yol, kalbimin doğru bildiği şeyle çelişiyor. Ruhumu feda edersem yaşamımın ne değeri kalır?" Böyle şeyleri bir yabancıya itiraf etmek ne kadar da kolaydı; Nicholas devam ederken, hikâyesi âdeta bir damar kesildiğinde akan kan gibi dudaklarından dökülürken Li Min onu nasıl da dikkatle dinliyordu.

Nicholas gerekirse cehennemin içinden yol açarak Etta'yı bulacak ve beraber yaşamlarının nasıl olacağı sorusunun yanıtına kavuşacaktı. Umudunu bağlayabileceği kesin olan tek şey buydu. Ama artık kontrolünün dışında çok fazla faktör vardı ve Nicholas, kalbindeki güvenli bir liman olan o ışıltılı olasılıklardan gittikçe daha da uzaklaştığını hissediyordu.

Yaşamı boyunca bir adamın kölesi olmuştu ve şimdi de ölümün kölesi olduğuna her an daha çok emin oluyordu. Ruhunu lekelemeden onu Belladonna'ya bağlayan bu zinciri kırmasının hiçbir yolu yoktu; bir adam öldürerek kendi onurunu ve ahlakını da katletmiş olurdu.

Li Min hikâyesini dikkatle dinledi; her bir kelimesini inceliyor, arkalarında gizlenen anlamı tartıyor gibiydi.

"Anlıyorum. Dünyada çıkmak istediğin, içinde sızlayan ve şarkılar söyleyen bir yolculuk var. Yolunuzu açmak ve sınavlarından geçmek için başkalarıyla karşılaşırız," dedi genç kız. "Ama biz, hepimiz aynı zamanda sonu olmayan, daha büyük bir yolculuğun gezginleriyiz; her birimiz kalbimizin dile gelmemiş sorularının yanıtlarını bulmaya çalışıyoruz. Benim

gibi yap ve her ne kadar tek başına yürümemiz gerekse de bu yolculuğun iyi niyeti ödüllendirdiğini ve yaşamda bizden mahrum bırakılan şeylerin asla ruhlarımızı kafeslemeyeceğini kanıtlayacağını bilerek gönlünü ferah tut."

Nicholas gözlerini kapayarak, nemli, serin havayı içine çekti ve göğüs kafesindeki yangını hafifletti.

"Birazdan yiyecek ve kıyafetle geri geleceğim," dedi genç kız. "Buradan ayrılırsan bu mekânın karanlığı içinde sonsuza dek kaybolursun. Çürüyen cesedini gömmek için bile olsa seni bulamam. Anlatabildim mi?"

"Evet hanımefendi," dedi Nicholas.

"Gözünü ondan ayırma," dedi Li Min. "Rengi düzeliyor ama bacaklarına güç gelmesi için biraz daha zaman gerekecek. Uyanınca korkabilir."

"Sence onu rahatlatacak kişi ben miyim?" diyerek dudak büktü Nicholas. Sophia, Nicholas'tansa kuduz bir köpeğin kendisine bakmasını tercih ederdi.

Li Min buna gerçekten de şaşırmış görünüyordu. "Ama... onu önemsemiyor musun? O zaman neden onu kurtarmak için o kadar uğraştın?"

Öyle mi yapmıştı? Onu kurtarmak için mi uğraşmıştı? Nicholas kendini tekrar tekrar hata yaparken buluyordu. Öfkesinin yarısı Remus Jacaranda'yaysa diğer yarısı da kendineydi. Sadece içgüdülerini duymazdan geldiği için değil aynı zamanda...

Neredeyse mukayyet olduğum birinin ölmesine izin veriyordum.

"Onun yardımına ihtiyacım var," dedi. "Bana borcu var."

Sophia hafif bir ses çıkardı, dişleri arasından fısıltıyı andıran bir soluk verdi. Nicholas sürünerek ona yaklaştı, bir eliyle

nabzını kontrol etmek için genç kızın bileğini buldu. Nabzı öncekinden daha sabitti ve solukları da artık kesik kesik değildi. Fenerin sarı ışığı genç kızın az önce solgun, mermere benzeyen tenine renk katıyordu, Nicholas bunu sakinleştirici bulmasına şaşırdı.

Mutluyum, diye düşündü; bu düşünce onu derinden sarstı. *Ölmediği için mutluyum.*

Sophia'nın ihanetinden sonra Etta kaybolduğu anda bundan daha çok isteyeceği bir şey olamazdı. O an, genç kız Nicholas'ın karşısında olsaydı ellerini uzatıp Sophia'yı boğabilirdi.

Nicholas bakışlarını uzaklaştırarak karşı duvara vuran kendi gölgesini inceledi.

"Onlarla gitmeyecektim..."

Ses o kadar cılızdı ki Nicholas onu neredeyse hırıltılı bir soluk alışla karıştıracaktı. Sophia'nın gözleri kapalıydı ama genç adam onun dudaklarının oynadığını görebiliyordu.

"Konuşma," dedi ona; nazikçe elini kızın omuzuna koydu. "Kendini yorma. Yakında iyileşeceksin."

"Onlarla... gitmeyecektim... gitmezdim..." Sophia güçlükle yutkundu. "Dikenlerle gitmeyecektim."

"Ne zaman?" diye sordu Nicholas. "Palmira'da mı?"

Sophia gözlerini aralayınca ışık karşısında irkildi. "Etta'nın... söylediklerini duydum. Senin söylediklerini. Büyükbaba hakkındakileri. Zaman çizgisi. Onu Dikenlerden çalmak için gittim. Onunla... onunla geri gelecektim. Ama onun yerine... küçük düşürüldüm."

"Dinlen sadece," dedi Nicholas ona. "Güvendeyiz."

"Bu yüzden... gözüm... benim suçum..."

Nicholas doğruldu. "Yani, usturlabı çalmak için mi Dikenlerle birlikte gittin? Bu yüzden mi seni dövdüler?"

"Hem de... Ironwood olduğum için. Benim... onun torunu olduğumu sandılar." Sophia, koyu renk kirpiklerinin ardından ona baktı; göz bandı yukarı kaymış, oyuk göz boşluğunu açığa çıkarmıştı. Biraz sonra Sophia başıyla onayladı. "Onları öldüreceğim. Her ikisini de... öldüreceğim... hepsini... öldüreceğim..."

İhanette isteyerek rol aldığı ve Dikenlerle birlikte çekip gittiği için genç kızın o denli vahşice dövülmesi Nicholas'a hiç mantıklı gelmemişti. Ama genç kızın tabiatı sayesinde bunu boş verip unutmak kolay olmuştu. Sophia'nın etrafındaki insanların en kötü yanlarını ortaya çıkarmak gibi aşırı derecede etkili bir yeteneği vardı ve Nicholas'ın da çirkin, kalpsiz şüphelerini çekip çıkarmıştı. Genç adam, zalimce bir varsayımda bulunup genç kızın adamların öfkesini tetikleyecek bir şey dediğini ya da yaptığını düşünerek şüphelerini yok saymıştı; sanki kimse böyle bir kaderi hak edermiş gibi.

Li Min basamaklarda o kadar sessiz durmuştu ki kederli bir şekilde hafifçe soluk verince Nicholas onu yeniden fark edebilmişti. Genç kız, fener ışığının ulaştığı son noktadaydı ama yüzündeki umutsuzluk ifadesi karanlığa uyum sağlıyordu.

Ama genç kız tırmanmaya devam ederken hiçbir şey demedi. Nicholas, eskimiş paslı fenerin sapını kavradı. "Buna ihtiyacın yok mu?"

Genç kızın sesi, bir anı gibi yumuşakça ona doğru süzüldü. "Karanlıkta yolumu her zaman bulurum."

Li Min omuzuyla ağır, taştan kapağı ittirip kenara kaydırdı. Kapak tekrar kapanmadan önceki birkaç saniyede basamaklardan aceleyle küçük bir çocuk inmiş ve mezarı kendine

yuva edinmişti.

Nicholas, Etta'nın küpesini yine parmaklarının arasına aldı, metal halkayı öne arkaya çevirip durdu.

"Ölürsem... özür dilerim." Sophia'nın sesi bir fısıltı gibi bile değildi ama Nicholas onu duydu. Anladı.

"Saçmalama," dedi ona genç kızın ciddi ses tonunu taklit ederek. "Daha önce Şam'da sana söylediğim gibi ölmene izin vermiyorum."

Genç kızın yanıtı sessizlik oldu.

Hepimiz, kendi yolculuklarımızı yapıyoruz...

Sophia, Nicholas'ın mahrum bırakıldığı o özgürlüğü bulmak için çocukluğundan beri üstlendiği bu yolculuğu bilemezdi. Ama çıktığı bu seferde Etta nasıl onun kalbinin yoldaşıysa Sophia da belindeki kılıcıydı. O andan itibaren, yolları kesiştiği müddetçe hem Sophia'ya güvenecekti hem de kılıcı onun emrine amade olacaktı.

Nicholas en yakındaki duvara yaslandı; soğuk taş, aşırı sıcak, yaralı tenine değince gözlerini kapadı. Bir an için sadece nefes aldı. Verdi. İnandı, inanmadı. Güvendi, güvenmedi. Şüphe etti, etmedi. Düşünce dalgaları arasında gidip geldi; Chase'le birlikte açık sularda sırtüstü süzülerek gökyüzünü izledikleri zamanlardaki gibi. Ve böylece sonunda ölüler şehrinde tıpkı ölülerinki gibi bir uykuya daldı: Düşsüz ve yüksüz.

YİRMİ BİR

İnsanın bedeninde bir uyuşturucu gibi etki eden ve kafayı yerden kaldırmak gibi en basit hareketleri bile imkânsız kılan belirli türde yorgunluklar vardı. Nicholas'ın zihni, bedeninin ihtiyaçlarıyla savaş hâlinde gibiydi. İrkilerek uyandı, kendini bir sarhoşluk sersemliğinde kilitli kalmış gibi hissediyordu. Yumuşak sesler, yattığı yere doğru süzülüyor, zonklayan sağ elinin etrafında dolanıyordu. Fenerin ışığı loş, görüşü de bulanıktı; yine de Li Min'in duvara yaslanmış, Sophia'nın başının da onun kucağında olduğunu gördü.

"... çok gerekli mi?"

"Çok," dediğini duydu Sophia'nın. "Gördüğün gibi şu an çok hassas bir durumdayım."

"Görüyorum," dedi Li Min kuru bir ifadeyle. "Gerçekten de silahlardan kaçışına ve bir damla kan görünce bayılmana bakacak olursam senin için kesinlikle 'hassas' kelimesini kullanırdım."

"Ne ima etmeye çalıştığına dair en ufak bir fikrim yok," dedi Sophia ciddi bir şekilde. "Ancak ölebilirim."

"Ah canım," diye fısıldadı Li Min. "Buna nasıl engel olabilirim?"

Sophia bunu düşünüyormuş gibiydi sonra da göğsünde duran elini kaldırdı. "Yine nabzımı kontrol et. Birkaç dakika boyunca saymayı ihmal etme."

Nicholas, Li Min'in 'bir, iki, üç, dört...' diye sayan yumuşak sesiyle birlikte yeniden uykuya daldı.

İkinci kez, çığlık seslerine uyandı.

Uzak mesafeden boğuk bir şekilde geliyorlardı ancak büyük bir ıstırapla yüklüydüler. Kafasını uykudan sıyırdığı sırada sesler yaşayan, nefes alan bir şeye dönüştüler. Nicholas yerden aniden kalkınca kafasını alçak tavana çarptı ve üstüne sıva parçaları döküldü.

"Şişşt!"

Sophia uyanıktı ve sırtını duvara dayayarak oturuyordu. Yarısı yenmiş bir somun ekmeği ona uzatmaya çalışırken bakışları Nicholas'a sabitlenmişti. Nicholas açlıktan gözü dönmüş bir hâlde rahat bir nefes alarak kendine ekmekten bir parça kopardı. Dalgın dalgın çiğneyip yuttu; dikkati çok ihtiyaç duyduğu bu yiyecekle basamakların dibindeki küçük suret arasında bölünüyordu.

Bir elinde Nicholas'ın Kartaca'dayken aldığı kılıcı, diğerinde de bir hançer tutan Li Min bir ayağını en alt basamağa dayamıştı ve bakışları da girişe sabitlenmişti.

"Nedir bu?" diye fısıldadı Nicholas; kızın yanına gitmişti. Çığlıklar sinirlerini harap ediyordu; elleri kıvrılarak yumruk oldu, terden sırılsıklamlardı. "Kim bu?"

Ironwoodlar... olmadıkları kesindi?

"Kovalanıyoruz," dedi Li Min. Gözleri, loş ışıkta kara görünüyordu. "Bir şeyler ye ve sana getirdiğim kıyafetleri giy. Hemen gitmeyeceğiz ama yola çıkacağımız zaman acele etmeliyiz."

Nicholas onu duymazdan gelip dışarıdaki mücadele seslerini daha iyi duymak için iki basamak çıktı; kesilen etin çıkardığı o ıslak ses ve yürek paralayıcı haykırışlar bir şekilde en kalın taş mezarlara bile sızmaktaydı. "Dışarıda ne var... kim var? Sen biliyorsun, değil mi?"

Li Min kaşlarındaki teri silip tekrar Sophia'ya bir göz attı. Nicholas, Sophia'nın çoktan beyaz bir gömlek ve açık kahverengi bir pantolon giymiş olduğunu şaşkınlıkla fark etti; genç kız deri bir yeleğin bağcıklarını bağlamaya çalışmakla meşguldü. Nicholas, odanın ortasındaki kıyafet yığınının ortasına atılmış iki çift, çok eski siyah çizmelerin kendisi için olduğunu düşündü. Çinli kız da kabarık, beyaz bir gömlek giymiş ancak kendisine ince bir çorap ve her ikisinin üzerine bıraktığı, ağır, deri bir kemerle de yerine sabitlediği kırmızı pileli bir ceket bulmuştu. Demek ki hepsi de erkek olarak yolculuk edeceklerdi.

"Tanrı aşkına, ne biliyorsan söyle." dedi Nicholas. "Lütfen."

"İnanmazsın," diye mırıldandı genç kız. "Eğer düşündüğüm şeyse..."

"Vahşice öldürülme ihtimalimiz olduğuna inanıyorum, yani düşünceli bir çekince içine girme vaktini çoktan geçtik," dedi Nicholas. "Onların kim olduklarını biliyor musun?"

"Biliyorum. Sizin peşinize düştüğümden beri onlar da si-

zin arkanızdalar. Peşlerinde bir dizi ceset bıraktılar: muhafızlar ve yolcular. Hepsi de Nassau'daki Linden muhafızı gibi öldüler."

Nicholas'ın tüm bedeni hareketsizleşti.

"Yıllardan ve çürümüşlükten yayılan bir musibet var burada," dedi Li Min, ona bakmak için dönerek. "Aradıkları şeyi bulana dek durmayacaklar."

"Peki, sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Sophia buyurgan bir tonda. "Bunun için de mi o burnunu kullandın yoksa?"

"Biliyorum," dedi Li Min sessizce; âdeta ağzından çıkacak olanları bırakıvermeye korkuyordu: "Çünkü ben de onlardan biriydim."

"Affedersin?" dedi Sophia sakince.

"Açıklamak için yeterince zaman yok," dedi Li Min. "Onlar, Kadim Kişi'nin yetiştirdiği gölgeler. Çocukken ailelerinden çalınmışlar, korkulu bir eğitim ve yönlendirmeyle insanlıkları ellerinden sökülüp alınmış. Tek bir amaç için buradalar: Ona hizmet etmek. Sadece onun aradığı şeyi bulmak."

Sophia, genellikle çizmelerinin içinde sakladığı bıçağını bulana dek elini yerde gezdirdi. Bıçağı Li Min'e doğru savurdu.

"Hayır," dedi Li Min, onun önünde diz çökerek; bıçağın ucunu kalbine bastırdı. "Ben çocukken kaçtım. Annem de kız kardeşim de muhafızdı. Yolculuk etme yetisiyle doğmuştum böylece Gölgeler aralarına katmak için beni aldılar ve ailemi öldürdüler. Onların varlıklarına şahit olanlar kendi mezarlarını kazmış olurlar."

"O zaman sen nasıl kaçtın?" diye sordu Sophia; hâlâ bıçağı

indirmemişti.

"Ben her zaman en küçük, en çelimsiz olandım," dedi Li Min sessizce. "Kadim Kişi, ona hizmet etme ayrıcalığını hak etmediğimi düşünmüştü. Bir gece, yaşı büyük gölgeler gece takibini öğretirlerken ben bir av, bir yem olarak hizmet etmek için seçildim. Beni öldüren kişi onun kıymetli takdirini kazanacaktı."

Nicholas dehşet içinde sendeledi.

"Ama aysız bir geceydi," dedi Li Min; sözcükler dudaklarından yuvarlanarak dökülüyordu. "Kaçtım. Beni bir daha bulamadılar. Yani en azından şimdiye dek."

Ondan eğitim almak ve gücümü ortaya çıkarmak için Ching Shih'i aradım, demişti.

"Demek ki hepsi doğru," dedi Nicholas; elindeki yüzüğe dokunmamak, kalbinin, ruhunun derinliklerini alev alev yakışını görmezden gelmek için mücadele ediyordu. "Gölgelerden gelirler, seni korkutmak için... Neden bu... neden bu... Kadim Kişi demiştin, değil mi? Neden o usturlabı istiyor peki?"

"Çünkü onun gücünü özümserse kendisine nihai ölümsüzlük bağışlanacağına inanıyor; kötülük ve zamanın yıkımlarından etkilenmeyecek," dedi. "Kopyaların gücünü alarak ömrünü uzattı ama bu onu tatmin etmeye yetmedi. Gölgelerin akıllarını onların da sonsuza dek yaşayacaklarına ve dünyayı ele geçireceklerine dair vaatlerle dolduruyor. Gölgeler, hem onun hizmetkârları hem de müritleri."

Sophia âdeta bu hikâyeyi kafasından atmak istercesine başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır. Jacaranda da ha bire bundan bahsetti. Simyacılar mı yani? Saçmalığın daniskası bunlar!"

Ama Nicholas başıyla onaylayarak yüzünü ovuşturuyor, Etta'nın yapacağı gibi yoluna devam etmek için kendini bunu kabullenmeye zorluyordu.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu Li Min. "Gerçekten mi?"

Loş ışıkta kızın gözleriyle buluştu. Onun sesinde ilk defa gerçek anlamda bir savunmasızlık seziyordu. Şüpheyle örülü bir umut. "Bildiğimiz şeylerle örtüşüyor, hem bize yalan söylemen için de bir sebep yok. Ama karşılarında bu kanıt olmadan buna çok az kişinin inanacağını tahmin ediyorum. O hâlde daha önce bundan hiç bahsetmedin, değil mi?"

Saç örgüsünü yeniden omuzundan geriye attı, dudaklarının kenarındaki çizgiler aşağıya eğilmişti. "Hiç düşünmedim; dediğin gibi bunu yaşamayan birinin bu hikâyeye inanması imkânsız. Gölgeler ve ölümsüzlük hakkında gevezelik eden birinin hassas işler için kiralanması pek mümkün olmaz."

"Anlıyorum," dedi Nicholas; şimdi kızın neden Dikenler ve Ironwoodların arasına karışmaktansa kiralık işlerde çalıştığını daha iyi anlıyordu. Bir sırrı ya bir kişi tutabilirdi ya da hiç kimse.

"Hepsi doğru," dedi Li Min. "Eğer kaçamazsak o zaman buradan asla çıkamayız."

İşkence içindeki çığlıklar dinerek iniltili ağlayışlara dönüştü. Li Min bir parmağını dudağına yerleştirdi. Nicholas nefesini tutarak, tuniğinin bel kısmına uzandıysa da silahı artık orada değildi. Kendisini bariz biçimde görmezden gelip her iki silahı da ellerinde tutan ve alçalarak savunma pozisyonu alan Li Min'e baktı. Ama sonra dikkati yine yukarı, mezarın girişine doğru kaydı.

Temkinli bir şekilde ilerleyen birinin ayak sesleri gibiydiler. Yine o kazıma sesi, o uzun, sürekli sürüklenme sesi başlayınca Nicholas, aslında bunca eski taş katmanı ardından hiçbir şey duymadıklarını fark etti. Bu hareketin titreşimlerini hissediyorlardı. Tavandan sıva dökülünce Nicholas midesi düğümlenerek buna sebep olacak denli ağır şeyin ne olabileceğini merak etti.

"Li Min," diye fısıldadı. "Tuhaf bir silah mı kullanıyorlar? Pençeye benzer uzun, ince bir bıçak mı?"

"Evet," dedi soluğunun ardından. "Kabul törenlerinde onu alıyorlar. Demek sen de gördün."

Görmüşlerdi. Kartaca'da, farkına bile varmaksızın onların ardı ardına inen darbelerinden kaçınmak için mücadele etmişlerdi. Elini uzatıp küçük tılsımı ve Etta'nın küpesini kavradı. Titreme şiddetlendi, duvarlarda şimşek çakıyor gibiydi; bu yolcular –Gölgeler– kimse sesleri sanki yanlarındaki mezardan geliyordu.

Bu bir cehennem, diye düşündü Nicholas, *ya da tüm iblisler kaçıp yeryüzüne çıkmış.*

Sophia uzanıp feneri kıstığında etraflarındaki aydınlık azaldı.

Burada ölürlerse kim sona kalarak diğerlerinin çığlıklarına şahit olacaktı?

Şunu derhâl kes! diye terslendi kendi kendine Nicholas. Yüce Tanrım, genç adam dramatikleşmeye öylesine eğilimli olmuştu ki Chase görse gururdan ağlardı. Bu, ona kendini iyi hissettirmişti. Her zamanki gibi savaşacaktı. Li Min ve Sophia'ya kaçmaları için fırsat verecek sonra da onların peşinden gidecekti. Sahip çıkması gereken bir geleceği varken burada,

karanlıkta ölmeyecekti.

Nicholas ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ki boğuk sesler duvarların arasından sızmaya başladı. Fransızca ve İspanyolca'nın yanı sıra idare eder derecede İtalyanca konuşmasını limanlarda diğer denizcilerle kaynaşmasına borçluydu. Bayan Hall'ün sabrı sayesinde Latince ve biraz da Yunanca konuşup okuyabiliyordu. Yine de bu konuşmalar anlayamayacağı kadar alçak sesteydi.

Li Min başını kapıya doğru yatırdı, yüzünde odaklanmış bir ifade vardı. Nicholas, bu kısa süreli tanışıklıkları süresince ilk kez genç kızın yüzünde çaresizlik görüyordu; üstelik daha evvelden varlığının farkında olmadığı bir umut ışığı da sönüvermişti.

Bir anlık sessizliğin ardından başka bir ses havada süzülüp teninde dalgalanmaya başladı tüm tüylerini diken diken etti. Bu, o kadar yersiz bir sesti ki zihni onun ne olduğunu kavramakta zorlandı.

Kahkaha.

Sophia eliyle ağzını kapadı. Nicholas'ın tüyleri öylesine diken diken oldu ki elini değse canı yanardı.

Adım sesleri hafifledi. Titreşimler azaldı; sarsıntılardan titremelere dönüştü sonra da hiçbir şey kalmadı. Li Min'le son bir kez bakıştıktan sonra Nicholas içinde biriken gerginliği salıverdi. Her ikisi de sancıyıncaya dek ciğerlerini ve göğüs kafesini dolduran derin bir nefes aldı.

"Üstünü değiştir," dedi Li Min ona. "Çabuk ol. Onlar geri dönmeden gitmeliyiz."

Nicholas başıyla onaylayıp kıyafet yığınına doğru ilerledi. "Çizmelerin için yardım ister misin?" diye sordu Sophia'ya.

Genç kızın elleri, kolları yeniden hareket etmeye başlamıştı ama Nicholas hâlâ herhangi bir gelişme göremiyordu.

Sophia, sinirli bir şekilde nefes aldıktan sonra büyük bir çabayla ve gururunu inanılmaz bir şekilde yutarak başıyla onayladı.

"Ben yaparım," dedi Li Min, Nicholas'ın ellerini iterek. Nicholas, Sophia'ya bir bakış atıp buna razı olup olmadığını kontrol ettikten sonra pantolonu alıp üzerine geçirdi. Pantolon küçüktü; Li Min onu bu şekilde görüyor da olabilirdi ama büyük ihtimalle mevcut olanlar bunlardı; genç kız dikkat çekmeden ancak bunları çalabilmiş ya da satın alabilmişti.

Li Min, onu görünmez kılan, ağır bir pelerin giymişti. Dünyanın ona dayattığı pek çok dezavantaja rağmen başka birinden azıcık da olsa daha avantajlı olmanın bu kadar tuhaf olduğunu hiç düşünmemişti. Papal Şehri'nde koyu tenli, özellikle de sıradan kıyafetli biri, Çinli bir genç kadın kadar dikkate değer olamazdı.

Çizmeler de küçüktü ama idare edilebilirdi. Bir süreliğine sırtını ötekilere dönüp lekeli tuniği çıkardı, yumuşak pamuklu gömleği üzerine geçirip pantolonun içine soktu. Ceketinin bağcıklarını bağlamadı ve kendi cüssesi için ne kadar küçük olduğunu görmezden geldi. Kimse bunu sorgulayacak kadar uzun süre görmeyecekti onu; hem dünyanın fakir ve basit şeyleri görmezden gelme gibi bir eğilimi vardı.

Bir elini yüzünde gezdirince kirli sakalının uzadığını hissetti. "Eğer dövüşmemiz gerekirse..."

"Kafataslarına, boğazlarına ya da hemen göğüs kafeslerinin alt kısmından yanlarına nişan al; göğüs zırhlarının dikişleri oradan kesilebiliyor," dedi Li Min. "Gözden kaybolursak

daha güvende oluruz."

"Yakında bir geçit var mı?"

"İki üst katta," dedi Sophia. "Ben götürebilirim. Yardım eder misin?" genç kız kolunu uzattı. Nicholas ve Li Min onun her iki yanına geçti; ancak Nicholas daha önce varmıştı ve Sophia'nın bileğinden yakaladı, onu çekerek ayağa kaldırdı. Görünüşe bakılırsa biraz sert çekmişti. Genç kızın bacakları titreyince panikle soluğu kesildi.

Nicholas onu rahatça yakaladı. "Bacaklarını hissediyor musun?"

Sophia başıyla onaylarken boğazını temizleyip gözlerini kırpıştırdı; sonunda bakışları yine sertleşmişti. "Yardıma... ihtiyacım olabilir. Birazcık daha."

"Ben ederim," dedi Nicholas ona. Omuzu, Li Min'in attığı dikişler yüzünden acıyordu ama sadece dinlendiği için bile daha güçlü hissediyordu. Kartaca'da kendisine sürekli sorun çıkaran sağ kolu, Sophia'nın ağırlığının bir kısmıyla acı içinde itiraz etse de Nicholas, bu düşünceyle endişelenmeyi bir kenara bıraktı.

"Bundan tek bir kimseye bile bahsetmeyeceksin, Linden'a bile," dedi Sophia. "Ayrıca zavallı bir kız gibi taşımayacaksın beni, sırtına alacaksın yoksa tiksintiden kusuveririm."

"Doğal olarak," dedi Nicholas.

"Tek kelime bile etmek yok," diye homurdandı.

"Hayatım üzerine yemin ederim," diye söz verdi.

Onların arkalarındaki Li Min pelerinini omuzlarından geriye iterek çantalarını topluyordu.

"Gerçekten geliyor musun?" diye sordu Sophia. "Bize yar-

dım etmeye? Bizi yem olarak bırakıp kaçmak çok daha kolay olmaz mıydı?"

"Kiralık biri olabilirim ama ne bir hayvanım ne de bir geri zekâlı. Onlarla tek başıma dövüşemem. Nicholas da ne sizi o şekilde koruyabilir," dedi, "ne de önce seni bırakmadan kaçabilir. Eh sen de ne koşabilecek ne de dövüşebilecek durumdasın."

Nicholas "Onu bırakmam," derken Sophia da "Hayatım boyunca asla bir savaştan kaçmadım!" diye terslendi.

"Gidiyorsak," dedi her ikisine birden konuşarak, "buradan gidelim. Aziz Petrus'un Bazilikası'na çıkan bir yol biliyorum."

"Fener..." diye söze başladı Nicholas.

"Hayır; onlar gibi biz de karanlıkta gideceğiz," dedi Li Min ilk basamakları çıkarken. "Çabuk, çabuk."

Li Min'e lahdin kapağını kaldırmasına yardım etmek için Sophia'yı yere bırakması gerekmişti. Kapağı açar açmaz taze ve sıcak kanın kötü kokusu duyularına saldırdı. Arkasında duran Sophia'nın öğürdüğünü duydu; Nicholas tekrar onu kaldırmak için eğildiğinde boynuna sarılan genç kızın kolları gerilmişti.

"Duyuyor musun?" diye fısıldadı. Nicholas yanıt vermeyince Sophia onun başını elleri arasına alıp sağa çevirdi.

Pıt... pıt... pıt...

Aşağının havası serindi, nemlenmeye sebep olamayacak kadar kuruydu. Üzerine çöken ürperti kafa derisini karıncalandırdı, sırtındaki tüyleri diken diken etti. Silahlarını yukarı kaldırmış Li Min mezarın yan tarafında durmuş, bakıyordu; yani Miles Ironwood'un lahit girintilerinden birine tıkılan ce-

sedine doğru. Adamın hiç kıpırdatmadığı gözleri karanlıkta parlıyordu. İkinci bir adamın cesedinden, duvara hızla kanlar akmaktaydı; adamın bedeni, beli kırılmış gibi çarpık bir vaziyetteydi.

"Yüce Tanrım..." dedi Sophia kısık sesle. Nicholas tam zamanında Li Min'e doğru dönünce karanlık bir suretin, genç kızın yüzüne savurduğu gümüş renkli bir parıltıyı görebildi.

"Li..." diye söze başlamıştı ama kız çoktan harekete geçmiş ve iki kılıçtan kısa olanını döndürerek mide bulandırıcı bir çarpma sesiyle kola isabet etti. Gölge geriye doğru uçarken soluğunun kesilişi duyuldu; Li Min de yerden bir şey almak için duraksadı. Genç kız tekrar ayağa kalktığında uzun kılıcı Nicholas'a doğru attı ama Sophia onu havadayken yakaladı ve arkalarındaki gölgelere savurdu; Sophia'nın kılıcı sert bir şeye çarpınca Nicholas titreşimleri hissetti.

"Kim var orada?" diye haykırdı genç adamın kulağının dibinde. "Ortaya çıkın! Ortaya çıkın sizi korkaklar!"

Nicholas şimdi görebiliyordu... onları görüyordu. Havadan bir ton daha koyulardı; ancak kapüşonunun altından ona bakan genç bir adamın irkiltici derecede solgun yüzü vardı. Nicholas, onun içe işleyen bakışlarının iliklerine dek işlediğini hissetti. Kanı buz keserken istemsizce bir adım geriledi ve dizlerinin arkası lahde çarptı.

Nicholas tek bir hamlede kılıcı Sophia'nın elinden alıp ileri atıldı ve Li Min'in talimatına uygun olarak gölgenin boğazına sapladı. Bir el ona doğru uzanınca pençeyle şişlenmemek için lahdin kapağına doğru dönerek sıçraması gerekti.

Sophia genç adamın omuzlarını bıraktı, lahdin kenarına doğru çarparak indi. Uzanıp Nicholas'ın belindeki bıçağı çek-

ti ve bir hamleye karşı hazırlanırcasına durdu. Li Min vahşi bir çığlık atıp bir başka gölgeye, karman çorman kızıl saçlara sahip bir kadına doğru atıldı. Kılıcını savururken havalanmış tozları da döndürüyordu, gölgenin başını uçurmak istercesine kılıcı salladı. Diğer kadın çok hızlıydı; Li Min'i bir adım geriletecek sertlikte bir tekmeyle onun saldırısını bertaraf etti ancak onu durdurmaya yetecek kadar kuvvetli bir darbe değildi bu. Çinli genç kızdan yayılan öfke âdeta havayı yakıyordu; ağzını açıp tekrar kükrerken yanakları içe göçmüştü.

Kılıçlarının böylesine şiddetli bir şekilde birbirine vurması ölüleri bile uyandırmış olmalıydı.

Karanlığı yaran bir bıçağın, boğazıyla omuzu arasındaki noktaya değmesini engellemek için Nicholas kendini yere doğru atmak zorunda kaldı. Nicholas, gölgeyi yere devirmek için bir tekme attı ama adam âdeta insanüstü bir yüksekliğe sıçrayıp salto atarak yere inerken tüm bedeninin kuvvetiyle Nicholas'ın yüzünü hedef aldı.

Nicholas'ın göz kapaklarının ardında binlerce yıldız patladı; bir anlığına bunların parlaklığıyla kör oldu. Sophia bağırınca gölgenin pençesi kulağının iç kısmını kesmeden önce dönmeyi başardı. Bıçak, kulağı yerine yanağına isabet etti. Nicholas, yerdeki kan gölüne basarak kaydı, ayağa kalkmayı bir türlü beceremiyordu.

Lanet olsun, kalk, kalk hadi...

Denizde yüzlerce savaş yapmış, korsanların darbelerini ve gemiyi ele geçirmelerini savuşturmuştu. Karnına savrulan bıçaklardan, boynuna sallanan baltalardan kurtulmuş ve hayatta kalmıştı; denizin zorlu şartlarıyla pişmiş savaşçılardan dahi kurtulmuştu. Ama o adamların en iyi eğitimlisi bile Nicho-

las'ın kendisi bile daha karar vermemişken onun hamlelerini sezen bu gölgeyle kıyaslandığında kuduruk, ahmak hayvanlar gibiydiler.

Etta... Göğüs kafesine zalimce bir darbe aldı ve kaburgalarının çatırdadığını hissetti. *Etta...*

Onu, Ardent'daki hâliyle, bir savaşın karmaşası içinde ortaya çıktığı andaki gibi hayal etmeye çalıştı; bu görüntüyü, bir sonraki hamlesi için kendisini teşvik etsin, ona güç versin diye kullanmak istiyordu. Ama bunu hatırlayınca o sahne âdeta karanlığın dişleri arasında çatırdıyor gibiydi. Etta'nın çığlıkları sessizleşti, yüzünden kanlar akıyordu. Kulağında pençenin temiz bir kesiği vardı.

Genç kızın bedeni etraflarını çevreleyen mermer meleklerinki gibi solgun ve hareketsizdi.

Nicholas yerden bir anda kalkıp gölgeye vurarak onu geriletti. Saldırgan ileri atılacakmış gibiydi ancak bir anda durup acıyla uluyarak dizleri üzerine çöktü. Adamın arkasındaki Sophia yere uzanıp onun ayak bileğindeki tendonu kesmişti. Nicholas genç kızla aynı anda bu fırsatı değerlendirdi ve ikisi birden gölgenin boğazını kestiler.

Adam yere düştü.

Nicholas metallerin birbirine değerken çıkardığı o tiz çığlığı ardında bir yerlerde, Li Min'in kollarını ve bedenindeki gücün her bir zerresini kullanarak gölgenin uzun pençesini kadının vücuduna doğru çevirmeye çalıştığı yerde duydu, yumuşak boynunu delmeye çalışıyordu.

"Ben... sonsuzum..." dedi kadın soluğu kesilerek.

"Sen ölüsün," diye onu düzeltti Li Min ve kadının işini bitirdi.

"Sen de öyle," dedi bir başka ses. Nicholas hızla mezarın girişine döndü, kılıcını, içeri giren bir başka gölgeye çevirdi. Onun arkasında iki tane daha belirdi. "Kayıp ufaklık. Benim seni hatırladığım gibi sen de beni hatırlıyor musun?"

Nicholas kızın istemsiz bir şekilde, büyük olasılıkla adamın sesinin, bir yılanın dili gibi havayı yalayışından dolayı küçücük bir adım kadar geri çekildiğini gördü. Li Min'in elleri hançerini öyle sıkı kavramıştı ki Nicholas onun parmaklarının çıtırdadığını duyabildi.

Li Min'in bundan tiksineceğini bilmesine rağmen Nicholas ailesinden çalınan ve karanlığın içine getirilen küçük kız için ve bundan kurtulmayı başarmış olan şu an karşısında duran bu genç kız için yoğun bir koruma duygusunun içine dolduğunu hissetti.

Önce sağ elinin tamamı sonra da kolunun kalan kısmındaki hisleri yitirdi. Nicholas, daha zayıf olan sol eliyle kılıcı güçlükle tutuyordu, bakışlarını kısarak onlara bakarken kalbi de korkunun acımasız dövmesiyle atıyordu.

"Li Min," dedi Nicholas sessizce. "Onu al ve git. Size yetişeceğim."

Sophia "Hayır..." diye lafa başlarken Li Min onun yanında eğildi. "Bir dakika, sen..."

"Usturlap bende," dedi Nicholas, gölgelere. "Onun için kim benimle dövüşecek?"

Sophia'nın beyaz gömleğinin ucu gözüne çarpınca onların en azından bu sıkışık alandan kurtulduklarını anladı. Gölgelerden biri onların peşinden gitmek üzereydi ki öndeki adamın elinin şaklatmasıyla geri geldi.

Nicholas kılıcını kaldırıp ağzındaki kanı yuttu. *Yaşayaca-*

ğım. Bu bir soru değil bir zorunluluktu. Sadece mozalenin girişine dek kendine yol açması gerekiyordu sonra da karanlığın içinde onlara izini kaybettirebilirdi.

Öndeki gölge onunki gibi bir saldırı duruşu aldı ve kapüşonunu geriye düşürdü.

Karanlığın içinde bir ses fısıldamaya, çınlamaya, ulumaya başladı. Gölgeler bunu duyunca irkilerek büzüştüler. İki tanesi eğilerek girişten çıktı, ayak seslerinin yumuşak patırtıları yavaşça yitip gitti.

"Yalancı," dedi gölge; bir an daha oyalandıktan sonra kapüşonunu kafasına geçirip diğerlerini takip etti. Nicholas sendeleyerek ilerledi, yürürken destek olması için duvarlardan yardım alıyordu. Gölgeler sola gittiklerine göre o sağa gidecek ve bu yolun onu Li Min ve Sophia'ya, Bazilika'ya çıkarması için dua edecekti.

Ama ölüler şehrinin derinliklerinde, etrafında uçuşan sıva tozu kadar hafif ve kırılgan bir ses çınladı. *Zamanın çocuğu.*

Sözler kalbine işledi ve dikkatini toplamasını sağladı. Dönüp uyuşmuş kolunu göğsüne dayadı. Her ne kadar yorgun zihni oyunlar oynamaya meyilli, kalbi de bunlardan tükenmiş olsa da orada başka bir suretin durduğunu gördüğüne yemin edebilirdi. Boğazında bağlanmış, uzun, açık renkli pelerini sırtı boyunca uzuyor, ayaklarının dibine bir kedi misali kıvrılıyordu. Bu durum adama çok kuvvetli, krallara özgü bir hava verdiği için Nicholas kafasını çevirecek gücü toplayabilmek için dua etti. Her ikisi de kımıldamamış olmasına rağmen aralarındaki mesafe azalmış gibiydi ve Nicholas adamın suretinin, bir ustanın eliyle boyanmış gibi kusursuz olduğunu gördü. Adam kafasını tamamıyla çevirip bakışlarını ona in-

dirince parmağındaki yüzük birdenbire o acı dolu şarkısını söylemeye ve yanmaya başladı. Ancak o zaman adamın yüz hatlarını tam anlamıyla gördüğünde Nicholas onun yüzünün bir iblisinki, hatta bizzat ölümünki gibi olduğunu fark etti.

Dönüp ardında cehennem ateşleri varmış gibi koşmaya başladı.

YİRMİ İKİ

Bir ölüler şehrinin gerçek bir şehir gibi düzenlenmiş olması genç adamı şaşırttı ama işte, mezarlardan ve yapılardan oluşmuş sıraları ızgara gibi bölen karanlık, yılankavi sokaklarda koşturuyordu. Sonunda ayağı bir dizi basamağın kenarına değince yüzeye doğru tırmanmaya başladığını fark etti. Basamakları tırmanmanın güçlüğüne, toprak ve oyulmuş taş katmanlarını geçerek yukarıya yükseldikçe havayı dolduran sıcaklığa bile minnettardı; dar bir koridorun duvarı boyunca dizili tombul mumları ilk gördüğünde neredeyse ağlayacaktı. Bu, sona yaklaştığı anlamına geliyordu.

Sophia'nın ve Li Min'in orada, kendisini beklediklerini görünce daha da memnun oldu.

"Niye bu kadar geciktin?" dedi oturduğu yerden Sophia sert bir sesle. "Ne demeye bizi gönderdin?"

Nicholas ona, genç kız az önce bir yumurtadan çıktığını bildiriyormuş gibi baktı. Acıyan yanağındaki kan lekesini si-

lerken hâlâ kılıcı elinde tuttuğunu fark etti. Sağ kolu hiçbir işe yaramaz biçimde yandan sarkıyordu; onları da ürkütmemek için bunu fark edince hissettiği korkuyu zorla bastırdı. "Ben de senin için endişelendim Sophia."

"Öf işte," dedi genç kız kollarını kavuşturup bakışlarını çevirerek. "Bu konuda mide bulandırıcı derecede duygusal davranacağını biliyordum."

"İlk karşılaşmamızda karakterinle ilgili ön yargılarım için beni affet," dedi Li Min. "Nasıl biri olduğunu şimdi anladım."

"Evet, salağın teki," diye homurdandı Sophia.

"Yaralandın mı?" diye sordu Li Min. "Yani görebildiklerimizin dışında bir yaran var mı?"

Ilık bal mumu kokusu havayı doldurarak boğazında ve ciğerlerinde hâlâ hissettiği o çürümüşlük hissini temizledi. Nicholas arkalarındaki kapıyı kilitlemenin bir yolu olup olmadığını anlamak için geri döndü: Vardı. Sürgüyü yerine otururken zihninde, bunun yeterli olmayacağını söyleyen sesi tamamen duymazdan geldi.

Kızın sorusuna yanıt vermek yerine "Bir şey gördüm," dedi onlara. "Onun ne olduğunu bilmem gerek... anlamam gerek."

"Onu görmüşsün. Kadim Kişi'yi," dedi Li Min, sadece genç adamın yüzündeki ifadeden bile anlaşılıyormuş gibi. "Yaşamana izin mi verdi?"

O anda, bakışları adamınkilerle buluştuğunda... bunu sadece şöyle tanımlayabilirdi: Nicholas kendi hayatının aslında o adamın avucunun içinde olduğunu oldukça net biçimde anlamıştı.

"Onları, gölgeleri, geri çağırdı," dedi Nicholas. "Bunu ne-

den yaptığına dair en ufak bir fikrim yok."

"Merhamet duyabildiğini bilmezdim." Nicholas, Li Min'in suratından gizlice geçip giden korkulu ifadeden bir an bile hoşlanmadı. Genç kız aceleyle devam etti. "Bu işin içinde başka şeyler var. Nereye gitmeyi umuyorsunuz? Hâlâ son ortak yılı mı bulma arzusundasınız?" Elinin tersiyle alnını silince oradaki kan ve pisliği iyice yaymış oldu. Elleri öyle koyu renkli bir sıvıyla kaplıydı ki âdeta siyah görünüyorlardı.

Kan, diye düşündü. Bu, yolcuların kanıydı. Dövüş ve kaçışları sırasındaki koşuşturmada, öldürülen ve onların bulmaları için oraya bırakılan Ironwood yolcularını korkunç tek bir an dışında düşünmemişti. Yaşamları etrafa sıçrayan kanlardan ibaret kalmıştı ve gölgelerin sonraki kurbanlarını kandırmaktan başka bir işlevleri kalmamıştı. Gölgeler, içlerinden herhangi birine de aynı şeyi yapabilirlerdi; yani hayatta kalma ihtimalleri ciddi derecede azalıyordu.

"Evet," dedi Nicholas ona. " Hangi yıl olduğunu öğrendin mi?"

"1905," dedi genç kız; bunu başından beri bildiğini ima eden bir bakış vardı gözlerinde. Nicholas o anda acı ve endişeyle harap bir vaziyette olduğundan bunu pek önemsemedi. "Yukarıdaki geçidi kullanıp Floransa'ya geçebiliriz. Oradan da bir deniz yolculuğu yapılır ama birkaç günden uzun sürmez..."

"Koluna ne oldu öyle?" diye araya girdi Sophia. Sözü fazla uzatmadan uzanıp genç adamın sağ bileğini kavradı ve bunu çekerek sonunda ayağa kalktı.

Nicholas bakışlarını çevirdi. "Ağrıyor o kadar..."

"Bir kere bile hareket ettirmedin!" Sophia'nın, tırnakları-

nı eline batırdığını görebiliyordu ama hissetmiyordu. "Ne... yani yüzük yüzünden mi?"

Sophia'nın sesi tizleşiyordu ve kolu yerinden çıkarıp bununla Nicholas'ı bir güzel dövmek istiyor gibi görünüyordu.

"Belladonna'nın zehri," dedi Li Min; kolu alıp bir haritayı okur gibi sağa sola çevirme sırası ona geçmişti. "Onun görevini tamamlamazsan en nihayetinde kalbine ulaşacak ve onu da aynen böyle ele geçirecek. Ne istedi senden?"

"Ironwood'u öldürmesini," dedi Sophia ondan önce.

"Ama neden?" diye sordu Li Min kısık bir sesle.

"İhtiyar'la hiç tanışmadın mı sen?"

"Yeter," dedi Nicholas. "Bunu 1905 yılına giderken tartışabiliriz."

"Evet, lütfen," dedi Sophia.

Li Min kapüşonunu kulakları üzerine çekip yüzünün büyük kısmını gizledi. "Nezaket sana yakışmıyor." Nicholas, *Nezaket neredeyse dünyadaki herkese yakışır*, diye düşündüyse de bir şey söyleyemedi.

"O hâlde bu taraftan." Li Min onları aceleyle ileri yönlendirdi; pelerini koridorda uçuşarak havalanıyordu.

Genç kızın peşinden giderlerken "Bunu yapman gerek," diye buyurdu Sophia ona. "Kendi canını İhtiyar'ınki için feda edemezsin. Buna değmez. Dünyanın belki de yarısı bunu yaptığın için seni tebrik eder."

"Sen de sana zarar veren adamları mı öldürceksin yani?" diye sordu Nicholas.

Sophia dönerek bakışlarını karşıya dikti, çenesi gerilmişti. "O farklı. Eğer o hamam böceklerini bulamazsam ölmeyece-

ğim. Eğer sen yapmazsan ben yaparım. Cyrus Ironwood'un, istediği şeye ulaştığı gün benim cesedimin mezara girdiği gündür."

Ironwoodlar, diye düşündü Nicholas kafasını iki yana sallayarak. Her zaman kendi akrabalarının kanını dökmeye çok meraklıydılar.

"İhtiyar ölünce ne olacak?" diye sordu. "Sen mi vâris olacaksın? Diğer ailelerin seni benimseyeceklerini mi umuyorsun?"

"Umurumda olan tek şey o bok parçasını bu yeryüzünden silip doğduğu yere kibrit suyu dökmek," diye öfkeyle söylendi. "O gittikten sonra ailelerin ne olacağına başka biri karar versin. Ben artık bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Bundan kurtulmak istiyor. Nicholas'ın gördüğü kadarıyla o ailenin temsil ettiği her şeyin bir sembolü gibi görünen tek kişi de artık o aileyle hiçbir şey yapmak istemiyor. Dikkat çekici.

Bir sonraki heybetli kapıya ulaştıklarında Li Min yavaşladı ve kulağını sert, koyu renk ahşaba dayadı. Arkaya bir bakış atarak Nicholas'a başını salladıktan sonra kapıyı iterek açtı ve yukarı doğru spiraller çizerek çıkan bir dizi basamak ortaya çıktı.

Nicholas tam önden gidecekti ki aşağıya doğru inen bir sesle durdu. Sophia'yı çekerek en yakındaki gölgelerin arasına saklandı; zihni, –şimdi o kanlı kılıklarıyla yakalanırlarsa– burada ne aradıklarına ilişkin olası açıklamalar bulmak için hızla çalışıp duruyordu.

Sahanlığın taş duvarında hareket eden ışık, adamın ilerleyişini işaret ediyordu. Adam, beklenenden daha çabuk belirdi; memnuniyet içindeki yüzü şaşkınlıkla sarkmış, cübbeli

yaşlı bir beyefendiydi.

"Biz..." Sophia kusursuz bir şekilde Latince konuşmaya başladı. "Biz, saygılarımızı sunmak üzere—"

Li Min elini hızla uzatarak rahibin kafasına kılıcının düz tarafıyla vurdu. Adam yere düşerken Nicholas onu yakalamak üzere zar zor ileri atılmayı başardı.

"Çok yavaştın," dedi genç kız Nicholas'ın şaşkın bakışları arasında. "Hareket zamanı."

"Bir konuda haklıydı," dedi Sophia onun yanından geçerken. "Sen korsan falan değilsin Aziz Nicholas. Gemilerde korsanları parçalarına ayıran o acımasız yanın nerede?"

"Bu saygısızlık karşısında resmen hakarete uğradığımı düşünüyorum," dedi kıza.

Sophia bir gözünü devirmiş olmalıydı. "O seni yok etmeden sen saygıyı yok et."

Li Min en azından nereye gittiklerini bilir gibi duruyordu. Ancak Aziz Petrus'un Bazilikası'na girdiklerini ve onun sessiz salonlarında yürüdüklerini fark etmesi Nicholas'ın biraz zamanını aldı. Sophia buradan eski Aziz Petrus diye bahsetmişti; Nicholas bundaki doğruluk payını hemen fark etti. Bu yapıda, Julian'la birlikte usturlabı ararlarken gördüklerinin ihtişamından eser yoktu; ama o zaman hangi yıldı, yirminci yüzyıl falan mıydı? Onu gördükleri sırada bazilikanın tavanlarını ve duvarlarını donatan usta sanatçıların becerileriyle dili tutulmuştu; zaman içinde, bir yolcu ailesi gibi hazineler toplamış, ihtişama kavuşmuştu. Bu hâli ise yalındı; hem görkemden hem de kalıcılıktan yoksun keskin hatlara ve açılara sahipti. Yine de hiçbir şekilde kolonilerdeki İngiliz kiliseleri gibi mütevazı değildi; görünüşe bakılırsa İngiliz kiliseleri

mümkün olduğunca sade ve kasvetli olmalarıyla gurur duyuyordu.

Nicholas, geniş bir şapelin yanından geçerlerken kafasını kaldırıp baktı; kapısı hafifçe aralık olduğu için içerideki bir dizi mumdan gelen parıltılı ışığı gördü. Yanında yürüyen Sophia bakışlarını yere indirdi; o da en az Nicholas gibi güçlükle ilerliyordu. Nicholas kendi düşüncelerine öylesine dalmıştı ki kızın durarak ondan geriye düştüğünü fark etmedi bile.

"Yüce Tanrım, Carter," diye fısıldadı Sophia. "Şu boktan şey için bir aydır ölüp bitiyorsun ama şimdi de öylece düşürüveriyorsun, öyle mi?"

Sophia tanıdık bir altın küpeyi havaya kaldırdı; küçük yaprakları ve mavi taşı esintiyle sallanıyordu. Nicholas'ın eli boynundaki deri ipe gitti; kalbi âdeta göğüs kafesinden fırlayıp ağzına gelmişti.

Lanet olsun.

Ama tılsım ve küpe hâlâ orada, güvendelerdi. Ağırlıklarını elinde hissetti. Peki, o zaman...

Kalbi davul gibi atmaya başladı ve bu çarpıntı öylesine yayıldı, yayıldı ki sonunda parmaklarını bile doğru düzgün hissedememeye başladı.

"Herhâlde aynısı değildir," dedi Li Min onu Sophia'nın elinden alırken. "Bak–"

Ama küpeleri Nicholas'ın elinde yan yana koyduklarında neredeyse aynılardı; yani sanatçının beceri ve yeteneğinin elverdiği ölçüde. Bu küpeler çiftti. Bunlar...

Etta.

Nicholas diğerlerinden ayrılıp sendeleyerek şapele gitti,

içinde köşe bucak koşturdu ama ne birini ne de bir şey bulabildi. Şaşkınlık ve umutla çıldırmış bir hâlde, ona dair başka bir ipucu için salona döndü; onun nereye gittiğini gösteren herhangi bir şey arıyordu. Gözlerine tozlar battı, görüşünü bulanıklaştırdı. Ciğerlerine dolarak öksürmesine, ciğerlerinde son kalan havanın da kesilmesine sebep oldu. Çaresizlik hissi tahammül edilemez boyuttaydı ama Nicholas bunun peşini bırakamazdı, henüz değil...

"Etta?" diye seslendi, cesaret edebildiği ölçüde bağırarak. "Etta neredesin?"

"Ah Tanrım," dediğini işitti Sophia'nın. "Bunu izlemek çok acı. Durdur onu. Lütfen."

Çılgın arayışını duraksatan şey Li Min'in yüzündeki ifadeydi. Genç kız dudağını ısırırken özenle inşa edilmiş şifre çatırdadı; kızın gözleri hızla yana kaydı. "Henrietta Hemlock'tan bahsediyor olamazsın, değil mi?"

"Hemlock mı?" dedi Sophia elini havaya kaldırarak. "Bir dakika–"

"Henry Hemlock'ın kızı Henrietta–"

"Etta Spencer," dedi Nicholas sabırsızca. "Annesi Rose Linden. Evet; Rose, Hemlock'ın, Etta'nın babası olduğunu söylemişti."

"Neden bana söylemedin?" diye sordu Sophia. "Rose Linden denen canavarın Dikenlerin liderinden bir yavrusu olmasının konumuzla alakalı olduğunu düşünmedin mi hiç? Tanrım, bu pek çok şeyi açıklıyor. Pek çok şeyi."

Li Min ona bakamıyordu. Çenesini sessizce kıpırdatıyor, yanlarda duran ellerini sıkıyordu. Nicholas bir isyan duygusuyla midesinin düğümlendiğini hissetti; kendisini bu acı ve-

rici, yürek dağlayan umut kafesinden kurtarmasının bir yolu yoktu. "Nerede olduğunu biliyor musun? Bulmaya çalıştığımız kişi o. Öksüz kalarak son ortak yıla gönderildi–"

Li Min gözlerini kapayarak içinde tutsak kalan nefesini boşalttı. "Biliyorum. Ben... gerçekten üzgünüm. Arayışınız burada son buluyor çünkü o öldü."

NEW YORK
1939

YİRMİ ÜÇ

Etta, aynı noktaya ne kadar zamandır çakılı kaldığından emin değildi. Dehşet onu öylesine sağlam bir şekilde yakalamıştı ki âdeta çekse derisini bile yüzebilirdi. Julian birkaç adım atma riskini göze alarak ilerlerken elini sallayarak havadaki isi ve külü mümkün olduğunca dağıtmaya çalıştı. Ama bunun sonucunda ortaya çıkan şey daha çok is ve küldü.

"Hiç... hiçbir şey yok," dedi ona doğru dönerek. "Bu nasıl mümkün olur? Binalar, insanlar..."

Delikanlı haksız değildi; dumanın elverdiğince görüldüğü kadarıyla –ki parkın sınırlarını dolduran binalar engel olmayınca uçsuz bucaksız bir manzara ortaya çıkmıştı– bir zamanlar var olmuş yapıların boş kabuklarından başka hiçbir şey kalmamıştı. Hava açılsa Etta en azından Doğu Nehri'ni görebileceğini biliyordu. San Francisco depreminin sınırsız olduğunu sanmıştı ama bu... bu...

"Aman Tanrım," dedi bir eliyle ağzına bastırarak.

Etta haklıydı. Bu üçüncü alternatif zaman çizgisiydi; suikast sayesinde olması niyet edildiği gibi Ironwood'un zaman çizgisine geri dönmemişlerdi. Tarihin yakıcı ve tehlikeli ipliklerini ele geçirmiş ve bunlardan, çok daha uğursuz, tanınmayacak hâlde bir şey dokumuştu.

Hiçbir şey kalmamış.

Dizleri üzerine alçaldı, bir anda bedeninin ağırlığını taşıyamayacak hâle gelmişti.

"Buna ne sebep olabilir?" diye sordu Julian. "Top ateşi mi? Hava bombardımanı mı?"

"Bilmiyorum," dedi Etta. "Bilmiyorum... gitmemiz... gitmemiz gerek..."

Nükleer silah falan gibi daha kötü bir şey buna sebep olduysa o zaman radyasyona çoktan maruz kalmışlardı. Bu düşünce Etta'yı yerden kaldırdı ve gözlerinde oluşmaya başlamış yaşları kuruttu.

Ama bunu Julian'a söylemek için döndüğünde gözü başka bir şeye takıldı: Yoğun dumanı bölüp onları yalayan far ışıkları.

"Kurtulanlar ses versin," dedi çatırtılı hoparlörden biri; sesi ya duyguları ya da teknoloji yüzünden kesilmişti. "Yardım yolda. Kurtulanlar... mümkünse ses verin..."

"Hadi," dedi Etta geçide dönerek. "Gitmemiz gerek!"

Julian kafasını iki yana salladı. "Hayır... büyükannem... onu bulacağım..."

Etta'nın sözcükleri boğazına takıldı. Kadın eğer şehirdeydiyse büyük ihtimalle bulunacak bir şey yoktu. Ama itiraz etmelerine fırsat kalmadan far ışıkları onları yeniden buldu ve araç onlara doğru hızlanınca motorun sesi yükseldi. Araç

daha tamamen durmamışken tulum ve gaz maskesi –Etta'nın bildiği tehlikeli maddelere karşı koruyucu kıyafete çok benzeyen bir üniforma– içindeki bir adam cipin arkasından atlayıp onlara koşturdu.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım, burada ne yapıyorsunuz?" adamın sesi oksijen maskesi yüzünden boğuktu. "Hayatta kalmayı nasıl başardınız?"

"İşte bu," demeyi başardı Julian, "mükemmel bir soru dostum."

Etta, onları geçide döndürmesi gerektiğini biliyordu ama içinde bir yerlerde, şehrine ne olduğunu bilmek, bunu kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Bunun kalbini nasıl parçalayacağını da düşünmeliydi. Bir süre sonra askerî cip içten içe yanan enkazın arasında ilerlerken bu yıkıma bakmayı bırakmış, elleriyle gözlerine kapamıştı.

Bu doğru değil, bu doğru değil... Bunların hiçbiri doğru değildi. Bu zaman çizgisi...

Onlarla birlikte gelen bir yardımcı hekimin her ikisine de verdiği oksijen maskeleri genç kızın zihnini bir şekilde temizlemişti. Etta, hekim kolundaki kesiğe tekrar oksijenli su sürerken yüzünü buruşturdu; adam daha sonra Etta'nın alnındaki sıyrığa döndü.

"Söyler misiniz?" dedi Julian; sürücüyle konuşmak için öne eğildiğinde sesi hafifçe titriyordu. "Bunun sorumlusunun kim olduğunu buldular mı? Biz biraz, şey, kaçırdık. Bir bodrumda kapana kısılmıştık."

Julian Ironwood: Kürek çekmede beş para etmez ama yalancılıkta bir numara.

"Anlatayım," diye seslendi sürücü. "İttifak Devletleri gu-

rurlu bir şekilde yarattıkları bu eseri üstlendiler. Mesajı aldığımızdan emin olmak için Los Angeles ve Washington'ı da vurdular."

Etta, kusmamak için gözlerini kapayıp derin derin nefes almak zorunda kaldı.

"Hayatımda hiç böylesine bir patlama görmemiştim. Milyonlarca insan, öylece..." Adam devamını getiremedi.

Öldü, diye tamamladı Etta zihninde.

New Jersey'deki adamların bir sağlık kampı ve kurtulanların buluşma noktası olarak tarif ettikleri yere gitmek üzere Hudson'a yaklaştıklarında hava yeterince aydınlıktı; Etta ayakta kalan son duvarlardan birine yaslanmış bisikletin ve bir adamın koyu renk hatlarını görebiliyordu. Âdeta yok olmuş ve geride gölgelerini bırakmış gibiydiler.

"Paris ve Londra hâlâ ayakta ama düşmeleri an meselesi," dedi hekim acı acı. "Bunu savaşta onların tarafında olmamız için bir uyarı olarak yaptıklarına eminim. Roosevelt'in Britanya'ya yardım veya birlik göndermeyi düşündüğünü, savaşa katılmaya hazırlandığını biliyorlardı. Bu yüzden de İttifak Devletleri bize savaş açtı."

"Bu savaş değil," dedi şoför. "Bu cehennem. İlk fırsatta savaşa gireceğimizi biliyorlardı bu yüzden bizi sakat bıraktılar. Kimin patron olduğunu gösterdiler."

Etta hükümeti, diğer şehirleri sormadı. Julian'a da o geçide nasıl döneceklerini ya da bu yılda başka hangilerine ulaşabileceklerini sormadı. Üzerine bitkinlik çökmüş, içinde kalan tüm savaşma ateşini silmişti. Mahvolmuş şehrine bakmamak için gözlerini kapadı.

"Neredeyse bitti tatlım," dedi hekim. Başka şartlar altında

olsa kendisine sevgi sözcüğü söylenmesinden nefret ederdi ama o oldukça hırpalanmış hissediyordu ve adamda ona Alice'in kocası Oskar'ı anımsatan büyükbabalara özgü bir hava vardı. "Oraya varınca koluna dikiş atması için bir doktor bulman gerek, anlaştık mı?"

Etta başıyla onaylamak için gereken gücü bulamadı.

Nereden başlayacaktı? İnsan bunu nasıl düzeltirdi?

Herhangi bir yerden, diye düşündü, *ve elimde kalanlarla.*

Sağlık kampı New Jersey, Elizabeth'teydi. Mevcut tehlikeden uzak olmak için Manhattan merkezindeki patlama alanından uzaktaydı ama yine de zehirli duman ve toz bulutlarıyla kaplanacak kadar yakındı. Kampa varmak için kurbanların bazıları muşambayla örtülmüş, bazıları örtülmemiş cesetlerinin konduğu, boşaltılmış arazilerin oradan geçmek zorunda kalmışlardı. Etta, kesik soluklarını kulaklarında duyuyordu ve şeklini yitirmiş cesetlerin görüntülerini, kömürleşerek içleri boşalmış hâllerini kafasından atamıyordu. Her ne kadar bu vahşete şahit olması gerektiğini, bunu o harcanmış hayatlara borçlu olduğunu hissetse de hekim uzanıp gözlerini kapadığında Etta itiraz etmedi.

"Bunları görmene gerek yok." dedi. "Geçti artık."

Ama gerek vardı.

Bunu ben yaptım, diye düşündü. Usturlabın çalınmasına izin verdiği için bundan sorumluydu; bu düşünceyle öylesine şiddetle titremeye başladı ki hekim onu yatırıp bir serum bağlamak zorunda kaldı.

Etta, cipteki radyoyu dinlerken şunları öğrenmişti: Saldırılar beş gün önce olmuştu; şanslı Çalışma Bakanı, bombalar vurduğunda bölge dışında tatilde olduğu için şimdi Ameri-

ka Birleşik Devletleri başkanıydı; sulhu sağlama ya da savaş açma konusunda henüz bir karara varılmamıştı.

"Bir arşiv kaydı var mı?" diye sordu Julian. "Şehirden kurtulanların bir listesi?"

"Henüz yok," diye yanıtladı. "Birazdan görürsünüz."

Gördüler de. Acil durum sağlık tesisine çevrilen eski deponun çevresini iki kez dolaşan uzunca bir sırada içeri girmeyi bekleyen insanlar duruyordu. Bunların bazıları –daha doğrusu çoğu– Afro-Amerikandı. Civar sokaklar boyunca kurulmuş çadırlara girip çıkan büyük grupların çoğunluğunu oluşturuyorlardı. Basit bandajları gelişigüzel bir ilk yardım müdahalesi gibi görünüyordu, gerçek bir tedavi gibi değil.

"Neden iki sıra var?" diye sordu Julian; sesi en az Etta kadar affalamış çıkıyordu. Etta, delikanlının baktığı yöne döndü. Her ikisinin üzerinde de Kızıl Haç'ın sembolü olan, her ikisi de aynı yiyecek kolilerini veren iki ayrı kulübe. Ama oldukça belirgin iki ayrı sıra vardı: Biri beyazlar diğeri siyahiler için.

Etta içinde yükselen çığlığı bastırmak için savaştı. Tüm şehir harabeye dönmüştü, büyük ihtimalle milyonlarca insan ölmüştü ama sanki aşağılanmaktan başka bir şey getirmiş gibi hâlâ bu boş, zalim geleneği sürdürüyorlardı.

"Nedenini biliyorsun," dedi delikanlıya. Julian bir Ironwood'du; her yere yolculuk etmişti. Babasının yarattığı tarih hakkında eğitim almış olmasına rağmen bunların hiçbiri doğru değilmiş gibi davranıyordu. Bir şekilde bu, Etta'yı daha da sinirlendirdi.

"Ama *neden*?" diye ısrar etti Julian; sesi dümdüzdü.

"Siz ikiniz, hadi gelin," dedi askerlerden biri.

Depoya girmeyi bekleyen insanların yanında geçerlerken "Peki, ya geri kalanlar?" diye sordu Julian.

"Philadelphia'daki siyah kan bankalarının birinden kan gelmesini bekliyorlar," dedi asker, bu tam anlamıyla çılgınca bir şey değilmiş gibi. *Kan kandır.* Önemli olan tek şey kanın grubudur. Bu bir acil durumdu, korkunç bir felaketti ama yine de...

Sakin ol, dedi kendi kendine. *Sakin ol...* Etrafındaki dünya, hiddetli bir yıkımla parçalara ayrılmasın diye kollarını göğsünde kavuşturdu. *Şehrim. Bu insanlar...* Etta ağzına gelen safrayı yuttu ve gerçekten de hissettiği gibi bomboş kalana dek kusmamak için elinin tersiyle ağzına bastırması gerekti.

Adamlar onu ve Julian'ı depoya doğru götürürken "Burada ne arıyoruz?" diye fısıldadı Etta. "Burada kalamayız, biliyorsun."

Julian, kapıda içeri girmeyi bekleyen insanların yüzlerine bakmak için dönerek kafasını iki yana salladı. "Boş yataklar var. Boş yataklar varken neden onlar dışarıda bekliyor?"

"Kenney Hastanesi'nin kalan ekibi de gelince tedavi edilecekler," dedi yardımcı hekim; Julian bir çocukmuş gibi tane tane konuşmuştu. "Bu taraftan."

Yardımcı doktorun onları teslim ettiği mahmur bakışlı diğer doktor, onları portatif bir hasta yatağına oturttu. Adam pek bir şey söylemeden Etta'nın kolundaki ve ellerindeki kesikleri, yanıkları muayene etmeye başladı. Sonunda açık kızıl renk saçlı bir hemşire su kovası ve bezle geldi.

Julian, sessizce şapkasının içine doğru ağlayan, iki yatak yandaki adama bakıyordu.

"Sana yardım edeyim şekerim," dedi hemşire ve Etta'nın

St. Petersburg'dan beri üzerinde taşıdığı kiri ve kanı temizledi. "Ağlamanda sorun yok. Hatta daha iyi bile olur."

Ağlayamıyorum. İçine taş gibi bir şey oturmuştu, bu yüzden doktorun kötü bir kesiği anestezi yapmadan diktiğini bile fark etmedi. Hemşire, Etta'nın bacaklarını kaldırdığında kız yatabilsin diye Julian'ın ayak ucuna doğru kaydığını da fark etmedi.

Doktorlar, hemşireler, hasta bakıcılar ve yaralıların aileleri yataklar ve bu muazzam büyüklükteki alanı derme çatma odalara ayıran perdeler arasında gezinirken Etta uykuyla uyanıklık arasında tuhaf bir hâlde bunları izledi.

"Keser misin şunu..." Yakınlarda biri kızgın bir şekilde sesini yükseltmişti. "Muayeneye gerek yok."

"Hanımefendi gerek var... Devam etmeme izin verirseniz sadece birkaç dakika..."

"Beni anlayamıyor musun?" dedi kadın; sesi, korku ve gerginlik karışımı bir zehirle kaplıydı. "Bana dokunmanı istemiyorum."

Etta gözlerini açtı ve ne olduğunu görmek için başını çevirdi. Etta'ya dikiş atan doktor azarlanan doktorun yanına gitti. Bu siyahi bir doktordu.

"Burayı ben hallederim Stevens," dedi adam. "Yakında diğer vardiya başlayacak. Dışarıda senin yardımına daha çok ihtiyaçları olduğunu eminim."

"Neden..." Julian o kadar sessizdi ki Etta onun çıkıp gittiğini sanmıştı. "Dışarıda insanlar varken neden burada boş yataklar var?"

Bunu doktorlara söylemiyordu; hemşirelere, hastalara ya da herhangi birine söylemiyordu. Sesinde, etraftan gergin ba-

kışları üzerinde toplayan çılgın bir ton vardı.

"Neden olduğunu bana söyler misin?"

"Aynı sebepten," diye mırıldandı Etta. "Senin kardeşine asla gerçek bir yolcu eğitimi vermemenle aynı sebepten. Sadece yolculuk edebilmek için bir anlaşma imzalamak zorunda kalmasıyla," diye devam etti, "kimsenin onu ailenin bir ferdi olarak kabul etmemesiyle aynı sebepten."

Julian ona döndü. "Bu doğru değil! Değil! Hiçbir fikrin yok..."

Etta, Julian'ın ayrıcalıklı yaşamı sayesinde yolculuklarında gördüğü başka insanların acılarına duyarsız olup olmadığını merak etti; ya da belki de her zaman olduğu gibi beyaz, erkek ve varlıklı biri olmanın getirdiği o haklılık hissinden oluşmuş kalkanının parçalanması için bu ölçüde büyük bir felaket gerekmişti. Etta'nın onun bir vâris olarak hayatta kalması için daha zor geçen yıllardan uzak tutulduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu; ama aynı zamanda iş diğer insanlara gelince Julian'ın burnunun ucundakini bile asla göremediğinden de kuşkusu yoktu.

Ya da belki de o da yolculuğu, diğer Ironwoodlar gibi kullanmıştı; hepsi de her bir çağın kendilerinden beklediği rolü oynamak adına defalarca ahlaktan uzaklaşmışlardı. O kadar çok şey görmüşlerdi ki artık onlara karşı duyarlılıklarını yitirmiş olmalılardı; Etta'nın bir film izlerken karakterlerin acı çektiğini görmesi ama duygusal mesafeden dolayı asla onların yaşamlarına tam anlamıyla katılmaması gibi. Çünkü hiçbir zaman tam anlamıyla gerçekmiş gibi hissettirmezdi; yani içsel olarak.

Yolculuğun insanlara yaptığı işte böyle bir yıkımdı: Yol-

cuların kendilerine değil onların kurbanlarına yani altlarında boğulana dek etraflarında değişip duran tarihin, kumlarını hissedemeyen sıradan insanlara.

Julian'ın kolları yanlardan sarkıyordu; yataklara uzanmış her bir kişinin yaşam veya ölüm ihtimalini tartabilirmiş gibi bakışlarını hafifçe etrafta gezdirdi. Gözlerini kapamıştı, nefesleri sıklaşmış, suratı buruşmuştu. Güçsüzdü.

"Bunu hatırla," dedi Etta genç adama. "Şu an nasıl hissettiğini."

Dünyada gücün olmadan, senden daha büyük şeylerin insafına kalmış bir şekilde dolaşmanın nasıl hissettirdiğini. Bir saatliğine bile yaşamını kontrol etme şansına sahip olmamayı. İşte Nicholas yıllarca böyle hissettikten sonra Etta'nın o hayran olduğu gücünü toplayıp kendini kurtarmış, denizlere dönmüştü.

Etta yüzünü, yatağın sert kumaşına doğru bastırıp sadece nefes alış verişlerine odaklandı ve o utanç ve öfke dalgasını bastırmaya çalıştı.

Bunu bitirmeliyim. Tek bir adam Ironwood'un emriyle bu felaketi tetiklemişti. Patlamanın etkisiyle sadece Çar ölmemişti; aynen Henry'nin söylediği gibi bunun etkileri dalga dalga yayılmış, milyonlarca masum insanın yaşamını etkilemişti. Etta hayatında ilk defa kendini ölümcül hissediyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Julian'a. "Büyükbaba'nı bulmamız gerek. Usturlap onda. Bunu hâlâ düzeltebiliriz."

Julian elleriyle yüzünü ovuşturarak kafasını iki yana salladı. "Geri dönemem... yapamam."

Yumuşak bir sesin, "Kurtulanların isim listeleri asıldı." dediğini duydu. "İstersen seni oraya götürürüm. Sadece bu has-

tanedeki kayıtlar var. Diğerleri de akşama kadar gelmiş olur."

Etta göz ucuyla bir hemşirenin, Julian'ı girişe götürdüğünü gördü; orada bir adam geniş kasap kâğıtlarına el yazısıyla yazılmış listeleri duvara asıyordu. Yataklarından kalkabilenler de o küçük alana doluşmaya başladı. Dışarıdaki sırada bulunanlar da oraya ilerlemeye, kâğıtlara doğru kollardan ve bacaklardan oluşmuş bir düğüm hâlinde dalgalanmaya başlayınca sonunda neredeyse herkes listelere daha iyi bakabilmek için birbirinin üzerine çıkmaya başlamıştı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Julian'ı yeniden gördüğünde aynı hemşire yine onun yanındaydı ve onu deponun uzak bir ucunda, steril beyaz perdelerle ayrılmış alana doğru götürüyordu.

Etta ayağa kalkıp bir sonraki darbeye hazırlanarak peşlerinden gitti. Ya Julian'ın yaşlı büyükannesi hayattaydı ya da delikanlı bir cesedi teşhis edecekti. Julian'ın arkasına geldiğinde hemşirenin talimatlarının sonunu yakaladı.

".... maske takmalısın ve ona dokunmamaya çalış. Yanıklar aşırı derecede acı veriyor."

"Anlıyorum," dedi Julian, genç kadının elinden eldivenleri ve yüz maskesini alırken. Kadının düzgün üniforması, oranın güçlükle başa çıkılan kaosuna tezat oluşturuyordu; hemşire gitmeden önce her ikisine de anlayışlı bir ifadeyle baktı.

Etta kendininkileri alıp taktı. *Kurtulmuş*. Bu ne kadar küçük, kıymetli bir mucizeydi.

"Pek zamanı kalmadığını söylüyorlar," dedi Julian ona, tuhaf, zoraki bir hafiflikle. Etta bu hissi de biliyordu: Hayatı sürdürebilmek için acının üstesinden gelmek adına hiçbir şey yokmuş gibi davranmak. "Brooklyn'de hava aşırı sıcak oldu-

ğu için ciğerlerine zarar vermiş."

Etta elini delikanlının koluna koydu. "Çok üzgünüm."

Julian omuz silkti. "Cevap verebilecek durumdaysa ona birkaç şey sormak istiyorum. Ama daha çok... sanırım ben..."

Julian düşüncesini tamamlamadı. Derin bir nefes alıp saçlarını geriye yatırdı ve perdeden içeri adım attı.

İçeride, bir merkez birimin etrafında U şeklinde dizili ondan fazla yatak vardı; ortadaki yerde duran iki hemşire sargı bezi kesip ilaçları ayarlıyordu. Fener ışıkları kısıktı ama gölgeler yine de yataklardaki her tarafları sargılı suretleri, doğal olmayan biçimde parlayan, su toplamış derileri gizleyemiyordu.

Julian alçak sesle sayıp sağ, en uçtaki yatağa doğru ilerledi. Sonunda aradığını bulmuştu ve Etta onun, yatağın yanındaki tahta tabureye yanaşırken iyice dikleştiğini gördü. Taburedeki su teknesini yere koyup yataktaki kadının elini tutmak için uzandı.

Etta, bunu izlemesinin ya da dinlemesinin sorun olup olmadığından emin değildi; bu yüzden de biraz geride durdu. Kadının diğerlerine nazaran daha az sargısı vardı ama büyük bir oksijen maskesi takıyordu. Teni, bir deniz kabuğunun iç kısmı kadar pembeydi ve kaşları gri saçları gibi tamamen gitmişti.

Julian, son derece dikkatli bir şekilde kadının elinin üstünü okşayarak serum iğnesine dokunmamaya özen gösterdi. Kısa süre sonra kadın kafasını ona doğru çevirdi, göz kapakları hafifçe aralandı. Etta kadının Julian'ı görüp tanıdığı anı fark etmişti; çünkü kadın boştaki eliyle uzanıp oksijen maskesini indirmişti ve o aynı mavi gözler kocaman açılmıştı.

"Sen..."

"Selam büyükanne," dedi Julian; sesi acı verici biçimde neşeliydi. "Seni bu karmaşada bulacağım diye beni epey uğraştırdın."

Kadının dudakları kımıldadıysa da ağzından kelimeler dökülmesi için uzunca bir süre geçmesi gerekti.

"Belki de... ölmüş olduğumu sandım. Ama... sen, sen değilsin, geçmişteki değilsin?"

Etta kadının tam olarak ne sorduğundan emin değildi. Julian o sinir bozucu omuz silkişlerinden biriyle cevap verdi.

"Zamansız ölümüme doğru kafa üstü çakıldığım zamanı mı diyorsun? Merak etme. O, sadece bir oyundu. Öldüğüm falan yok. Küçük oyunları ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Kadın, o durumdayken bile bir muhafız olarak bir yolcuya –her ne kadar kötü bir kader de olsa– kaderini açık etmemesi gerektiğinin farkındaydı. Kadın bir baykuş gibi ciddi bir ifadeyle gözlerini kırpıştırdı.

"Ben de... ben de öyle düşünmüştüm. Artık koca adam olmuşsun. Çok büyümüşsün." Sanki tüm bu sahne yeterince acıklı değilmiş gibi bir de kadın ağlamaya başladı. Etta fark edilmeden yavaşça gerilemeye koyuldu. "Hep son bir kez olsun... seni görebilmeyi... yaşlandığımda gelip beni ziyaret etmeni umdum... yine gülümsediğini görebilmek için."

Kadının sesindeki dizginlenemeyen hisler sebebiyle Etta'nın kalbi âdeta parça parça olmuştu.

"İyi tahmin. Benden kurtuluş olmadığını hep biliyordun zaten büyükanne," dedi Julian ona. "Ne diyordun? Hem şeytan tüyüm hem de dokuz canım mı vardı? Sadece daha erken gelemediğim için üzgünüm."

Kadının kaşları yanmış olmasına rağmen Etta, büyükannenin bakışlarındaki ani pırıltıyla birlikte onları da kaldırdığını hayal etti. "Tanrıya şükür ki daha önce gelmedin. Yoksa... sen de..."

Ölürdün. Ölmek üzere olurdun. Yanıp kül olurdun.

Yok olurdun.

Etta'nın midesi kalktı; bakışlarını çevirerek parçalanmış pencereyi örten koyu renk, ağır perdelere baktı. Bu hareket sonunda kadının dikkatini çekmiş olmalıydı ki Etta onun bakışının baskısıyla sanki kafasının bir zincirle çekildiğini hissetti.

"Aman Tanrım... Rose..."

Etta, kadının sesindeki şiddetle irkildi; annesini hatırlayınca haç çıkaran başka birini daha görmek artık hiç keyifli değildi.

"Hayır büyükanne," dedi Julian, kadını nazikçe yatağa doğru ittirerek. "Bu onun kızı. Etta, Büyük Octavia Ironwood'la tanış."

Bu açıklama kadının görüşünü biraz olsun iyileştirmişe benzemiyordu. Nefesleri öyle sıklaşmıştı ki Julian bile yakındaki oksijen tüpüne korku dolu bir bakış attı. Etta, gidip gitmemesi gerektiğini düşünerek geriye doğru bir adım daha attı; Julian'ın büyükannesi o kadar kırılgan bir durumdaydı ki herhangi bir sıkıntı kadının kalan gücünü yok edebilirmiş gibi görünüyordu.

"Ben hiç... seni Lindenlardan biriyle görebileceğimi düşünmemiştim hele ki onun kızıyla," diyerek öksürdü kadın; ciğerlerinden nemli bir şey gelmişti. Julian'ın yüzü yumuşadı; yakındaki sehpadan bir bez ve ılık su kâsesini alıp kadının

dudaklarının kenarındaki kanı sildi.

"Sen... zahmet etme..."

"Hiç de zahmet değil," dedi Julian ona. "Sadece küçük bir salak olduğum zamanlarda yaptıklarının karşılığı."

"Hiç de salak değildin," dedi Octavia genç adama; kadının sesi göğsündeki hırıltı haricinde oldukça ateşliydi. "Çabalıyordun. Sınandın. Ama asla," –Etta'ya bir bakış attı– "salak birisi olmadın."

Etta bu lafın acıttığını itiraf etmeliydi. Başlarda böyle şeyler duymak annesini, Rose'un Metropolitan'da restore ettiği o resimlerden biri gibi düşünmesine sebep olmuştu: Gerçek görüntüsü yıllarla ve toz katmanlarıyla gizlenmiş bir resim. Şimdiyse gerçeği bir utanç nişanı gibi taşıyordu. "Beni yetiştirmek için elinden geleni yaptın," diyordu Julian. "Ama beni bilirsin: Sırf dış görünüş var; akıl yok. Her zaman kendi fırtınamı estirmek zorundaydım."

Kadının yüzünün yanmış kısmı ıstıraplı bir gülümsemeyle kımıldadı. Etta, kadının öksürmesiyle kahkahası arasındaki farkı ayırt edemiyordu.

"Benim küçük aşkımsın," dedi kadın ona. "Hatta... bana iyi kalite bir içki bulabilirsen... seni daha bile çok sevebilirim."

"İskoçya'ya gidip imalathaneden almam gerekse ve hâlâ soğuk hâlde getirmem gerekse bile sana koca bir şişe Scotch bulacağım," diye söz verdi Julian.

"Ne olduğunu... anlat bana," dedi kadın. "Böyle olmaması gerekiyordu."

Julian neler olduğunu sessizce ve hızlıca açıklamaya başladı.

"Cyrus Ironwood için söylenecek çok şey var," diye söze

başladı Octavia. "ve utanç duyulacak. En basitinden ailesine... ailesine davranışları yüzünden. Sana çok yüklendi... istediği gibi biri olmadın diye. Babanı... düzeltmedin diye."

Etta, pazıları üzerinde kavuşturduğu elleriyle kaslarını sıktı. Nicholas ve Julian'ın babası Augustus, tam bir alçaktı; Etta, Cyrus'un, Julian'ın babası gibi biri olmasını isteyip istemediğini düşündü.

Julian'ın yüzünü yalayan gölge, kadının bakışları tekrar ona çevrilince geçti; büyükanne sonra da bakışlarını odadaki diğer uyuyan hastalara çevirdi. Kadın o kadar alçak sesle konuşuyordu ki Etta duyabilmek için yatağa yaklaşmak zorunda kaldı. "Onun içinde... delilik var. Ah, öyle şaşırmış gibi yapma. Bizler... ona en yakın olanlar onun adım adım... ateşe yaklaşmasını izledik. Ama gerçekten de öncekinden... daha iyi bir dünya yarattı. Bunların... bunların hiçbiri olmamalıydı. Rose Linden ve onun serseri yandaşları bunu asla kabullenemediler."

"Bu, orijinal zaman çizgisinin bir parçası değil miydi?" diye sordu Julian netleştirmek için sesi en az kadınınki kadar kısıktı. "Ben de öyle düşünmüştüm ama emin olamıyordum. Büyükbaba ailelerle savaşa girdiğinde çok fazla değişiklik olmuştu."

"Hayır," dedi Octavia. "kalmamalıydım. Çocukların... kimsenin ölmesine izin vermemeliydim... bunun olmasına izin vermemeliydim."

Etta'nın acıyla sıkışan kalbi âdeta donup kalmıştı. Octavia buna engel olabileceğini ya da en azından kendini kurtarabileceğini düşünüyor, buna inanıyorduysa o zaman...

Etta yanılmıştı. Etta, muhafızların yolcuların aksine zaman

çizgisi değişimlerini fark etmediklerini, öylece sürüklendiklerini, yaşamları ve anılarının değişime uyumlandığını, hayatlarının farklı olabileceğinin farkında olmadan memnun bir şekilde yaşadıklarını sanmıştı. Ama belli ki durum hiç de böyle değildi. İhtiyar'a hizmet eden Ironwood muhafızları olayların nasıl olması gerektiğini biliyorlardı. Değişikliklerden kurtulurlarsa zaman çizgisinin değiştirildiğini biliyor, bunun sonuçlarıyla yaşıyorlardı. Etta bu durumun tarif edilemez zalimliği karşısında âdeta soluksuz kaldı. Bu insanlar, bu gizli dünyanın içine doğmuş olmalarına rağmen sıradan bir kadın veya erkek gibi onun insafına kalmışlardı. Ama onlardan farklı olarak bir şey kaybettiklerini ve korkmaları gereken zamanı biliyorlardı.

"Biliyorum, büyükanne," dedi Julian kadının elini kendininkinin içine alarak. "Bilseydin koca şehri kurtarırdın."

"Sen de bilmiyordun... o zaman... neden geldin?" diye sordu Octavia; delikanlıyı daha iyi görebilmek için kafasını çevirdi.

"Çünkü birkaç şey öğrenmem gerekiyordu," dedi Julian sadece birazcık yalan söyleyerek. "ve sen de güvenebileceğim tek insansın."

Sargılar altındaki yanık deri yine kımıldadığında kadın o acılı tebessümlerinden birine bürünmüştü. "Söyle bakalım. Ama... o gitsin."

"Büyükanne," diye kadını ikna etmeye çalıştı. "Etta annesi gibi değil. Geçen aya kadar bizlerden biri olduğunu bile bilmiyordu. Annesinden ötürü onu yargılayacaksan beni de babamdan ötürü yargılaman gerek."

"Babandaki değişimin... onun zalimliğinin sebebi bu kızın

annesiydi. O kadın bunu yarattı–"

"Yapma–" diye sözünü kesti Julian kadının sonra da yüzünü buruşturdu. "Onu o hâle Rose getirmedi, sadece babamın içinde olan, dışarı çıkmayı bekleyen şeyi salıverdi. En iyisi... Biz sadece ailede neler olduğunu bulmaya çalışıyoruz. Büyükbaba yine eski takıntısının peşinde ve şimdi bizim de onu bulmamız gerekiyor."

Julian öne eğilip Octavia'nın yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışırken mum ışığı delikanlının suratını derin gölgelere buladı. Julian rahatsız bir şekilde kımıldanınca taburenin gıcırtısı derme çatma koğuştaki ölümün ve yaşamın mırıltılarını böldü.

Ben gidene kadar konuşmayacak, diye düşündü Etta. Ama dışarı çıkmak ve tüm resmi aktarması için Julian'a güvenmek niyetinde değildi.

"Rahat ol büyükanne," dedi Julian. "Etta'da sorun yok. Onu kendim test ettim yoksa sana getirmezdim."

Kadının, Julian'ın yargısı hakkında şüpheleri olduğu belliydi ama bunu görmezden geldi.

"Dikkatli ol... tamam mı? Büyükbaba'n... yine yolculuk ediyordu. Sadece birkaç gün önce buraya geldi... bir aile toplantısı yaptı. Sakın... seni bulmasına izin verme," dedi Octavia, bakışlarını Julian'a sabitlemişti.

"Bulmasına mı?" diye tekrarladı Julian. "Babalığın mı? Neden ki? İhtiyar, en iyi ihtimalle her yirmi yılda bir yer değiştirir."

"Sana söylersem..." Octavia hırıltılı bir şekilde uzun bir soluk verdi. "Başını... nasıl bir belaya sokacaksın?"

"İyi bir belaya," diye söz verdi Julian. "Ne olursa olsun be-

nimle gurur duymanı sağlayacak türden bir belaya."

Kadından gelen şey bir kahkaha olsa gerekti, yine de onu duymak insana acı veriyordu. "Bir... müzayede var. Ailelere... haber geldi. Cyrus, buradaki kasasındaki... altınları almaya geldi. Katılım için."

"Müzayede mi?" diye tekrarladı Julian, Etta'ya bir bakış atarak. "Ne için olduğunu söyledi mi?"

"Öylesine umutsuzca... istediği... başka bir şey var mı ki?"

Usturlap.

"Zaten onda değil mi?" diye sordu Etta. Onu sarayda Kadir'den kim almıştı ki?

Julian da aynısını düşünmüş olmalıydı ama onun gerçek bir tahmini vardı. "Belladonna. O lanetli şeyin ondan çıkacağını tahmin etmeliydim. Onu çalmaları için yardakçılarından birini göndermiş olmalı ya da babalığın adamlarından biri düzenbazlık edip bir ücret karşılığı onu kadına götürmüştür. Müzayedenin yerini biliyor musun? Ve tabii yılını?"

Octavia kafasını iki yana sallayınca Etta kendini bozguna uğramış hissetti. Yaşlı kadın, Julian'ın elini tutup delikanlının yerinde kalmasını sağladı. "Git... geri dön. Gidebildiğin kadar... uzağa."

"Önce yapmam gereken birkaç şey var," dedi Julian ona. "Ama gideceğim. Bir süre sonra."

"Hayır Julian, Gölgeler... muhafızlar bile onların... onların cinayetlerinin... fısıltılarını duyabiliyor..."

"Gölgeler mi?" Julian kaşlarını kaldırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun, büyükanne?"

Kadın, içinde bulunduğu duruma rağmen ona, dadılık et-

mekle geçirdiği yıllar boyunca mükemmelleştirdiği bir bakış yöneltti.

"Şeker yemeyi bırakmazsam saçlarımın da dökülebileceğini söylemiştin, yani yaramaz yolcu çocuklarını geceleri kaçıran yaratıklar hakkındaki hikâyeden şüphelendiğim için kusuruma bakma."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Etta bakışlarını ikisi arasında gezdirerek.

"Hani şu annenin küçükken anlattığı, travma geçirmene sebep olan şu hikâyeden... hani şu gölgelerde yaşayan ve kurallara uymayan küçük yolcu çocukları çalan insanlar hakkındaki?" Julian çenesindeki kirli sakalı ovaladı ve Etta delikanlının yaptığı her hareketin neden bir poz gibi göründüğünü merak etti. "Ha. Sen bilmiyorsun. Ah, doğru ya! Baş belası annen her şeyi senden saklamıştı falan filan. Seni ilk kez kıskandığımı söylemeliyim. *Gölgelerden gelirler...*"

Julian annesinden bahsettiği, Kış Sarayı'nın anısı hâlâ çok taze olduğu ve birkaç dakikada bir yeni bir acıya sebep olduğu için Rose'un sözleri aklına geldi ve tereddütlü bir şekilde Julian'ın söyledikleriyle birleşti.

"Yanlış anlatırsam düzeltirsin," dedi Julian, Octavia'ya. "Gölgeler içinde yaşayan ve ailelerinden ayrı düşen yolcu çocukları kaçıran bir grup hakkında eski bir hikâye var. Bunun, bazı çağlarda kaybolan ya da öksüz kalan çocukları açıklamak için uydurulmuş olduğunu sanırdım hep. Böyle değil mi yani?"

"Caniler..." Octavia şiddetli bir şekilde öksürünce dudakları kanlandı. Julian eğilip ıslak bezle nazikçe bunu sildi.

"Sakin ol," dedi kadına.

"Katiller... hepsi de," dedi Octavia. "Onları biliyorduk... Cyrus, onlarla aynı şeyi istiyor. Onlara dair tüm kayıtları yok etti. Kimsenin... onları öğrenmesini istemedi... yoksa korkup... onu aramasına yardım etmezlerdi."

Onu. Usturlabı.

'Ne geldiğini, yıllardır beni neyin kovaladığını bilmiyorsun,' demişti annesi. 'Kaçırıldığın andan beri haftalardır onları senden uzak tuttum ama Gölgeler–'

Ama Gölgeler...

Henry, Rose'un sanrılarıyla ilgili ne anlatmıştı? Onun karanlıktan korktuğunu, parlak bir adamın onu kovaladığına, Gölgeleri peşinden gönderdiğine dair sanrıları olduğunu söylemişti.

"Neye benziyorlar?" diye sordu Etta. Rose'un dikkati saraydaki siyahlı saldırganlara yönelmişti. Etta onların Ironwood ya da saray muhafızları olduklarını sanmıştı ama şimdi... Zihni çok hızlı hareket ediyor, tüm olasılıkları inceliyordu. Gerçeğin dokunması için gerekli bir parça daha vardı. Bu kadar basit olamazdı... hayır, değildi.

Henry yanılmıyordu. Annesinin yardıma ihtiyacı vardı. Kendi ailesinin bir üyesini, en yakın ve tek dostunu öldürmüş bir katildi.

"Ben... bilmiyorum," dedi Octavia. "Bilmiyorum... sadece uzak dur..."

"Pekâlâ, merak etme," dedi Julian, Etta'ya bir bakış atarak.

Ama Gölgeler...

Yıllardır beni neyin kovaladığını...

Octavia'nın göğsü, hafifçe dalgalanarak inip kalkmaya

başladı. Yaşlı kadın yeniden ona döndüğünde gözleri çaresizlikle irice açılmıştı, kesik kesik, zorlu soluklar alıyordu. Julian taburesinden kalkınca Etta bir an için kızgınlıkla onun kaçıp gideceğini sandı ama delikanlı sadece aynı yırtık pırtık defterini kıyafetlerinin arasından çıkardı. Kapağına iple tutturulmuş kısa kalemi aldı. Deri o kadar yumuşaktı ki günlük yatağa düşerek açıldı ve bir sokağın bitmemiş bir çizimini gözler önüne serdi.

Bu adam bir ressam. Etta bunu nedense unutmuştu. Ya da belki de onu hiçbir zaman korkak ve çapkının teki olması dışında bir özelliğiyle tanımlamak istememişti. Çünkü o zaman, bütün yaşamı bunlarla dolmuşken hayatına bir tane daha karmaşa eklemiş olurdu. Julian, annesinin Metropolitan'da restore etmek için yılların etkisini ve leke katmanlarını soyarak çok uğraştığı o resimlerden biri olsa altındaki renklerin ne kadar parlak olacağını merak etti.

"Eski evi hatırlıyor musun, büyükanne? Altmışıncı cadde üzerinde, hemen parkın yanındakini?" diye sordu kadına. "Sağ eliyle kadının elini tuttu ama sol eliyle boş sayfaya çizmeye başlamıştı."

"Hani... hani..."

"Sütunları ve mermerleri bir de at arabası girişi olan," diye devam etti Julian alçak bir sesle. "Bizim küçük sarayımız. Nasıl tırabzandan kayıp yere düşerek kafamı yardığımı hatırlıyor musun?"

Kadın başıyla onayladı. "Kanamıştı. Amelia... bayıldı. Uşak lanet vazo... için söyleniyordu..."

"Sen bunları hatırlıyorsun," dedi kadına. "Bense bunu hatırlıyorum."

Julian kadının görmesi için kabataslak çizimi kaldırdı ama kapak Etta'nın çizimi görmesine engel oldu. Zaten onun görmesi için değildi bu.

"Beni kucağına alıp sarıldığını, her şeyin düzeleceğini, benimle ilgilenmek için her zaman yanımda olduğunu ve olacağını söylediğini hatırlıyorum," diye fısıldadı Julian.

Octavia sayfaya parmağıyla dokundu. "Çok güzel..."

"Aynen öyle. Senin sayende çok güzel, düzgün bir hayatım oldu." Kadının sargılı elini öptü. "Şimdi ben de aynısını senin için yapacağım."

"Sakın... saçma bir şey... yapma..."

"Büyükanne," dedi Julian zorla gülümseyerek. "Buna emin olabilirsin."

Kadın uykuya dalınca Etta uzaklaşarak nöbet tutması için Julian'ı yalnız bıraktı. Kafasında gerçek bir düşünceden eser yoktu; kalbi bile patlamaya hazır duygularla dolup taşmaktaydı. Onu en çok şaşırtan şeyse acıma ve korkunun hemen altında alev alev yanan kıskançlık duygusuydu.

Julian onun yanında olabiliyor.

Julian, Octavia ölürken onun yanında olacaktı. Etta kadının pek fazla zamanının kaldığını sanmıyordu ama Julian'ın onun yanından ayrılmayacağını kesinlikle biliyordu. Bu, Alice için yapabildiğinin çok daha fazlasıydı.

Henry, Alice'in yanındaymış.

Peki, Henry'nin yanında kim vardı?

Etta zaman mefhumunu yitirmişti, yataklarda açılan yeni boşlukları fark etmemeye çalışarak sıralanmış yatakların arasında yürüdü. Julian ölülerin ve ölmek üzere olanların ara-

sından ateşli bir ok gibi çıkıp ona doğru geldiğinde yeterince çok zaman geçmemiş gibi hissetmişti. Julian, genç kızın koluna girip onu ileri doğru götürmüş, sadece düz gri pantolon ve beyaz gömlek yığınını kurcalamak için durmuştu; bunlar hemşirelerin yaralılara giydirdiği kıyafetlerdendi.

"Al," dedi Julian bir paravanı işaret ederek. "Şurada değiştir üstünü."

Etta, paravanın arkasına geçerek delikanlının beyaz kumaşa yansıyan siluetini volta atarken gördü. "Ne oldu?"

Kız, usulca elbisesini çıkarttı ve büyük beden kıyafetleri üzerine geçirdi.

"Büyükannem sonunda huzura kavuştu," dedi sessizce; biraz yakına gelmişti. "Zaman çizgisinin... değişmesini bekliyordum. Buradan sapmasını. Ama hiç olmadı. Sonra hatırlamaya çalıştım... bir muhafızın ölümünün herhangi bir değişikliğe sebep olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Yoksa zaman da onları Büyükbaba gibi gözden çıkarılabilir mi görüyordu?"

"Ee?"

"Hatırlayamadım. Yapamadım. Tüm dünyayı yerinden oynatması gerekirmiş gibi geliyor. Bir yolcu kendi zamanı dışında tek bir şey yapınca her şey değişebiliyor. Bundan hoşlanmadım... Önemli biri değilmiş gibi hissettiriyor." Julian, o kadar hızlı konuşuyordu ki Etta'nın yorgun zihni ona yetişmekte zorlanıyordu. "Tamam mısın?"

Etta paravanın arkasından çıkıp üzerini değiştirmesi için Julian'ın geçmesine izin verdi.

"Julian," dedi nazikçe. "İyi misin? Eğer istersen bir süre bekleyebiliriz..."

"Bekleyecek bir vaktimiz olduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?" dedi delikanlı. "Şehrin kuzeyinde Ironwoodların bir posta kutusu var. Belladonna mümkün olduğunca çok teklifçi çekmek için müzayede davetiyeleriyle doldurmuştur kutuyu. Oraya bakarak başlayabiliriz."

"Belladonna kim?" diye sordu Etta.

"Bir koleksiyoncu ve nadide eserleri satan bir aracı," dedi Julian yeni gömleğini kafasından geçirirken. "Katılım için gerekli bedelde altın bulmamız gerekecek ama açık artırma sırlar ve iyilikler sunarak yapılacak. Sadece içeri girmenin bir yolunu bulmamız lazım, sonrasında ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsan onu yapabiliriz."

"Usturlabı yok etmeyi," dedi Etta.

Julian paravanın arkasından kafasını uzattı. "Onu yok etmenin bize ne faydası olacak ki? Bu insanları kurtarmak için onu kullanmamız gerekmez mi?"

Yolcu yaşamında öğrendiği ilk şey bir bedel ödemeksizin ölüleri kurtaramayacağıydı. Ama orijinal zaman çizgisinin bu insanlar için niyet ettiği kaderin bu olmadığı kesindi.

"Her şeyi ilk hâline getirecek," diye açıkladı. "Orijinal zaman çizgisindeki hâline. Bizim bildiğimiz zaman çizgisi... yok olacak."

Julian hasta yataklarını, hayatta kalanların listelerinin asılı olduğu yerde ağlayan kadınları ve erkekleri inceledikten sonra omuzundan geri dönüp Etta'ya baktı. "O hâlde hadi, gidelim."

VATİKAN
1499

YİRMİ DÖRT

Nicholas başıyla onayladığını hissetti.

Evet, bunu bekliyordum, bunu kabul ediyorum, dercesine sallıyordu başını. Çünkü aslında içinde bir yerlerde bunu zaten biliyordu. Bu da kaderin bir oyunuydu. Ona arzuladığı ya da arzuladığının farkında olmadığı şeyi vermek sonra da tam genç adam onu elleri arasında tutarken zalimce çekip almaktı bu.

"Ne?" dediğini duydu Sophia'nın. "Nasıl?"

"Tüm yolculara ve muhafızlara bir bildiri gitti," dedi Li Min; sanki sözcükler boğazına takılıyormuş gibi güçlükle konuşuyordu. Çantasını karıştırıp küçük bir kâğıt parçası çıkardı ve bunu Sophia'ya uzattı.

"*Henry Hemlock, kısa bir süre önce sonsuzluğa göçen kızı Henrietta'nın tarif edilemez acımasızlıktaki cinayetinden ötürü Cyrus Ironwood'dan kefaret talep etmektedir. Kızı, hâlihazırda bitkin düş-*

müş durumdayken onun muhafızlarının saldırısında aldığı yaralarla... Aman Tanrım. Ölüm yeri ve tarihi 2 Ekim 1905, Teksas olarak geçiyor."

Nicholas'ın boğazını ya safra ya da acısının ateşi yakıyordu. Konuşamıyordu. Artık tanıdık olan o acıyı bir kez daha yaşamayı reddedercesine içinde bir yerlerin kapandığını hissetti.

Yeterince hızlı olamadım.

Sana ulaşamadım.

Sadece seni kurtarmak istemiştim.

Kalbindeki, Etta'yla ayrıldıkları andan itibaren her gün özenle inşa ettiği o umut katedrali, çaresizlik ve kederden oluşan temellerine dek yanıp kül oldu.

Ah Tanrım. *Ah Tanrım.*

"Carter," dedi Li Min. "Bence geçitten geçip oturacak bir yer bulmalıyız sana da biraz su veririz, olur mu?"

Nicholas, kafasını iki yana sallayıp ondan uzaklaşmak için geriledi. Yeniden koridorda dolaşmaya, kapıları hızla açıp kapamaya başladı. Bu doğru olamazdı. Küpesi buradaydı. Hemlock yanılmış olmalıydı. Öyle olsa Nicholas bunu hissederdi, öyle değil mi? Etta ölmüş olsa dünyasının başına yıkıldığını hissederdi. Ruhunun şarkısı susmuş olurdu. "O–"

Neredeyse onu aradıkları tüm süre boyunca ölüydü.

Bir hayaletin peşinden gitmişti. Bir anının. Hayır.

Hayır.

Sophia orada durup onu izlerken ölüm bildirisi parmaklarından kayıp yere düştü. Li Min sonunda Nicholas'ın kolunu yakaladı ve bu defa elinden kurtulmasına izin vermedi. "Ne

düşündüğünü biliyorum ama olasılıkları bir düşün."

"Kaybolduktan iki gün sonra Teksas'ta öldüğünü söylemişler ama o zaman... o zaman küpesi nasıl buraya geldi?" dedi Nicholas buyurgan bir tonda.

Li Min'in yanıtı her zamanki gibi sinir bozucu sakinlikteydi. "Biri küpeyi ondan almış ya da değiş tokuş etmiş olabilir. Ya da küpe, yani bu formu, daha kızına vermeden önce annesinin yaşamının geçmiş bir dönemine ait olmuş olabilir. Ya da sen, gelecekte buraya dönmüş olabilirsin."

Genç kızın sözleri teker teker zihnine sızarak, içinde kımıldayan son umut kırıntısını da zehirledi. Nicholas, Etta'nın babasını hiç tanımıyordu ama artık Li Min'i tanıyordu. Ona güveniyordu.

Midesi altüst oldu. Elini kaldırıp yumruğunu ağzına bastırdı. Zaman yolculuğu. Lanet olasıca imkânsızlıkta, lanet olasıca acımasızlıkta, lanet olasıca şaşırtıcılıktaki zaman yolculuğu.

Neden Ironwood'un iş teklifini kabul etmişti ki? Neden Nicholas'a o aileden uzak durmasını öğütleyen Hall'u dinlememişti? Neden deniz onun için yeterli olmamıştı? Asla onu bu ağın içine çekmelerine izin vermemeliydi. Bu ağ ancak onu yakalayacak, boğana dek de gırtlağına dolanacaktı.

Ama bu Ironwood'u durdurmazdı.

Etta'yı yine de kendi zamanından kaçırırdı. Etta, arayışa tek başına gitmek zorunda kalırdı. Ironwood usturlaba ve arzuladığı her şeye kavuşana kadar onu hiç kimse ya da hiçbir şey durduramazdı.

"Burada değil," dedi hırıltılı bir sesle; bu sözlerin anlamını kavramaya çalışıyor gibiydi.

Li Min başıyla onayladı.

"O..." Nicholas kendini zorladı. "... büyük olasılıkla hiç buraya gelmedi."

Sophia bakışlarını çevirdi. Gururu içindeki aşağılanma duygusuyla çatışıyordu, ama her ikisi de onu soluksuz bırakan bir yıkım hissiyle boğuluverdi. Dünyaya karşı katılaşmakla geçirdiği yıllar boyu biriktirdiği deneyimlerini, ruhunda güç bela bulunan haysiyet kırıntısını bile yok etti. İçinde kalan tek şey, bir çocukken Ironwood'un New York'ta bulunan evindeki karanlık büfenin içinde tek başına, dışarı çıkabileceğini gösteren bir işareti beklerken hissettiği o aynı acıydı.

"Teşekkürler," dedi Li Min'e. "Özür dilerim... Ben... kendimde değilim... Aslında..."

"Bunu haber vermek için annesini bulacak mısın?" diye sordu Li Min. "Rose Linden'ı yani?"

"Hayır. Onun zaten bildiğine neredeyse eminim," dedi Nicholas. Belki de hiç gelmemesinin nedeni de aslında buydu.

"İntikamını almış olsa şimdiye kadar öğrenirdik," dedi Sophia. "Böyle haberler bizim çevremizde çabuk yayılır."

Koridorda parıldayan bir ışık, kendilerine doğru gelmekte olan birinin yolunu aydınlatıyordu. Sophia, Nicholas'ın hissiz kolunu tutup onu dışında durdukları kapıya doğru çekti. Nicholas bir kez daha arasa farklı bir sonuç alacakmış gibi içgüdüsel olarak ayak diremeye çalıştı. Li Min duvardan bir mum aldı, kapıyı açtı ve sonra arkalarından sürgüledi.

Nicholas, Pieta'yı gördüğü an tanıdı; gerçi böylesine küçük bir şapelde onunla karşılaşınca şaşırmıştı. Carrara mermeri kusursuzdu, ılık bir ay ışığı gibi parıldıyordu. Yetişkin bir erkek evladın cesedini taşımak için yüzü fazla genç olan Bakire

Meryem, sevimlilik ve yasın gizemli bir çelişkisi gibiydi.

Aşk. Fedakârlık. Kurtuluş. Sonu olmayan, ebedî bir hikâye... hayır, yolcuların bu savaşı hiç de saf bir şey değildi. Bu bir intikam hikâyesiydi. Uzun yıllar boyu birbirleriyle savaştıkları için kavgaları ilk kimin başlattığını bile hatırlayamayan ailelerin intikamı. Bir Ironwood, Lindenları öldürmüş, bir Linden da Ironwood vârislerinin ölümüne sebep olmuştu; bu sebeple de Ironwoodlar bir Linden vârisinin yaşamının son bulmasını talep etmişlerdi. Tüm bunların korkunç simetrisi sadece bu iki aileyle de son bulmamıştı. Yıllar içinde böyle yüzlerce, binlerce hikâye doğmuş olmalıydı. Bu, Nicholas'ın da yakalandığı bir döngüydü.

Sophia ve Li Min arkasında fısıldaştığı sırada kadının huzurlu, taştan yüzüne bakarken kendini bir fırtınanın merkeziymiş gibi kımıltısız ve sakin hissetti. Mum ışığında, her gece olduğu gibi ona ve Chase'e İncil'den bir şeyler okuyan Bayan Hall'ün şömine ışığıyla ısınmış yüzünü hayal etmek çok kolaydı. *Asla kendi intikamını alma sevgili, Tanrı'nın gazabına da yer bırak...*

Ama Tanrı, Cyrus Ironwood'un kalbinde yaşayan şeytan üzerinde hükme varmak için şansını kullanmış ve başarısız olmuştu. Nicholas, hayatında ilk kez Tanrı'nın hükmünü sorguluyordu çünkü bu ne doğru ne adil ne de kabul edilebilir bir şeydi.

Bana kaldı.

"Bir geçit bulmalıyız," dedi. "1776'ya."

Li Min ve Sophia sohbetlerini sonlandırdılar.

"Bak Carter," diye söze başladı Sophia. "Nasıl hissettiğini biliyorum–"

"Gerçekten mi?" dedi Nicholas buz gibi bir sesle. "O hâlde Julian'ın düşüşten sağ kurtulduğunu ve bunca zamandır aslında ölü olmadığını bilsen nasıl hissederdin?"

Onca zaman içeride tuttuktan sonra bu sözlerin böylesine kolay ağzından dökülmesine şaşırdı. Bir yanıyla bu haberi Sophia'nın kafasına bir çapa gibi fırlatmasının ne kadar duygusuzca olduğunu biliyordu ama Nicholas kendisini birini umursamanın çok ötesinde buldu. Hissettiği bir şey varsa o da acısının bulaşıcı olduğuydu. Mevcut tarafların paylaşacağı çok şey vardı.

Sophia, dudaklarını aralayarak ona doğru döndü.

"Uçurumdaki o anı yanlış yorumlamışım. Rose Linden bu yanlış anlaşılmayı düzeltti. Julian, zaman çizgisi değişimi sırasında öksüz kalmış ve bize geri dönmemiş. Bunu daha önce söylemediğim için özür dilerim," dedi; Sophia'nın tek kara gözü, bakışının yoğunluğuyla onu âdeta yakarken lanet olasıca suçluluk duygusuna yakalanmıştı bile. "İlk başta, yani sen bana kalbinden geçenleri anlatmadan önce onun yaşadığını bilsen gidip onu bulmak ve nişanını onarmak ve güncellemek istersin diye düşündüm. Ironwood'un seni affetmesini sağlayabilirdin. Sonra da sadece dikkatinin dağılmasını istemedim."

Bu lafın üzerine yanağına sert bir yumruk yiyince kafası yana çevrildi.

"Her zaman istediğim tek şey saygı oldu!" diye gürledi. "Senin bana biraz olsun saygı duyduğunu düşündüğüm için bana lanet olsun. O kadar salak olabildiğim için bana lanet olsun."

"Sen..."

"Sana yardım ederken neredeyse ölüyordum... üstelik bunu sana borçlu olduğumdan yapmadım çünkü bana saldıran adamları bulmak istiyorum. Onların benden aldıklarını onlardan alıp ödeşmek istiyorum. Büyükbaba'nın egemenliğinin un ufak olmasını, toza dönüşmesini ve sevdiği her şeyin ondan sökülüp alınmasını izlemek istiyorum," dedi Sophia köpürerek. "Neden beni terk eden birini gidip arayayım ki? Hiçbirimizi umursamayan, ailesinin karşısında duramayacak kadar korkağın teki olan birini neden arayayım!"

"Bunu artık biliyorum," dedi Nicholas. "Üzgünüm. Ama o an bu büyük bir risk gibi geldi... beni..."

"Beni kullanman mı gerekiyordu?" dedi Sophia. "Kendi aradığın kişinin peşinden gitmek, kendi çıkarına ulaşmak için mi? Benim arzum vâris olmaktı; böylece bir evliliğe yem olmak yerine gerçek bir insan muamelesi görebilecektim. Julian benim dostumdu. Ona değer veriyordum... Veriyorum. Ama o çölde, sen beni bulmadan önce gerçekten arzuladığım şeyin, canım ne isterse ve kiminle isterse onu yapabileceğim türde bir özgürlük olduğuna karar verdim. Rüzgâr kadar serbest hareket etmek ve iradem dışında hiçbir yere çağrılmamak. İşte asıl güç budur. Beni anlıyor musun?"

Nicholas, boğazı düğümlenmiş bir şekilde başıyla onayladı. "Tahmin edemeyeceğin kadar iyi anlıyorum."

Konuşmaları, şapel dışındaki birinin dikkatini çekmişti. Kapı vuruluyordu ve boğuk bir ses bir şey soruyordu. Li Min hızla Nicholas'a döndü.

"Belladonna'nın görevini tamamlamak niyetindeysen," dedi, "O hâlde ben kılavuzun olacağım."

"Hayır." Bu korkunç bir şeydi ve Nicholas onların bundan

uzak kalmasını istiyordu. "Bunu kendi başıma halletmeliyim."

Kız, kafasını iki yana salladı. "Birinin mezarını kazması gerekecek. Çünkü İhtiyar'ın işini bitirsen bile o yolculuk seni de tüketecek."

Sophia sert bir şekilde soluk verip kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Benim yolum artık bu," dedi ona; sol elini kullanarak sağı kaldırıp yüzüğü gösterdi. "Zaten ölüyüm. Onu öldürmezsem zehir beni ele geçirecek; oraya yeterince çabuk varmazsam zehir beni ele geçirecek. Başarırsam en azından dünyadan bir pislik temizlenmiş olacak."

En azından bu şekilde Hall'e dönüp denizde ölecek kadar yaşayabilirim.

Kapının vurulması şiddetlendi; sanki birileri ağırlıklarını kapıya veriyormuş gibiydi.

"Ardında bıraktığın pisliği temizlememiz için bizi geride bırakamazsın," diye terslendi Sophia ve onu geçidin titreşen girişine çekti. "Dua et de seni ilk önce ben öldürmeyeyim."

Hepsinin ortak anılarıyla ortaya çıkardıkları bir rotada, bir dizi geçitten geçerek Avusturalya'daki bir taşranın oldukça tehlikeli bir kısmı, ilk çağlardan kalma bir buzul ve Avusturya'nın Ortaçağ'daki en uğursuz yılı dâhil olmak üzere çok çeşitli yerlere çıktılar; aralarda bunları birbirine bağlayan pek önemli olmayan sayısız bağlantı da oldu. Biriyle karşılaştıklarında Nicholas ve Li Min kendilerini gizliyor, konuşma gerektiren o nadir durumlarda bunu Sophia'ya bırakıyorlardı.

Nicholas, yolculuk süresince pek çok kez şunu düşündü: Bir insan, görünmez olmak için bu kadar içi boş hissedebilir

miydi? Ya da belki de insanlar sadece görmeyi umdukları şeyi görüyorlardı; onların durumunda bu, bir Çinli kadın ya da siyahi bir adam değildi. Ne olursa olsun sessizlik ona gayet uyuyordu. Bu şekilde zihnini geçip giden dünlere odaklamak ve sakin kalmak daha kolaydı.

Nicholas on altıncı gece, Mexico City dışındaki son geçitten birkaç kilometre sonra Li Min ve Sophia'nın ağırlaştıklarını, onun hızını yavaşlattıklarını hissetmeye başladı. Göz ucuyla genç kadınların birbirlerine baktıklarını fark etti; bununla yüzleşmek istemediğinden topuklarını atının böğrüne geçirerek onu hızlandırmak istedi. Kısrak daha koşturmaya başlayamadan küçük bir el uzanıp Nicholas'ın elindeki dizginleri çekti.

"Ne oluyor..."

"Şimdiye dek üçüncü kez kalkıştığın şeyi yapacak, hayvan altında düşüp ölene dek onu süreceksin," dedi Li Min ciddi bir ifadeyle; sonra da dizginleri onun ulaşamayacağı şekilde çekti. "Ben atımı paylaşma niyetinde değilim. Ya sen, Sophia?"

"Kesinlikle hayır."

"Ben..." diye söze başladı Nicholas.

"İki gündür uyumadık Carter," diye araya girdi Sophia.

Kesinlikle doğru değildi. "Bir gece önce durduk."

"Hayır. O Avusturya'ydı. O kokuşmuş hendeğin orada harika manzaralı bir yer seçmiştin. İçimizden birinin oradan ayrılırken hatıra olarak kara vebayı kaptığımıza eminim."

Yüce İsa. Kız haklıydı.

"Yoldan uzaklaşıp birkaç saatliğine kamp kuralım," diye önerdi Li Min.

İçinde bir başkaldırı yükseliyordu; bu, yüzünden de anlaşılıyor olsa gerekti ki Sophia atını döndürüp onları aşınmış yoldan uzaklaştırıp verimli, yeşil topraklara doğru yöneltti. Nedense Nicholas dünyanın bu kısmını tamamen çöl olarak düşünmüştü. Ama yılın bu geç zamanında bile canlılık ve bitki örtüsü, vadiden etraflarındaki dağlara dek uzanıyordu.

Alçak sesle yolla Sophia'nın heybelerini bıraktığı yer arasındaki mesafenin kaç adım olduğunu saydı ve iki yüz adımın çok fazla olduğuna karar verdi.

Kendisi devam edebilirdi. Kızlar dinlendikten sonra ona yetişebilirlerdi.

Nicholas daha bir plan yapamadan Li Min onun atını diğerlerininkine doğru çekti ve koşumlarını çözmeye başladı.

Burnundan sinirle soluduysa da sonunda attan indi. "Ava gideceğim."

Artık yeniden barutu olduğu için bir şeyler vurmak harika bir fikirdi. Sağ eli işe yaramaz olduğundan onunla ateş edemiyordu ama sol eli o kadar da berbat durumda değildi.

"Li Min gidiyor bile," dedi Sophia uyku tulumlarını sererken. Nicholas arkasına döndü sonra tekrar döndü ve Li Min'in ufak tefek suretinin uzaklaştığını görünce şaşırdı. "Yakacak odun ve çıra bulabilirsin."

"Pekâlâ. Ama ben pişireceğim."

Sophia, genç adamın anlayamadığı bir surat ifadesine büründü.

"Peki, ya su?"

"Şimdilik var," dedi Sophia, yolda bulduğu geniş kenarlı şapkayı atarak. "Yüzündeki o ifade beni öldürmeden git hadi. Acımasız bir intikamın peşindeki birine göre yüzünde kederli

ve üzgün bir zavallının ifadesi var."

Nedense Nicholas'ın bundan şüphesi yoktu. Elindeki işe koyulmadan önce eğilerek ironik bir şekilde selam verdi. Ateşi yakıp kaynaması için küçük tencereyi onun üstüne koyduklarında Li Min hâlâ dönmemişti. Nicholas, Sophia'nın ifadesiz suratıyla konuşmaya çalışmaktansa Li Min'in onun için ördüğü askıdan sağ kolunu çıkarıp sırtını ateşe dönerek uzandı.

Gözleri kapayamayacağı kadar çok batıyordu ama yine de denedi. Sert toprağın üzerindeki bedenini rahatlatmaya, içinde yükselen karanlık düşünce girdabını onu aşağı çekmeden önce durdurmaya çalıştı. Bir elini bol tuniğinin içine sokup deri parçasını kavradı. Yeterince cesur hissettiğinde gözlerini açıp adam şekli verilmiş boncuğu ve Etta'nın küpesini inceledi.

Anlayamadığı bir tiksinti onu ele geçirdi. İpi sertçe çekiştirerek zorla koparmaya çalıştı sonra da ensesindeki düğümü çözmek için uğraştı.

"Bunu yaparak ancak içinde yanan pişmanlık ateşini körüklersin," dedi avdan dönmüş olan Li Min. "Söndürmüş olmazsın."

Nicholas'ın elleri gevşedi ama aynı yerde kaldı. Genç kız artık döndüğü için eti pişirmek için yerden kalktı.

Daha Nicholas tam kalkmamışken, "Bu bana bir hikâyeyi hatırlatıyor," dedi Li Min rahat bir ifadeyle. Li Min onunla ateş arasına oturunca genç adamın üzerine uzunca bir gölge düştü. "Dinler misin?"

Pek istemiyordu ama genç kızın her hâlükârda anlatacağını bildiğinden homurdandı.

"Hikâye şöyle: Yıllar yıllar önce İmparator Yan'ın Nüwa

adında bir kızı varmış. Genç kız bir kuğu kadar güzel ve zarifmiş ama bir keçi kadar da inatçıymış. Yüzmeyi her şeyden çok severmiş ve genellikle de yabani güzelliğinden ötürü Doğu Denizi'ne gidermiş. Sanırım bu güdüyü anlıyorsun, değil mi?"

Nicholas sadece homurdanmayı becerebiliyor gibiydi. Göğsü, gerçek sözcükler kuramayacak kadar gergindi.

"Ama trajedi onu vurdu. Bir gün yüzerken genç kız boğuldu. Ancak iradesi güçlü olduğundan tamamen teslim olmadı. Su yüzeyine çıkıp bir jingwei kuşuna dönüşmüş. Hiç gördün mü bu kuşu? Oldukça dikkat çekicidirler. Gri bir gaga, kırmızı pençeler? Neyse işte, boğulduğu için intikam almaya karar vermiş. Her gün uçarak Batı Dağları'ndan taş ve çalı çırpı toplayıp bunları Doğu Denizi'ne atmış. İsteği, denizi doldurup başkalarının boğulmasına engel olmakmış. Bunu yaparken asla dinlenmemiş. Bunu hâlâ yapıyor."

Genç kızın hikâyesinin bittiğini anladığında Nicholas tamamen döndü. "Yani bu, imkânsız bir görevdi. Benim bundan ne çıkarmam gerekiyor?"

Li Min omuz silkti. "Ne istersen onu çıkarabilirsin Carter. Hikâyenin amacı yemek hazır olana kadar dikkatini dağıtmaktı ve bu hiç de zor olmadı."

Nicholas dik oturdu; öfke, âdeta kafasının içindeki gri pusu bile yakıyordu. "Sana yemeği benim pişireceğimi söylemiştim!" İşlere katkıda bulunamayacaksa ne işe yarayacaktı?

"Bu, seni şaşırtabilir ama ben açıkçası etimin yanmış odunlardan ayrılamayacak kadar kurumuş ve kömürleşmiş olmasını tercih etmiyorum," dedi Sophia, derileri yüzülmüş tavşanları şişte çevirirken.

"Piştiğini öyle anlarsın!"

İki kadın da ona merhamet dolu gözlerle baktı. Nicholas'ın midesi gurulduyordu ve ancak gururdan kaynaklanan bir tereddüdün ardından kendi payına düşen eti aldı. Yemeğini bitirdikten sonra Li Min ona önce dinlenmesini ardından da sonraki nöbeti devralmasını önerince Nicholas bunu kabul etti. Uyku tulumunda bir kez daha sırtını ateşe vererek uzandı, kafasını koluna dayadı ve karanlık dağlara doğru baktı. Küçük parmağındaki altın yüzüğün sıcak kavrayışını görmezden gelerek uykuya daldı.

Bir tangırtı karanlığı böldü, bunu hemen bir başkası izledi.

"... daha iyi, daha iyi ama ileri uzatırken o kadar eğilme– hayır! Soluna! Evet!"

Nicholas sersem bir hâlde uyanmaya çalıştı; Li Min'in sesini mi duyuyordu yoksa rüya mı görüyordu, emin değildi. Arkasına dönüp ateşe doğru bakarak kılıç dövüşü yapan iki ince, gölgeli surete baktı.

"İşe yaramıyor," dedi Sophia. "Asla düzgün yapamayacağım, asla."

"Bu gece sana gösterdiğim her şey gibi bunu da mükemmel yaptın," dedi Li Min sesinde bir tebessümle. "Bir kedi gibi yumuşak ve kuvvetli adımlarla hareket ediyorsun. Çok geçmeden benden bile daha iyi olacaksın, işte o zaman gerçekten altınlarıma sahip çıkmam gerekecek."

"Bu mümkün değil," dedi Sophia bir an sonra. Sözlerine kızgınlık tınısı hâkimdi.

"Sen harika bir savaşçısın," dedi Li Min yere oturup kılıcını bacaklarının üstüne koyarken.

Biraz sonra Sophia da dizleri üzerine çöküp silahını ya-

kındaki battaniyenin üzerine bıraktı. "Sadece... eskiden daha iyiydim, bundan önce."

Belli belirsiz bir şekilde göz bandını işaret etti.

"Ah," dedi Li Min.

"Dünya farklı görünüyor," dedi Sophia. "Başta bunun benim hayal gücüm olduğunu, kendime acımamdan kaynakladığını sandım. Ama işin aslı, gölgeler ve ışıklı yerler görüşümden çıktı. Renkler daha donuk görünüyor. Bir şeyin benden ne kadar uzak ya da bana ne kadar yakın olduğunun algısı da zaman zaman biraz şaşıyor. Ama en büyük sorun kör nokta."

Nicholas gözlerini kapayarak iç geçirdi. Bu kadarını tahmin etmişti ve maalesef oldukça haklı olarak genç kızın bunun üstesinden gelmesine yardımcı olmaya çalışmadığı için kendini daha kötü hissetti. Sophia'nın onun yardımını kabul edip etmeyeceği tartışılırdı ama yine de bunu kesinlikle denemeliydi.

"Ayağa kalk, sana bir şey göstereceğim," dedi Li Min. Sophia ayağa kalkarken hışırdayan kumaşın ve toprağı eşeleyen ayakların sesi duyuldu. "Her zamanki duruşunu al."

Sophia sol bacağını arkaya atıp sağı hafiften öne getirince Li Min *hayır* dercesine cık yaparak onu tam tersi çevirdi; parmakları Sophia'nın teninde kayıp kısa bir süreliğine genç kızın dar belini kavradı. "Her açıda dövüşülür, değil mi? Sağlam gözünün arkada kalacağı şekilde duruşunu değiştirmen işe yarayabilir; ama aslında çabucak öne arkaya yer değiştirirsen daha rahat hissedersin. İşte böyle..."

Li Min bir sağa bir sola dans etti, Sophia'nın etrafında dönerken adımları hızlı ve hafifti; Sophia'ya göstermek için kapadığı sol gözü uzun süre önde kalmayacak şekilde duruşu-

nu sürekli değiştiriyordu.

Sophia, "Dans ediyor gibi görünüyorsun," derken âdeta Nicholas'ın şaşkınlığını dile getirmişti. Bir süre sonra bu hareketleri tekrar etmeye çalıştı. Başta beceriksiz olunca yüzü düştü ancak çok geçmeden Li Min'in adımlarına ayak uydurdu. Ve gülümsüyordu.

Yeniden battaniyenin üzerine oturduklarında, "Biraz komik geliyor," diye itiraf etti Sophia kılıcını bırakarak.

"Buna alışmak için zamanın olmadı," dedi Li Min elini yumuşak bir şekilde Sophia'nın bileğine koyarak. "Zamanla düzelecek. Benzer yaralar taşıyan ve bunun üstesinden gelmiş savaşçılarla dolu sayısız hikâye olduğunu bilmelisin. Benim topraklarımdan bir general gözünden bir okla vurulmuş. Ağlayıp sızlamak yerine oku çekip çıkarmış ve okun üzerindeki gözü yemiş."

"Bu, benim için bile iğrenç," dedi Sophia gülerek. "Ayrıca emin ol büyük ihtimalle ağlayıp sızlamıştır ve bir çocuk gibi bağırmıştır. Ama onu kim suçlayabilir ki?"

"Buna benim de şüphem yok," dedi Li Min ve bir süreliğine birbirlerinin bakışlarından kaçma oyunu oynamaktan memnun görünüyorlardı. Battaniyenin üzerindeki parmaklar ağır ağır hareket ediyor, her bir usul solukta birbirlerine daha çok yaklaşıyorlardı.

Nicholas gözlerini kapayıp onlara biraz mahremiyet verme niyetindeydi ki Li Min'in şöyle dediğini duydu: "Hâlâ yüzünde bir gölge var. Canını sıkan şey nedir?"

Sophia geri çekmek yerine elini hafifçe diğer kızın kolunda yukarı kaydırdı, açık renk tenine dokunmak için gömleğinin bol kolunu yukarı sıyırdı. Öne doğru eğildi, o kadar yakınlaş-

mıştı ki Nicholas bir an için alnını Li Min'in omuzuna dayayacağından emindi. "İntikam almakla ilgili söylediklerin doğru muydu? Yani ondan kurtulmanın yolu yok mu?"

Derin bir iç çekiş. "Gölgelerden kaçtıktan sonra geri dönmek anneme ve ablama yaptıkları gibi onları katletmek için yeterince güçlenmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Bu beni yıllarca ayakta tutmaya yetti. Ama bir sabah, gemimdeki bir kadın bana intikamımı aldıktan sonra nasıl bir hayat yaşayacağımı sordu. İntikamın dışında bir şey hayal etmemiştim. Benim için orası son varış yeriydi ve bunun, hikâyemin son bölümü olmasına izin vermiştim. Bu durumu fark edince en iyi intikamın, hayatta kalma yeteneğimi gönüllü bir şekilde boşa harcamak yerine uğruna savaştığım ve kazandığım bu güçle, dolu dolu yaşamak olduğuna karar verdim."

"Ama..." diye başladı Sophia ama sesine hâkim olmakta zorlanıyordu. "Nasıl yaşıyorsun... yani bu öfkeyle? Utançla?"

Utanç. Nicholas boğazına doğru bir şeyin yükselip oraya oturduğunu hissetti.

Li Min'in, Sophia'nın karman çorman, kara saçlarının üzerine kaldırdığı eli hareketsiz kaldı.

"Ne kadar uğraşırsam uğraşayım," diye devam etti Sophia, "Unutamıyorum. Yakamı asla bırakmıyor. Öfkenin yakıcı elleri boğazımı sıkıyor."

"Çünkü yaşamdaki tek bir an, tek bir insanı tanımlamaz," dedi Li Min. "Hatalar ve yanlış kararlar olmadan hiç gelişemeyiz. Sayıca senden üstün olduklarında dayak yemenin utanılacak bir yanı yok, özellikle de cesur bir şekilde direnmeye çalışmışken. Ayrıca hayatta kalacak kadar güçlü olduğunun kanıtı olduğu için bir yara izi veya sakatlık da üzüntü duyu-

lacak bir şey değil."

"Ama beni aşıyor. Bu hata benimle son bulmadı." Sophia, hâlâ uyuyup uyumadığını anlamak istercesine başını Nicholas'a doğru çevirdi. "Ben... yani hiçbir şekilde arkadaş falan değildik ama Linden için çok üzüldüm. Ona olanlardan sorumlu hissediyorum. Şunun üzgün suratı da işimi pek kolaylaştırmıyor."

"Bu, anlaşılabilir," dedi Li Min; sesinde tuhaf bir ton vardı. Boştaki eliyle Sophia'nınkini kavradı, avucunu çevirip kendi avucunun üzerine koydu. Sophia kafasını kaldırıp onunla göz göze gelene dek konuşmadı. "Ama kendisini o noktaya getiren kararları bizzat Etta aldı."

Öyle miydi? Nicholas'ın gördüğü kadarıyla Sophia Ironwood hayatına girdiği andan itibaren Etta asla gerçek bir seçim şansına sahip olmamıştı.

"Çoğunlukla ona ne olacağını düşünerek endişeleniyorum," dedi Sophia. "Başta Nicholas'ın Ironwood'dan intikam alma yetisine sahip olmadığını düşünüyordum. Şimdiyse o kadar emin değilim."

Onun.

Benim.

Nicholas yerde kımıldanarak sağ koluyla kendini daha kuvvetli hissetmesini umdu.

Li Min başıyla onayladı. "Başta ona teselli vermek, ilk ölümden sonra başka bir ölüm olmayacağını söylemek istedim. Etta'nın, onun koruyacak ve kollayacak olan atalarının kucağına geri döndüğünü anlatacaktım. Ama böyle şeyleri ancak onları duymak isteyen kişilere söyleyebilirsin. Hâlâ o noktada değil."

Kaburgaları arasına kızgın bir bıçak saplanıyor gibiydi. Nicholas elinin tersini ağzına bastırdı.

"Ama asıl önemli olan onun neye inandığı ve sadece bir kaybın acısını çekiyor gibi görünmüyor. Aynı zamanda inancını ve önündeki yolu da sorguluyor."

"Son zamanlarda bu, çok sık oluyor," dedi Sophia.

"Bence, gözünü kaybetmek görüşünü kısmen engellese de bu deneyim, büyürken inandırıldığın yalanları görmene fırsat vermiş. Dikkatli olduğun müddetçe dilediğin her yere gidebilir, gönlünün istediği kişi olabilirsin. Daha önce Carter'a da söylediğin gibi asıl bunda gerçek bir güç vardır. Bazılarımız o kadar şanslı olamıyor; lütfen buna bir ödül gözüyle bakma."

"Peki." Sophia kımıldandı, bir elini yere dayayıp Li Min'in bacaklarını kolu ve bedeni arasına sıkıştıracak şekilde döndü. Öne eğilerek Li Min'in yüzünü mümkün olduğunca yakından incelemeye başladı; Li Min de aynı şeyi yapıyordu. Tekrar konuştuğunda sözleri aralarındaki o gizli dilde, boğuk ve alçaktı. İçten içe yanan ateş patırdadı ve bu hafif ses, Li Min'in bakışlarını kaçırması, başını uzaktaki şehre doğru çevirmesi için yeterli oldu.

"İyi bir... dost oldun," dedi Sophia hafifçe. "Teşekkürler."

Li Min başını iki yana sallayarak Sophia'nın sarılışından kurtulup doğruldu. "Ben senin dostun değilim, *nüshén* ve istediğim şey de asla olamayacağım. Olduğum şeyin dışında biri olamam. Kalbine sahip çık."

"Yalnız olmak zorunda değilsin," dedi Sophia. "O seçimi yapmaya devam etmek zorunda değilsin. Geçmişini onurla taşımaktan bahsediyorsun ama seninki seni takip ediyor. İzin ver. İnsanların sana inanacaklarını, sana yardım edeceklerini

kabullenmek istemiyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Li Min hiçbir öfke belirtisi olmaksızın. Sözlerine işleyen şey, sadece hayal kırıklığı, o aşikâr acıydı.

Birkaç saniye sonra Li Min'in ayak sesleri Nicholas'a yaklaşırken her ikisi birden Sophia'nın şöyle dediğini duydu: "Ayrıca şunu bilmelisin ki ikinizin gelemeyeceği hiçbir yere gitmem."

NEW YORK
1776

YİRMİ BEŞ

Şehrin, geride kalan en varlıklı beyefendilerinin tavus kuşları gibi kurumla yürümelerini, ipekler ve inciler içindeki hanımefendilerin at arabalarından inerek âdeta bir mutluluk ve kahkaha dalgasıyla uçuyormuş gibi karşılarındaki tuğla evin basamaklarını süpürüşlerini izlediler.

İki çatı ileriye tünemiş, yeni ayın karanlığını kucaklayan Nicholas, cesaret edebildiği ölçüde aşağıya eğilip sokakta yürüyen son subay grubunu saydı. Gereğinden fazla süslü kıyafetler giymemiş olsalar onların devriye gezdiklerini sanabilirdi. Savaş zamanıydı ama şehir aylardır pek sıkıntı yaratmadan işgal edilmişti ve subayların âdeta çok az kullanılmışçasına cilalı çizmeleri de bunu kanıtlıyordu. Törensel kılıçlarına üç katlı binanın pencerelerinden saçılan ışık vuruyordu. Kapı, konuklar için her seferinde açıldığında âdeta sokağa güneş doğuyormuş gibi oluyordu.

"Aşağılık herifin bir balo düzenlediğine inanamıyorum,"

diye öfkeyle söylendi Sophia.

"Sırf zaman çizgisini sürdürmek için bile olsa bu dönemde duruşunu korumak zorunda," dedi Nicholas. Göğsünün ortasındaki boşluk genişledi. Kendi doğal zamanına vardığı o kasvetli ruh hâlini, öfkesini, acısını ve şimdi de kalbini yuttu. Ahlaklı ve düzgün davranışlardan vazgeçmenin, kendini damarlarına yayılan o ürpertiye bırakmanın da özgürleştirici bir yanı vardı.

Aşağıdaki caddede yürüyen insanlar, endişe veya korku hissetmeksizin akşamlarını yaşamaktaydılar. Eğlenceye katılmayanlar caddenin ilerisindeki, o akşam bir oyun sahneye koyan tiyatrolardan birine gidiyorlardı.

Onu hiç tiyatroya götürmedim.

Boşluğu besleyecek bir düşünce daha. Şu an onu düşünmeye katlanamazdı, özellikle de böylesine korkunç bir şey yapmanın eşiğindeyken. Etta onun içindeki iyiliğe, onun onurlu, erdemli ve itibar sahibi biri olduğuna öylesine kararlı bir şekilde inanıyordu ki. Şimdi yukarıdan ona baktığında ne görüyordu acaba? Nicholas kendine bile yabancıydı.

Li Min kapkara pelerinine sarılı hâlde o kadar uzun süre hareketsiz kalmıştı ki Nicholas'a bakmak için dönmese genç adam onun orada olduğunu unutabilirdi. Nicholas, onun tek bir bakışla bir insanın ruhunu ölçüp tartabilen, anlayıp özümseyebilen türden biri olduğundan şüphelenmeye –ve aslında– bunu kabullenmeye başlamıştı. Genç kızın acımasız içgörüsü sebebiyle kızıp irkilmek yerine kendini açıklamak ya da içinde kuduran fırtınayı adlandırmaya çalışmak zorunda kalmaması onu rahatlatıyordu.

"Onunla savaşma," dedi Li Min. "Sana yardım edecek.

Öfke basittir. Duraksadığında seni hareket ettirir. Karanlıktan kaçamıyorsan kendini, onun içinden geçmeye zorlamalısın."

Li Min, ona bir şey uzattı: Fil dişi gibi bir şeyden yapılmış bir hançer. Nicholas temkinli bir şekilde kızın elinden bunu alıp kabzasına oyulmuş ejderha kafasını inceledi. Hançerin kıvrımlı bıçağı avucunda gülümsüyordu.

"Tabancada daha iyiyim," dedi Nicholas ona hançeri geri vermeye çalışarak.

"Tüfek kullanamazsın," dedi genç kız hançeri yine ona doğru uzatarak. "Müziğe rağmen biri patlama sesini duyacaktır."

Haklıydı. Nicholas hançeri yeniden eline alıp ağırlığını tarttı ve kabzasının elindeki duruşunu izledi. Kendi taşıdığı bıçak, çoğu silah standardına göre kördü; Nicholas'ın beklentilerini karşılamış olsa da bilenmiş, iyi kalite bir bıçak daha çok işine yarardı...

Suikast. Nicholas omuz silkti.

"Bu konuda biraz bir şeyler biliyorsun, değil mi?" diye sordu genç kıza.

"Karanlıktan kaçtıktan sonra ve şimdiki gibi pek çok iş almaya başlamadan önce," dedi Li Min ona. "tek bir işim vardı."

Nicholas tekrar ona baktı ama genç kızın yüzü ifadesizdi.

"O bir insan değil bir canavar, Carter," dedi. "Vaktini onun kalbini düşünerek harcama. Tek kelime etmesine fırsat vermeden boğazını kes."

Nicholas ilk defa bir adam öldürmüyordu; içindeki tiksinti verici gururu yüzünden kızı bu konuda bilgilendirmek istedi. Ancak ilk defa kendi yaşamını savunamayacak birini öldü-

recekti ve ruhunun bu durumla uzlaşması çok zordu. Geçen her saniye onun sancılı, endişeli ruhunu parçalarına ayırıyor gibiydi. Ara sıra, yine orada olduğu, işin buraya vardığı düşüncesiyle şaşkınlığa uğruyordu. Bu yolculuk burada, tam bu şehirde, bir seçimle başlamıştı.

Ve genç bir kadınla.

Hançeri kemerine takıp gömleğinin altındaki kolye ucuna ve Etta'nın küpesine dokundu. *Bırakalım da su yolunu bulsun.*

"Teşekkürler," dedi Li Min'e. Genç kız, sadece günler öncesine kadar bir yabancıydı. Şimdiyse Nicholas'ın kendisini azarlayıp duran iç sesindense mantığın sesine ihtiyaç duyduğu anlarda onu rahatlatıyordu. Bunu asla unutmayacaktı.

"Bu menuet'," diye fısıldadı Sophia; çatının hafif eğiminden sürünerek geri geliyordu. "Birkaç dans daha yapılmasını mı bekleyeceksin?"

Ironwood'un baloları her zaman, İhtiyar'ın kendi seçtiği bir hanımefendiyle dans ettiği menüet dansıyla başlardı. Tüm katılımcıların dikkati, eski evin ilk katında toplanan, kumar masalarının, yiyecek sehpalarının ve sera çiçeklerinin arasında süzülen dansçılarda olacaktı. Ironwood'un muhafız takımının bile Nicholas'ın üçüncü kata girmesine yetecek kadar uzun süre, dikkatleri dağılabilirdi.

Nicholas başını iki yana salladı. Ya şimdi girerdi ya da hiçbir zaman bu gücü kendisinde bulamayacaktı.

Queen Caddesi'ndeki –Broad Way'in batısına doğru yangından kurtulmuş olan– evler, Londra'nın seçkin tabakasının yaşadığı caddelerden buraya nakledilmiş gibi görünen, yüksek ve mağrur yapılardı. Eski Ironwood hanesi, adamın egosu yüzünden papatyalar arasındaki bir gül, yüzyıllardan oluşan

*Yay. N: Saray dansı.

imparatorluğunu yöneteceği bir saray gibiydi. Bitmek bilmez pencereleri sebebiyle ve doğal olarak dikkat çektiği için insanın caddeden ona gizlice yaklaşması inanılmaz zorlaşıyordu.

Komşu evin bacasına bağladıkları ve bir yerden alelacele buldukları kancayla birlikte fırlattıkları halat, işlerini sadece azıcık kolaylaştırmıştı. Nicholas, sağ elini kullanamadığından sağ kolunu ve her iki bacağını birden halata dolamak zorunda kalmış ve acı verici, tuhaf bir yavaşlıkta milim milim ilerlemişti. Sophia, sabit bir hızda onun peşinden gelmiş ve Li Min bir kedi gibi ipin üzerinde yürümek yerine sıradan bir ölümlü gibi halata tutunmaya tenezzül edince Nicholas, hayal kırıklığına uğramıştı.

Halatı kestiklerinde kalan kısım düşerek komşu evin duvarına çarptı. Halatın kalan kısmı Ironwood'un bacasına bağlandı. Li Min bunu kullanarak evin yanından aşağıya indi ve pencereler arasında büyük bir rahatlıkla dolandı. Ansızın Nicholas onu evinde, bir korsan gemisinde hayal etmekte hiç zorlanmamıştı.

Li Min gözden kayboldu ama Nicholas onun altlarındaki pencereyi açmaya çalıştığını duyabiliyordu.

"Çok işe yarıyor, değil mi?" dedi Sophia belirgin bir takdirle; Li Min'in nasıl çalıştığına bakmak için çatının kenarından aşağıya sarkıyordu. Nicholas kenardan yuvarlanıp düşmesin diye kızı, koyu renk ceketinin arkasından yakaladı.

Li Min ipi çekiştirince Nicholas güvenli bir şekilde inebileceğini anladı ama gözcü olarak kalacak olan Sophia onu durdurdu. Konuşmakta zorlanıyor gibi görünüyordu; ağzı acı bir şey yemiş gibi çarpılmıştı.

"İyi olacaksın... değil mi?" dedi uzun bir süre sonra.

"En azından çabuk olacağım," dedi Nicholas.

Nicholas sert halatı tutup kenara yaklaşırken, "Hiç adil değil," dedi Sophia. "Ona yapacaklarından çok daha kötü bir sonu hak ediyor."

"Bir şey olursa..."

Sophia, onu gömleğinin yakasından kavradı. "Hiçbir şey olmayacak."

Nicholas başıyla onayladı. "Anlaşıldı hanımefendi."

Sophia yavaş yavaş halatı sarkıtarak Nicholas'ın açık pencereden içeri bacaklarını sarkıtmasına yardımcı oldu. Li Min, uzanıp onu pencereden içeri çekti.

Görünüşe bakılırsa Nicholas'ın evin planıyla ilgili hatırladıkları işine yaramıştı. Li Min, hizmetkârların merdiven boşluğundaki duvardan bir mum alıp kimsenin gelip gelmediğini kontrol etmek için etrafa bakındı. Evin içinde olmalarına rağmen merdiven boşluğu o kadar izoleydi evin görkeminden o kadar uzak bir yerdeydi ki hareketli müziğin sesi bile boğuk geliyordu.

Anıların insanı bu denli çabucak yaralamasının çok dikkat çekici olduğunu düşündü. Ciğerlerini yakan şey, evin havası, midesini altüst eden şeyse parkelerin tanıdık gıcırtısı gibiydi. Bu ev her şeyin, umudun bile eninde sonunda tükendiği bir yerdi. Kendi üzerinde sağladığı tüm kontrol orada dururken bir darbe almıştı; bir an için hareket etmeyi düşünemeyecek kadar gergindi ve annesinin hayaletinin merdivenden çıkarak kendisine doğru geldiğini görmekten korkuyordu.

Nicholas, Li Min'in yüzüne bakan gözlerini hissetti; genç kız oğlanın tepkisini ölçmeye çalışıyordu. Nicholas ona dönmedi. Boğazındaki safra hem batıyor hem de yakıyordu; ama

bu evin içinde girdiği anda geçmişinin canlanarak kararlı duruşunu parçalamaya yetmesinden utanarak yutkundu.

Nefreti bildiğini düşünürdü ama bu hissin, ince bir toz tabakası gibi bu evin içinde yaşadığını daha önce hiç fark etmemişti. Bu aşinalık çok yıkıcıydı; o pek çok açıdan değişmiş, ev ise değişmemişti. Şimdi bile gölgeler onu kavrıyor, çekiştiriyordu; âdeta ona, *Sen bana aitsin, her zaman bana ait olacaksın*, diyor, bunu ona hatırlatıyordu.

Bu ev, Nicholas'ın asla geri alamayacağı bir parçasına her zaman sahip olacaktı.

Burayı terk etmem gerek. Yapmaya geldiği işi bitirecek ve burayı terk edecekti.

"Yardıma ihtiyacın olursa işaret ver," dedi Li Min. "Onun ölümüyle içimizden biri öksüz kalırsa bu yılda Nassau'ya gel. Orada yeniden bir araya geleceğiz."

Nicholas, kızın kendisine verdiği hançeri belinden çıkarırken başıyla onayladı. Henüz bunun sonuçlarını düşünemiyordu. Geldikleri, şehrin kuzeyinde bulunan geçit muhtemelen çökecekti ama başka ne olabilirdi? On yıllar boyunca zaman Ironwood'un etrafında dönmüştü ve kontrol merkezi ortadan kaybolduğunda ne olacağını kestirmenin imkânı yoktu.

Nicholas basamakları tırmanmaya başladı. Hatırladığı kadar yüksek değillerdi ama adımını her attığında onunla konuşuyor, ona neden burada olduğunu, ne yapması gerektiğini hatırlatıyorlardı. İlk kez o an tabanca yerine bıçak taşıdığı için memnun oldu. Belki de İhtiyar'a Etta'nın hayatından çaldığı her bir yıl için bir kesik atardı.

Etta.

Ironwood, eğer bir iş yapmıyorlarsa hizmetkârlarını ve kö-

lelerini ayak altında görmekten hoşlanmazdı. Her katta dar bir hizmetkâr koridoru vardı; bu kattaki bütün yatak odalarını gizli bir merdivene bağlayan kapı, duvarın bir parçası gibi gizlenmişti.

Nicholas dikkatli, acı verici derecede dikkatliydi ve herhangi bir hizmetkârın gelip gelmediğini görmek için merdivenin başında bekledi. Ama tüm ev halkı, alt kattaki kadınların ve erkeklerin ihtiyaçlarını karşılamakla meşgullerdi; Nicholas'ın yapması gereken şey, İhtiyar'ın yatak odasına girip beklemekti. Zaman düşmanı değil de dostu olsaydı adam uyuyana dek bekleyebilir, işi o zaman bitirebilirdi; ancak harcanan saatler yalnızca kendi bedeninin daha zayıf düşmesini sağlardı. Şimdi bile kafasının içinin âdeta tüylerle dolu olduğunu hissediyordu; görüşü hafiften bulanıklaşmaya başlamıştı. Bunu hemen yapmalıydı. Görevi tamamlar tamamlamaz Sophia kaçması için çatıdan ona halatı atacaktı.

Plan basitti ama basit planlar bile beklenmedik felaketlere gebe olabiliyordu.

Nicholas, ilerlerken gıcırtıları ve fareleri –kaçışırken ayak bileklerine sürtünüyorlardı– görmezden geldi. Duvarın diğer tarafında, ne kadar çok yedikleri hakkında birbirlerine homurdanan iki adamın –muhafızın– konuşmalarını işitince aradığı kapının bir sonraki olduğunu anladı.

İçeriden hiçbir ses gelmediğine emin olmak için bir süre dinledikten sonra elini sürgünün üzerine koydu. Kaldırdı. Kapı, ağırlığı düşünülünce şaşırtıcı derecede sessiz bir şekilde sallanarak açıldı. Nicholas kontrolünü sağlamak için derin bir nefes aldı. Bakışları odanın uzak ucundaki, genişçe, kırmızı kadifeden bir koltuğun arkasında kalmış çıtırdayan ateşe uzandı.

Bu oda da Ironwood'un ona ilk sahip olduğu zamanlardaki hâline geri dönüşmüştü. Nicholas, dünyanın bir ucundan kaçak olarak getirilmiş desenli kilimi hatırladı. Küçük kitaplıkta dizili, deri ciltli, yasak kitaplar bilinmeyen sözcükleriyle ona işkence etmişti. Beyaz nevresimleri ve keten perdelerin asılı olduğu uzun karyola direkleriyle o yatak bile anılarından oyulmuş gibi görünüyordu.

Kapıyı sessizce kapattı. Odada ilerlerken hançeri hâlâ elindeydi. Aşağıdaki dansçıların yere ritmik bir şekilde vuran ayak sesleri ve el çırpmaları, sessizliği bölüyor; parkelerin boşlukları arasından yukarı sızarken alçak sesli bir mırıltıya dönüşüyordu.

Nicholas'a göre saklanmak için en iyi ve en olası yer köşedeki perdenin arkasıydı. Karyola altına girip beklenemeyecek kadar bile alçaktı. Nicholas adımlarını yumuşatarak odada ilerledi ama tatlı bir tütün kokusu aniden burnuna doldu.

Hareketsiz kaldı.

Nicholas ilk gördüğünde, şömineden geldiğini düşünerek dumanı göz ardı etmişti; koltuğun yanından geçerken ne kadar yanıldığını anladı.

Ironwood'un şık frak ceketi, İhtiyar doğrudan ateşin karşısında oturmasına rağmen bir battaniye gibi kucağına serilmişti. Nicholas ona bakarken büyükbabası, oynayıp durduğu pudralı peruğunu halının üzerine bırakınca yerden minik, beyaz bir bulut yükseldi.

Adam dikkatini kucağındaki küçük kitaptan ayırmadı, göz kapakları gözlerindeki ifadeyi gizliyordu. Adamın yuvarlak yüzünü aydınlatan ateş, ona hak etmediği bir sıcaklık veriyor ve sarkık yanaklarını neredeyse tamamen maskeliyordu.

Adam parmağıyla çenesinin girintili ucunu sıvazladı.

"—*Ama bir ağaç var, pek çoklarından biri / Tepeden baktığım tek bir arazi / Her ikisi de yitmiş bir şeyden söz ediyor,*" diye okudu İhtiyar. "*Ayaklarımın dibinde hercai menekşeler/ Aynı hikâye tekrar etmekte: Nereye kaçmıştır o düşsel parlama? Nerede şimdi o görkem ve rüya?*"

Nicholas, kalbine bir bıçak saplanmış gibi taş kesmiş vaziyette kalakaldı. Kafasındaki her bir düşünce uçuvermişti.

"Wordsworth," diye açıkladı adam küçük kitabı yana bırakırken. "Son zamanlarda gürültü patırtıya tahammülümün kalmadığını fark ediyorum ama okumak beni rahatlatıyor."

Ayağa kalkıp ceketini koltuğa bıraktı. Nicholas hem hareketin aniliği hem de Ironwood'un sesindeki bitkin ton sebebiyle içgüdüsel bir şekilde bir adım geriledi. İhtiyar, Nicholas elinde bir hançer tutmuyormuş gibi onun yanından geçip giderek viskisini sakladığı odanın diğer köşesine doğru ilerledi.

Kımılda, diye emretti Nicholas kendi kendine adam iki bardağa viski doldururken. *Kımılda seni lanet olasıca!*

Ironwood tek kelime etmeden bardaklardan birini Nicholas'a uzattı; genç adam bunu almayınca da tek bir yudumda kendisi içti.

"Bu evin sana neler dediğini merak ediyorum doğrusu."

Bu yorum, Nicholas'ı o taş kesmiş sessizliğinden çıkardı. İhtiyar'ın, onun düşüncelerini bilmesi imkânsızdı –bunu biliyordu– ama diğer düşünce daha korkunçtu; demek ki zihinleri benzer şekilde çalışıyordu. Kalpleri aynı dilden konuşuyordu.

"Bana pişmanlıktan bahsediyor," dedi Ironwood bardağının kenarını şakağına dayarken. Ve Nicholas tam o anda ense-

sindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti; çünkü Cyrus Ironwood pek çok şey olabilirdi ama ne duygusal ne de içli biriydi.

Sarhoş mu acaba? Nicholas parmaklarıyla hançerin kabzasını sıkıca kavrarken bunu düşündü. Adamın üç şişe şarap içmesine rağmen iş görüşmelerini yürütebilecek kadar ayık kaldığını görmüştü. Hatta Nicholas her zaman bunun, alkole olan bu dayanıklılığının, kendisiyle yarışamayacak olan rakiplerini ve potansiyel iş ortaklarını etkisiz hâle getirmek için özenle geliştirdiği bir beceri olduğunu düşünmüştü.

Bu adamın her bir hedefi, her bir kelimesi, her bir eylemi rakibini etkisiz hâle getirmeye yönelikti. Bu sahte duygusallık da muhtemelen Nicholas'ı alt etmek için seçtiği silahtı ve birdenbire buna kandığı için Nicholas kendine çok kızdı.

"Pişmanlık gibi duygularının olduğunu bilmiyordum," dedi farkında olmadan.

"Ah," dedi Ironwood onu bardağıyla selamlayarak. "Ama yine de bu evin duvarlarını dolduracak kadar çok pişmanlığım var."

Sonunda Nicholas'a bakarak, odanın hafif loşluğu içinde onu inceledi. "Odaya girdiğin andan itibaren nedenini merak ettim; bunun günün birinde olacağını her zaman biliyordum ama nedeni benim için bir muammaydı. Sebebi bu evde yaşadığın sıradaki statün mü? Augustus'un annene istemediği biçimde ilgi göstermesi ve annenin satılması mı? Ailede önemsenmediğini hissettiğin için mi? Anlaşmamızı bozduğun ve tek çıkışın bu olduğunu bildiğin için mi? Yoksa Samuel, sadece bundan alacağın tatmin için mi?"

Nicholas adamın gözlerindeki ışıltıdan, ona ilk adıyla ses-

lenmesinden hangi bıçağını kullanacağına karar vermeye çalışan bir şef gibi hamlelerine hazırlandığını anlıyordu.

"Yoksa... onun intikamını almaya mı geldin?"

Nicholas adamın hareketlerini takip ederek hançeri savurdu. İhtiyar, şifonyere ya da komodine doğru gitmek yerine yatağın ucundaki sandığa yöneldi.

"Dur," dedi Nicholas; adamın oraya bir tüfek ya da tüfek saklamış olabileceğinin gayet farkındaydı. "Oradan geri gel."

"Elbette," dedi adam alaycı bir nezaketle. "O hâlde içerideki paketi sen al. Ne de olsa onu senin için saklıyordum."

Nicholas bunun bir yem olduğunu anladıysa da adamın hâlinden ve tavırlarından ötürü eli kolu bağlanmıştı. Ironwood hiçbir zaman, bir başkasının kalbinde ölümcül bir yara açmak istediği zamanki kadar dürüst olmazdı.

Nicholas bakışlarını Ironwood'da sabitleyip hançerini de ileride tutarak parşömene sarılı, bir iple bağlanmış düz bir paketi almak için eğildi. İster kilometreler ister yıllar olsun uzun bir yoldan gelmiş gibi görünüyordu.

"Hadi aç," dedi Ironwood ellerini arkasında kavuşturarak.

Tanrı yardımcısı olsun, Nicholas paketi açtı. Kâğıdı tek eliyle yırttı. Daha kumaşı –ince bir gömlekle, zümrüt rengi hırka– bile görmeden yasemin kokusunu aldı; genç kızın tenininin tatlı sabunla karışık kokusunu duydu.

Ve kan kokusunu aldı.

Ellerindeki hisler kayboldu. Nabzı şakaklarında atmaya başladı. O kadar çok kan vardı ki kumaş sertleşmişti. Narin işlemeleri ceketin dikişlerinin üzerinde parmaklarını gezdirirken pul pul kalktı; sonunda parmakları kızın vurulduğu omuz kısmındaki parçalanmış deliğin üzerinde takıldı.

"Bunları bir muhafız haftalar önce bana gönderdi," dedi Ironwood. "Etta Spencer'ın ölümünün delili olarak. Cesedini babası aldı ama senin hatıra olarak ona ait eşyaları isteyebileceğini düşündüm."

Bunlar ondan kalanlar...

Anıları silikleşecek, genç kızın ayak izleri silinip gidecekti; artık Etta Spencer'dan geriye sadece bunlar kalmıştı.

"Bunu sen yaptın..." Hızla bakışlarını kaldırdı, soluğu kesilmişti. "Sen..."

"Evet," dedi Ironwood; sanki... umurundaymış gibi yüzü asılmıştı. Sanki bu yüzden üzgündü. Nicholas'ın öfkesi öylesine baskındı ki hançeri savurup adamın göğsüne nişan aldı. Ironwood delik deşik olmamak için tam zamanında geri çekildi ama omuzundaki kırmızı bir kesikten kalçasına doğru kan akmaya başladı. Nicholas içinde kaynayan öfkeyi ve kederi serbest bırakabilmek için kendi yüzünü parçalayacakmışçasına delirmiş gibi ve duygusal hissediyordu. Dizleri üzerine çökmek istemiyordu. Boğuk bir sesle haykırmak istemiyordu.

"Tüm bunlar, her şeye sahip olmana rağmen o lanet olasıca şeyi istediğin için oldu! Yaptığın onca yıkımla tatmin olmadın; bunu tamamlayacak aleti de istedin," dedi öfkeden köpürerek; bağırdığı için adamın muhafızlarının gelip onu olduğu yerde öldüreceklerinin gayet farkındaydı. Yine de Ironwood ne kımıldadı ne onunla alay etti ne de kendini savundu.

Öldür onu... bitir işini! diye haykırıyordu zihni ama Nicholas yerinden kıpırdayamıyordu.

"Senin şu an hissettiğini..." dedi Ironwood, "ben kırk yıldır her gün hissediyorum."

"Tek kelime daha etme," dedi Nicholas. "Benim ne hisset-

tiğime dair hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey."

"Öyle mi?" dedi Ironwood ihtiyatla; komodinin üzerindeki resme bir göz attı. Minerva. İlk karısı. "O hançeri kalbime saplamayı ne kadar çok istediğini görebiliyorum ve bu yüzden seni suçlayamıyorum."

"Senin bir kalbin yok," diye terslendi Nicholas. "Olsaydı Etta'yı bunların hiçbirine bulaştırmazdın. O da..."

Korkağın teki olduğu için lafını tamamlayamadı.

"Rose Linden bize ihanet edip usturlabı saklamamış olsaydı onun ailesi de zaman çizgisini kontrol etmek için bizimki kadar çabalamamış olsaydı atalarımız daha en başında usturlabı hiç kullanmamış olsaydı... Bu düşüncelerin ne kadar beyhude olduğunu görüyor musun, Nicholas? Geçmişte yaşayabiliriz ama oraya saplanıp kalamayız." dedi Ironwood. "Senin anlayamadığın şey usturlabın bir yıkım aracı değil bir iyileşme aracı olduğu. Yanlışları düzeltebilir, hayatları kurtarabilir."

Onu kurtarabilir.

Nicholas bunu düşünmemişti bile. Bir yıl beklemeyi, onun öldüğü yere gidip Ironwood'un adamları daha ona ulaşamadan genç kızı kurtarmayı bir kere bile düşünmemiş olması nasıl mümkün olurdu? Etta'nın kaçırılmasına engel olmanın bir yolunu bulmayı da akıl etmemişti.

"Sayısız yolcuyu öksüz bırakıp zaman çizgisini değiştirme riskine ancak sen girersin." dedi Nicholas. "Hep kendi bencilliğin için."

"Aşk için." diye onu düzeltti Ironwood. "Onun için."

Adamın ses tonunda ne alaycı ne de aşağılayıcı bir şey vardı. Nicholas şaşkınlık içinde başını iki yana salladı, göğsünden

karanlık, neşesiz bir kahkaha kopuverdi. Adam o kelimenin taşıdığı anlamı, onun ağırlığını biliyormuş gibi konuşuyordu.

Ama Nicholas, içindeki daha yumuşak olan yanından nefret etti. Kalbi şöyle fısıldayıp duruyordu: *Kırk yıl. Kırk yıl. Kırk yıl.*

Bu hisle geçen kırk yıl. Bu dayanılmaz kalp sıkışması, çaresiz bir öfke ve kederin kafesinde tutsak kalma.

Çünkü Nicholas bir yanıyla da dinliyordu. Bir yanıyla adamın sözlerindeki gerçekleri işitiyor, onun kendisine sunduğu çözüme uzanıyor, onu kavrıyordu. Nicholas ölüm döşeğinde olduğuna dair çok tuhaf bir hisse kapıldı, sanki ateşten zihni bulanmıştı. Adamın puslu, gerçek dışı bir yanı var gibiydi.

"Kendi hatalarıma karşı kör olduğuma inanıyor gibi görünüyorsun," dedi Ironwood. "Ama ben dünyayı daha iyi bir hâle getirdim. Aileler arasında yıllarca süren savaştan sonra onu düzeltmek için kendi payıma düşeni yaptım. İstikrarı ve düzeni sağladım, en kötü yolcuları dize getirdim. Usturlap, bu işin içinde olduğu müddetçe asla huzur bulamayacağız."

"Bu yüzden mi oğullarının ölmesine izin verdin?" diye sordu Nicholas alaycı bir şekilde.

Adam bir elini çenesinde gezdirdi, omuzları çökmüştü. "Çok fazla şeyi feda etmem gerekti. Bu kadar yol geldim ama hâlâ... hâlâ alt seviye bir tür gibi ölüp duruyoruz. Zaman zaman böyle bir rolüm olmasaydı yaşamım nasıl olurdu diye düşünüyorum. Bir tüccar ya da bir denizci olabilirdim sanırım. Bunu sen de hissettin, değil mi? Ufukta sudan başka bir şey göremediğinde dünya ne kadar da engin, değil mi?"

"Kes şunu," dedi Nicholas. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum..."

"Doğuştan böyle bir meylin olduğunu anladığım anda... sende kendimi gördüm," dedi Ironwood. "Babam. Onun babası. Hepsi de aynı ateşte dövülmüştü. Bu aileye hizmet etmemek için fazlasıyla mücadele ettiğindeyse emin oldum; çünkü gerçek bir Ironwood ne durağanlığa ne de kendi iradesi dışında bir yerde tutulmaya dayanabilir. Kardeşin senin yanında bebek gibi kalıyordu. Asla aileyi idare etmek için gereken cesarete sahip olmadı; onca yıl boyunca beni usturlabı aramaya iten şey işte o cesaretti. Seni bu gece buraya getiren de o cesaret."

Nicholas kardeş kelimesini duyunca irkildi. Adamı tanıdığından beri bu kelimeyi hiçbir zaman bir kısıtlama olmaksızın kullanmamıştı.

"Ben hiçbir şekilde sana benzemiyorum," dedi Nicholas. İhtiyar iyice doğrulup onun gözlerinin içine baktı.

"Henüz bütün hayatını yaşamadın," dedi. "Zafer ve keder biriktirmedin. Benim yaşıma geldiğinde geriye bakacak ve bir yabancı göreceksin; sonunda sana kalan şey sadece mahkûmiyet olacak."

Hepimiz için doğru şeyi yaptığıma inanıyor, diye düşündü Nicholas. Söylediklerinde yalan ya da kandırmaca hiçbir şey yoktu. Çocukken senelerce adamı evin içinde dolanırken gördüğünde hizmetkârların koridoruna korkuyla sinerdi. Adam tıpkı bir asker gibi yürür, salladığı yumrukları odaya kendisinden önce girerdi.

Gençliğinde, Julian'la birlikte seyahat ederken destekçilerinin kendini övmesini, düşmanlarınınsa felakete sürüklenmesini isteyen, kurnaz bir imparator görmüştü. Şimdiyse... bunun tam tersiydi. Kendi ahlak kurallarından kaytarmayı

mantığa oturtmasının, bir daha olmamak üzere, sadece bu defalık gibi sahte vaatlerle en derin değerlerinden ödün vermesinin sonucunda neler olabileceğine dair bir uyarıydı.

"Sen, benim gerçek vârisimsin," dedi Ironwood. "Sadece sen. Yıllarca sendeki potansiyeli boşa harcadığım için ahmaklık ettim. Yeniden başlayabiliriz. Eskisi gibi genç değilim ve artık bana ihanet edecek çok fazla insan var. Sana bir muhafız olarak, gözüm kulağım olarak belli başlı işlerde ihtiyacım var."

Onu öldüremem. Sophia ve Li Min haklıydılar ama yürüttükleri mantık hatalıydı. İntikam almaya dair o bayağı içgüdüye teslim olmak, İhtiyar'a zafer kazandırmak demekti; bu da nihayetinde Nicholas'ı mahveder, her geçen yıl onu gitgide parçalardı. Kendisini lanetleyemezdi. Bu adamdan, onun zehirli sözlerinden, kanlı mirasından kurtulmaktan daha önemli hiçbir şey yoktu. Bunun anlamı kendi ölümü olsa bile en azından bu adamın zincirlerinden o şekilde kurtulacak, ona bir vâris sunmamış olacaktı.

Hançeri öylesine sıktı ki kabzasındaki ejderhanın izinin tenine kazındığını ve vahşiliğini aktardığını hissetti.

"Usturlabı nerede bulacağını biliyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Nicholas.

"Biliyorum. Prag Cadısı'nın eline geçmiş," dedi ihtiyar adam. "Belladonna'nın müzayedesinin davetini daha dün aldım. Artık sadece teklif vermemiz yeterli sonrasında usturlap bizim olacak. Başka kimsenin ona sunamayacağı çekicilikte sırlara sahibim."

Bu sözler Nicholas'ın tenini bir ateş gibi kavurdu, âdeta kasları, kemikleri bile yanarak su topladı. Gerçekten de o ka-

dın Prag Cadısı'ydı. Ne kadar da ahmaktı. En başında kadının böylesine fena bir tip olduğunu bilse onun sözlerini daha dikkatle değerlendirirdi. *Son edindiğim rapora göre evet, usturlap hâlâ bir dikende...*

Ne kadar da dikkatle kurulmuş bir cümle. Nicholas'ın gözleri kendi çaresizliğiyle kör olmamış olsa kadının asıl söylemediği şeyi ayırt edebilirdi. *Son edindiğim raporda. Şu anda değil.*

O kadın korkulacak bir yaratıktı; kelimelerini, değerli taşlar satın alan bir kuyumcunun zihniyle seçip değerlendiriyordu. Elbette ki çok iğrenç biriydi ama kurnazlığını inkâr etmenin de bir anlamı yoktu. Kendisini zehirlememiş olsa bu yüzden azıcık da olsa ona saygı duyabilirdi. Ironwood'un kontrolünden nasıl kurtulduğuna şaşmamak gerekti. Kadın öylesine nadir rastlanan türden, şeytani biriydi ki; ışığı bile sadece gölgeleri ve dalavereleri beslemek üzere kandırarak zenginleşecek türden bir karanlığa sahipti.

"Bunu düşünmek için zamana ihtiyacın var, biliyorum," dedi Ironwood. "Ama zamanımız yok. Sen... sana bir şey söylemeliyim ama bu odadan dışarı çıkmamalı. Ailemiz içinde paniğe sebep olmak istemiyorum ve sende de tıpkı benim gibi her zaman mantığın üstün geldiğini biliyorum."

Bizim. Ailemiz. Elbette ki Ironwood'a göre Nicholas, aileye kabul edilecekti.

"Bunca yıldır usturlabı arayan büyük bir rakibim var–"

"Dikenler," dedi Nicholas sözünü keserek.

"Hayır," dedi İhtiyar. "Benim kastettiğim adı olmayan ama nesillerdir yaşayan biri. Efsaneler haricinde ona dair hiçbir kayıt olmadığı için onun orijinal zaman yolcularından biri

olduğuna inanıyorum. Usturlabın diğer kopyalarını bulup onların güçlerini özümsedi. Bunu da ele geçirmemeli."

Nicholas, yüzü mümkün olduğunca ifadesiz bir şekilde yine simyacının ve çocuklarının hikâyesini dinledi. Elindeki yüzük yanıyordu.

"Neden bu... Kadim Kişi onu arıyor?" diye sordu Nicholas hikâyenin sonunda. "Ve onu alması senin şahsi kazancının dışında ne gibi bir önem taşıyor?"

Ironwood ateşe bakarak yatağına çöktü. "Usturlapların gücünü çekip onu besleyen, yaşamını doğal sınırın ötesine uzatan bir efsun, bir tür sihir olduğuna eminim. Ama bunu yapmak için usturlabı yok etmesi yani onu boş bir kabuğa dönüştürmesi gerekiyor. Ve bu da olmamalı."

"Peki, neden?" Bunlar, Remus Jacaranda'nın onlara anlattıklarıyla örtüşüyordu ama ihtiyar adamın sesindeki endişe Nicholas'a bunun arkasında başka şeylerin daha olduğunu düşündürdü. Daha kötü bir şeylerin.

"Çünkü ailemize aktarılan efsane doğruysa," dedi, "usturlabı yok etmek zaman çizgisini orijinal hâline geri döndürmekle kalmayacak... aynı zamanda her yolcuyu kendi doğal zamanına yollayıp geçitleri de sonsuza dek mühürleyecek."

Hançer, Nicholas'ın elinden kaydı. Düşünceleri, zihnini yakıp yıkan olasılıklar fırtınasıyla sürükleniyordu.

Yalan söylüyor. Aldığı her nefeste yalan söylüyor. Ona yardım etmeni istiyor. Bunun için her şeyi yapar.

Ama adamın sözlerini kaplayan o yapış yapış, nemli korku gerçeğin portresini çiziyordu; çünkü İhtiyar Nicholas'ın gözünde her şey olabilirdi ama bir korkak değildi. Ya da savunmasız.

Denizdeyken bazen gece geç saatte Hall, Chase ve Nicholas'ı uyandırıp güverteye çıkartır ve yıldızları okuyup onlara bakarak yön bulmayı öğretirdi. Bir keresinde sırtüstü uzanmışken tepesinde yelkenler tatlı tatlı çarpıyor, altında deniz dalgalanıyordu; bu sırada hızıyla ve parlaklığıyla âdeta göğü alazlayarak bir yıldızın kaydığını gördü.

İşte bir sonraki düşünce aynen bu şekilde zihninde belirdi. *Usturlabın yok edilmesini istemiyor çünkü bu yolcuların yaşam tarzını parçalar, onu mahveder, egemenliğini yok eder.*

Bu adamın canını almak yeterli değildi. Sorun bu yolcu ailelerinde, onların geçmişlerindeydi. Ondan kalan boşluğa bir başka zalim kadın ya da adam geçerek herkesi çok daha büyük bir kaosa sürükleyebilirdi. En iyisi bunu sonlandırmak; aileleri, dünyayı, Nicholas'ın şu an hissettiği türden bir kederden temelli kurtarmaktı.

Sonra da artık dinlenebilirim. Kendisini bu adama bağlayan son zincirden nihayet kurtulduğunu bilerek ölebilirdi. Ama Etta...

Aşk. Fedakârlık. Kurtuluş.

Hem onu kurtarıp hem de Ironwood'u mahvedemezdi. Usturlabı çalıp kaçmak için yeterli zamanı olsa bile kalbinin sığ çırpınışları, ayakta durmak için harcadığı güç ona gerçeği söylemekteydi: Ironwood'u öldürmezse bu dünyada fazla kalmayacaktı.

Ve Ironwood'u da öldürmeyecekti.

Yapabileceği tek şey buydu ve yine seçtiği şeyi yaşıyor olacaktı. Bu, iyi ve onurlu bir ölüm olacaktı. Ancak bu şekilde teslim olmaya tahammül edebilirdi.

Onları yeniden görecekti. Annesini. Denizde yitirdiği dost-

larını. Etta'yı.

Beni bekle, beni bekle, beni bekle. Önceden yaptığı gibi yine bilinmezin peşinden gidecek, onları bekleyen maceraya atılacaktı.

Adam, ellerini arkasında kenetleyip volta atmaya başladı. Ironwood planını yaparken sözleri bir yükselip bir alçalıyor, anlamsız bir mırıltı içinde yitip gidiyordu. Adam kıyafetini üzerinden çıkarsa bile Nicholas onu şu hâlinden daha çıplak görebileceğini sanmıyordu. Adamın dış yüzeyindeki çelik kaplama yok olmuştu ve Ironwood'un çaresizliğinin güçlükle denetim altında tutulan bir çılgınlığa doğru yükseldiğini görmek, Nicholas için son derece rahatsız ediciydi.

"*Evet* de Nicholas," dedi Ironwood. "Onu kaybetmedin. Bu senin mirasın. Hak ettiğin şey."

Kalbinde bir kesinlik belirdi; günlerdir ilk kez nefes alabileceği denli hafiflemişti. Nabzının her atışıyla zehrin milim milim kanına karıştığını hissediyordu. Pencereye ilerleyip baloda yanan mum ışıklarının aydınlattığı bahçeye baktı; ışık, Sophia'nın saklandığı çalılıklara vuruyordu. Kızın yüzü, karanlıktaki bir yıldız gözlemcisi gibi onu arayarak yukarı kalkmıştı.

Bakışları buluştuğunda Nicholas başını belli belirsiz iki yana salladı ve kızın şaşkın yüzüne perdeyi çekerek kapadı. *Üzgünüm.*

"Teklifini kabul ediyorum." dedi arkasına dönerek. "Ama Kaptan Hall'e bir mektup yazıp iyi olduğumu bildirmek için bir kâğıt ve mürekkep istiyorum."

Cyrus Ironwood gözleri parıldayarak kafasını kaldırdı. Kendi çalışmama masasına yönelip gerekenleri aldı.

"Elbette." dedi. "Elbette. Artık gönlünün dilediği kadar kâğıda ve mürekkebe sahip olacağını göreceksin. Adamlarımdan biri mektubu vermek için onu arayacak. Koluna ne yaptıysan bunun için de bir hekim getirmesini söyleyeceğim. Daha da iyisi benimle birlikte yirminci yüzyıla gelirsin. O dönem, tıp inanılmaz derecede gelişiyor."

"Hayır, gerek yok," dedi Nicholas; sesi çok yüksek gelmişti. "İyileşiyorum bile."

"Güzel," dedi İhtiyar, "Güzel. Koridorun sonunda senin için bir yatak var. Dinlen. Yarın sabah müzayedeye katılmak için gerekenleri toplamanın planlarını konuşuruz."

Nicholas kapıya vardığı sırada "Tanrım," dediğini işitti İhtiyar'ın; "Ah Tanrım, her şey neredeyse bitmek üzere oğlum."

Gerçekten öyle.

Nicholas koridorda ilerleyerek şaşkın muhafızların yanından geçti. Eskiden olduğu gibi istenmeyen bir sır olarak duvar kenarından değil halının üzerinden yürüdü. Ama merdivene varıp dansları, kristal ve camın birbirine çarparken çıkardığı hafif melodiyi duyduğunda hizmetkârların merdiven sahanlığının girişine doğru dönüp oradan indi.

Kapıyı arkasından kapadığı anda Li Min'in elleri boğazına yapışınca şaşırmadı. İyi olmuştu. Onunla karanlıkta yüzleşebilirdi.

"Bunun anlamı ne?" diye tısladı genç kız. "Şimdi de ona mı hizmet edeceksin?"

"Her şeyi duydun mu?" Li Min başıyla onayladı. "Güzel. Açıklamak için fazla zamanım yok. Usturlabı bulana kadar onun vârisi rolünü oynayacağım sonra da usturlabı ondan alıp yok edeceğim."

Nicholas'a göre ilerledikleri yolun her zaman birkaç adım ötesini görebilen Li Min'e bunu anlatmak daha kolaydı. Sophia muhtemelen dönüp İhtiyar'ı kendisi öldürürdü.

"Kurnazca bir oyun oynamanı beklemezdim." dedi genç kız. "Bu oyunu, hedefine ulaşıncaya kadar sürdürebilecek misin?"

Nicholas başıyla onayladı. Bu tek amacından başka neyi vardı ki artık?

"Bu yüzden benden tiksiniyor musun? Bu durum, yaşam tarzının sona ermesi anlamına geliyor. Doğal zamanın dışında bir yerlerde bir birikimin varsa şimdi gidip onu toplamanın tam zamanı."

Ve olabilecek en kötü şeye hazırlanmanın.

"Bunu söylemek için bu, benim son ve tek fırsatım olabilir: Sana dostum diyebildiğim için minnettarım. Hayır, lütfen söyleyeceklerimi dinle," dedi kızın konuşmaya başlayacağını görerek. "Ben genellikle hayatımı kurtaranlara dostum derim ve bunun senin ticari duruşunu zedelememesini umuyorum. Bu bağ, yakında olacaklar yüzünden bozulacak olsa bile tüm yaptıkların ve seni tanıdığım için minnettarım."

"İnsanların arasındaki bağı ne yılların ne de mesafelerin yok edebileceğine inanırım," dedi kız. "Ama İhtiyar'ın söylediklerine öylece inanıyor musun? Ya usturlabın yok olmasıyla ilgili iddia ettikleri doğru değilse? Duyduğuma göre..." Bir an durup söyleyeceklerini düşündü. "onu yok etmenin orijinal zaman çizgisini geri getireceğine dair söylentiler yıllardır var. Ama diğer söyledikleri korkutma taktikleri gibi görünüyor."

Nicholas bunu onunla tartışmak için fazla yorgundu. Ayakta durmakta bile zorlanıyordu ve destek almak için ko-

ridorun duvarına yaslanmak zorunda kalmıştı. *Çok çabuk oluyor, her şey çok çabuk oluyor...*

Daha çok zamana ihtiyacım var... lütfen Tanrım, daha çok zaman...

"O odada gördüğüm adam korkmuştu," dedi sonunda Nicholas. "Şu an neye inanacağımı bilmiyorum. Dünya altüst olmuş durumda ve onu düzeltmek için düşünebildiğim tek yol bu."

"Pekâlâ dostum," dedi genç kız. "Seni takip edeceğiz ve elimizden geldiğince sana yardım edeceğiz. Buluşmamız gerekirse kol askının düğümünü çöz."

İşin aslı Nicholas bunu beklemiyordu ve kızın bu kararı bu kadar kolay vermesi onu duygulandırmıştı.

"Ya benimle konuşmanız gerekirse?" diye sordu.

"Bir yolunu buluruz."

"Her zaman olduğu gibi," dedi belli belirsiz gülümseyerek. "Görüşmek üzere o hâlde."

Li Min elini kaldırıp sadece bir anlığına Nicholas'ın omuzuna dokunduktan sonra geri çekti. Nicholas'ın gözleri karanlığa alıştığından kızın ay ışığı kadar solgun yüzünü seçebiliyor, daha birkaç saat önce onun için çaldığı düğmesiz cekete bakışını görebiliyordu. "Kurtulmuş olsaydın ne yapardın... Yani o kurtulmuş olsaydı? Onu bulmuş olsan?"

Nicholas, Etta'nın adını söyleyemedi; bu âdeta diline batan, kalbinde açan bir diken gibiydi. "Sanırım artık bunun pek bir önemi kalmadı. Onu görmem mümkün olmazsa Sophia'ya işin buraya varmasından üzgün olduğumu, beni anlamasını umduğumu söyle."

"Anlayacaktır; hatta İhtiyar'ı kurnazlıkla kandırmandan

hoşnut bile olabilir," dedi Li Min girdiği pencereden çıkmak üzere ilerleyerek ondan gittikçe uzaklaştı. "Ama ölecek olursan cehennemin kapılarını kırıp seni boğazından sürükleyerek geri getirir."

Nicholas en azından bundan emindi. Ama Sophia'nın, kızın kendi doğal zamanı olan yirminci yüzyılda tutsak kalmasına asla izin vermeyeceğini bilmekten memnun oldu. Kız, Nicholas'tan çok uzun bir süre kaçan o bağımsızlık hissine doğru gitmenin bir yolunu bulurdu. Nicholas, pek de konforlu olmayan iş birliklerinin, sadece ortak bir nefrete dayandığını düşünerek çok yanılmıştı.

Zaten pek çok konuda yanılmıştı.

Merdivenden aşağı inmek yerine sabahın ilk saatlerine dek dans eden ışıltılı ruhları, serin mutfağı geçerek yukarı tırmanmaya başladı. Basamaklar, sessiz bir itirazla taşıdı ağırlığını ve Nicholas yaşamının ilk yıllarında onun evi olan tavan arasına doğru çıktı.

Destek kirişinin şakağına çarpmasına kıl payı bir mesafe kalmıştı. Nicholas şaşkınlıkla derin bir soluk alıp girişten geçmek için başını eğdi ve sırtını, sert çatıya sürtmesin diye iki büklüm eğdi.

İhtiyar burayı bir nevi tadilattan geçirmiş olmalıydı; çünkü kirişler hep bu kadar alçak olmuş olamazdı. Tavan arasını öyle boğucu bir hâle getiriyorlardı ki âdeta sürünecek kadar bir mesafe kalıyordu. Annesinin ya da onlarla birlikte bu odada uyuyan diğer beş kölenin içeri girmek için eğilmek, kendilerine bahşedilen bu küçücük alana sığmak için iki büklüm olmak zorunda kalıp kalmadıklarını hatırlamaya çalıştı.

Şimdi yerde o eski yataklar yoktu, sadece pencerenin altına

dayanmış bir yatak vardı. Büyük ihtimalle çalışkan bir farenin çiğneyerek açtığı bir delikten samanlar fışkırmıştı. Yıllardır el değmemiş zemini toz, halı gibi kaplamıştı.

Boyunun uzamış olmasından kaynaklanan bakış açısıyla neredeyse tanıyamadığı oda, etrafında dönüyordu; diz çökerek anılarını canlandırmaya, bu odanın bir zamanlar neden bir krallıkmış gibi göründüğünü anlamaya çalıştı. Odanın alçak penceresinin yanında oturup camın ötesinde kışkırtıcı bir sonsuzluğa sahip konakların üzerindeki geniş, açık renkli göğü izlediği öyle çok zaman olmuştu ki. Nicholas, Ironwood'un mahzeni değil de burayı onlara vermesinin sebebinin bu olup olmadığını merak etti; belki de yaşamlarındaki her şeyin, asla uzanamayacakları bir mesafede kalacağını onlara göstermek istemişti.

Örümceklerin danteli andıran ağları bir köşeden diğerine uzanıyor, narin ay ışığını yakalıyordu. Zaman etrafında dans etmeye, yılları geri getirerek zemindeki çatlakları, duvardaki döküntüleri tamir etmeye başladı ve odayı yumuşak mum ışığı ve yaşamın fısıltılarıyla doldurdu. Yatak örtüsü hâlâ hatırladığı gibi nişasta, deri ve cila kokuyordu. Bu küçük sığınakta bile işlerinden tamamen kaçamamışlar, onun içinde yaşamışlardı.

Yatağa oturup sol elini kullanarak sonunda Hall'e kısa bir mesaj yazmaya başladı. Ancak selamlamadan sonra durdu; *Ben iyiyim ve mümkün olduğunda seni bulacağım,* demenin dışında ne yazacağından emin değildi. Her ikisi de yalandı ve Nicholas bu düşünceye bile katlanamıyordu. Ama Ironwood mektubu okumak için mührü kırmasa bile adamlarından biri bunu yapar ve içinde yazanları rapor ederdi. Bu yüzden Nicholas en azından Hall'e içinde kalan tek şeyi göstermek

istedi: Minnettarlığını.

Benim için yaptığın her şey adına teşekkür ederim. Belirsiz bir durum karşısında fazla duygusal olma pişmanlığını göze almış bulunuyorum; ama bunu sana söyleme fırsatını kaçırırsam ihmalkârlık etmiş olurum. Kalbinin cömertliği sayesinde engin zenginlik içinde bir yaşam sürdüm. Senin son derece zarif bir şekilde örnek olduğun tüm o değerleri korumak için savaşmaktan asla vazgeçmeyen türde bir adam olacağım. Geri dönmenin bir yolu varsa onu mutlaka bulacağım ve olabildiğince hızlı geri döneceğim.

–N.

Nicholas kâğıdı katlayıp ceketinin içine soktu.

İnsanın, yolculuğunun sonuna yaklaşması, kendini başladığı yerde bulması ve burayı sanki ilk defa görüyormuş gibi olması ne tuhaftı. Ve bu duvarların ötesinde uzanan, keşfedilmemiş o dünyanın düşüncesiyle içinde yaşayan, o ufacık isyanı hatırlamak.

Carter ismi, annesinin ilk sahibinden kalmaydı ve Nicholas, Bayan Hall'ün önerisiyle adını değiştirmiş olmasına rağmen soyadını korumuştu. Adını değiştirmesi, yaşamı üzerinde bir hâkimiyeti olduğunu hissetmesi için o tatlı hanımın fikriydi. Ama soyadını, annesinin katlandığı her şeyi ve onu saklamak için aldığı tüm riskleri onurlandırmak için korumuştu. Ironwood, onu da annesi ve diğerleriyle birlikte Georgia'ya satmış olsaydı büyük ihtimalle hayatta kalamayacağını biliyordu.

Annesiyle birlikte uyudukları yatak buydu. İşte burada annesi onu kollarına almış, yaralı elleriyle onun saçını düzeltmiş, içini rahatlatmıştı. Burada, şu sıkışık ve kasvetli odadan binlerce kilometre uzaktaki memleketine dair şarkılar söylemişti. Bunlar, Nicholas'ın kulaklarını ateşli bir dua gibi doldururdu; annesinin, onu karanlıklardan uzak tutmak için elindeki tek silahı buydu. Bu şarkılar, Nicholas'ın fethedilmez ruhuna yaşam üflüyordu.

Pek çok hayat yaşamıştı ama yine de varlığı, tarihinin herhangi bir kısmından çok daha fazlaymış gibi geliyordu. Şimdi bile... şimdi bile zehir damarlarında milim milim ilerlerken bile o aynı isyan alevi içinde yanıyordu. Uzak ufuklara duyduğu o aynı arzu onu savaşmaya davet ediyordu.

Nicholas, ismini seçmişti kendisine o geminin güvertesinde, yıldızlardan bir denizin ışıkları altında.

Piç, olarak etiketlemişti Ironwood ailesi onu.

Ortak, diyerek söz vermişti Etta ona.

Zamanın çocuğu, diyerek çağırmıştı onu yabancı.

Vâris, diyerek yemin etmişti İhtiyar.

Ama burada, bu gizli yerde o her zaman, sadece Samuel olmuştu: Afrika'nın oğlu, Ruth'un mirası...

REYNISFJALL DAĞI
M.S. 1100

YİRMİ ALTI

Tarihimizdeki nadide bir eserin müzayedesi için katılımınız bekleniyor: Bir usturlap, köken bilinmiyor. 22 Ekim 1891, tam gece yarısında. Kyoto'nun kuzeyindeki Kurama-dera Tapınağı'nda. Her katılımcı için giriş ücreti kırk beş kilo altın ya da mücevher.

Etta, dondurucu yağmurun saçlarına ve yüzüne yumuşakça vuruşunu umursamayarak notu bir kez daha okudu. Şehrin yukarı kısmında, ormana sonradan eklendiği belli olan bir kulübeye gitmişler ve Ironwoodların gelip gitmediğinden emin olmak için bir gün boyunca kulübenin kapılarını gözlemişlerdi. Aç ve bitkin hâldeki Etta, Julian'dan uzaklaşıp anahtarın olduğunu söylediği yere gitmişti: Anahtar yakındaki bir ağacın altına gömülüydü.

Etta kapıyı açtığında Julian da cesaretini toplayıp kulübenin kapısındaki posta boşluğundan içeri atılan mektup ve bildiri yığınlarına bakmasına yardım etmişti. Bunlardan bazıları yırtılmış, teslim sırasında belli ki hasar görmüşlerdi; diğerleri,

kâğıdın ve mürekkebin kalitesiyle yazıldıkları dönemi gösteriyorlardı. Çoğu, Ironwoodların mührünü taşıyan aynı bal mumuyla mühürlenmişti; biri hariç: Bir hilalin içinde yer alan B harfinin olduğu, sade bir bal mumu. Julian içinden bir anda dişler çıkıverecekmiş gibi korkarcasına bunu iki parmağının arasına alıp sallamıştı.

En yakındaki geçidi tespit etmek için seyahat güncesini karıştırmıştı ama Etta, oraya uğrayan ve yolu bulmak için yardıma ihtiyacı olanlar için boş kulübedeki masanın üzerine bırakılmış küçük bir geçitler kitapçığı buldu. Brezilya'daki bir geçit onları doğrudan Kurama Dağı'na çıkaracaktı; ancak hâlâ oldukça ciddi bir sorunları vardı.

Kırk beş kilo altın ya da mücevher... Bunu sadece bulması değil müzayede alanına taşıması da zordu.

"Seni endişelendirmek istemiyorum," diye söze başladı Julian. Arkasına saklanarak altlarındaki kara kumsalı gözlemledikleri devasa kaya çıkıntısından uzaklaşmıştı. "Ama sanırım kalabalık bir Viking grubu kıyıya yanaşıyor."

Bunun üzerine Etta irkilerek düşüncelerinden sıyrıldı. Delikanlıyı basit tuniğinden çekip onun yerine geçti, denizin üzerine solgun ellerini yayan sisi inceledi. Geminin kalan kısmının önünde, tahtadan oyulmuş bir yüz belirerek yoğun karartı örtüsünü sessizce yardı.

Gemi başı süsü, bir yılandı; tüm o dişleri ve uzun, kıvrımlı boynuyla korkutucu, karanlık bir görünüme sahipti. Yılan, kasvetli havayı yarıp bir damarın üzerindeki bıçak gibi süzülürken Etta irkilerek geriye oturdu. Hızlı akıntı ve geminin tepesinde daireler çizen kuşlar, suya çarpan küreklerin sesini bastırdı.

"Burası ıssız bir yer olduğu için İhtiyar'ın altın rezervini buraya sakladığını söylemiştin. Sözlerin tam olarak şöyleydi: *Ne insanların ne de zamanın elinin değdiği yer*," dedi Etta omuzundan geriye bakarak.

"Pekâlâ, hikâyelerimi dramatik bir dokunuşla süslediğim herkesçe bilinir ama gerçekten de o ışıltılı mirasımı nerede bulabileceğim konusuna özel ilgi göstermemiş olabilir miyim sence?" dedi Julian kızın omuzundan aşağıya bakarak. "Zaman çizgisinde çok az rol oynadığı için ganimeti saklamak için en güvenli yer burasıydı. Kimsenin burayı ziyarete gelecek kadar sevmiyor olması gerekiyordu."

Bundan önce kontrol ettikleri birkaç başka zula çoktan boşaltılmış ve bilinmeyen bir yere taşınmıştı; ya da zaman çizgisi çok şiddetli bir değişime uğradığı için tamamen yok olup gitmişlerdi. "Vikingler hariç," dedi Etta.

"Pekâlâ, Vikingler hariç."

"Ve de Keltler," dedi Etta. "Ve diğer İskandinav halkları. Neden iyice geriye, antik çağların gerisine gitmemiş ki? Tarih öncesine falan. Gerçekten de geçitler ne kadar geriye gidiyor? Yani dinozorları falan görebilir miyiz? Mağara adamlarını?"

Julian kayaya sırtını yasladı, katıksız bir şaşkınlık ifadesiyle elini göğsüne bastırdı. "Ah Tanrım, Linden-Hemlock-Spencer. Sanırım bana yeni bir yaşam amacı verdin."

Etta kaşlarını birleştirdi. "Yeni geçitler bulmak mı?"

"Hayır, dinozor avlamak," dedi. "Ben neden daha önce bunu düşünemedim ki? Ha, tabii yeme meselesi yüzünden. Koca dişler falan. Neyse boş ver."

"Bir hayal ne kadar da çabuk ölüyor," dedi Etta bitkin bir sesle sahile doğru dönerek.

Yaklaşık bir saat boyunca, dağın kıvrımıyla görüş alanlarının biraz dışında kalan mağarayı gözlemişlerdi. Pusun ve sisin arasında tek görebildikleri mağaranın girişinin kenarıydı: Bazıları boru gibi yuvarlak, bazıları kemiğe benzer düzlükte ve darlıkta taşlardan oluşan kule gibi yığınlar, görünüşe bakılırsa sert bir kaya yüzeyini yararak yükseliyordu. Etta bu mesafeden onların, dağa ve altındaki kumsala hükmeden bir krala sunulan kadim adaklar gibi bir araya yığıldıklarını düşünmüştü.

Viking yelkenlisi, sudan çıkan dar ve uzun, kara kayaların arasında ilerledikten sonra kıyıya yanaştı. Karaya inme oldukça hızlı gerçekleşti; kürekler içeri alındı, yelkenler ıslık gibi öten rüzgâra yakalanmamaları için yukarı çekildi.

Yarım düzine adam, geminin karnından dökülürcesine indiler; ayaklarını sertçe kara kumlara çarparak, güvertedekiler tarafından fırlatılan beş tane boş, deri çuvalı yakalamak için aceleyle hareket ediyorlardı. Ayaklarının kara kumda bıraktıkları boşluklar yağmurla dolunca o mesafeden balık pulu gibi parlıyordu.

Sonunda ikinci geminin güvertesinden tek eli göğsünde durduğu için dengesini sağlamaya çalışan uzun boylu biri indi. Hem kıyafet hem de ten rengi olarak diğerlerinden daha koyu renkteydi ve onların giydikleri kürklerden giymiyordu. Adamlar tereddüt eder gibi yavaşça onun etrafına toplandılar; onun verdiği talimatlarla kafalarını aşağı yukarı sallıyorlardı. Ardından adam, Etta ve Julian'ın içini boşaltmaya geldiği mağaraya doğru uzun adımlarla ilerlemeye başladı; omuzları dik, çenesi havada, tıpkı...

Etta, daha doğrulmayı bile düşünemeden ayağa fırlamıştı. Kız soluksuz kalarak kahkahaya benzer bir ses çıkardı. "Nich-

olas."

Julian, kızın gömleğinin arkasından tutup onu aşağı indirmeye çalıştı ama Etta çıldırmış bir şekilde çekilerek kurtuldu. Nicholas çok uzaktı, çok uzak... Genç kızın bütün bedeni, olduğu yerde kalmak zorunda olduğu için isyan edercesine titriyordu.

Onu daha iyi görebilmek için büyük bir arzuyla cesaret edebildiği ölçüde uçurumun kenarına yaklaştı; kalbi öylesine gümbürtüyle atıyordu ki bir anda duruvermesi düşüncesiyle Etta biraz endişelendi.

Saçı ne kadar uzamıştı, yüzü ne kadar yıpranmış ve zayıflamıştı. Aralarındaki mesafe havadan, kumdan ve dağlardan fazlasıydı; bu mesafe tüm o ayrı geçirdikleri günlerde kendini gösteriyor, belirsizlikten, derin bir vadi oluşturuyordu. Kolundaki askı... ne olmuştu? Bu adamlar kimdi ve neden...

İlk gemiden, iki adamın yardımıyla son bir adam indi. Çökük omuzlarında deri bir zırh ve gri bir kürk vardı ve Etta onu tanıdı; sadece zihninin, imkânsız parçaları bir araya getirmesinden değil Julian'ın onu tanımasının da etkisiyle. Delikanlı kireç gibi bembeyaz kesmiş bir yüzle irkildi.

Cyrus Ironwood, uygar bir etki yaratmak için kendini sarıp sarmaladığı o süslü kıyafetler olmadığında farklı bir yaratık gibi görünüyordu.

Ah Tanrım, diye düşündü Etta, başka bir ses çıkarmamak için yumruğunu ağzına bastırarak. *Nicholas'ı yakalamış.*

Usturlabı bulmaya öylesine odaklanmıştı, Nicholas'ın hâlâ Şam'da olduğundan öylesine emindi ki Ironwood'un onu tekrar tuzağa düşürmesi ihtimalini hiç düşünmemişti. Ama... adamlar, Nicholas'ın işaret ettikleri tarafa gidiyor, kumsalın

sonundaki mağaraya çuvallar taşıyorlardı.

Ironwood yanına geldiğinde ve elini onun omuzuna koyduğunda Nicholas kaçmadı. Geri çekilmedi. Mağarayı işaret ederek başıyla onayladı.

Ve... gülümsedi.

"Tanrı aşkına bu da ne böyle?" diye söze başladı Julian. İlk andaki şaşkınlığı üzerinden atmıştı ve Etta'yı çekerek yanına çömelmesini sağladı. "O... o Nick değil mi? İyi ama o da Büyükbaba ve ikisi... ikisi birlikteler."

Ironwood hazinesini toplamak için yan yana yürüyorlar.

Korkunç bir anlığına Etta boynundan aşağısını hissedemedi. Soğuk hava ciğerlerini buzla kaplamış gibiydi, nefes almayı acı verici bir hâle getiriyordu.

"O... İhtiyar onu zorlamış olmalı," demeyi başardı Etta. Onun tanıdığı Nicholas o adamın kendisine dokunmasına izin vermek bir yana onunla aynı havayı bile solumaya tahammül edemezdi.

Bir aydır tanıdığım Nicholas mı?

Hayır. Hayır. Hayır. Etta bu düşünceyi kovaladı. Nicholas ona tamamen güvenerek kalbini vermişti ve Etta bu kalbin içini, bu aileye karşı ne denli büyük bir nefretle ve yıkıcı bir üzüntüyle dolu olduğunu biliyordu. Bu, bir ihanet değildi; Nicholas'ın bu işin içinden sıyrılmanın bir yolunu aradığından başka bir şey yaptığına inanırsa asıl Etta ihanet etmiş olurdu.

Gerekli şeylerle dolu küçük çantasını alarak derin bir nefes verdi. İzlanda'nın coğrafyası, soğuk, gizli bir güzelliğe sahipti ama yeryüzü şekilleri önceden kestirilemez belirsizlikteydi; devlerin yolculukları sırasında kabaca yontulmuş gibiydi.

Sonu aşağıdaki kumsala çıkan, aşınmış bir yoldan gelmişlerdi ve Etta birazcık daha aşağıya ilerlese Ironwoodlar fark etmeden Nicholas'ın dikkatini çekebilecek kadar yaklaşmış olacaktı.

"Ona tıpkı..." diye söze başladı Julian; hâlâ genç kızın onu bıraktığı yerde oturuyordu. "Hadi gel," dedi Etta. "Gidelim."

Julian ona doğru döndü ve Etta ilk kez delikanlının yüzündeki ifadeyi okuyamadı. "Ona, babama davrandığı gibi davranıyor."

"Nicholas mı?"

Julian kafasını iki yana salladı. "Büyükbaba. O kumsaldaki kişi bir tutsak değil. Bir vâris."

Bu sözler ok gibi Etta'ya doğru uçtu. Etta onlardan kaçmak için yoldan ilerlemeye devam etti. Donuk kahverengi yünden, ağır paltoyu sıkıca üzerine sardı ve kafasını kaldırınca yağmurun kara dönüştüğünü, omuzlarına ve saçlarına döküldüğünü gördü.

Etta koşarak patikadaki virajı döndü, buz ve yosun yüzünden kaymamak için elleri ve ayakları üzerinde sendeleyerek ilerledi. Aşağıda dalgalar kıyıya çarpıyordu ve bu ses, gittikçe kulaklarının çınlaması gibi gelmeye başladı. Bakışlarını Nicholas'dan ayırmaksızın, mağaraya girmeden önce ona ve diğerlerine yetişmeye çalışıyordu.

Onu omuzlarından yakalayan iki el öyle şiddetli bir şekilde çevirdi ki Etta'nın ayakları yerden kesildi. Engebeli zemine çarpınca ciğerlerindeki hava, beyaz bir bulut şeklinde dışarı çıktı. Etta, ciğerlerini doldurmaya, ayağa kalkmaya çalışarak acıyla hırıldayarak soludu ama açıkta kalan boğazına dayanan bir bıçağın dokunuşuyla yerine çakıldı.

Bıçak ansızın geri çekildi ve göğsünü ezen ağırlık kalkınca birinin şaşkınlıkla soluksuz kaldığını duydu. Düşüşün etkisiyle kararan gözleri kendine geldiğinde ve kirpiklerindeki karları temizleyebildiğinde tanıdık bir yüzün dehşet içinde kendisine baktığını ve suratının kısmen, etkileyici görünüşe sahip deri bir göz bandıyla gizlendiğini gördü.

Beyni, ne gördüğünü –kimi gördüğünü anlamıştı– ama bundan bir anlam çıkaramıyordu: kısa saçlar, gömlek ve pantolon, çizmeler. Etta, Sophia'yla arasına mesafe koymak için elinden geldiğince geriledi ve sonunda bir taş parçasını kavradı. Kızı uzaklaştırmak için taşı aralarına attı.

"Soph..." Tepelerinden cılız bir ses geldi.

Julian onlardan kısa bir mesafede, patikada duruyordu. Sophia ayağa kalkıp ona doğru dönünce delikanlının yüzü çöktü. Sadece pişman görünmüyordu; bir yıldırımın şu anda ona çarparak onu tepeden aşağıya atmasını her şeyden çok istiyormuş gibiydi.

"Sanırım asıl soru senin nasıl yaşıyor olduğun?" Sophia'nın sesi oldukça tahriş olmuş gibiydi.

Julian ona doğru bir adım atma cesaretinde bulundu, kızın tutmasını beklercesine elini ona uzattı. Sophia ona, yaban tavşanını kovalamaya değip değmeyeceğini düşünen bir kurt gibi baktı.

"Ha, o mesele mi... şey, canım... Soph, hayatımın ışığı..." Julian bakışlarını göz bandından ayıramıyormuş gibi görünüyordu. Grubun dikkati sonunda ona çevrilince yüzünde âdeta ateşi çıkmış gibi sağlıksız bir parlaklık belirdi.

"Seni," diye araya girdi Sophia, "biliyorum. Sana sordum Linden."

"Bana mı?" diye tekrarladı Etta. "Birkaç kez kıyısından döndüğümü itiraf etmeliyim ama... bir dakika, ne?"

"Sen ölüydün. Ö-L-Ü. Yani işin bitmişti, nalları dikmiştin falan filan," dedi Sophia. "Baban, Ironwood'u düelloya davet etmişti. Adamları seni öldürdüğü için kefaret istemişti."

"Beni öldürdükleri için mi?" diye tekrarladı Etta ayağa kalkarak ama Sophia onu ve Julian'ı çekiştirerek diz üstü çöktürdü.

"Ah," dedi Julian ona dönerek. "Baban, Ironwood'u senden uzakta tutmak için bir şey yaptığını söylememiş miydi? İhtiyar'ı senin zaten öldüğüne inandırmaktan daha iyi ne olabilir ki?"

"Bu iyi bir hamle," dedi Etta, içinde bir şeylerin kımıldandığını hissetmesine rağmen.

"Bunu senden sakladı mı yani?" diye sordu Sophia etkilenmemiş gibi görünerek. "Ama doğru. Ironwood'un senin peşini bırakmasının tek sebebi zaten ölmüş olman ve onun da seni öldürme şansını kaçırmış olmasıdır."

Etta gözlerini kıstı. "Ironwood, ha? Büyükbaba demiyor musun artık?"

Sophia, açıktaki gözünü kısarak geriledi. Etta'nın deneyimlerine göre Sophia kendini hainlikle ve saldırıyla savunurdu. Bu defa Etta buna hazırlıklıydı.

"Ben şurada durayınım," dedi Julian biraz gerileyerek. Etta ona sinir olmuş bir şekilde baktı. Julian da karşılığında bir kaşını kaldırdı. "Ejderhayı dürtüklersen yanarsın ufaklık."

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Etta. "Neden kılık değiştirdin?"

Sophia o zaman güldü. Ve gülerken çirkin ve bitkin bir ses

çıkartmıştı. Deri göz bandını hafifçe kaldırarak yaralı, boş göz çukurunu gösterdi. Julian ya avucunun içine öksürdü ya da öğürmesini gizlemeye çalıştı. Her iki durumda da bu pek hoş karşılanmadı.

"Aman ne hoş," dedi Sophia buz gibi bir sesle. "Herhâlde artık beni daha da az istiyorsundur; gerçi benden kurtulmak için ölü rolü yapacak kadar bile ileri gittin."

Julian irkildi. "Ne? Yo... Soph, inan bana, bunun seninle hiçbir ilgisi yoktu.."

"Senin mazeretlerini dinlemek istemiyorum," dedi Sophia. "Neden burada olduğunu ve onunla ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Dikenlere gitmiştim," dedi Julian çabucak, "ki bu berbat bir fikirdi. Beni insan yerine koymadılar ve her gece tek gözüm açık uyudum... ah Tanrım, sözler ağzımdan kaçıverdi, engel olamadım Soph..."

Hemen Sophia'nın gerisinde koyu renk bir şey kımıldadı. Buz kesmiş gökten, kuş tüyünü anımsatan bulutlara, kara dağları ve uçurumları soyulan bir deri gibi kaplamış kahverengileşen yosuna kadar buradaki her şey acımasız bir sakinlik içindeydi.

Ama orada biri daha vardı. Kara cübbesi, koyu renk saçlarıyla arazi âdeta ona sahip çıkmış gibiydi. Kımıldamamış olsa Etta onu fark etmeyebilirdi.

Hafızası canlanınca onu tanıdı.

"Sen."

Etta onu San Fransisco'da son gördüğünde üzerinde olanlardan daha farklı şeyler giymişti. Yumuşak, ipekli kıyafetinin yerine keten bir tunik ve bol bir pantolon giymiş, bunları da

kılıç kınlarıyla ve keselerle ağırlaşmış deri bir kemerle sıkıca tutturmuştu.

Büyük halası Winifred'le ilgili Etta'nın unutmaya zorladığı çok fazla şey vardı. Kadının, kendini ifade ederken nahoş sözler kullanma eğilimi bunlardan biri değildi.

Çalışmakta ısrar ettiğin o yaratık rapor vermek için geldi.

Sophia dönerek bir ona, bir Li Min'e baktı. "Ne yapıyorsun? Kumsaldakiler seni fark etmeden buraya gel."

Genç kız kımıldamadı.

"Yanılmışsın," dedi Sophia. "Bu Etta Linden; göründüğü gibi ölmemiş."

Li Min, kafasını çoktan teslim olmuş bir şekilde eğerek Etta'yı izliyordu. Suçluluk duygusunun kendine has bir canavarı olduğunu öğrenmişti Etta. İnsanın teninin altında yaşar, sadece duyduğu rahatsızlığı yok edebilmek için ona asla mümkün olmayacağını düşündüğü şeyler yaptırırdı. Etta hepsinin nasıl bu mekânda birleşmiş olduğunu gördü. İçindeki öfke, okun yaydan fırladığı gibi hızla belirdi.

Etta o an anladı.

"Beni bir haftadan kısa süre önce San Francisco'da gördüğüne göre ona öldüğümü söylemen çok ilginç," dedi Etta buz gibi bir sesle. "Babamla işini bitirdin mi yoksa onun kuyusunu kazmak için bunca zamandır Sophia'yla mı çalışıyordun?" Bundan daha da korkunç bir düşünce belirdi. "Yoksa babam, bizi ayrı tutmanı mı söyledi sana?"

"Benim için mi? Her zamanki gibi hiç mantıklı konuşmuyorsun Linden," dedi Sophia. Ama Li Min inanılmaz biçimde hareketsiz duruyordu. Sophia, Li Min'in nefes alıp almadığını bile söyleyemiyordu.

"Vay canına!" Julian bir an sonra fark edince kaşlarını âdeta saçlarına varıncaya dek kaldırdı. "Li Min amma da yaramaz bir kızsın. Ben de ikinizin nasıl tanıştığını merak edip duruyordum."

"Neler oluyor?" dedi Sophia buyurgan bir tonda; sesi sinirliydi.

"Bu tam olarak nasıl bir iş?" diye devam etti Etta. "Dikenleri ona mı rapor ediyordun? Yoksa usturlabı daha önce bulursa diye babam onu izlemen için mi tuttu seni?"

Genç kız, bir korkağın yapacağı gibi kendini korumak için sessiz kalmadı.

"Hemlock beni tuttu," dedi Li Min, "O veya Nicholas daha önce ulaşırsa usturlabı almam için. Ve yararlı bilgileri rapor edeyim diye." Etta'nın bakışlarıyla buluşmak için döndü. "Sizi ayırmak için kesin bir talimat vermedi, sadece seni güvende tutmak için benim karar vermemi söyledi. Sonuçta bu da yollarınızı ayırmaktan geçiyordu."

"Ne?" Sophia'nın ağzından dökülen bu sözcük öylesine belirsizdi ki Etta bunun bir fısıltı olabileceğini düşündü.

"Beni anlamak zorundasın," dedi Li Min ona cılız, yalvaran bir sesle. "Gölgelerden kaçtıktan ve Ching Shih'le eğitimimi bitirdikten sonra Hemlocklar beni yine buldular. Etta'nın babası benim ailemin başı ama bundan daha da önemlisi o bana inandı. Ünümü geliştirmem için bana işler ayarladı. Hayatımı kendi şartlarıma göre yaşayayım diye gereken şeyleri sağladı ve karşılığında bir kez bile bir şey istemedi. Asla onun umut ettiği biçimde onlardan biri olamazdım... sana anlattığım şeyleri ona anlatamazdım. Ben... korkmuştum. Kendi yolumdaydım. Ama ona ödemem gereken bir borcum vardı. Bu

işi onun için yapmayı teklif ettim, böyle bir borcum olmasa buna asla kalkışmazdım, bana inanmalısın."

"Sen..." Sophia duruyordu; ayakları onu kıza doğru taşıdı. Bacağına bağlı kınından, uzun bıçağı çekip çıkardı. "Sana inanmak mı? Söylediğin ve yaptığın her şey bir yalanken mi?"

Etta, Li Min'in, babasının yalanını sürdürdüğünü ve Sophia'nın yaşamına yalan beyanlarla dâhil olduğunu anladı ama... Sophia sadece öfkeli değildi. Etta onun öfkesini daha önce görmüştü. Genç kız titriyordu.

"Her şey değil," diye yemin etti Li Min. "Her şey yalan değildi."

"Dikenler... hani beni dövüp çölün ortasında ölüme terk edenler," diye devam etti Sophia, genç kızın yakınında durarak. "Bana şu intikamla alakalı mistik saçmalıkları anlatırken içinden epey gülmüş olmalısın. Elbette ki beni durduracaktın."

"Durdurmayacaktım, sana eşlik edecektim," dedi Li Min; sakin yüz ifadesi sonunda dağılmaya başlamıştı. "Ben sadece... bu... her şey çok karmaşıklaştı..."

"Hiç de karmaşık değil," dedi Sophia; dondurucu havayı ona doğru taşıyarak buz gibi bir sesle konuşmuştu. "Tanıştığımız anda bana kim olduğunu gösterdin: Bir hırsız ve düzenbaz. Haklıydın. Sen benim dostum değilsin. Hiçbir şeyim değilsin. Defol git karşımdan. Git buradan! Yoksa bu defa seni gerçekten öldürürüm."

Uzunca bir süre kimse konuşmadı; bu mesele hakkında birkaç düşüncesi varmış gibi görünen Julian bile. Li Min döndü, üçünün yanından geçerken omuzundaki çantasını düzeltti. Sophia'nın kulağına fısıldadığı şey onu daha da çıldırtmışa benziyordu. Burnundan sertçe soluk alıp veriyordu, solgun

yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Açıktaki gözü sıkıca kapanmıştı.

"Eh, sırların açığa çıktığı amma da enteresan bir gün oldu," dedi Julian; eski nişanlısına yaklaşma cüretinde bulundu. Nazikçe bir elini kızın omuzuna koyduysa da kız bunu hızla itti.

"Seni ve Nicholas'ı ayrı ayrı mı izliyordu?" diye sordu Etta. Bu soru o kadar saçma gelmişti ki neredeyse soramayacaktı. "Yoksa... beraber mi çalışıyorsunuz?"

Sophia kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışlarını denize çevirmişti. Dağın sert hatları, kızın yüzüne yansımıştı ve Etta'nın onu fark etmesini güçleştiriyordu.

"Onu yakalayalım mı?" diye mırıldandı Julian yarım ağızla. "Gömleğinden kavrarız, ben de kolunu..."

Etta onun göğsüne vurdu. Sertçe.

Etta'ya göre Sophia her zaman yanıp tutuşuyordu, her zaman bir şeyler için çok fazla uğraşıyordu. Şimdiyse yüzünü acı rüzgâra çevirmişti ve bundan memnun görünüyordu. Sadece Ironwoodların becerebildiği bir şekilde çenesini kaldırdı ve yüzüne pis bir sırıtış yerleşti.

"Çok komiksin Linden," dedi. "Nicholas'la çalışmak mı? Carter'ın ayakkabılarını cilalamasına bile izin vermem."

"Soph!" dedi Julian sert bir sesle.

"Gerçekten buna itiraz mı ediyorsun? Geçmişte ona bir sürü şey demiş olmana rağmen mi yani?" dedi Sophia. "Tiksinç yaratık, servet avcısı, baş belası..."

"Yeter." Julian ona doğru bir adım attı; yüzü solgundu ve saçları karla kaplanmıştı. "Yeter artık! Geçmişte neler dediğimi biliyorum ve yanlış yapmıştım. Senin şimdi bunları söylemenin bir açıklaması olamaz bu."

"Ayyy," dedi Sophia itici bir sevecenlikle. "Üzdüm mü seni? Yoksa piç kardeşinin vâris olduğun zamanlardaki eski eğlencelerinin keyfini çıkarması gerçeğiyle mi boğuşuyorsun?"

Bu, Etta'nın aşina olduğu bir hileydi; Sophia'nın, karşısındaki kişinin zayıf noktasını bulup bıçağı buraya batırmak gibi ürkütücü bir becerisi vardı. Etta'nın üzerinde azıcık bile keskin bir şey olsa bunu kızın gırtlağına batırıverirdi.

"Yalancı," dedi Etta sadece.

"Öyle miyim dersin? Onu haftalardır takip ediyorum, hepsi bu. Onun mutlu bir şekilde İhtiyar'ın kollarına sürüklenişini izledim. Hem de kendi isteğiyle. Ironwood'un tüm ticari işlerini yürütüyor, zaman çizgisindeki değişiklikleri düzeltiyor, ona danışmanlık yapıyor. Birlikte bu kadar uyumlu çalışmaları ne kadar da tatlı. İhtiyar gerçekten de mutlu görünüyor. Müzayedeye giderken de Carter'ı işlerin başında bırakacak."

Julian bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışırcasına güçlükle yutkunarak Etta'ya baktı. Etta kafasını iki yana salladı.

"Seni aramaya gelmediği ortada, değil mi?" dedi Sophia.

"Onun öldüğünü sanmış," diye araya girdi Julian. "Senin gibi."

"Ama yine de onun sözde ölümünden sorumlu adam için çalışıyor. Bu, onun gerçekte kim olduğunu gösteriyor, değil mi? Kafanda onun çok iyi biri, kahraman falan olduğunu sandın ama o da aslında bizden daha farklı değil. Tüm ilişkiniz, aşkınız, saman alevi gibi kısa soluklu sevdanız, anlaşmalara ve işlere dayalıydı. Seni Ironwood'a götürmek için ödeme aldı. Usturlabı almana engel olmak için ödeme aldı. Devam

edeyim mi?"

Etta'nın midesi öyle altüst olmuştu ki safra tadı aldı. Doğru değildi. *Doğru değil.* Sophia anlamıyordu. Nicholas'ın pişmanlığını görmemişti. Nicholas'ı hiç tanımıyordu.

"Neden burada olduğumu bilmek istiyor musun? Seninle aynı sebepten: Benden çalınanı satmak üzere hazırlanan müzayede için taşıdıkları altını istiyorum."

Elbette öyleydi. Her şey her zaman onunla ilgiliydi. Etta tutunduğu sabır kırıntısının sonuna gelmişti. İleri atılıp Sophia'nın elindeki bıçağı çekip aldı ve kızı arkasındaki kayaya yapıştırdı. Bir kolunu Sophia'nın göğsüne bastırdı ve bıçağı çenesinin hemen altına dayadı.

"Yüce Tanrım!" Julian'ın sesinde hem takdir hem de korku vardı. "Siz ikiniz birbirinizin en kötü yanlarını ortaya çıkarıyorsunuz."

Onu duymazdan geldiler.

"Çok yüksek," dedi Sophia; sözleri bir duman gibi Etta'nın etrafında kıvrılarak dolandı. "Daha aşağıya. Sana öğrettiklerimi unuttun mu gerçekten?"

Etta'nın eli gevşemedi. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Usturlap yok edilmeli."

Sophia güldü... gerçekten güldü. "Ne olacağını bilsen bunu söylemeye devam eder miydin merak ediyorum."

"Geleceğimin olmayacağını kabul ettim," dedi Etta. "Hayatta istediği her şeyi elde edebileceğini düşünen bir tek sen varsın."

"Usturlabı yok edersen hayatında istediğin hiçbir şey olmayacak," dedi Sophia. "Tabii ki de ne olacağını bilmiyorsun. Birilerinin parmağında oynattığı, doğru ve yanlış hakkında

meleyip duran küçük, tatlı bir koyun gibisin ama uyan artık Linden! Doğru ya da yanlış diye bir şey yok, sadece seçimler var. Üstelik sen tüm bilgilere sahip bile olmadan bir karar verdin."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Julian; beceriksiz bir şekilde ikisini ayırmaya çalışıyordu. "Sophia, hadi. Seninle birlikte gideriz... biz ikimiz, giriş ücretini toparlamak için Ironwood'un varlığını sakladığı yeterince yer biliyoruz. Buradaki yanlış seçim, Büyükbaba'nın elini usturlaba sürmesine izin vermek olur. Bizim gördüğümüz geleceği, neyin tehlikede olduğunu görmedin. Nick'in neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama İhtiyar'a yardım ediyor olamaz. O, sinir bozucu derecede iyi biridir."

Nicholas, Ironwood'a yardım ediyor olamaz, diye düşündü Etta yumruklarını sıkarak. Ama... onun arkasından Ironwood'la anlaşma yapmamış mıydı? Nicholas, onu takip edip usturlabı geri getirmesini sağlayacaktı. Karşılığında da Ironwood'un on sekizinci yüzyıldaki servetini alacaktı.

Etta doğruldu. Hayır. Nicholas buna sırtını dönmüştü. Bunu itiraf etmiş, onu sevdiğini söylemişti. *Nicholas onu sevmişti.*

Zihnindeki o cılız, karanlık fısıltı geri geldi. *Aşk*

"Tek kelime daha duymak istemiyorum seni pis, bencil korkak," diye terslendi Sophia. "Sen benimle ilgilenme hakkını kaybettin. Hatta neden gidip şu uçurumdan atlayıp başladığın işi bitirmiyorsun ki? En azından bu defa Büyükbaba'nın elinde gömmek için bir ceset olur."

"Böyle demek istemiyorsun," dedi Julian ve Etta delikanlının bu kadar sakin kalmasına, Sophia'nın o ters bakışların-

dan, zehir saçan sözlerinden irkilmemesine neredeyse şaşırıştı. "Sorun nedir? Canını bu kadar yakan şey ne, söyle bana. Hayatımız boyunca dost olduk; laf olsun diye terslendiğin zamanları fark edemeyeceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?" dedi Julian.

"Önemi yok," dedi Sophia sonunda Etta'nın kolundan kurtularak. Yere attığı çantalarını almak üzere ilerledi. "Hiçbir şeyin önemi yok. İster aşağı atla ister usturlabı yok et... her iki şekilde de hayatın son bulacak. Kendi başınıza bir şeyi beceremediğinize göre size tam resmi çizeyim: Ironwood'un zaman çizgisi yok olmakla kalmayacak. Hepimiz kendi kasvetli zamanlarımıza döneceğiz ve geçitler de sonsuza dek arkamızdan kapanacak."

"Tanrım," dedi Etta, "Amma da yalancısın."

Sophia, Julian'ın kendisine uzanan elini görmezden gelerek patikadan ilerlemeye başlamıştı. Etta'nın sözleri üzerine döndü. "Öyle miyim dersin? O zaman görürsün bakalım."

"Bekle," diye seslendi Julian patikada Sophia'nın peşinden giderek. "Soph, lütfen..."

İkisi, taşlık yoldaki bir virajın ardında gözden kayboldular ve böylece onlarlayken kendini kontrol etmesine de gerek kalmadı. Etta âdeta ciğerlerine bir yumruk yemişçesine soluk verdi ve yumruklarını gözlerine götürüp onların ardında dönüp duran düşünceleri yatıştırmak için bastırdı.

Aşk.

Geri geldi.

Kapanacak.

Sonsuza dek.

Sophia'nın dedikleri doğruyduysa –ki Etta'nın ondan şüp-

he etmek için her türlü sebebi vardı– o zaman belli ki Henry hikâyenin tamamını bilmiyordu. O, Diken ailelerini birbirinden ayırma riskine asla girmezdi. Yüce Tanrım, ya bir çocuk anne babasından tamamen farklı bir yüzyılda doğduysa ne olacaktı? San Francisco'da evin içinde delice koşturan o çocuklardan biri kendini, hiçbir arkadaşının olmadığı, dilini bilmediği, yardım isteyemeyeceği acımasız bir dönemde bulursa ne olacaktı?

Etta, Nicholas'ın âdeta hislerini oraya çizebilirmiş gibi yüzünde gezdirdiği parmaklarını, tenine değen ellerinin nasıl hissettirdiğini hatırladı. Nicholas'ın, Etta karanlıkta onun yanına uzandığında nasıl da azıcık titrediğini hatırladı. Genç adamın dudaklarının, yanaklarında, göz kapaklarında ve her yanında bıraktığı sıcaklığı, onunla nasıl sırlarını paylaştığını hatırladı. Onun yanındayken korkularının nasıl yok olup gittiğini, kendini kaybetmeye her yaklaştığında Nicholas'ın nasıl dikkatle onu sakinleştirdiğini hatırladı.

Kafasının nasıl hızlı çalıştığını, kalbinin nasıl samimiyetle inandığını, birlikte olabileceklerine dair o inanç da dâhil olmak üzere, yaşamındaki her şey için nasıl umutsuzca savaştığını hatırladı. Etta'nın kalbinde Nicholas, majör perdeden, gözü pek ve zarif bir şarkı gibiydi.

Ama Etta, Dikenler'in ona uzandığında, sarıldığında, yitirdikleri zamanı telafi etmeye çalışırcasına binlerce gülücük ve soruyla onu sahiplendiklerinde nasıl hissettiğini de hatırladı. Babasının, kendisininkine karışan müziğini hatırladı. Şehrinin sakinlerinin, sokaklarının ve ağaçlarının nasıl da dönüp duran bir kül bulutuna karıştığını hatırladı.

Nicholas'la konuşmaya, ona dokunmaya, onu öpmeye, koluna ne olduğunu öğrenmeye, ona nasıl yardım edebileceğini

bilmeye ihtiyacı vardı. Ama aralarında yüzlerce adam vardı ve daha da korkutucusu, Etta'nın yanıtlamaya dahi başlayamayacağı yüzlerce soru vardı.

'Bu hikâyede o kadar çok karanlık var ki bazen bu yüzden boğulduğumu hissediyorum,' demişti Henry. Her şey nasıl da aynı yere dönmüştü. Nasıl da usturlabın etrafında dönüp durmaya devam ediyordu.

Bir şablon gibi.

Hayır... Etta bu düşünceyi uzaklaştırmak için başını mümkün olduğunca hızlı bir şekilde iki yana salladı.

Julian koşarak ona doğru geldi; ellerini saçlarında gezdirirken güçlükle soluyordu. "Dinlemedi. Bize söylemediği başka bir şey olduğuna eminim."

Etta başıyla onaylayarak aşağıdaki kumsalda olup bitenleri izlemek üzere dönerek sırtını kayaya çevirdi. Nicholas'ı anında gördü; mağaranın girişinden biraz uzakta, İhtiyar'ın hemen yanında durduğunu görmemek zaten imkânsızdı. Ironwood'un dediklerini daha iyi duyabilmek için biraz eğilmişti. Başıyla onaylayarak ilerledi, sağlam elini ağzına siper ederek bu mesajı diğerlerine iletti.

Ne yapıyorsun? diye düşündü Etta. *Ne planlıyor olabilirsin?*

Birlikte yolculuk ettikleri sırada Etta'nın, genç adamın aklını kendininkinden daha iyi tanıdığını hissettiği anlar olmuştu. Ama şu anda Nicholas'ın, hiçbir şekilde rol almak istemediği bu oyunda ne aradığını ne kadar uğraştıysa da anlayamıyordu; tabii bir şey onu zorlamıyorsa.

"Ne yapalım?" dedi Julian. "Sophia haklıysa o zaman orijinal zaman çizgisi geri gelecek ama... bu bizim için de son olacak, değil mi? Yeni geçitler yaratmak için usturlap olmayacağı

için mahsur kalacağız."

Nicholas, pusu ve karı incelercesine bir anda kafasını kaldırıp onlara doğru baktı. Etta farkında bile olmadan eğiliverdi; sert, pürüzlü zemine dayanırken kalbi göğsünde gümbürtüyle çarpıyordu. Gözlerini sıkıca kapadı.

Asla şüphe etmediği, bir kez bile sorgulamadığı bir şey varsa o da Nicholas'a karşı hislerinin sağlamlığıydı; o, kalbinin sadece Etta'nın duyabildiği bir şarkıyı çalan sabit ritmiydi. Dikenlerle birlikte usturlabı arayabilmek için Nicholas'ı geride bırakarak onu bu seçimle kendisi mi lanetlemişti acaba? Nicholas, tek bildiği yolla, yani çarpık bir sadakat anlayışıyla mı hayatta kalmaya çalışıyordu?

Kar, tane tane artmaya başladı, kara kayaların çarpık biçimlerini bir battaniye gibi örtüyor, çatlakları ve boşlukları gözden kaybolana dek onları pürüzsüzleştiriyordu. Aklına gelen şey yeni bir fikir değil başka bir amaç için değiştirilmiş bir fikirdi.

"Buradan San Francisco'ya gitmemiz ne kadar sürer?"

Julian günlüğünü bulmak için paltosunun cebini karıştırdı. "Acele edersek belki üç-dört gün sürer. Neden ki? Tekrar Dikenlerle mi buluşmaya çalışacaksın?"

"Peki, oradan müzayede alanına ne kadar sürer?" diye üsteledi Etta.

"Rio de Janeiro'daki direkt geçidi kullanırsak... üç gün daha sürebilir." Yine günlüğünü karıştırarak yaptığı hesabın doğru olup olmadığını kontrol etti.

"O hâlde yeterince zamanımız yok," dedi Etta topukları üzerine yere çöküp çamurlu ellerini yün paltosuna sürerek. "Özellikle de kırk beş kilo altın bulacaksak. Dikenlerin stokla-

rının yerini bilmiyorsundur, değil mi?"

"Gelen her şeyi yiyeceğe ve suya harcadılar," dedi Julian. "Babanın bir iki yerde kaynağı olabilir ama hem onları bulup hem de müzayedeye nasıl yetişiriz bilmiyorum."

Etta yeniden hesap yaparak başıyla onayladı. "Peki, başka Ironwood zulası var mı?"

"Diğerlerini çoktan temizledi bile–"

Aşağıdaki Viking yelkenlisinden keskin bir ıslık duyulunca adamlar, ağzına kadar dolu deri çantalarla birlikte gemiye binmeye başladılar. Nicholas da rüzgârdan duyulmayan bir emir vermek için elini ağzına siper ettikten sonra onları takip etti. Görünüşe bakılırsa Ironwood çoktan gemiye binmişti bile.

"Şuna bak," dedi Etta fısıltıyla; kalbi heyecanla attı. "Sence kırk beş kilo altından fazlası mı var orada?"

"Hayır," dedi Julian. "Kırk beş kilodan belki biraz fazlası. Ama mağarada kesinlikle ondan da fazlası vardır. Demek ki bu zulanın yerini değiştirmiyorlar ya da boşaltmıyorlar, değil mi? Sadece ihtiyaçları kadarını aldılar."

"Yani geride kalanlardan giriş için gerekli olan altını alabiliriz," diye onu tamamladı Etta.

Tabii Sophia bizden önce davranmazsa.

"Peki, ya sonra?" diye sordu Julian. "Etta... ona inanmak istemediğini biliyorum ama Soph kalbi hedef aldığı zamanlarda hep doğru bilgilerle vurur."

"Biliyorum," dedi Etta; bakışlarını, geminin arkasına doğru Ironwood'un yanında yürüyen Nicholas'tan ayıramıyordu. Bir eli belinin arkasındaydı ve Etta onun, tamamen kendinden emin biçimde Ardent'ın güvertesinde yürüdüğü

zamanları hatırladı.

Henry ve diğerleri usturlabı yok etmenin sadece zaman çizgisini eski hâline çevireceğini ve hem eskiyerek hem de çökerek kaybolmuş eski geçitlerin yerine yenilerini yaratma imkânının ortadan kalkacağını sanıyorlardı. Tüm geçitlerin kapanacağına, herkesin kendi doğal zamanlarında mahsur kalacağına dair hiçbir fikirleri yoktu. Henry'nin bunu istemeyeceğini, başka bir orta yol bulacağını düşünmeden edemedi.

Bunun ne olabileceğini bulana dek usturlabın tek parça kalmasını sağlamalıydı. Sophia'nın söylediklerinin doğruluğunu teyit ettikten sonra zaman çizgisini orijinal hâline geri çevirmek için Dikenlerle birlikte tarihteki önemli anlara gidip bunlara müdahale edebilirlerdi. Bu durum, Ironwoodları paniğe sürükler, İhtiyar'ın egemenliğini sarsardı ve Ironwood, usturlaba asla ulaşamayacağını bilerek mahvolurdu.

Bu, yıllarca sürecek ağır ve tehlikeli bir işti ama yine de bunu yapabilirlerdi. Henry yapamazsa Etta yapabilirdi. Orijinal planlarından keskin ve kafa karıştırıcı biçimde sapmış olacaklardı ama Etta bunun, ailesinin tarih boyunca dünyaya çektirdiği acıları telafi edeceği düşüncesiyle teselli buldu.

Yeniden başlayabilirlerdi. Daha iyisini yapabilirlerdi.

"Biliyorum," diye tekrarladı Etta. "Usturlabı alıp ne yapacağımıza karar vermek için yeniden Dikenlerle buluşacağız. Ama sonuçlarının ne olacağından emin olana dek onu yok edemeyiz."

Tarihin ve geleceğin iyiliği için ailelerini feda etmeleri gerekmezdi. Bunların herhangi birine ayrıcalık tanınmasına gerek yoktu. Her ikisini de korumanın bir yolu vardı ve Etta onu bulacaktı.

"Peki, ya Nick?" diye sordu Julian. "Onu Büyükbaba'nın yanında bırakmak hiç hoşuma gitmiyor. Sophia'nın söyledikleri yüzünden de değil. Vâris olmak bir lütuf değil bir lanet. Her ne kadar kendi başının çaresine bakabilse de sanki bir timsahın ağzında duruyormuş gibi geliyor."

Etta, aşağıyı izlediği uçurumun kenarından geri çekildi. Sanki orada hayati önemde bir şey bırakmış gibi hafiflik hissetti. "O şimdilik güvende. Usturlabı bulduktan sonra onu kurtarmaya gideceğiz."

Tüm bunların arasında Nicholas'a çıkan bir yol varsa Etta onu bulacaktı, yoksa da bu yolu kendisi yaratacak, onunla yarı yolda buluşacaktı. Görünüşe bakılırsa zaten hep böyle oluyordu. Hepsi için aileleriyle birlikte yaşayabilecekleri, birbirlerini sevip kollayabilecekleri bir yer vardı ama burası şu an yaşadıkları dünyada var olamazdı.

Kumsala inmeden önce Viking yelkenlilerinin sis ve kar bulutu arasında gözden kaybolmasını beklediler. Etta, Nicholas'ın hâlâ orada olduğuna, bir şekilde onun izlerinin yanında yürüdüğüne dair hissi üzerinden atmaya çalıştı. Kumsalda, onunkinin hangisi olduğunu ayırt edemeyeceği kadar çok ayak izi vardı ama Nicholas'ın orada olduğunun, hayatta ve bu kadar yakında olduğunun kanıtını yok etmemek için onun izlerini kendininkilerle yok etmek istemiyordu.

Mağara âdeta karanlığın cisimleşmiş hâli, binlerce dişi olan bir yaratığın ağzı gibiydi. Buzla kaplı dikitler yerden yukarı doğru uzuyor, dondurucu rüzgâr ıslık çalarak arkalarından esiyordu. Basamaklar mağaraya bilinçli bir şekilde kazınmış gibiydi; Etta bunları takip ederek dikkatle aşağı inerken yukarıdan damlayan dondurucu suları görmezden geldi.

"Pekâlâ," dedi Julian, ondan biraz ileride durarak. Mağara girişinden sızan ışığın son bulduğu noktadalardı ama tepelerindeki dağda yarığa benzer şeyler vardı. Etta yukarı bakarak büyülenmiş bir şekilde, tembel tembel üzerine yağan karı izledi. Her bir kar tanesinin tenine değen bir nota olduğunu hayal etti; içindeki müzik bir kez daha canlanarak umuda dair tatlı, çekingen bir şarkıya dönüştü. Nicholas bunu görememişti. Etta günün birinde onu buraya getirecekti.

"Görünüşe bakılırsa yeterli miktarı toplayacağız. Ama ucu ucuna da yetebilir," dedi Julian yanında getirdiği çuvallardan birini Etta'ya atarken. "Hadi bakalım Linden-Hemlock-Spencer. Aval aval bakınmak benim işim. Dünyanın güzelliğini daha sonra takdir et, olur mu?"

Etta daldığı hayallerden çıkarak aralarındaki kısa mesafeyi geçti. Ironwoodların, sahte kaya korumaların altına fıçıları sakladıkları yerler belliydi. O kadar aceleleri vardı ki boşları yavaşça çürümeye bırakmışlardı. Julian bir kaya yığınının altına yerleştirilmiş bir fıçının kapağını açınca içinde parlayan altınlara hayranlıkla mırıldanarak baktı.

Bu her şeyi açıklarmış gibi, "Lima'nın kayıp hazinesi," dedi genç kıza. "İhtiyar açgözlünün önde gideni ama gerçekten de ağzının tadını biliyor."

"Hadi acele edelim," dedi Etta parmaklarını soğuk metale daldırarak. Müzayededen önce birkaç günleri ve planının başarısız olması için de pek çok risk vardı. Ama burada karanlıkta, sessiz görevlerinin ortasında, Nicholas'ın kumsalda olduğunu düşünmekte, soğuk hava genç adamın teninin ısırırken onun ellerini ısıtmış olmayı dilemekte bir sakınca yoktu. Nicholas'ın, saçlarının arasına doğru sırlar fısıldarken sesinin nasıl olduğunu neredeyse hatırlayabiliyordu.

İçindeki özlem, tamamlanmamış bir kreşendo gibi yükselse de Etta şükran duyabilirdi. Tek bir bakış yeterli olmuştu; Nicholas'ın hayatta olduğunun bilgisi ona güç verecekti. Ve Etta, gece yarısının karanlığında, dağdaki tapınakta olacak olanlardan Nicholas'ın uzak kalmasını umdu.

RIO DE JANEIRO
1830

YİRMİ YEDİ

Denizciler batıl inançlı tiplerdi ve Nicholas, artık ölüm ona parmaklarını geçirdiği için üst güverte dolaylarında dolaşan hikâyelerin, köpek balıkları gibi onun peşine düşmesine biraz olsun şaşırmadı.

Hall'ün eski yelken ustası Grimes'ın bir zamanlar açıkladığı gibi geminin çanı aracın ruhuydu. Bir enkazdan çanı kurtarmak için işte bu yüzden böyle büyük bir çabaya giriyorlardı; çan, kullanım süresince bir kilise çanı gibi hizmet verirdi: Nöbet vakitlerini bildirirdi ve gür sesi pek çok adam için kötülüklerden ve fırtınalardan korunma anlamına gelirdi. Ama kendi başına çaldığında veya o tatlı tını karanlık suların derinliklerinden yükseldiğinde bu bir lanet, birinin nihai ödülünü almak zorunda kalacağının işaretiydi.

Nicholas kiralık odasında uzanmış yatıyor, köhne şehirde akşam yemeği sırasında patlak veren fırtınayı dinliyordu. Kepenkler, tabelalar ve çatılar, vahşi rüzgârların âdeta oyuncağı

olmuştu; rüzgârın, yakınlardaki kilise çanını oynatacak denli kuvvetli olmasına şaşırmaması gerekirdi ama yine de irkilmişti. Âdeta sırasıyla her bir kemiğine vuruyormuş gibi sesin bedeninde yankılandığını hissetti.

Nicholas kalkmaya çalışırken yağmur cama çarpıyordu. Bedenindeki tüm eklemler iltihaplanmış ve kilitlenmiş gibiydi. Yan tarafa eğilip ayaklarını halıya basmaya çalıştıysa da sol elinin ve bileğinin artık tüm ağırlığını taşımadığını fark etti. Yatağın kenarına gelmek yavaş ve zorlu bir işti; kafasının içinde çalkalanan köpüklerin yarattığı kafa karışıklığını dindirmek daha da zordu. Dinlenmek için geceleyin yattığına pişman oldu. İnsan biraz duraklayınca yeniden kendini toparlamak her zaman daha zor oluyordu.

"Artık iyice kötüleşti, değil mi?"

Nicholas irkilerek geriledi; yastığının altına koyduğu tüfeğini almak için bir anda atılamayacağını yine unutmuştu.

Ama gelen sadece Sophia'ydı. Odanın uzak bir köşesinde, gölgeler içinde oturuyordu. Birkaç dakikadır farkında olduğu o sabit damlama sesi demek ki çatıdaki bir delikten değil kızın sırılsıklam paltosundan geliyordu. Sophia'nın ayağının dibinde çamurlu sulardan bir gölcük oluşuyordu.

"Ceza olarak bir geminin altında sürüklenmiş gibi hissediyorum ama idare eder yine de." Nicholas sesindeki uykudan arınmak istercesine öksürdü. "İçeri nasıl girdin?"

"Aşağıdaki muhafızlar sarhoş, İhtiyar'ın odasının dışındaki de uyuyor," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Niye surat yapıyorsun? Bu yüzden huysuzlanacaksan pencerenin dışındaki ağaçtan aşağıya inebilirim."

En azından içlerinden biri durumun kontrolünde olduğu-

nu hissediyordu. Son birkaç gün boyunca İhtiyar'ın bir sürü gizli zulasında bulunan dudak uçuklatıcı miktardaki altın ve hazinesini toplayıp daha güvenli yerlere taşımak, Ironwood'un elinde bulundurduğu kaynakların boyutunu asla tam olarak kavrayamayacağını bir kez daha doğrulamıştı. Başka bir adam ya da kadının, Ironwood'un ölümünün ardından bunları rahatça ele geçirebileceğine ve kısır döngünün kendini tekrar edeceğine dair inancını daha da desteklemişti.

"Li Min nerede?" diye sordu, gözlerinin karanlığa alışmasını beklerken. Fırtına bulutları sıkça bir araya geldiğinden ay ışığına güvenemiyordu.

Sophia, pencereden dökülen yağmur gölüne bir bakış attı. "Dışarıda... yiyecek arıyor."

İçinde bir şüphe, dışarıdaki rüzgârlar gibi yükseldi. Yolculuklarının bir noktasında birlikte hareket etmeye başlamışlardı ve Nicholas, genç kızın sesindeki belli belirsiz tonları ayırt eder olmuştu. Bunuysa çok iyi tanıyordu. Yalan söylediğinde sesi böyle çıkardı.

"İhtiyacı olan altını aldı mı?" diye sordu cılız bir sesle. "Giriş için yani?"

"Hem onu hem de zulanın yerini söylememeleri için adamlara ödenecek bir miktar altını da aldı," dedi Nicholas. "İhtiyar, usturlabı kazanmış gibi görüyor kendini. Çeşitli depoları ve tedarikleri farklı yerlere taşıttı. Zaman çizgisini yeniden değiştirdiğinde onlara erişebilmek istiyor."

Sophia bir parmağıyla üst dudağını ovalarken başıyla onayladı. "Mantıklı... yani başladı, değil mi? Müzayedede ona eşlik etmek için sonunda onu ikna ettin mi?"

İhtiyar, sadece küçük bir grup korumayla, tek başına git-

mek istemişti. Dikenlerin yapabileceği herhangi bir saldırıyı savuşturabilmek için Nicholas'ın eve göz kulak olmasını istemişti. Nicholas bunun bir sebebinin de İhtiyar'ın, Etta'ya olanlardan sonra Nicholas'a tamamıyla güvenmekte zorlanması ve onu usturlabın yakınlarında istememesi olduğunu düşünmüştü.

Ama İhtiyar'ın hırsızlık veya suikasta karşı şaha kalkmış korkularını kullanmak, düşündüğünden daha kolay olmuştu. "Herkesten o kadar şüpheleniyor ki onu koruyan muhafızları gözlemem için bana ihtiyacı olabileceği düşüncesini zihnine sokmam hiç de zor olmadı. Yirmi saatlik zaman farkından ötürü Ironwood buradan en geç sabah onda ayrılmamızı istiyor." dedi ve ekledi: "Ironwood rakiplerinin kimler olabileceğini görmek için geçidin oralarda oyalanırsa diye gelmeden önce en azından on dakika bekle. Onu götürmenin bir yolunu bulacağım."

"İhtiyar'ın morali nasıl? Sana nasıl davranıyor?"

Düşünülebilecek en tiksindirici biçimde: Hovarda bir erkek evlat gibi. "Son birkaç yıl hiç yaşanmamış gibi davranıyor. Gemi filosunu konuşmaktan başka bir şey yapmak istemiyor. Kaşla göz arasında hem yalan söylüyor hem de hayal kuruyor... Sürekli ne kadar büyük bir servete ve güce sahip olacağımı ve bunu korumak istiyorsam etrafımdakileri nasıl manipüle edeceğimi dinliyorum. Ama yine de ilk karısını kurtarma arzusunda olduğunu adım gibi biliyorum. Ben onun kafasında bir vekilim."

İşin doğrusu, adamın mal varlığı dudak uçuklatıcıydı ama nadir kitaplar, gemiler ve dünyanın her döneminden topladığı eserlerden oluşan koleksiyonları ise nefes kesiciydi. Ayrıca kendini, İhtiyar'ın en yakınındaki danışmanları ve yakın çev-

resindekilerle mum ışığında, yiyeceklerle dolu bir masanın etrafında otururken bulmasının ne kadar şaşırtıcı olduğunu inkâr edemezdi; eskiden olsa onların sadece tabaklarını temizlemesine izin verilirdi.

Sophia düşünceli bir şekilde mırıldandı; bakışları hâlâ pencerede, cama sürten ağaç dallarındaydı. Nicholas kendisinin ancak üç katı yaşlı bir adamın hareketleriyle ve gücüyle yataktan doğrulurken sırtına saplanan ağrıları ve damarlarına âdeta batan sıcak kanı görmezden geldi. Kendini ateşli bir hastalığın puslu kıyısında gibi hissediyordu ama uyanık ve dik konumda kaldıkça zihni keskinleşiyordu. Karyola direğinden destek alarak Sophia'nın tam karşısına dikildi.

"Etrafta hiç gölge gördün mü?"

"Hayır," dedi genç kız. "Artık herkes usturlabın nerede olduğunu bildiğine göre biz artık dikkatlerini çekmiyoruz diye tahmin ediyorum. Ama Ironwood, cadının saklandığı yerlerden birini bulamazsa onların da bulabileceğinden şüpheliyim."

Sophia hâlâ ona bakmıyordu ama Nicholas artık onu görüyordu. Tek gözünün etrafındaki koyu renk halkayı, çökmüş yüzünü. Ya soğuk yağmur altında çok uzun süre kalıp çekmişti ya da içinin derinliklerinde acı veren bir düğüm vardı ve bu onu âdeta kendine doğru çekiyordu.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Nicholas. "Seni iyi gördüğüme sevindim ama... hayati önem taşıyan bir bilgi paylaşmamız gerekmedikçe buluşmanın çok riskli olduğuna karar vermiştik."

Sophia bir şey demeden ayağa kalktı ve gitmeye hazırlanırmış gibi kendisine çok büyük olan paltosunun uçlarını çekiştirdi. "Haklısın. Buraya... buraya gelmem çok saçmaydı.

Sanırım... şey, yani... Japonya'da olacaklarla ilgili konuşmamız gerektiğini düşünmüştüm. Ironwood'un teklif grubuna mümkün olduğunca yakın duracağım. Benim ölçülerimde birini görürsen onları grubun arkasına doğru çekebilmek için elinden geleni yap. Onu diğerlerinden ayırmaya ve Belladonna'nın açık artırmayı kazanan belli olmasın diye herkese giydireceği cübbelerden bulmaya çalışacağım."

Çalışacağım. Tekil şahıs.

"Kulağa kolay geliyor," dedi yavaşça ve kızın devam etmesini bekleyerek.

Sophia bakışlarını ellerine indirerek alt dudağını ısırdı. Yorgun yolculuğuna başlamak üzere sağa doğru bir adım attığında zeminden gelen gürültülü gacırtıyla irkilerek tekrar eski yerine geçti.

"Sophia," diye söze başladı sessizce. "Li Min yiyecek falan bulmuyor, değil mi?"

Genç kız yutkundu. Biraz sonra başını iki yana salladı. Nicholas'ın nefesi kesilir gibi oldu. "Yaşıyor mu?"

Sophia'nın yüzündeki yıkılmış ifade Nicholas'ın en uyuşmuş kısımlarını bile delip geçti. Sophia'nın yüzü, kusmak ya da bayılmak üzere olan biri gibi hastalıklı bir renge dönmüştü. Kız sağa sola sallanmaya başlayınca Nicholas ona doğru bir adım atıp kızı tekrar zorla koltuğa oturttu. Bedeni on değişik dilde ıstıraptan bahsettiyse de buna kulak asmayıp kızın karşısında diz çöktü; bedeninin ağırlığıyla eklemleri çatırdadı. Hareketin etkisiyle etrafta kara benekler belirince bunlardan kurtulana dek gözlerini sıkıca kapamak zorunda kaldı.

Gözlerini yeniden açtığında Sophia'nın gözünden tek bir damla yaş, yanağına dökülüp yağmur suyunu andırır bir şe-

kilde çenesinden süzüldü.

"Ne oldu?" diye sordu gergin bir şekilde. "Sophia, lütfen bana ne olduğunu söyle."

"Yaşıyor," demeyi başardı Sophia. "Ama keşke... keşke onu ben öldürseydim. Bunca zamandır bize yalan söylemiş. Dikenlerle çalışıyormuş."

Li Min kiralık bir çalışandı ve ilk karşılaştıklarında genç kadının bir iş üzerinde olduğunu duymak Nicholas'ı hiç de şaşırtmamıştı. "Bunun bizimle ne alakası var?"

Sophia ona neşeden yoksun tebessümlerinden biriyle baktı; dudakları kendinden tiksinen bir ifadeyle kıvrılmıştı. "İşi bizmişiz. Bizi... takip etmesi ve usturlabı onlardan önce bulmamıza engel olması gerekiyormuş."

"Ne?" Nicholas onu omuzlarından tutup tamamen kendine doğru dönmesi için çekiştirdi. "Bunu sana o mu söyledi?"

Sophia'nın dudakları gergin bir çizgi hâlini aldı; kesik kesik soluyordu. Nicholas elini, genç kızın paltosunun kumaşını çekiştiren ellerini üzerine koydu.

Sophia yüzünü tavana doğru kaldırdı ama konuşmaya başladığında şaşırtıcı biçimde Nicholas'ın gözlerinin içine baktı. "Evet, sen İzlanda'daki kumsaldayken. Julian'ı ve... Etta'yı da o zaman buldum."

"Ne ilgi–" Nicholas onu duydu ama açıklamasını idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. Kızın sözleri havan topu gibiydi ve açtığı yara da ölümcüldü. Nicholas kımıldayamıyordu. Nefes almayı bile güç bela hatırlayabildi.

"Her ikisi de bunca zamandır Dikenlerle birlikteymiş," diye fısıldadı Sophia. "Julian onlar tarafından yakalanmış ya da belki de kendisini saklamaları umuduyla gönüllü olarak

onlara gitmiş olabilir. Etta'yı da önce onlar bulmuş. Babası sanırım onu korumak için sahte bir ölüm bildirisi yayınlamış. Li Min'i tanıyan Etta oldu. Çünkü birbirlerini daha bir hafta önce görmüşler. Ama Li Min buna rağmen bizim yüzümüze baka baka yalan söyledi bize, o üçkağıda devam etti; üstelik senin ne kadar acı çektiğini görmesine rağmen. Usturlabın peşinden gitseydik daha onunla ne yapacağımıza karar bile veremeden onu bizim elimizden alacaktı."

'Li Min'i tanıyan Etta oldu.'

Etta yaşıyordu... *Etta yaşıyor.*

Ama ama nasıl... Julian neden onunlaydı?

"Dinliyor musun beni?" diyordu Sophia. "Hiç umurunda mı acaba?"

Öfkeden kuduruyordu, hiddeti onu esir almıştı. Sophia'nın görüntüsü bulanıklaştı ama Nicholas ağlamıyordu. Çünkü bunun için herhangi bir şey hissetmesi gerekirdi. Beklentinin, gerçekliğin yarattığı bu hızlı çalkantı, dehşet ve şiddetli öfkenin dikenli tellerine doğru savuruyordu onu. Ama Nicholas hiç yere konmadı. Tutunacak somut bir şey olmaksızın bu sürekli düşüşten kurtulamıyor gibiydi. Geriledi ve karanlık ve yağmurla bulanıklaşan dünyanın parçalanmasını durdurmak için yere oturdu.

Yaşıyor. Bu inanılmaz, fevkalade bir şeydi. Şu anda Etta'yı âdeta yoktan var edebilirdi; kendini o kadar aydınlanmış, onun var olduğunun bilgisiyle öyle cesur hissediyordu ki yüzyılların karanlığı içine uzanıp onu yakalayabilirdi.

"Neden İzlanda'daydılar?" diye sordu Nicholas aceleyle. Lanet olsun, ne kadar da yakındı. Çok yakınlardı. "İyiler miydi?"

"Seninle aynı sebepten oradalardı," dedi Sophia duygusuz bir sesle. "Ama Ironwood onlardan önce mağaraya vardı."

Sis yüzünden Viking yelkenlisi bir saat bile gecikseydi... *Hayır.*

Kafasını iki yana salladı. Bu çok tehlikeli, çok baştan çıkarıcı bir düşünceydi. Nicholas onları görebilecekti ama bu, Ironwood'un da görmesi demekti. En kötü şartlar altında bir araya gelmiş olurlardı ve onu gördüğü anda Nicholas'ın İhtiyar'ı mahvetme planları ortaya çıkardı.

"Müzayedeye katılım ücreti için mi?" Dikenlerle katılmak için olduğunu düşündü. Ama bu pek mantıklı gelmedi. O zaman Sophia sadece ikisiyle değil daha büyük bir grupla karşılaşmış olmalıydı. Ayrıca Ironwood'un Henry Hemlock'ın şahsi serveti hakkında dediklerine bakılacak olursa Ironwood'dan para aşırmaya ihtiyaçları yoktu.

Etta'nın babasının serveti.

Adam belli ki Nicholas ve Etta usturlabı yok etmeye karar verdikleri andan beri Nicholas'ın bildiği şeyi daha en başından anlamıştı: Etta, İhtiyar'ın istediği şeyi onun elinden aldığı müddetçe Ironwood kızın peşine düşmekten asla vazgeçmeyecekti. Onu kendi –ya da adamlarının– elleriyle öldürene kadar da asla durmayacaktı.

Ama İhtiyar gerçekten de tek kanıt olarak o kanlı kıyafetleri görünce onun öldüğüne inanmış mıydı? Ailenin içinde çifte ajanlar olduğuna dair şüpheleri derinlere dayanıyordu ve haklıydı da. Belki de adamlarından bazıları Hemlock'ın avucundaydılar ve yalanı inandırıcı kılmak için Etta'yı kendi elleriyle öldürdüklerini iddia etmişlerdi.

Ya böyleydi ya da İhtiyar başından beri Etta'nın hayatta ol-

duğunu biliyordu ve bu acıyı Nicholas'ı kendi yanına çekmek için kullanmıştı; ek olarak da servet ve saygıya dair içi boş vaatlerde bulunmuştu. Torununun kalbinden geçenleri çok iyi bildiğini düşünüyordu, değil mi?

"Bu üçüncü oluyor," dedi kendine sessizce kafasını iki yana sallayarak. Sophia kendisine sorgularcasına bakınca açıkladı: "Üçtür kandırılıyorum. Ne kadar ahmak olduğum düşünülürse buraya kadar gelmemiz bile şaşırtıcı."

"Suçun ahmaklıksa bunun tek sebebi bizim de senin kadar onurlu olduğumuzu düşünmendir," dedi Sophia.

"Açıkçası dünyanın benimle başa çıkmada epey acınası bir durumda olduğu kanaatindeyim," dedi. "Geçtiğimiz hafta çaresizliğimin, muhakememin yerine geçmesine izin verdim. Bunca zamandır onun tasması altındaydım."

Nicholas genç kızın bakışlarına denk gelmekten kaçınarak parmağındaki yüzüğe bir göz attı. Nicholas kesinlikle bunun bedelini ödemişti.

"Etta ve Julian hâlâ müzayedeye katılma niyetindeler mi?" diye sordu dikkatle.

"Onları korkutmuş olabilirim," dedi Sophia, Nicholas'ın karşısında yere çökerek. "Benden nefret edeceğin... bir şey yaptım."

Nicholas'ın zihni yine durularak kızın sözlerine kilitlendi. Gözlerini hafifçe kıstı. "Ne yaptın?"

Sophia sanki boğuluyormuş da o son, kıymetli nefesi saklamak istiyormuşçasına dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

"Ne yaptın?" diye tekrarladı Nicholas.

"Anlamayacaksın beni... çok öfkeliydim, delicesine sinirliydim ve hiç sevmediğim bir ruh hâline bürünmüştüm, buna

engel olamamıştım. Sonra tüm o şeyleri, tüm o yalanları söylerken duydum kendimi. Her şeyi mahvettikleri için onları, o ikisini öldürmek istedim. Li Min'in yalanını ortaya çıkardıkları için onlardan nefret ettim ama korktum da."

"Neyden?" diye sordu. "Sophia. Onlara ne söyledin?"

Sophia ellerini yüzüne bastırdı. Kızın sesindeki panik onu kıskıvrak yakalayıp hareketsiz bıraktı; kızın sonraki söyleyeceklerinin hatırına bekledi.

"Senin... senin şimdi vâris olduğunu ve Ironwood için memnuniyetle çalıştığını. Asla Etta'yı arama zahmetine girmediğini ve İhtiyar'ın sevgisini kazanmaktan memnun olduğunu, ikinizin arasındaki şeyin zaten hiç gerçek bir şey olmadığını söyledim."

Bu kadar mıydı? Nicholas canı sıkılmış bir şekilde güldü. "Sana inanmamıştır."

Genç kız, şaşkın bir yüz ifadesiyle ellerini yüzünden çekti.

"Bizim aramızda bir bağ var," diye açıkladı Nicholas. "O benim tüm kalbimi bilir. Ama neden böyle bir şey söyledin ki? Neden onları uzaklaştırmaya çalıştın?"

"Çünkü," dedi Sophia sesini alçak tutmakta zorlanarak, "çünkü yüzlerce sebebi var! Çünkü artık onunla olmanın bir yolu olduğunu bildiğin için usturlabı yok etme planından vazgeçebilirdin. Çünkü senin dikkatini dağıtıp aklını çelebilir ve o baş belası yüzük seni her an yok edebilecekken Etta o kıymetli vaktini çalabilirdi. Böylece her şeyi tek başıma halletmek zorunda kalırdım. Ayrıca en azından şu yüzüğün lanetini kırmamız için bize biraz zaman tanımadan öylece ölmeyi beklemene izin vermektense ben de lanetlenirim."

Nicholas, genç kızın sözlerinin yoğunluğuyla sessizce ar-

kasına yaslandı.

"Bu yüzden istiyorsan benden nefret edebilirsin ama bundan pişman değilim," dedi ve tiksintiyle yüzündeki yaşları sildi. "Şimdi de senin yüzünden bir çocuk gibi ağlıyorum! Seni biraz daha az seviyor olsaydım eşek sudan gelinceye kadar döverdim."

"Ben zehre teslim falan olmuyorum Sophia," dedi. "Tanrı'nın her günü onunla savaşıyorum. Planımız buydu–"

"Senin planın buydu. Senin ve Li Min'in planı. Benim ölmeme izin vermediğini söylemiştin," dedi. "Hatırlıyor musun? Çöldeki hastanede bunu tekrarlayıp durdun. Ne zaman kayıp gitmek istesem yanı başımdaydın ve sinir bozucu bir şekilde 'Bana borçlusun, henüz yaşamın bitmedi, henüz sona gelmedin' saçmalıklarıyla kafamı şişirdin. Sırf seni sinir etmek için ölmek istedim ama yapmadım. O zaman ben neden öylece oturup senin de aynı şekilde ağır bir veda etmene izin vereyim ki?!"

Nicholas'ın sol kolu, ağırlığını dayadığı için titremeye başladı. Yüzünü buruşturarak öne doğru eğildi. "O zaman neden peşimden müzayedeye gelmeyi kabul ettin?"

Sophia, Nicholas'a, kendisine tavukların neden yumurtladığını sormuş gibi baktı. "Çünkü cadıyı bulup lanet olasıca yüzüğü çıkarmanı sağlayıncaya kadar ona bir dolu bıçak saplayacağım!"

Nicholas, cadıyı herhangi bir şeyi yapmaya ikna edebileceğini düşünüyorsa büyük bir yanılsama içinde olduğunu ona söylemek istemedi. Ironwood'un o kadınla ilgili anlattığı şeyler tüyler ürperticiydi ve onu yaralamanın ya da öldürmenin zehrin daha hızlı ilerlemesine sebep olacağına dair çok

az şüphesi vardı. Kadın, inanılmaz derecede acımasızdı ve ondan gerçekten intikam almasının tek yolu, usturlabı alıp kadının koleksiyonuna yeni bir sır veya ruh katmasına engel olmaktı.

Nicholas gemiyi teslim etmiyordu, onunla birlikte kendi istediği şekilde batıyordu.

"Onların... yani Julian'ın ve... Etta'nın," dedi Nicholas, içinde tehlikeli biçimde parlamaya başlayan korları söndürmeye çalışarak. "Onların da müzayedeye katılmayı planladıklarını söyledin, değil mi? Ya da en azından başvuracaklar, öyle mi?"

"Öyleydi ama Linden'ın yüzündeki ifadeye bakacak olursak bence onu bu fikirden vazgeçirdim," dedi Sophia son bir itirafla. "Ona usturlabı yok ederlerse ne olacağını söyledim. İkisi de bunu pek iyi karşılamadılar."

Tüm benzerliklerine rağmen ne Etta'nın ne de Sophia'nın birbirlerinin ifadelerini çözememeleri ve akıllarından geçenleri anlayamamaları inanılmazdı. Nicholas, Etta'nın tepkisini ona açıkladı: "Bu demektir ki Etta onu çalmaya çalışacak."

"Zaten zulada giriş ücreti için yeterli altın kalmamıştı," dedi Sophia. "Siz gittikten bir saat sonra gidip kontrol ettim. Ayrıca Ironwood, Julian'ın bildiği diğer yerleri de boşaltttı."

Bu gerçekten de bir sorun teşkil edebilirdi ama Nicholas'ın, Etta'nın buna bir çözüm bulacağına dair pek şüphesi yoktu. "O hâlde haklısın, orada olmayacaklar. Bizim sebep olabileceğimiz herhangi bir beladan onları korumuş oldun."

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışma," diye bağırdı Sophia. "İşe yaramaz. Bu yüzden en azından iki gün daha kızgın ve suçlu hissetmeye kararlıyım. Ha bir de senin cesedini yumruklarken."

Nicholas gülümsemek için elinden geleni yaptı. "Ama açıkçası sana inandıklarından şüphe etsem de büyük bir duygusal karmaşa içindeyken bile planımızı sürdürmemiz için benim rolümü ifşa etmedin. Hanımefendi, bunun fazlasıyla onurlu bir davranış olduğunu üzülerek bildiririm."

Sophia korkunç bir surat ifadesine büründü. "Ahh! Bu yüzden mi bu kadar korkunç hissediyorum? Lafını geri al, berbat bir şey bu."

Nicholas kederli bir biçimde başını iki yana salladı. "Ne olduğunu göremiyor musun gerçekten? Senin durumunun da tıpkı..."

"Bunu duymak istemiyorum..."

"Senin durumun da Li Min'inki gibi," diye üsteledi Nicholas. "O da Etta'yı güvende tutmak için bir başkasının yalanını sürdürdü. Bu durumun tamamen başka bir yön alabileceği doğru ama Belladonna'yla yaptığım anlaşmadaki tavrımı değiştirmezdi yine de. Ironwood'un ölümü ya da kadının merhamet etmesi dışında hiçbir şey bu yüzüğü çıkaramaz ve ikisi de asla olmayacak. En azından şimdi... en azından şimdi bundan iyi bir şey çıkabilecek."

Sophia alnını ovaladı. "Şu an mantığa ihtiyacım yok, Carter. Daha ziyade cinayet işlemek istiyorum."

"Tüm bunların sona ermesi senin için yeterli olacak mı?" diye sordu Nicholas. "Şu anda sunabileceğim tek şey bu."

"Bu nasıl senin durumunu değiştirmez ki?" diye sordu Sophia; sesinde yine o yalvaran ton vardı. "Neden sen de bizim gibi bencil olamıyorsun?"

Etta yaşıyor.

Julian güvende.

Li Min gitmiş.

Tüm bu gerçekler dünyanın eksenini kaydırıp onu tepetaklak etmeliydi. Ama... hiçbir şey değişmemişti.

Etta'nın yüzüğü, pazarlığı, seçimini bilmemesi daha iyiydi. Bu yüzünden onunla atacağı her bir adım yüzünden kavga ederdi ve Nicholas artık bu yoldan uzaklaşma riskini göze alamazdı; özellikle de her şeyin bittiğini görmeye bu kadar yakınken.

Ama yine de Etta'yı bilinçli bir şekilde karanlıkta bıraktığı düşüncesinin ağırlığı âdeta göğüs kafesini eziyordu. Sonraki nefesini alabilmek için çaba göstermesi gerekti.

"Ben..." İçindeki fırtınayı susturmak için ona bir isim vermeye çalıştıysa da onun ne olduğunu anladığı anda yeniden elinden kayıp gitti ve geriye sadece bitkinlik kaldı.

Ve teslimiyet.

Şimdi suyun üzerinde, kaçınılmaz bir sona doğru tembel tembel sürüklendiğini hissediyordu. Etta'nın nefes aldığı, mücadele ettiği fikri düşüncelerinin karanlık göğünü yıldızlarla doldurdu. Sırtüstü uzanıp gözlerini kapasa kendini yine o geminin güvertesindeymiş gibi hissedebilir, son bir parıltıyla bir kavis çizerek kayan yıldızları yine görebilirdi. Etta gibi bu da zihnine kazınmıştı.

Sonraki gece ne olursa olsun Etta hâlâ hayatta olacaktı. Kalbinin bir kez daha savunmasız biçimde öylece açıkta kaldığını bilmesine rağmen dile getirilemeyecek bir şükran duydu. Karanlığın içinde kendi yolunda ışık saçarak ilerleyecek, Nicholas olmadan yoluna devam edecekti. Nicholas ona kendi geleceğini veremeyecek olsa bile en azından onun güvende olduğu, aileleri arasındaki intikam ve çekişmelerden

özgür olduğu bir yaşam sunabilecekti. Bu döngüyü sonlandırıp kanı temizleyecekti.

Ah, ama o kadar korkaktı ki Sophia'nın haklı olduğu, Etta'nın bu görevden uzaklaştığına dair o cılız umuda tutunmuştu. Ölmek, tahmin ettiğinden daha zor olacaktı ve umutsuz bir aşağılanma hissedecekti. Bir çatışma patlak verdiğinde Etta'nın bundan zarar görmemesini ne kadar istiyorsa kendisini bu şekilde görmemesini de o kadar istiyordu.

Son bir vedaya dayanabileceğini sanmıyordu.

Zaman yolculuğunun onlar üzerindeki tek gücü pişmanlıktı. Haftalarca geriye gidebilse günlerin arasından geçebilse Belladonna'nın dükkânındaki o ana varsa elbette ki ondan mümkün olduğunca uzağa giderdi. Ama bazı şeyleri sonradan anlaması, ona inkâr edilemez kıymette bir şey kazandırmıştı: İçgörü. Sophia'ya, kendine, o acı, güzel dünyalarına dair bir içgörü. Tek istediği şey seyahat etmek, ufukların peşine düşmek olmuştu; ve bunu da yapmıştı, öyle değil mi? Son haftalar içinde hayal gücünün bile sınırlarını zorlayacak kadar uzaklara gitmişti.

"Hızlı hareket etmemiz gerekiyorsa yarın hiç vaktimiz yok demektir," dedi Sophia'ya. "Senin yanında mücadele ettiğim için gurur duyduğumu söylemeliyim. Sana bir daha asla hayatını nasıl yaşaman gerektiğini söylemeye kalkışmayacağım; sadece dostun olarak söylenmemiş sözlerden ve sonlanmamış işlerden daha acı verici hiçbir şeyin bulunmadığını söyleyeceğim ve–"

Sophia ileri uzanıp onu susturmak için eliyle ağzını kapadı. Nicholas kızarak onu itmek üzereydi ki ayak seslerini o da duydu. Sonra da kapı kısa süre çalındı.

"Her şey yolunda mı, Carter?"

Ironwood'un adamları, ona muhafızlık edecek, onu gözleyecek, değerlendirecek kadar saygı duymuyorlardı. Ironwood, onu –Tanrı izin verirse sonuncu– aile toplantısında vâris olarak açıkladığında Nicholas masada uçuşan bakışları görmüştü.

"Yolunda," diye seslendi Nicholas. "Dua... ediyordum."

"Pekâlâ," dedi adam –Owen– homurdanarak. "Ama sessiz ol, tamam mı? Onu uyandırırsan bu hepimizin sonu olur."

Çok haklıydı.

Nicholas, tekrar Sophia'ya dönmeden önce ayak seslerinin kaybolmasını bekledi ama genç kız çoktan pencerenin yanına gitmiş mandalı kaldırıyordu. Nicholas'ın yüzüne yağmur ve rüzgâr bir tokat gibi indi.

Doğru ya. Kahrolası ağaç.

"Boynunu kıracaksın," dedi ayakta durmaya çalışarak. "Yağmurun dinmesini bekle. Parçalanmış cesedinin aşağıda ne aradığını açıklamak zorunda kalmak istemem."

Sophia dudaklarını hafifçe yukarı büktü. "Saçmalama."

Pencere pervazına oturup önce bir bacağını sonra diğerini uzattı. Ağacın titrek dallarına, aşağıdaki caddeyi tertemiz eden yağmur sularından nehre baktı.

"Yine de geri dönebilir," dedi Nicholas onun yanına geldiğinde.

Sophia ona son bir kez baktığında fırtınanın pusu yüzünde toplanmıştı. "Hayır, dönmeyecek."

Candelaria Hanımı Kilisesi, görkemli bir Papacı –Katolik– kiliseydi ve Barok mimarinin sunduğu tüm süslemelere

sahipti. İki kule, bitmemiş kubbenin iki yanında gururla yükseliyor, koyu renk granitler, beyaz badanalı duvarlarla hoş bir tezat oluşturuyordu. İçerinin tasarımıysa neo-klasikti; sütunları ve meleklerin, azizlerin, Bakire Meryem'in heykelleri bir ibadet alanının büyüklüğü ve güzelliğine ilişkin estetik bir gözle, özenle oyulmuştu.

Valongo Caddesi'ndeki fazlasıyla zengin köle pazarından, cılız ve güçsüz malların kendilerinin ve –hiç şüphesiz yeni gelen masumları karşılamak için kölelerin kendi elleriyle yaptıkları– limanın değerini artırmak için kilo almaya zorlandığı şişmanlatma evlerinden neyse ki uzaktaydı. Elbette ki bu Ironwood'u, on iki adamdan oluşan grubunu, bir canavarın hassasiyeti ve özeniyle buradan geçirmekten alıkoymamıştı.

"Sorun nedir?" diye sordu İhtiyar.

Hayat mucizelerle doluydu: İhtiyar sonunda dikkatini tek odak noktası olan usturlaptan ayırmıştı. Geçirdiği son beş gün içinde İhtiyar ondan bahsetmediği zamanlarda usturlabı düşünüyor, onu düşünmediği zamanlardaysa uyuyor ve onu rüyasında görüyordu. Sabahları ağzından çıkan ilk kelime oydu ve akşam duaları yerine de son olarak yine ondan bahsediyordu. Ironwood'la sohbetler zaten yeterince zorlama konuşmalardı ama artık o kadar bıktırıcı ve sıkıcı olmuştu ki Nicholas, adamın kendisine berbat tehditler ve öfkeli küfürler savurduğu o zamanları özlerken bulmuştu. Nicholas bakışlarını kiliseden ayırdı. "Hiç. Gördüğüm güzellikleri takdir etme iznim yok mu?"

Ironwood dalga geçercesine homurdandı. "Her zaman korkunç bir yalancı oldun. Bu yüzden sana güvenebileceğimi biliyorum. Kolun nasıl? Gördüğüm kadarıyla mücadele etmeye başlamışsın yeniden. Güzel, güzel."

Nicholas, düşmanların ortaya çıkması hâlinde İhtiyar'ı koruyabilecek kişi yerine bir ayak bağı gibi geride bırakılma riskine girmemek için kol askısını çıkarmış ve işe yaramayan elini paltosunun cebine sokmuştu.

"Öyle–"

"Evet, harika," dedi Ironwood âdeta neşeyle şakıyan bir sesle. Nicholas, omuzuna konan ağır elden anında tiksinti duydu. Elin ağırlığı bir dağınkini andırırcasına derhâl dizlerinin titremesine sebep olmuştu.

Kısa ve tıknaz muhafız Owen, kilisenin önünde belirdi, buranın güvenli ve Japonya'ya giden girişin müsait olduğunu işaret etti.

"Geriye bir adım kaldı," dedi İhtiyar, ikisini birden ileriye yönelterek. "Bir gece kaldı. Onun yüzünü hayal et; arzuladığın gelecek artık ulaşabileceğin bir mesafede."

Owen kapıyı onlar için açınca Nicholas felçli kolunu kımıldatmadan başını eğerek içeriye girebildi. Ve istese de istemese de orada Etta'yı gördü. Mumların titreşen ışıkları altında gördü onu. Kemerlerin pürüzsüz, solgun çizgileri altında gördü. Sunağın ardındaki vitray camdan sızan ve dünyayı değişik renklere boyayan fevkalade ışığın altında gördü onu.

Onun için bir ilahi okunuyordu sanki. Artık Nicholas'ın sahip olamayacağı geleceğe bir ağıt.

"Evet," dedi nihayet. "Son göründü."

KURAMA DAĞI
1891

YİRMİ SEKİZ

Yüzyıllar ve kıtalar âdeta kara dalgalar hâlinde etrafında döndü ve geçidin her zamanki haykırışı daha ziyade uzun, sürekli bir ıslık gibiydi. Farklılık, Etta'nın kulaklarına ne kadar hoş gelse de oldukça endişe vericiydi. Ama pek fazla düşünmeden ayaklarını yere vurdu ve deri sırt çantasında taşıdığı altınların ağırlığıyla dizlerinin üzerine çöktü.

Julian da onun arkasından paldır küldür gelerek hızla ona çarptı ve ikisi birlikte çantalar, kollar ve bacaklardan bir yığın oldular. Altın plakalar ve kupalar Etta'nın sırtına battı.

"Ay," dedi genç kız.

"Of," oldu cılız yanıt. "İyi inişlerimizden biri sayılmaz."

"Son altı seferden daha iyi olduğu kesin," dedi Etta onun altından kurtulmak için yuvarlanarak.

Julian hızla ayağa fırlayınca çantasının ağırlığıyla dik durmakta zorlandı. "Saat kaç?"

Etta koştuğu için hâlâ nefes nefese bir hâlde gözlerini kısarak Ironwood'un diğer hazinelerinin arasına atılmış kurmalı saate baktı. "Sanırım on buçuk."

Julian zafer kazanmış gibi yumruğunu havaya savurdu. "Sana yetişeceğimizi söylemiştim."

Mağarada yeterince altın ve değerli taş bulmuşlardı; ancak Julian günlüğündeki geçitlerden birini yanlış yazdığı için kendilerini, yirminci yüzyıl kıyafetleri ve kimsenin taşımaya hakkının olmadığı kadar çok altınla Birinci Haçlı Seferi döneminde Kudüs'te tüyler ürpertici bir yolculukta bulmuşlardı.

Geçidin ıslıkları azalmıştı ama davul sesi karanlıkta nabız gibi atmaya devam ediyordu. Davulların ve çınlayan büyük zillerin coşkusu nefes kesiciydi; Etta dağın yumuşak eteğinde dengede kalmaya çalışırken kadim müziğin dağın kendisinden gelmediğini anlayarak şaşırdı.

Geçit onları, dağın açık patikası boyunca yukarı doğru kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir dizi alevin ardına atmıştı. Etta daha yakından bakmak için nemli, serin toprakta sürünerek ilerledi.

"Sai-rei, sai-ryo!" Tüm bu vahşi, karanlık dünyanın işitmesi için bu sözü tekrar tekrar haykırıyorlardı. Julian'ın bunu tercüme etmesi için ona döndü.

"Sanırım... *iyi festival* demek. Ya da onun gibi bir şey." Julian karman çorman saçlarıyla oynadı.

Çam ve duman kokusu, ağaçların arasında süzülüyor, gençlerin ve yaşlıların seslerini onlara taşıyordu. Peştamalları içindeki adamlar omuzlarında meşaleler taşıyorlardı. Küçük olanlar da vardı; bunları da bu görevi almaktan aşırı derecede gururlu görünen oğlanlar taşıyordu. Ama meşaleler büyü-

dükçe onları taşıyan adamların sayısı da artıyordu; birkaç tanesiyse motosiklet büyüklüğünde ve muhtemelen o ağırlıkta meşalelerin yükü altında ezilmiştiler. Adamlar, altlarındaki tek sokaklık köyün içinden toprak patikadan yukarı doğru çıkarlarken yüklerinin altında sendeleyerek ilerliyorlardı. Onların peşleri sıra gelen köylülerin cesaretlendirici tezahüratları duyuluyordu; gizlice sokulan gece yarısının arifesinde yüzleri aydınlıktı ve sıcak bir parlaklığa sahipti.

Etta kaşlarını çattı. "Nedir bu? Neden bu Belladonna denen kişi insanlara rastlanabilecek bir yeri seçmiş ki?"

"İlk sorunun cevabı belli ki bir nevi festival," dedi Julian, tırnaklarının içindeki toprağı temizleme işine geri dönerek. "Tapınağın kutsal ruhu ya da tanrısı artık her kimse ona hürmeten düzenlenmiş. İkinci sorunun yanıtına gelince: Belladonna'nın karanlık, örümcek dolu zihninin labirentine dalmamak en iyisi. Ama sanırım festival birazdan biter."

Etta gözlerini kırpıştırdı. "Bu... şaşırtıcı derecede faydalı oldu."

"Hep dediğim gibi hayatta her zaman hayal kırıklığına uğratmayı hedefle," dedi Julian. "Böylelikle öyle olmadığında bile hoş bir sürpriz yaratabilirsin."

Etta küçümsercesine güldü. "Pekâlâ, hadi gidelim."

Ağaçların arasından, kayaların üzerinden yukarı doğru tırmanmaya başladılar; sonunda yukarıya doğru değil de dağdan aşağıya inen daha çok köylü gördüler. Kısa süre içinde sayıları gittikçe azaldı ve nihayetinde son buldu.

Açıklık keçi yolunda tek kelime etmeden ilerlediler, ateşlerden kalan kara küllerin arasında ayaklarını sürterek yürüyorlardı. Etta'nın gözü azıcık bir ay ışığı altında Julian'a ta-

kıldı: Yanağındaki kire, ellerindeki ve dizlerindeki lekelere, saçlarındaki dalgaların karmaşıklığına. Kendisinin de erimiş at dışkısı ve çamur dolu bir sokakta atlar tarafından neredeyse çiğnenmiş gibi göründüğünü tahmin edebiliyordu... çünkü gerçekten de böyle olmuştu.

"Yeterince dikkat dağıtıcı olmamandan endişeleniyorum," dedi Etta sessizce. "Belladonna denen kadının arkasına geçip usturlabı almam için yani. Ben kaçabileceğim ama sen kaçamayacaksın."

"Çok hızlı koşarım," dedi Julian ona. "Yani yeterince istediğimde."

"Belki de... teklif vermeliyiz. Yasal bir şekilde de kazanabiliriz." Etta karanlıkta ona doğru baktı.

"Kadın sadece iyilik veya sır kabul ediyor teklif olarak," dedi Julian sırt çantasının ağırlığını ayarlamak için durarak. "Büyükbaba'da olmayan bir şey sunabileceğini mi düşünüyorsun?"

Etta diğerlerinin sahip olmadığı bir bilgiye sahipti: 1945 yılından sonra doğan hiçbir yolcunun bulunmadığı, uzak bir gelecekte büyümüştü. Ama artık o gelecek mevcut değildi ve ona dair hiçbir bilginin de değeri yoktu. Yani elinde tek bir sır kalıyordu, kadının bilip bilmediğinden emin olmadığı bir sır. "Ironwood'un usturlabı istemesinin asıl sebebini biliyoruz. Kadın bunu bilirse İhtiyar'a karşı kullanabilir. Bence bu değerli bir bilgi ama yine de sağlam bir plan gibi gelmiyor."

"Sana söyledim," dedi Julian. "Ne hırsızlıkları ne cinayetleri ne de cadının sattığı bir şeyi satın alma anlaşmalarını planlayamazsın. Eğer için rahatlayacaksa Büyükbaba'nın da senin kadar karanlıkta kalacağını bil."

Cyrus Ironwood'u seyahat etmeye zorlayarak onu sinir etmenin ötesinde, Belladonna yolcuların kötü ya da tuhaf davranışlarında caydırıcı olması açısından şahitlerin olabileceği bir yer ve zaman seçerek akıllılık etmişti.

Patikadan yukarı çıkmaya devam ederlerken işaret kayaları, fenerler, eğimli çatıları ve kan kırmızısı renkleriyle mabede benzer küçük, açık yapılar Etta'nın dikkatini çekmeye başladı. Yolculukları en kıymetli şeyleri olan dakikalarını tüketmişti ama aşağıdaki köyün ışıklarının, kalan son odunları da yandıktan sonra sessiz korlara dönüşen bir soba gibi sönmesi iç rahatlatıcıydı. Bir süre sonra Etta'nın duyabildiği tek ses, ormanın gece sakinlerinin hışırtılarıydı.

Odun ateşinin tanıdık izleriyle rahatlayarak etrafındaki nemli yeşilliklerin kokusunu içine çekti. Bedeni sızlıyordu ama bu hak edilmiş türden, güzel bir sızlamaydı. Etta son birkaç haftadır mücadele ediyordu ve hayatta kaldığı için de kendisiyle gayet gurur duyuyordu.

"Doğru şeyi yapıyoruz, değil mi?" diye fısıldadı Etta. "Onun yok olmasını o kadar uzun süre istedim ki usturlabı sağlam bir şekilde koruma düşüncesi hiç doğal gelmiyor. Belki de lanetlidir ve onunla temas eden tüm yaşamları aynı karanlıkla zehirliyordur."

Julian iç geçirdi. "Bilmiyorum. Ahlaki pusulamız sensin, dolayısıyla bunu sana sormamız gerek."

Etta ona hafifçe dirsek attı. Çantasının içindeki altın paralar birbirlerine değince yoğun yağmur sesi çıkardı.

"Bana göre durum şöyle Linden-Hemlock-Spencer: Usturlabın kendisi hiçbir zaman kötülük barındırmadı. İyi ya da kötü her zaman sadece kullanan kişinin kalbinin yansıması

oldu ama dünyada, ondan faydalanmayacak kadar bencil olmayan biri yok. Onu yok etmek bizi de yok edecekse o zaman... bilmiyorum, zaman çizgisini yeniden düzeltene dek onu yine saklamalıyız."

Annemin yıllar önce yaptığı gibi.

Etta tüm bu yolculuğu Rose'un çılgınlığına, onun travmasına yüklemeye o kadar çabuk karar vermişti ki şimdi bunu düşününce kalbi sızladı. Rose başından beri onu yok etmenin yolcuların yaşamlarını mahvedeceğini biliyordu ve onu bu yüzden saklamıştı.

Ama bu, gerçekleri kızından saklamasını, Alice'e yaptığı şeyi affettirmiyor ve neden Etta'nın usturlabı yok etmesi için bu kadar ısrar ettiğini açıklamıyordu.

Yolun yarısında bacakları yanarken ve sırtı çantasının ağırlığıyla ağrırken Etta bir ışık pırıltısı gördü. Işık halkası büyüdükçe Etta yol üzerindeki ağaçlarda titreşen fenerleri fark etmeye başladı; altın saçlı genç bir oğlan da pirinçten büyük bir terazinin ve birkaç sepetin yanında bir taburede oturuyordu. Oğlanın arkasında, ötesinde olanları gizlemek için asılmış beyaz, geniş bir perde vardı.

Julian yavaşladı.

Oğlan, bol ve beyaz bir cübbe giymişti ama bacak bacak üstüne attığı için onu yukarı çekmişti ve Etta oğlanın kaliteli çoraplarını, kadife pantolonunu görebiliyordu. Onlar yaklaşırken oğlan sadece kucağındaki kitabın sayfasını çevirdi.

Julian boğazını temizleyince oğlan hâlâ kitaba bakarak parmağını kaldırdı.

"Merhaba?" dedi Etta.

Sonunda altın çocuk bakışlarını kaldırınca oğlanın yüzün-

deki kızgın ifade karşısında Etta neredeyse kahkaha atacaktı. Bir kitabın özellikle heyecanlı bir yerinde bölünmenin nasıl olduğunu bilirdi.

"Müzayede grubu için sadece ikimiz geldik," dedi Julian ona ve sonunda omuzlarındaki sırt çantasını rahat bir soluk vererek indirdi.

Bu, taburesinden inip teraziye ilerleyen oğlanı daha da sinir etti. Terazinin bir yanına geçti, diğerini onların çantalarını koyması için boş bıraktı; bu sırada her ikisi de ağırlığı doğru hesaplamış olmaları için dua etmeye başlamışlardı.

"Kırk beş kilo tarttığını nasıl anlayacağız?" diye sordu Etta.

Terazi dengeye gelirken oğlan ters ters bakarak dalgaların üzerindeki bir gemi gibi başını salladı. Etta, kendi tarafları oğlanınkinden ağır gelince nefesini tuttuğunu fark ederek zafer sevinciyle doğruldu. Gerekenden fazlasını getirmişlerdi.

"Ah, Tanrı'ya şükür." Julian altınların bir kısmını almak için aceleyle ilerledi. "Bunların hepsini bıraksaydık yazık olurdu–"

"Hoş geldiniz! Hoş geldiniz benim genç böcekçiklerim."

Bir kadın, açık renk perdeyi aralayıp Etta bunun ardında ne olduğunu göremeden dikkatle geri kapadı. Kadın uzun bacaklarıyla aralarındaki mesafeyi iki büyük adımda aldıktan sonra Etta'ya rahatsızlık verici bir yakınlıkta durdu. Etta, geriye doğru bir adım atıp azıcık olsun rahat hissetmek adına duyduğu tüm isteği bastırmak için mücadele etti.

Kafasını kaldırıp kadının yüzünün alt kısmını kaplayan gümüş tülün ardındaki karanlık bakışlarla karşılaştı. Kadının balıketi vücudundan süslü çiçek desenleri, gölgelerden biçilmiş gibi görünen siyah dantel akıyordu. Ve kadın sanki

durumun bunu gerektirdiğini düşünmüşçesine kafasına bir dizi kurt dişi gibi görünen gümüş ve elmastan bir taç kondurmuştu.

Kadın, onay verircesine kafasını sallayan altın saçlı oğlana bir bakış attı.

Julian ayakları üzerinde hafifçe sallandı; Etta genç adamın selam vermek için eğildiğini ancak yarı yolda bundan vazgeçtiğini düşündü. "İyi geceler hanımefendi. Gereken giriş ücretini getirdik."

"Ondan başka da bir şey getirmediniz," dedi kadın; kedilerinkini andıran gözleri Julian'dan Etta'ya kaydı.

"Bunun bir önemi yok," dedi Etta; sesinin kendine güvenli bir şekilde çıkmasını delicesine arzuluyordu. "Ne de olsa verecek bir sırrımız var."

"Gerçekten öyle." Kadın sessizce gülmüş gibi peçe dalgalandı. "Diğerleri en az on iki kişi gelirken siz sadece iki kişisiniz."

"Kurallarınızı biliyorum," dedi Julian. "Her grupta sadece sekiz kişi olabiliyor."

Kadın bakışlarını Etta'dan ayırmayarak onu duymazdan geldi. "Ne tuhaf böcekçik. Seninki daha önce gördüğüm bir yüz."

Etta elini sallayarak kadını geçiştirdi. "Evet. Son zamanlarda çok duyuyorum bunu."

"Üstelik buna uyumlu ne hoş bir mizaç. Şimdi sepetten birer cübbe ve maske alıp giyerseniz... evet, kapüşonu da takmanız gerek. Her zaman dediğim gibi kimliğinin bilinmemesi daha güvenlidir."

"Hiç duymadığım, çok başarılı bir uygulama," dedi Julian

maskeyi yüzüne takıp çabucak kafasının arkasında bağlarken. Maske, genç adamın gözleri hariç tüm yüzünü kapadı.

Kadın kafasını yana doğru eğdi. "Sen–"

"Evet, önceden öldüğüne inanılan Julian Ironwood'um," dedi genç adam, birinin onu tanıması için duyduğu büyük arzuyla.

"... cübbeni kapamayacak mısın?" diye tamamladı Belladonna sözünü ve hiçbir açıklama yapmaksızın cübbenin yanındaki bağcıkları bağlamaya koyuldu. Etta çabucak kendininkileri bağladı ve kadın incecik parmaklarını Julian'ın cübbesinde gezdirirken gülmemek için kendini zor tuttu.

"Sanırım siz son grupsunuz. Beni takip edin... birkaç kıymetli dakikayı sizin yüzünüzden yitirdik. Müzayedenin başlamasını daha fazla geciktiremem."

Kadın, Etta'nın önüne geçip perdeyi yana çekti.

Etta'ya perdenin ardında ne olduğu sorulsa beyaz cübbeli, altın rengi maskeli yaklaşık yirmi beş yolcu olduğunu tahmin edemezdi; bunların hepsi de bir ahırdaki büyükbaş hayvanlar gibi toplu hâlde durmuş ileriye bakıyorlardı. Belladonna, ağaçlarda asılı gümüş fenerlerden birini alıp insanların arasında ilerlerken bunu önünde tuttu.

Julian, kadının peşinden gitmeye başlamıştı ama Etta kolunu uzatıp kafasını iki yana salladı. Kimsenin onları fark etmemesi daha iyiydi; üstelik önde dururlarsa herkesin, cübbenin altında kimin olduğunu tahmin etmeye yeterince zamanı olurdu. Grup, birkaç yüz metre ilerideki tapınağa doğru Belladonna'yı ve fenerini takip ederken beklendiği üzere kimse tek kelime etmeye cüret etmedi.

Sadece ilk grubun arkasında duran tek bir kişi, onlara doğ-

ru bir bakış atma riskine girdi. Bu kişi, diğerlerinin hızlı temposundan ayrılarak ağır ağır, âdeta yorgun bir şekilde yürüyordu. Yaralı ya da belki de yaşlıydı. Etta bu kadar karanlık olmamasını dileyerek gözlerini kıstı. Çünkü görünüşe... görünüşe göre...

O kişi yavaşlıyordu. Kasıtlı olarak geride kalmıştı. Etta, Kudüs'te bir şövalyeden çekip aldığı küçük hançere uzandı; korku ve endişe, o soğuk, nemli ellerini genç kızın saçlarında, boynunda gezdirmeye başlamıştı. Etta o kişiye o kadar odaklanmıştı ki ormandan gelen, Julian'ın sol tarafındaki hareketlenmeyi fark etmedi; sonunda hızla uzanan, kara cübbeli bir kol delikanlının boynuna dolandı. Julian'ın panik dolu haykırışı, yüzüne bastırılan eldivenli bir elle susturuldu.

Etta onların ardından ormana daldığında hançeri elindeydi. Rusya'daki saldırı gibiydi. Saldırgan siyahlara bürünmüştü ve bıçağını o güçlü kavrayıştan kurtulmaya çalışan Julian'ın boğazına bastırmıştı. Etta, saldırganın bir adım gerisindeydi ve ona saplamak üzere bıçağını çekmişti ki–

Daha Julian'ın saldırganına karşı koyamadan Etta'nın sırtına bir ağırlık indi ve kızın yere düşmesine sebep oldu ama dağın dik yamacı yüzünden yumuşak toprak ve eğrelti otları arasında aşağı doğru yuvarlandı; sonunda sırtı, onu durduracak büyüklükte bir ağaca çarptı. Bu çarpmanın etkisiyle zihnindeki uyuşukluk kayboldu; öyle ki aldığı yaraları görmezden gelerek dizüstü doğruldu ve karanlıkta, yukarıdaki Julian'ı aramaya başladı. Biraz ötede, kendine saldıran kişinin eğrelti otlarına dolanmış, işaret kayalarıyla gizlenen, beyaz cübbeli bacaklarını gördü.

Etta, hançerini dişleri arasında tutarak dört ayak üzerinde yukarı tırmandı; sonunda zemin yeterince düzleştiğinde aya-

ğa kalktı. İşaret kayasının arkasına doğru hızla atıldı, kesik solukları maskesini buharla dolduruyordu. Son anda sağ eliyle bıçak saplamak yerine sol yumruğunu saldırganın maskeli suratına savurdu ve doğrulmaya çalışan saldırganı sırtüstü yere devirdi. Dizlerinin üzerinde saldırganın göğsüne çöküp maskesini çekip çıkardı ve bıçağını onun şah damarına dayadı.

Bu yüzü tanıyordu.

Bu yüzü seviyordu.

"Aman Tanrım," dedi Etta soluğu kesilerek; derhâl doğrulup kendi maskesini çıkardı. "Aman Tanrım..."

Genç adam da onu görünce en az Etta kadar afallamış bir hâlde gözlerini iri iri açtı.

Etta'nın titreyen elleri toprağa gömüldü. Bu anın gerçek olduğunu anlamak, kendini o ana çivilemek istercesine yerdeki yaprakları ve kökleri avuçladı. Aralarındaki o vadi, onun yokluğuyla Etta'yı mahveden, içine düşmemek için uğraştığı o vadi yeniden açılmıştı.

Yumuşacık tek bir kelime Etta'ya ulaştı: "Merhaba."

Etta'nın kalbi ikiye yarıldı; bu rahatlama hissi hem acı verici hem de gerekliydi. Genç adam ona, sanki Etta karanlıkta bir inciymiş gibi bakıyordu; elini ona uzatmış, Etta'nın elini, ikizini bekliyordu. Etta, genç adam doğrulup oturur oturmaz ona yapıştı, dudaklarını onunkilere bastırdı, delikanlının soluğunu, şaşkın kahkahasını kesti. Onu çalarak kendine kattı.

"Merhaba," demeyi başardı sonunda; elleriyle onun yüzünü avuçlamıştı, onu öpüyor, öpüyordu...

"Nerede... neredeydin?" diye sordu delikanlı imkân bulduğunda.

"Asıl sen neredeydin?" dedi Etta buyurgan bir tonda; delikanlının ellerinin saç örgüsüne daldığını, bedenine bir tatlılık yaydığını hissediyordu.

"Seni aramakla... meşguldüm," dedi. "Bunun için... deli gibi uğraştım. Ama önce senin beni bulacağını bilmeliydim."

"Seni... kumsalda gördüm..." Etta delikanlının yarık dudağındaki kan tadını aldı ama bunu umursamadı, hiçbir şey umurunda değildi.

"Biliyorum, biliyorum... öldüğünü sandım..."

"Biliyorum, üzgünüm... şimdi neden peşimden geldin? Neden buradasın?" Etta delikanlının cevap vermesine fırsat tanımak için kendini zorla durdurup geri çekildi ve kollarını ona doladı. Delikanlı kollarını onun beline doladı ve alnını kızın omuzuna yasladı; güçlükle soluk alıyordu.

Etta, "Bu şartlar dışında bir araya gelebilme şansımız yok mu acaba?" diye düşündüğünü duydu delikanlının. Nemli toprak, cübbesini ıslatıyor, tenine değiyordu ama Etta bunu zar zor fark etmişti. Nicholas'ın nabzı yanağında atıyordu; en çaresiz anlarında bile sağlam ve sakin olan kalp atışları gibi değildi bu.

Onun bu kadar kırılgan görünmesinin sebebinin sadece karanlık, açlık, yorgunluk ve Gölgeler olduğuna emindi Etta. Ama ellerini delikanlının sırtında gezdirirken omurgasının her bir boğumunu hissetti. Kaburga kemiklerini. Etta geriye yaslanıp dudaklarını hafifçe aralayarak onu öptü, delikanlının sık nefesi kızınkine karıştı.

"Sana sarılamıyorum bile," diye fısıldadı. "Bu çok fazla, her şey çok hızlı ilerliyor... eskiden korkmuyordum ama şimdi... şimdi birazcık da olsa korkuyorum."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Etta; delikanlının yüzünü görebilmek, inceleyebilmek için biraz kımıldandı. Nicholas ona sıkıca sarılmaya devam etti, gösterdiği çabayla kolları titredi. Etta delikanlının saç tutamlarını okşamak için ellerini uzattı, avuçlarında Nicholas'ın sıcak kafa derisini hissetti. Nicholas tekrar onu öpmek için uzandı, dudakları genç kızınkilerin köşesindeydi.

"... kendi boyumda birine saldıracaktım herhâlde..." Arkalarından Sophia'nın sesi duyuldu.

"Ben senin boyunda falan değilim!" Bu da Julian'dı.

"En kolay alt edebileceğim mi deseydim?"

Etta, Sophia ve Julian'ın yaklaştığını duydu ve onları bu anı derinlerinde hissetti. Bunu takip eden sessizlik bir yüzyıl gibiydi.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Sophia kızgınlık dolu bu sözleri Nicholas'a yöneltmişti. "Acele etmezsen ortadan kaybolduğunu fark edecek."

"Onun... yani Etta'nın... yani birinin... sana zarar vereceğini sandım..."

Nicholas'ın yumuşacık sözcüklerini birleştirmek güçtü ama elinden geleni yaptı: Sophia müzayedeye katılmak için cübbesini çalmak üzere farkında olmadan Julian'ı yakalamıştı ve cübbeler içindeki Etta'nın onların peşinden gittiğini gören Nicholas panik olmuş, Sophia'nın aynı anda iki kişiyle dövüşemeyeceğini düşünerek endişelenmişti.

"Neden sen..." dedi Etta. "Neler olduğunu anlat bana... Nicholas!"

Nicholas, kızın üzerine devrildiğinde Etta'nın hissettiği korkunun soğuk dokunuşu, Sophia'nın sert küfrüyle gelen

kasırgayla karşılaştırılamazdı bile. Sophia aralarındaki devrik ağacın üzerinden atlayıp Nicholas'ı omuzlarından kavradı ve onu dişlerini takırdatan bir sertlikte sarstı.

"Lanet olsun Carter," dedi, "Şimdi olmaz, lanet olsun..."

"Nicholas?" Etta, onu kendine getirmeye yetermişçesine adını tekrarlamaktan kendini alamıyordu. "Neler olduğunu anlat bana!"

"Olan şey lanet olasıca zamanımızın azaldığı," dedi Sophia ve hiçbir uyarıda bulunmaksızın Nicholas'ın suratına bir tokat patlattı.

YİRMİ DOKUZ

Nicholas kendine geldiğinde bile görüşündeki bulanıklık devam ediyordu ve bu, gördüğü rüyayı kovalamak istercesine Etta'nın yüzünün etrafında bir hale gibi duruyordu. Ama hâlâ oradaydı.

Etta hâlâ oradaydı.

Karşısında diz çökmüş duruyor, odun ateşi, sıcak ve tatlı bir ekmek, bir yuva gibi kokuyordu. Yüzüne bulaşan çamur, bir tutam saçını yanağına yapıştırmıştı. Nicholas, neden bu görüntüyü dayanılmaz derecede sevimli bulduğunu kesinlikle bilemiyordu.

"İyi değilsin, değil mi?" diye fısıldadı Etta.

Sophia'nın arkasında durup kendisini kaldırdığının farkındaydı; onları görebilmesi için Nicholas'a destek oluyordu. Onlar... Çünkü Julian da birkaç metre ileride durmuş, o kadar tereddütlü görünüyordu ki Nicholas onu neredeyse tanıya-

mayacaktı.

"Julian," dedi; içinin rahatladığı sesinden anlaşılıyordu. O ana dek, bu ikisinin birbirlerini bulmasına ne kadar minnettar olduğunun farkında değildi. Etta, Julian'ı korurdu; Julian da Etta'nın yalnız olmamasını sağlardı.

İsmini duyan kardeşi o küçük gruplarına biraz daha yaklaştı. "Salak ve nankörün teki olduğumu söylediğim, senin de suratıma bir yumruk attığın kısım burası."

Onun bakışlarıyla buluşan, Julian'ın yüzünü gören Nicholas, yıllar süren dargınlıklar, sinir dolu düşünceler ve sözlerle içinde kaynayıp durduğunu, âdeta üzerinden taşacağını hayal ettiği öfkeyi düşündü. Ancak şu an sadece huzur hissediyordu. Kalbindeki, kırık olan o ufacık parça huzura kavuşmuştu, hâlinden memnun ve en önemlisi de minnettardı; karşısındaki onun kardeşiydi ve ölüm bile ona duyduğu sevgiyi değiştirmemişti. "Bir dahaki sefere diyelim mi?"

Sophia'ya anlamlı bir bakış attıktan sonra Etta'ya döndü.

"Pekâlâ," dedi Sophia. Sonra da Etta'ya şöyle dedi: "Sana öyle davrandığım için üzgünüm. Ayrıca annen cehennemden kaçmış bir iblis olduğu için de üzgünüm."

"Ben de sana olanlar ve söylediğim şeyler için üzgünüm, tabii onları hak ettiğin zamanlar hariç," dedi Etta; kendini kontrol etmeye çalışsa da sesi titriyordu. "Peki, ama neden kimse sorumu yanıtlamıyor? Neler oluyor?"

Nicholas berbat gururu yüzünden ayağa kalkmak için yardım istemediyse de diğerleri yine de yardım ettiler. Etta onu kollarından tutup dengesini korumasını sağladı. Genç kızın yüzündeki korku Nicholas'ın içini parçaladı. Sophia ve Julian'a bakmak için döndü. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Zamanımız yok," dedi Sophia. "Onlara ben açıklayabilirim. Sen git!"

Nicholas başını iki yana salladı. Tanrı bana bunun için zaman bahşetti. "Sadece bir dakika sürecek. Lütfen."

Nicholas, Sophia'nın her ikisi de son nefeslerini verinceye dek ona itiraz edeceğinden emindi. Ama bunun yerine Sophia hafifçe oflayıp başıyla onayladı. Julian'ı patikanın kenarına doğru çekiştirdi.

Etta, Nicholas'ın yüzünü kendine çevirdi.

"Anlat bana," dedi. "Lütfen neler olduğunu anlat. Neden Ironwood'la birliktesin? İyi misin? Koluna ne oldu?"

Etta elbette ki kolunu fark etmişti.

"Şu an tamamen kendimde değilim," diye itiraf etti Nicholas. "Her şeyi açıklamaya vakit yok, sadece gerekli olanları söyleyeceğim. Eğer bu anı zamandan oyup çıkarabilseydim ve bizi burada sonsuza dek tutabilseydim inan yapardım. Ama zamanı durduramayız, onu ancak düzeltebiliriz."

"Ben de buna uğraşıyorum," dedi Etta. Genç kızın kalbi, bir mum gibi yumuşak bir ışıkla aydınlanarak yüzüne yansıdı; Etta yüzünü onunkine yaklaştırırken ışığını ona vermeye çalışıyor gibiydi.

"Ama planımız," diye devam etti dudaklarını onun kulaklarına yaklaştırarak, "değişmek zorunda. Onu yok edemeyiz."

Ve Nicholas yıkımın ne olduğunu biliyordu artık. Saf, katıksız bir acı hissetti. Etta onun yüzünden geçenleri gördü ve gözlerinde biriken itirazdan anlaşıldığı kadarıyla... uzlaşamayacaklarını anladı. Nicholas bu darbenin etkisini yumuşatmak, ihtiyaç duyduğu kelimeleri bulmak için tekrar onun dudaklarını kavradı. Gecenin serinliği tenini ısırıyordu ama

kızın sıcak, ısrarcı dudakları kendi iddiasını sunmak istercesine Nicholas'ınkiler üzerinde oynuyordu.

Nicholas, kızı tekrar mantığa davet etmek için yatıştırmaya çalışarak kendini ondan uzaklaştırdı.

"Kendin de onun yok edilmesi gerektiğini söylemiştin," dedi. "Sonuçları biliyorum, yok edince ne olabileceğini biliyorum ama Etta... görmüyor musun? Bunun nasıl da bizim kontrolümüzün dışında olduğunu hissetmiyor musun? Bu, bir gün sona erecekse şimdi olsun. Annen... çölde beni buldu, sen öksüz kaldıktan hemen sonra. Yaklaşmakta olan bir savaştan söz etti."

"Tüm bunları biliyorum," diye araya girdi Etta.

"Haksız değildi. Asla bitmeyen savaş işte bu. Aileler arasında var olan savaş," dedi. "Bu olanlarda bir düzen, bir şablon var."

Etta bu kelimeyi duyunca irkildi; kafasını iki yana sallamaya başlamış, Nicholas'ın dudaklarını yeniden öpmeye, onun lafını tamamlamasına engel olmaya çalışıyordu. "Yo, yo, yo... öyle söyleme, o kelimeyi kullanma..."

Nicholas, Etta'nın kendisini öpmesine engel olduğu için bir madalyayı hak ediyordu.

"Aileler arasında hiçbir zaman kalıcı bir barış olmayacağını düşünmeden edemiyorum. Çünkü bizde, yapabildiğimiz şeyde son derece olağan dışı bir şey var," diye sözüne devam etti. "Birbirimizi sürekli püskürtüp durmamız zamanın intikamı olsa gerek. Bana öyle geliyor ki bu çatışmalar bizi doğal zamanlarımıza, ait olduğumuz yere gitmeye zorluyor."

Etta, şimdi buz taneleri gibi sertleşmiş, açık renk gözlerini kaldırdı. "Ailelerden daha doğal hiçbir şey yok. Sen benim

gördüğümü görmedin. Onlar birbirini seven ve birbirine ihtiyaç duyan insanlar. Yine de zaman çizgisini düzeltebiliriz... evet, bu daha uzun sürer ama yavaş yavaş yapmak mümkün."

"Peki, ya sonra?" diye üsteledi Nicholas. "Usturlap yine mi saklanacak? Başka birinin onu aramaya devam etmesi, bulması yaptığımız her şeyi bozması riskini göze mi alacağız? Ironwood'u bize yaptıklarından sorumlu tutmanın ve bunların cezasını çekmesinin tek yolu bu. Bu yeterli değilse oyuncak gibi oynadığı, bir an olsun umursamadığı, önemsemediği milyonlarca yaşamı düşün. O bir istisna değil Etta, o bir kural. Yapabileceğimiz şeyin çok fazla gücü var."

Nicholas, artık son zamanlarını yaşadığı için bu kararı, gereken hissizlikle verebilmesinin Etta'ya haksızlık olduğunu biliyordu. Ama daha günler önce ruhunun kalan son parçalarını da yakan, ateşler içindeki bir adam gibi intikam peşinde koşuyordu. En azından Etta bir yanıyla, Nicholas'ın son iddiasındaki doğruluğu görebilmişti. Genç kızın tüm bedeni çaresizlikle gerilmişti.

Nicholas bir başka kaybın daha üstesinden geliyordu; her ne kadar hem kendisi hem de Etta mantıklı insanlar olsalar da genç kızın yüzündeki ihanete uğramış, yaralı ifadeyi görünce tüm iddialar bir anda uçup gitmekle tehdit etmişti onu. Zaten tarih, kazanan birkaç kişinin yalanlarından başka neydi ki? Tarih, kuşatma altında açlıktan ölen çocuğu, ölüm döşeğindeki köle kadını, denizde yitip giden bir adamı unutuyorken onu korumanın anlamı neydi? Tarih, çekişen taraflardan en çok onayı almak üzere yumuşatılmış, taraflı bir elin yazdığı mükemmel olmayan bir kayıttan ibaretti. Nicholas, genç kızın demeye çalıştığı şeyi anlamak, geçmişi, şimdiyi ve geleceği düzenleyerek onlardan çok güzel bir şey yaratacağına inan-

mak istiyordu. Tanrı biliyordu ya, bunu yapabilecek biri varsa o da Etta'ydı.

Ama yolcular tarafından yaratılmış tarihleri, şiddetin, savaşın ve intikamın tarihiydi. Onlar bunu yaratmamışlar, bundan yaratılmışlardı.

"Peki, ya biz?" diye sordu Etta; o minik, sevimli ellerini Nicholas'ın omuzlarında, boynunda, yüzünde gezdirdi. Nicholas kendini genç kızın nasır tutmuş parmaklarının dokunuşlarına bıraktı. "Ya seni seviyorsam ve sana ihtiyacım varsa? Bunların ne anlamı vardı? Eğer sonunda pes edeceksen bu kadar savaşmanın ne anlamı vardı?"

"Carter!"

Adamın sesi yankılanarak onlara doğru geldiyse de hâlâ biraz uzaktaydı. Owen.

Etta onu arkasına saklamak istercesine bir hareket yapınca Nicholas onu öpmeyi bir sonraki nefesinden daha fazla istedi. Saniyeler çözülerek yok oldu, Nicholas'ın yaralı kalbi su topladı.

"Benimle kal," diye yalvardı Etta. "Benimle kal. Henüz her şey bitmedi."

"Özgürlük bu... bu, korkudan özgürleşmek kuralları yeniden yazmak demek," dedi Nicholas. "Usturlabın var olduğu bir dünya, ikimizden birinin her an çekilip alınabileceği bir dünya. En azından bu şekilde güvende olduğunu bileceğim."

"Yalnız," diye düzeltti Etta onu sertçe.

"Asla yalnız olmayacaksın," diye söz verdi Nicholas. "Bunca gündür ayrıyken benim varlığımı hissetmedin mi?"

Kalbimin senin için çarptığını hissedemiyor musun?

"Aynı şey değil," dedi Etta gözleri yine yanıp sönerek. "Sen de biliyorsun."

"Ben sadece şunu biliyorum: Yollarımız yüzyıllarla ayrılmıştı ama biz bir araya geldik. Sonuç ne olursa olsun kaderim her zaman seninkiyle birleşecek."

"Carter! Ne cehennemdesin?"

Etta ona doğru eğildi, yüzü genç adamın boynunun kıvrımındaydı. "Yapma bunu... lütfen yapma bunu."

"Bahsettiğin, bizim için yaratılmış olan dünyaya inanıyor musun?" Etta yutkunarak başıyla onayladı. Yumuşak dudakları Nicholas'ın çıplak tenindeydi; lanet olsun ki Nicholas bir erkekti ve Etta için yanıp tutuşuyordu. Ağzından dökülen sözcükler duyguya boğulmuştu. "Eğer bu sefer elde edemezsek o zaman bir sonraki yaşamda olacak. Şimdi olmazsa sonsuzluğa sahip olacağız."

Etta geri çekilerek parmak uçlarında yükseldi ve onu sertçe cübbesinden yakaladı. Öpücük, bir gemi direğine çarpıp onu parçalara ayıran bir yıldırım gibi etki etti.

Bu bir geri çekiliş değildi, teslim oluştan ise çok uzaktı. Güneşin sabahleyin ilk doğuşu ve ufku aydınlatışı gibi Etta da onun tüm duyularını ele geçirmişti. Onun tadı, onun kokusu, boğazından çıkan o ufacık sesler; tüm bunlar Nicholas'a emanet edilmiş sırlardı, geri almak için umutsuzca savaştığı ödüllerdi. Etta bir anda onun her yanına el koyuverdi; Nicholas da insanı körelten o endişe hissini bir yana bırakıp genç kızın yarattığı o çılgın coşkunun içine dolmasına, tüm boşluklarını doldurmasına, onu tersyüz etmesine izin verdi.

Etta'nın dudaklarının değdiği yerlerde teni davul gibi geriliyordu; kalbinin çarpıntısı sırasında bulduğu boşluklarda,

onları buraya getiren günler bunca sert geçmiş olmasına rağmen kızın hâlâ nasıl bu kadar yumuşak olabildiğini düşündü. Cesur sevgilisi hiç ağlamadı ama Nicholas onun içten içe hissettiği heyecanı, bedeninin genç adamınkine yaklaştırıp onun içinde kayboluverme ihtiyacını hissedebiliyordu.

"Nicholas!" Sophia hafifçe seslendi. "Geliyor!"

Üzerlerinde bekleyen giyotin sonunda yere indi.

Nicholas yavaşça kızdan uzaklaşırken ölümün böyle, acı verici bir bırakış gibi olup olmadığını merak etti. Ölümü pek çok kez, karanlık, serin sularda yürümek, suyun kalçalarını, omuzlarını, kafasını geçmesine izin vermek gibi hayal etmişti. Bu bir kopuş, ıstırabın gök gürültüsü gibiydi. İnsanın yaşamı bu denli kısa olmasına rağmen ne kadar çok içeriden ölmesi gerekiyordu.

"Seni seviyorum," dedi Nicholas ona sessizce. "Zaman bunu asla çalamaz."

Ve bir şekilde, Etta daha konuşmaya başlamadan Nicholas onun ne diyeceğini biliyordu. Genç kızın yüzü çelik gibiydi ve başkaldıran bir hâli vardı.

"Pes etmiyorum," dedi Etta; saçları yüzüne doğru uçuşuyordu. Fırtına gibi bir kız. "Onu yok etmeyeceğim. Bu bir son değil."

Nicholas onun elini çevirip avucuna son bir yakıcı öpücük kondurdu. "O hâlde en iyi korsan kazansın."

"Biraz acele et." Owen kesinlikle iri bir adam değildi ama gerektiği zamanlarda sesi kesinlikle gök gürültüsü gibi çıkabiliyordu. Maskesini kaldırmış, ormanda Nicholas'a bakınıyordu. O hâlde Sophia haklıydı. İhtiyar onun ortadan kaybolduğunu tahmin ettiğinden çok daha çabuk fark etmişti.

"Her nasılsa aşağı yuvarlandım," dedi Nicholas ona doğru topallayarak ilerlerken.

Owen, Nicholas'ın lekeli cübbesinin hâlini inceledi. "Hangi ahmak işerken düşer ki?"

"Senin gibi bir ahmak." Sophia o kadar hızlı hareket ederek patikada geniş bir daire çizip Owen'ın arkasına geçmişti ki adamın kafasına taşı geçirinceye dek her iki adam da onu fark etmedi.

Owen yere düşerken gözlerinin akı daha da parladı. Nicholas, Sophia'nın adamın cübbesini ve maskesini çıkarışını sonra da Owen'ı patikadan aşağıya, ormana doğru yuvarlayışını hayranlıkla izledi; adamı iyice uzaklaştırma işini de dağın yamacı halletmişti.

"İşini hallettin mi?" diye sordu Sophia masum bir ifadeyle.

"Ya sen?" diye baskın çıktı Nicholas. Julian, Etta'yla önden gitmişti; Nicholas her ne kadar kardeşine pek çok şey söyleyebilmiş olmak istese de eskiden nişanlı olan bu çiftin muhtemelen birbirine söyleyecek daha çok şeyi vardı.

Yolun sonundaki o zarif tapınağın olduğu yerden bir gonk sesi geldi. Nicholas maskesini düzeltip son birkaç metrelik tırmanışta Sophia'nın uzattığı omuzuna dayanmayı kabul etti. Yapının havadar, açık kısımlarını, yukarıya eğimli çatısını geçtikten sonra taş avlusunun ortasında devasa, beyaz bir çadırla karşılaştılar. Demek ki kutsal bir mekâna saygısızlık etmeyeceklerdi. Güzel. Belki de Belladonna'nın paramparça ruhunda hâlâ ahlak kırıntıları kalmıştı.

Şarap ve alkollü diğer içkilerin kokusu, sonbahar esintisiyle birlikte Nicholas'a ulaştı; bunu, meyvelerin tatlı kokusu takip etti. Çadırdan az bir mesafe uzaklıkta bir masa yiyecek-

lerle görkemli bir biçimde donatılmıştı; gerçi belli ki diğerleri çoktan bunları yağmalamıştı. Belladonna masanın yanında durmuş, onları bekliyordu.

"Keyfinize bakın, lütfen," dedi Belladonna; kadın, Nicholas'a göre yolcularınkinden farklı, ayinlere özgü bir cübbe giyen, büyük ihtimalle rahip ya da keşiş olduğunu düşündüğü bir adamı karşılamaktaydı. Adam oldukça rahatsız bir hâlde çadırın yakınlarında dolanıyor ama içeri girmeye cesaret edemiyordu. Kadın, bir öpücük üfleyerek onu kışkışladı.

"Muhafız mı?" diye sordu Nicholas.

"Hayır. Birkaç efsanevi hazineyi geri götürsen insanların sana yapacakları iyiliklere şaşarsın," dedi Belladonna. "Ve tabii göz yumdukları şeylere de."

Sophia küçümsercesine gülünce kadın dikkatini ona çevirdi. Belladonna düşünceli bir şekilde mırıldandıysa da bir şey demedi. "Hazırsanız beni takip edin. Kalanlar çoktan yerlerini aldı."

Çadır, dışarıdan göründüğünden daha genişti; o kadar ki Nicholas, bunun da Belladonna'nın illüzyonlarından biri olup olmadığını merak etti. Ortadaki koridor, yüksek ve varaklı bir masaya doğru uzanıyordu; masanın üzerine de koyu renk, ahşap bir kutu yerleştirilmişti. Bunun her iki yanında, elleri kılıçlı iki adam duruyordu; ona uzanmaya çalışan herhangi birini doğramaya hazır görünüyorlardı. Nicholas tam o anda teninde gezinen ürpertiyi, havadaki titreşimi hissetmemiş olsa usturlabın kutunun içinde olduğuna inanmayabilirdi.

"Sen de..." diye fısıldadı Sophia; sesi âdeta bayılacak gibiydi. *Hissediyor musun?*

Belladonna hızla kafasını çevirdi. "Sessizlik. Bu tarafa. Si-

zin yeriniz burası."

Uzun koridorda, Nicholas'ın gözüne yelken kumaşı gibi görünen beyaz, ağır bir kumaşla ayrılmış stantlar sıralanmıştı. Fener ışığının arkadan vurmasıyla ya da mumların dekore edilmesiyle her birinde en azından bir erkek ya da kadının koyu renk silüeti görünüyordu. Demek ki Belladonna, teklif verenlerin ve açık artırmada satılan ürünlerini kazananların gizliliğini bu şekilde sağlıyordu.

Etta nerede?

"Sen," dedi kadın uzun, kıvrık tırnağıyla Nicholas'ın omuzuna dokunarak, "Teklif verecek kişi olarak tayin edildin. Dördüncü teklifçiyi çağırdığımda teklifini sunacaksın... tabii o kadar dayanabilirsen." Kadın biraz daha yaklaşınca Nicholas yine o topraksı kokuyu aldı; sanki Belladonna, kadın kılığına girmiş, karanlık bir ormanmış gibi. "Elbette hâlâ zamanın var."

Nicholas kalbindeki çarpıntıyı görmezden gelerek alçak sesle şöyle dedi: "Size iyi akşamlar hanımefendi."

Belladonna yana çekilerek stantlarının giriş kumaşını kaldırdı. İçeride Ironwoodlar ikram edilen şarap ve yiyeceklerden tatmak için maskelerini kaldırmaktaydılar ama derhâl geri taktılar. Sophia, Nicholas'ın ardında kalıp Owen olmadığı anlaşılmasın diye odanın kenarına ilerledi.

"İşte geldi!" dedi Ironwood, perde arkalarından kapanırken. Neyse ki hâlâ keyfi yerindeydi. "Artık başlıyor."

Nicholas'ın ayak sesleri, odadaki kilimler ve halılarla yumuşuyordu; içeride, birkaç mum ve küçük, ahşap bir masa haricinde pek bir şey yoktu. Nicholas kendini ağır bir biçimde yere bıraktı. Az evvel aldığı yara bereler hafifçe zonklasa da

damarlarını dağlayan ateşle kıyaslanamazdı bile. Sol elinin seğirmesine dikkat etmektense yan stantta birinin içtiği piponun kötü kokusuna odaklandı. Belladonna onları en ortadaki standa yerleştirmişti ama Nicholas, havadaki o kötü koku ve Ironwoodların mırıltıları haricinde diğer teklifçilere dair hiçbir şey göremiyor ya da duyamıyordu. Hatta dışarıdaki rüzgârı bile işitemiyordu.

Gonk tekrar çaldı. Nicholas, kalbi atarak stantlarının girişine konmuş perdeye ve onun ötesindeki Belladonna'nın ve muhafızlarının bulanık şekillerine doğru döndü.

"Bayanlar ve baylar, bu geceki açık artırmaya hoş geldiniz. Her zamanki gibi sessizlik zorunludur. Bunu sağlamak için... bazı önlemler alma cüretinde bulundum diyelim. Ben sizi duyabileceğim ama kazananın gizliliğini korumak adına siz birbirinizi duyamayacaksınız."

Ironwood, hevesli ve çocuksu bir tavırla başını sürekli sallayıp parmaklarıyla dizine vuruyordu. Adamın bütün dünyası tek bir anda, o anda toplanmıştı; hayatı boyunca gerçek anlamda mahrum kaldığı tek şeyi elde etmenin eşiğindeydi.

"Kazanan, bu eseri bölgenin dışında koruma ve taşıma sorumluluğunu kendisi üstlenir. Memnuniyet gözetilmeksizin tüm satışlar nihai ve bağlayıcıdır. Açık artırmanın sonuçlanmasının ardından kazananın önce ayrılmasına izin verilecektir; onu, benim seçtiğim düzene göre sizler takip edeceksiniz. Birkaç tur teklif vermek yerine lütfen en iyi teklifinizi sunun. Teklifi bana vermesi için tayin edilmiş her bir teklifçiyi çağıracağım."

Nicholas, parmaklarını üst bacak kaslarına batırdı. Bakışlarını yere indirdi. *Tanrım, lütfen onu koru, lütfen bunlar bitsin...*

"Bu satışta bana güvenen alıcılara teşekkür ederim. Daha fazla tantana yapmadan huzurlarınızda 427. parça, sözde usturlap"

Sözde. Nicholas gerçekten de güldü.

"Kadim kaynağı bilinmiyor. Lütfen ilk teklifçi gelsin."

Nicholas, standın kenarının perdeyle buluştuğu o ufacık boşluktan dışarıya göz gezdirebilmek için öne eğildi. Solukları yine düzensizleşince gözünün önünde karanlıklar dans etmeye başladı. Etta... Etta neredeydi?

"İkinci teklifçi lütfen."

Lanet olsun, diye düşündü alnındaki ve gözlerindeki terleri silerken. Ağzında pas tadı vardı. *Daha değil. Daha değil, lanet olasıca...*

Tam karşılarındaki perdeye koyu renk bir şey sıçradı; öyle yoğundu ki kalın kumaşa rağmen belli oluyordu. Teklifçinin, hâlâ kanayan cansız bedeni standın dışına atılınca Nicholas ve Sophia derhâl ayağa fırladı; onun ardından geceden daha yoğun bir karanlık patlak verdi.

OTUZ

Etta, Belladonna'ya doğru ilerlerken omuzlarını dikleştirdi; teklifinin –Ironwood'un arzularına dair bir sır– yazılı olduğu kâğıt parçası avucunda yumuşamış ve nemlenmişti. Mumların alevleri yerlerinde titreşiyordu; titreşen loş ışık, geçtiği stantların dış hatlarını belirginleştiriyordu. Öfkesini salan, kendini sarmaladığı o öfkenin düğümünü çözen şey sessizlikti. Nicholas'ın pürüzlü teninin yarattığı hissi biraz daha saklamak istercesine ellerini yine sıkmıştı.

En iyi korsan kazansın.

Aslında karşıt görüşlerde bile değillerdi; Etta her ne kadar bunu kolayca kabul ettiği için onu boğazlamak istese de genç adamın mantığını anlıyordu. Asıl sorun Nicholas'ın bariz biçimde kendisinden sakladığı şeydi: Yani kalbindeki ateşin kaybolmasının sebebi. Etta onu son kez öptüğünde neden Nicholas sanki parçalara ayrılmanın eşiğindeymiş gibi titremişti? Etta'nın elleri, bu bitkinliği, zayıflığı açıklayabilecek bir

yara, bir bandaj arayarak genç adamın bedeninde gezinirken, *Ters giden bir şeyler var, fena hâlde ters giden bir şeyler var,* diye haykırmıştı zihni.

Şablon. Artık bu kelimeden, ima ettiği çaresizlikten nefret ediyordu. Henry'nin ona Rusya'da anlattıklarında da bu kelime vardı ve âdeta yılankavi bir dikenli tel gibi Etta'nın içine içlemişti. *Şablonu göreceksin.*

Her ikisi de yanılıyordu. Etta, olması gereken hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değildi. Şam'da öksüz kalıp Nicholas'tan yüzyıllarca öteye fırlatılmıştı ama bu, ondan neredeyse üç yüz yıl ileride tutsak kalmak, ailesinden, Dikenlerden, bu gizli yaşamdan uzak kalmakla kıyaslanamazdı bile. Etta izin vermezse bu bir şablon olmazdı.

Bizim kaderimizde olmayan şeylere ve kişilere sahip olmayacağımızı, her sonucu kontrol edemeyeceğimizi, ölümü kandıramayacağımızı kabul etmek gerektiğine inanıyorum. Henry'nin, zihnine dolan sözlerini duymamak, kanlar içindeki yüzünü görmemek için Etta ayak seslerini dinlemeye zorladı kendini.

Etta, Belladonna'nın buz gibi bakışını üzerinde hissederek masaya yaklaştı. Etta yüz ifadesini duygusuz tutabilecek kadar öfkesinden arındığına emin olunca kadınla göz göze gelerek teklifi uzattı. Kadın kâğıdı, bir çiçeğin yaprağıymış gibi çekip aldı.

Masanın yakınında duran Etta, teklifçilerin mırıltılarını, birbirleriyle yaptıkları tartışmalara kulak kesilmişti; âdeta tüm sözcükleri o tek noktaya akıyordu. Ama bu sohbetler bile çınlayan kulakları yüzünden yitip gidiyordu.

Elini uzatsa usturlabın pürüzsüz, koyu renk ahşaptan kutusuna dokunabilecekti. Mum ışığı, kutunun içindeki kadife

üzerinde duran aletin tüm karmaşık detaylarını, oymalarını ve işaretlerini gösteriyordu. Etta onu sadece bir an için elinde tutmuştu ama yine de aleti tanıdı.

İleriye doğru bir adım daha atınca alevler titreşerek nefesini tutmasına sebep oldu; çünkü alevler dans ederken iri yarı muhafızların silüetleri de onlara katılmıştı.

Bu bir yansıma mıydı? Çok etkileyiciydi. Ama nasıl?

Bunu yapma, bunu yapma... Ama kendine engel olamadı. Parmaklarını usturlabın kutusunun kenarında gezdirdi.

Kapak şak diye kapandı. Belladonna'nın eklemleri düğüm düğüm, uzun parmakları kapağı yerinde tuttu.

"Kalbini görüyorum," dedi kadın. "Senin olamaz."

Etta daha perdeye sıçrayan koyu renk kanı görmeden önce bir çığlık nabzını yükseltti. Bunu takip eden sağır edici bir kahkaha kulak zarına saldırdı ve bacakları bir anda güçsüzleşti.

Onlar.

Belladonna sadece bir adım gerileyip kollarını göğsünde kavuşturdu ve aynı teklifçinin cesedinin perdeden dışarı fırlatılışını, maskesi yamulmuş bir şekilde orta koridora kanlar içindeki mide bulandırıcı bir yığın hâlinde inişini izledi. Bunun etkisiyle masadaki mumlar söndü ve muhafızlar güneş ışığıyla karşılaşan gölgeler gibi gözden kayboldular.

Etta, Belladonna'ya doğru dönerken şokla nefesinin kesilmesini güç bela bastırdı. Ama çadırın girişinde yeni bir suret belirişini izlerken kadının yüzü ifadesizdi. Geniş omuzlarına ve âdeta insanüstü boyuna bakılacak olursa bu bir erkek olmalıydı. Kendisini titreşen bir alev gibi gösteren altın ve gümüş ipli parıltılı bir pelerine bürünmüştü. Elini uzatıp ağır

ağır kapüşonu indirirken bakışlarını Belladonna'dan bir an olsun ayırmadı.

Bembeyaz saçları düzgün bir şekilde geriye doğru taranmıştı; Etta adamın yüzünün insanlarınkine benzediğini düşünse de yüz hatları, sivri çenesi ve çıkık elmacık kemiklerine umutsuzca tutunan derisi yüzünden abartılı görünüyordu. Kaşlarının kavisi aşırı dikti ve alnındaki birkaç damar şişkindi. Âdeta bal mumundan oyulmuş gibi görünüyordu; derisinin bazı yerleri pelerini gibi altın rengi parıltılar yayarken bazı yerleri de ağarmıştı ve pul pul kalkmıştı.

Ama bu çürümüşlüğün içinde bile adam...

Göz alıcı bir parlaklıktaydı.

Belladonna'nın hizmetkârı küçük oğlan, kitabı kucağında açık vaziyette masanın bir yanında oturuyordu. Şimdiyse ayağa kalktı, sakince kitabın kapağını kapadı ve çadırın arkasından dışarı çıktı.

"Koca bir ömür geçti," diye seslendi Belladonna adama. "İşte yine kendimizi burada bulduk."

"Senin olduğunu bilmeliydim. Ne kadar da ilginç bir yeniden keşif; bu defa bunu tüketmemiş olman ise daha da ilginç." Adam tüyler ürpertici bir sessizlikle yürüyordu; duyulan tek ses, altın rengi uzun pelerininin taş zemine değerken çıkardığı fısıltıydı.

"İki yaşamdan gayet hoşnut olduğumu biliyorsun; ikincisi beni daha yıllarca rahat ettirecek." Belladonna, adamın perişan hâldeki gövdesini başta aşağıya inceledi. "Ama aynısını senin için söylenemez. Onsuz ne kadar dayanırdın merak ediyorum? Çaresiz olmasan seni saklandığın yerden çekip çıkaramazdım. Tabii sadece sürüyü görmek istediysen o başka.

İtiraf etmeliyim ki çok eğlenceliler. Zaman zaman."

"Senin sözlerin de bıçakların da bana etki etmez," dedi adam; sözcükleri bir şarkı gibi çınladı.

"Göreceğiz." Etta'nın ödü patlamıştı. Belladonna tam yanında dikiliyormuş gibi gelmişti; sanki adamın kulak misafiri olması için bunları Etta'nın kulağına fısıldamıştı. "Bak sen... tek bir kıvılcım seni ateşe verebilirmiş gibi görünüyor."

Adamın yüzünden bir gölge geçti. En azından bu darbe yerini bulmuştu. "O çocukta, o delikanlıda senin izlerini hissediyorum ve sırf onu senin karşında öldürerek kendimi eğlendirmek için onun canını bağışlıyorum. Bu oyunun sonuna geldik kız kardeşim."

Belladonna, ay kadar huzurlu ve hareketsiz bir şekilde ona baktı. "Öyle olsun bakalım."

Adamın gözleri, camdan içeri sızan güneş ışığı gibiydi bir şeyin üzerine odaklandığında yoğunlaşıyordu. Etta adamın kendisine kayan bakışının tenini, kalbini yaktığını hissetti. Adam sanki onu tanımış gibi gözlerini kısınca Etta dehşet içinde yerine çakıldı.

Etta hızla soluk aldı; o anda en yakındaki stanttan boşalan karanlık, çadırı geceye boyadı. Beyaz kanvasa kan sıçradı, bir ceset dışarı atılırken kumaş yarıldı. Ceset kolları bacakları sağa sola savrularak onlara doğru yuvarlandı; bu yabancının –Etta'nın tanımadığı bu yolcunun– korkunç yaralarla dolu cesedi sonunda durarak görmeyen gözlerle Etta'ya baktı.

Etta o ana çivilenmişti, ayaklarını kımıldatmayı beceremiyordu. Diğer yolcuların çığlıkları kulaklarını sağır etti ama Etta ne haykırabiliyor ne de rahatlıkla nefes alabiliyordu.

"Etta!"

Nicholas, Sophia ve Julian kendi stantlarından dışarı fırlarken Etta da masaya, kutuya, usturlaba doğru atıldı. Parmaklarıyla aleti kavradığında usturlabın gücüyle atan o tanıdık nabzı hissetti. Etrafındaki hava hareketlendi; ayakları yerden kesilmeden önceki tek uyarı, birinin kendisine vurduğuna dair tek işaret işte buydu. Zemin âdeta genç kızı hevesle karşıladı.

Hayır, hayır, hayır! Etta düşerken kutu ellerinden uçtu, çarpmanın etkisiyle gözleri karardı. Tahtanın parçalandığını duydu; bıçağı, tek silahı dans ederek uzaklaşırken takır tukur sesler çıkardı. Ama Etta daha ikisine uzanamadan üzerine kara bir sağanak çöktü.

Gözlerine sıcak tükürükler doldu; saldırganın ağırlığı öylesine eziciydi ki âdeta genç kızı zeminin derinliklerine gömmek istiyordu. Adam daha da üzerine eğilince soluğu kesildi; saldırgan o kadar yaklaşmıştı ki Etta çürüyen dişinden yayılan kokuyu duyabiliyordu. Pençeye benzer hançerini Etta'nın üst koluna batırıp çevirdi.

Etta haykırarak bir elini kurtarıp adamın çenesini yakalamayı başardı; diğeriyle de çaresizce kaybettiği bıçağına ulaşmaya çalışıyordu. Kasları gerilmiş, parmakları açılıp kapanıyordu...

Savrulan bir kılıcın kör kenarı, gölgenin kafasının yanına isabet etti. Darbe, onu sersemletmeye yetse de üzerinden atmaya yetmemişti. Etta sola doğru son birkaç santim daha uzanıp bıçağını kaptı ve hiç düşünmeden adamın ağırlığından kurtulup bıçağı yukarı kaldırdı ve zırhın kapamadığı tek yere sapladı: Boynuna. Adamın yarasından baloncuklar çıkararak akan koyu renk kan genç kızın midesini kaldırdı. Gölge üzerinden itilince Etta'nın yanan ciğerlerine dumanlı hava doldu.

Etta yalpalayarak ayağa kalkarken koltuk altından tutan bir el ona yardımcı oldu. Etta hızla döndü...

"Yaralandın mı?"

Henry karşısındaydı, beyaz cübbesi kanla lekelenmişti. Şakağıyla çenesi arasındaki bölüm morarmıştı ve öyle güçlü bir şekilde dimdik duruyor gibi görünmüyordu. Ama oydu. *Yaşıyor.*

Etta gözlerine dolan yaşların batışını hissetti ve sözcükler boğazına takıldı. Adamın yüz ifadesi alışılmışın dışında bir yumuşaklıkta olduğundan Etta onun, yüzündeki şaşkınlığı korku sanmış olabileceğini düşündü. Ona doğru sendeleyerek her ikisini de şaşırtan bir şekilde kollarını adamın beline dolayıp yüzünü onun omuzuna gömdü.

Yaşıyor.

"Sen... sen iyi misin?" diye sordu Henry; çekingen bir şekilde bir eliyle Etta'nın başına dokundu.

Onun arkasında ve etrafında, kıyafetleri birinci yüzyıldan yirminci yüzyıla dek değişen, elleri silahlı erkekler ve kadınlar çadırdan içeri girdiler. Onların liderliğinde simsiyah ipeklere bürünmüş Li Min vardı. Genç kadın ileri atıldı ve belli ki etrafı araştırarak bu katliamın arasında gezinmeye başladı. Nicholas ve Sophia, kanla kaplı bir çemberin ortasında mahsur kalmışlardı; etraflarına yığılan cesetler, onları odanın kalan kısımlarından –saldırganlardan, kurbanlardan, ölülerine sarılan, haykıran sonra da sessizliğe gömülen kadın ve erkeklerden– uzak tutuyordu. Odayı dolduran duman yüzünden bir gölgeyi diğerlerden ayırmak neredeyse imkânsızdı.

Nicholas, arkadan dizleri üzerine çökmesine sebep olan bir darbe alarak sendeledi. Li Min bir yaya yerleştirilen bir

ok gibi geri çekilerek doğruca Nicholas'a koştu. Çizmesinden küçük bir hançer çıkarıp onu masanın orada köşeye sıkıştırmış gölgenin boynuna sapladı. Genç kadını gören Sophia'nın yüzünde beliren duygu fırtınası tarif edilemez bir boyuttaydı.

"Affedilmiş değilsin!" diye haykırdı.

Li Min yerdeki branda bezi tahtalardan enkazın üzerindeki gümüş bir servis tepsisini tekmeleyerek havaya attı. Bir adam –bir Ironwood– silahını kaldırıp nişan almıştı ama Li Min ağır servis tepsisini kullanarak kurşunu Nicholas ve Sophia'dan uzaklaştırdı; ardından da adamı yere serdi. Sonraki hamlesindeyse yoktan bir kılıç var etmiş gibi görünüyordu ve bunu kendini toparlayarak pençesini ve kılıcını Sophia'nın suratına savuran gölgenin sırtına sapladı. Kararlı bir yüz ifadesine bürünen Nicholas da saldırgan kadının kürek kemikleri arasındaki bıçağı çekip rakibinin hayal bile edemeyeceği kadar çok savaşta dövüşmüş ve gelişmiş birinin soğuk hissizliğiyle gölgeye bıçak saplamaya devam etti.

Sophia, Li Min'in pelerininin ön kısmını yakalayıp onu kendine çekti ve yakındaki mumların alevleri çadırı tutuştururken onu ateşli bir şekilde öptü.

"Dikenler!" diye bağırdı biri haykırışları, karanlık kişinin konuşmasını, kaçmaya çalışan yolcuların ızdırap ve korkuyla dolu çığlıklarını bastırarak.

Bir başka ses duyuldu. "Hemlock!"

Henry, Etta'yı hızla döndürerek uzaklaştırdı; Etta, bir metali çınlayarak delip geçen kurşun patlamasını görmekten ziyade işitti. Henry sarsıldıysa da yere düşmedi; Etta ona uzandı, nereden vurulduğunu anlamak için onu çekmeye çalışırken Henry'nin arkasındaki şık takım elbiseli bir adamın kafasın-

dan vurulmuş bir hâlde yere yıkılmakta olduğunu gördü.

Yanan stanttan yükselen duman havayı dolduruyordu ama annesi, maskesiz bir hâlde onlara doğru bir adım atınca duman aralandı; Rose havadaki tüfeğini Henry'ye doğrultmuştu, Henry de sakin bir şekilde kılıcını Rose'un beyaz tenli uzun boynunun omuzuyla birleştiği noktaya yerleştirdi. Rose'un üzerinde de beyaz, müzayede cübbelerinden vardı ama şimdi kan ve dumandan kırmızı ve siyah lekelerle kaplanmıştı.

Etta panikle irkilerek Henry'nin arkasından çıktı.

Rose onları gördüğünde soğuk ifadesi azıcık aralandı ve bu çatlaktan dışarı bir rahatlama ifadesi yayıldı.

"Onu buradan çıkarabilir misin?" diye sordu Henry.

Rose hiçbir şey demeden başıyla onayladı.

"Hayır!" Etta kendini ondan kurtardı. "Anlamıyorsun... usturlap... onu yok edemezsin..."

Tanıdık bir çığlık Etta'nın arkasına dönmesine sebep oldu. Nicholas, Sophia ve Li Min'le birlikte devrilmiş masayı siper edinmişti. Üçü birden masayı kaldırıp bir şahmerdan gibi kullanarak yerde yatan ve yaralı bir başka gence doğru sürünmeye çalışan dikenlerden birine sırayla pençelerini batırmaya başlamış iki gölgeye saldırdılar.

Etta annesine baktığında Rose'un beti benzi atmış bir dehşet içinde tanınmaz bir ifadesi olduğunu gördü.

Etta yavaşça döndü.

Son derece rahatsız edici olan şey sessizlikti; adamın, etrafındaki sesleri bir vakum gibi emmesiydi. Duvarlar bile onun önünde diz çöküyor gibi görünüyorlardı; sanki adam attığı her adımda dünyayı daha çok yutuyor gibiydi. Altınlar için-

deki adam enkaza doğru süzüldü. Mücadele ondan uzaklaştı, gölgeli saldırganlar avlarını, öldürdükleriyle ziyafet çekmek isteyen yırtıcılar gibi bölmelere çekiyorlardı. Adamın cübbesinin etekleri, dizlerine dek kana bulanmıştı.

Henry ona uzandıysa da Etta'yı yakalayan annesi oldu. Etta, ışıldayan adam geçerken kendini annesinin sırtıyla çadırın duvarı arasına sıkışmış buldu. Bu kadar yakından bakınca yüzünün bir ince bir kâğıt kadar saydam olduğunu gördü. Korkutucu bir an için Etta adamın köklere benzeyen damarlarında akan koyu renk kanı görebileceğini düşündü.

Ama titreyen o değil annesiydi. Kaplanları avlamış, Ironwoodlara ihanet etmiş, bilinmedik bir geleceği fethetmiş Rose Linden titriyordu. Sanki bu katıksız korku havayı titreştiriyormuş gibi ışık saçan adam ansızın durup araştıran gözlerle onlara döndü. Rose'u gördüğünce alevli bakışlarla onu tanıdı, dudakları korkutucu bir tebessüm taklidiyle kıvrıldı.

"Merhaba çocuğum."

Bir fısıltı.

Bir lanet.

Tüm bilgiler Etta'nın zihnine aktı, annesinin yaşamının parçalarından oluşturduğu resmin boşluklarını doldurdu. Henry her ikisinin de önüne geçti ama adam ona hiç ilgi göstermedi. Babası, adam yanlarından geçerken sanki ruhuna dokunmuş gibi irkilerek sindi. Adamın etrafındaki hava, âdeta onun önünde eğilirmiş gibi kıvrılıyor ve titreşiyordu; bu, Etta'nın midesinin düğümlenmesine sebep oldu.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, Rosie..." dedi Henry ona dönerek.

"Şimdi... bana inanıyor musun?" Annesinin sözlerindeki

kırılganlık yürek parçalayıcıydı.

"Üzgünüm," dedi Henry; bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki Etta annesinin, onca gürültünün içinde bunu duyup duymadığından emin değildi. Rose, sonunda çarpışmanın eşiğine gelmiş iki kasırganın arasında kalmış gibiydi; çarpışan kılıçların rüzgârları ve sıçrayan kanlar etraflarını sarmıştı.

"Etta!" Sophia'nın haykırışıyla Etta kendini annesinden kurtardı. Sophia şimdi Li Min'le sırt sırta, kendi bıçaklarına sahip iki dikeni savuşturmaya çalışıyorlardı. "Ironwood aldı onu!"

Etta alevleri ve karanlığı araştırırken sonunda yangının, çadırın yan tarafında açtığı bir delik buldu. Orada maskesi hâlâ suratında, avluya doğru koşturan İhtiyar'ı gördü; adam, tapınağa sıçramadan evvel yangını bastırmak için alevlere kovalarla su atmaya çalışan Shinto rahiplerini atlattı.

Ancak Etta'yla açıklık arasında, sırtına yapışmış bir gölgeyle Nicholas vardı; Nicholas saldırganı üzerinden atmak için ne kadar uğraşsa da pençeli el boğazını deşmek üzereydi. Nicholas pençelerin bir sonraki darbesine engel olmak için avucunu kaldırınca derin bir şekilde kesilen teninden kan hemencecik akmaya başladı. Etta ona doğru aceleyle koşarken Julian birdenbire önünde beliriverdi ve adamı büyük olasılıkla Sophia'nın tüfeğiyle vurdu. Kurşun, gölgeyi uzun süre savuşturmak için yeterli olmasa da Nicholas'a yerden kılıcını almasına yetecek zamanı kazandırmıştı.

Gölge yeniden saldırdı ama Nicholas hareket ettiğinde boynunda asılı olan deri ip cübbesinin üzerine çıktı ve irice bir boncuk gömleğinden dışarı savruldu. Bunu Etta kafasından uydurmuş olabilirdi –duman gittikçe ağırlaşıyor, gümüşi

bir tabaka oluşturuyordu– ama gölge bıçağını onun kalbine sapladığında bıçağın ucu boncuğa takıldı. Gölge, bu beklenmedik olaydan ötürü büyülenmiş gibi görünüyordu ve Nicholas da bu fırsatı değerlendirerek bıçağı tüm gücüyle gölgeye doğru çevirdi.

Usturlap... Ironwood, diye hatırlattı kendine Etta.

Avluya koşturmadan önce Etta'nın son gördüğü şey, bütün gece boyunca durduğu yerden, kanların taşların üzerinde sürünerek Julian ve Nicholas'ın ayakları dibindeki külleri yutuşunu izleyen Belladonna oldu. Savaşı, uzun zamandır acı çeken bir annenin ifadesiyle takip ediyordu. Sonrasında arkasına döndü, bir ateş ve duman bulutundan geçerek gecenin yıldızlarla kaplı göğsünde gözden kayboldu.

Etta koşturarak patikada, ağaçların arasında ve o yılanın süzülebileceği her türlü delikte Ironwood'u ararken ay tepedeydi ve parlaktı. Dağın altındaki geçit, ilk yolcunun ölümüyle kapanmış olmalıydı ama usturlap onda olduğuna göre kendi geçidini yaratabilir, sonra da birinin peşinden gelmesine engel olmak için girişini mühürleyebilirdi.

Ciğerlerine dolan hava temiz ve tatlıydı ama Etta koşarken yumuşak toprakta sendeleyerek ilerlerken göğüs kafesinin derinliklerinden yükselen duman, tükürük ve safra yüzünden öksürmesine engel olamıyordu.

Lanet olsun, diye düşündü. İhtiyar usturlabı şimdi ele geçiremez, onca şeyden sonra olmaz...

"Etta! Etta neredesin?" Nicholas'ın çılgına dönmüş sesi tepeden aşağıya ulaşıyordu ama Etta durmadı; rüzgârda kulağına başka bir ses daha çalındı.

"... karşıma! Hemen şimdi çık karşıma! Bu işi bitirelim!"

Etta sendeleyerek, aşınmış patikada ilerledi; tekrar hızlanmadan önce dik durabilmek için ara sıra duruyordu o kadar. Ironwood'un haykırışları, güvenli dallarında duran kuşları havalandırdı.

Adam maskesini ve cübbesini çıkarıp atınca altındaki şık takım elbise ortaya çıktı. Düzensiz nefesler alarak patikada bir aşağı bir yukarı volta atıyordu; eliyle kalan azıcık saçını tutmuş çekiştiriyordu. Üzerinden ter boşalıyor, kan kokusu yayılıyordu.

"Orada olduğunu biliyorum!" diye haykırdı ağaçlara, karanlığa. "Benim, duyuyor musun? Yine almaya gel de seni parçalarına ayırayım!"

Etta bu adamla gerçek anlamda bir kez karşılaşmıştı ama konuşmasındaki çılgın ton, böyle volta atması ve sözcükler ondan koparılıyormuş gibi haykırması yüzünden sanki onu ilk defa görüyormuş gibi hissetti. Adamın kendi, ailesi, dünya entrikaları üzerindeki kontrolü öylesine katı ve tamdı ki Etta karşısında duran bu endişe ve umutsuzluk yumağı adamı onunla bağdaştıramıyordu. Kendi önünde zamanı diz çöktüren bu adam mıydı? Tüm ailelere zalimlik eden kişi bu muydu?

"Beni duyuyor musun, seni şeytan?" diye haykırdı adam.

Etta adamdan sadece birkaç metre mesafede durdu ama Cyrus Ironwood bunu fark etmişe benzemiyordu. Boş kutu ters çevrilmiş bir şekilde yerdeydi, İhtiyar da usturlabı havada sallıyordu; âdeta birinin üzerine çullanıp onu kapmasını beklercesine ve ayın buna şahit olmasını istermiş gibi aleti havaya kaldırmıştı. Elindeki meşale sayesinde, sığ bir ışık çemberinin ortasındaydı.

"Ironwood," dedi Etta ona doğru yavaşça yürüyerek. Elindeki bıçağı yanına bastırdı.

Adam gözleri çakmak çakmak bir hâlde hızla ona döndü. Bir kez tokat yemiş ve bunun bir daha olacağını bilen bir çocuğun yüz ifadesine sahipti. Öfkesi onu âdeta boğuyor, serin dağ havasını kirletiyordu.

Etta'nın elinde bıçak vardı, Ironwood'un elindeyse sadece meşale.

Ve usturlap.

"Bana ver onu," dedi Etta elini uzatarak. "Bitti artık."

Ironwood ona doğru döndü, bakışları bulutluydu. "Bitti mi? Kadim Kişi öldü mü?"

Kadim Kişi mi?

Etta yutkundu. Başıyla onayladı. Boştaki elini uzatıp tekrarladı: "Usturlabı bana ver..."

"O bana ait," dedi adam ona; yüzündeki kaba çizgiler kan ve isle lekelenmişti. Dudakları, neşeyle çarpılmıştı. "Yıllar... yıllar... sonunda benim oldu, sadece benim..."

Etta'nın parmakları bıçağı daha sıkı kavradı.

Artık adamın ter kokusunu alabilecek kadar yakındaydı.

Adama hazırlanması için hiç vakit bırakmadan üzerine atılıp usturlabı yakalamaya çalıştı. İhtiyar, Etta'nın hiç beklemediği bir hızla kolunu geri çekip elinin tersiyle Etta'ya sertçe vurdu. Birdenbire öfkesinin bir hedefi, bir odak noktası olmuştu. Etta elindeki bıçağı savurup adamı uzak tutmaya çalışarak sendeledi. Adamın elindeki meşale düştü ama yere çarpınca sönmedi.

Ironwood ağır ve sert usturlabı kızın şakağına savurdu, ne-

redeyse Etta'nın kafatasını çatlatıyordu. Ama Etta dengesini kaybetmişti ve Ironwood bu fırsatı değerlendirip başını eğdi, vahşi bir haykırışla ona saldırıp kızı sırtüstü yere düşürdü. Etta nefesi kesilmiş bir hâlde adamın bir sonraki hamlesinden kurtulmaya çalıştıysa da yeterince çabuk olamadı. Ironwood onu saçından yakalayıp öyle sertçe geri çekti ki saçının bir kısmı kökünden koptu. Bıçak artık Etta'nın elinde değildi ve Ironwood'un elindeki bıçak, ay ışığında parıldıyordu.

"Bunu mu istiyorsun?" diye bağırdı adam usturlabı kızın suratına yaklaştırarak. Etta ona uzandı ama Ironwood onu öyle sert bir şekilde ve aniden geri çekti ki terden ıslanmış ellerinden uçup gitti. Adam haykırarak onun peşinden atıldı ama Etta onu bacağından geri çekip ileri atıldı ve aleti bir anlığına ele geçirip elinden geldiğince kuvvetli bir biçimde, adamın ulaşamayacağı bir yere, karanlık ormanın içine fırlattı.

Etta, gök gürültüsünü andıran nabzı sebebiyle adamın bağırarak söylediklerini duyamıyordu; sadece adamın onu tekrar yere çarptığını, ağzından tükürükler saçarak tekrar tekrar ona vurduğunu hissediyordu. Etta tekme atıp adamın yüzünü tırmalamaya çalıştı ama Ironwood yine bıçağı ele geçirmişti ve bir anda kızın yanağını bıçakla kesti. Diğer eliyle de kızın boğazına yapıştı.

"Bunu sen yaptın, hepiniz yaptınız..."

Etta uzanarak parmaklarını adamın gözlerine sokmaya çalıştı, kırılmış tırnakları İhtiyar'ın yüzünü çizdi.

"Rose," diye kükredi adam ona doğru, bakışları bir yere odaklanamıyordu. "Rose Linden! Bu içine sindi mi? Sindi mi?"

Adamın arkasına saplanan bıçağın sesi, mide bulandırıcı

bir pat sesi ve yüzüne sıçrayan kanların görüntüsü yaşamı boyunca Etta'yı terk etmeyecekti. Ardından bıçak, adamın bedeninden çekip çıkarıldı; Etta, göğsündeki yaraya elini bastırıp kendi sıcak kanıyla boğulan adamı izlemek zorunda kaldı. Ironwood yana devrilirken kafasını çevirdi; sonunda parmakları gevşediğinden Etta onun altından yuvarlanarak kalkabildi.

"Hayır," dedi Rose bıçağını yırtık pırtık beyaz cübbesinin yanına silerken. "İşte şimdi içime sindi."

Etta kollarını ve bacaklarını yeniden hissetmeye çalışarak yerden kadına baktı. Annesi ona baktı; teni, narin kemiklerini sıkıca sarmalıyordu.

"Rose!"

Henry'nin sesi, dağdaki patikanın tepesinden yankılandı. Rose, –Henry'nin sesine doğru değil– hemen arkasında boğazına pençeye benzer silahını dayamış, altın cübbeli adama doğru döndü.

OTUZ BİR

Nicholas, sadece Etta'nın çığlıklarını duydu.

Bu ses, vahşi savaş seslerini, yaralıların inlemeleri ve yalvarışlarını bastırarak ona ulaştı.

"Tanrım," dedi Sophia, etrafında dönüp sesin kaynağını arayarak. Li Min onun elinden tuttu; birlikte koşarak çadırdan dışarı çıktılar. Nicholas da onların arkasından atılmak istedi ama yalpaladı; sağ tarafı tamamen hissizdi. Bedenine, onu yıkılmakla tehdit eden bu zayıflığa, Belladonna'ya lanet etti.

Ama sonra beline bir kolun dolandığını hissetti; kendi kolu da bir omuza doğru atıldı. Terle kaplı, ciddi görünümlü Julian yanındaydı. Nicholas'a bir bakış attı ve kardeşinin onaylarcasına başını sallamasıyla ikisini de sürüklemeye başladı.

Son kalan yolcular çadırın yanmakta olan ağzından kendilerini dışarıya attılar; ancak içerideki katliamı bırakıp daha çok

can almak isteyen Gölgeler onları takip etti. Nicholas arkasına dönüp duruma baktı; yerde onlarca ceset vardı. Bunlar hem yolculara hem de Gölgelere aitti. Ironwoodların neredeyse tüm yolcuları ve benzer sayıda da Dikenler. Nicholas'ın yaşadıklarının bile farkında olmadığı kadar çok sayıda ölü vardı.

Peki, şimdi bizim türümüzden kaç kişi kurtulacak?

Girişin yakınlarında bir kadın sürünüyor, daha yaşlı bir adamın kanlar ve alevler içindeki cesedine uzanmaya çalışırken "Baba... baba?" diye ağlıyordu. Onun yanında bir başka adam, daha genç birinin cesedine sarılmış, onu sallayarak ağlıyordu.

Julian acele etti ve birlikte gümüşi dumanın ele geçirdiği dağ patikasını takip ettiler. Fakat yolda birkaç büyük adım attıktan sonra bir kâbus onların da üzerine çöktü.

Çünkü büyükbabaları hayatının son nefeslerini almaya çalışarak altındaki zemini pençeliyordu.

Rose Linden, Henry Hemlock'ın kucağındaydı, eliyle boğazındaki kanlı bir çizgiyi tutuyordu.

Altınlara bürünmüş bir adam bir şeyler aranarak karanlık ormana doğru uzun adımlarla ilerliyordu.

Etta, elindeki tek bir meşaleyle hepsini aydınlatıyordu. Meşaleyi elinden geldiğince kuvvetli bir şekilde fırlattı. Ateş yuvarlana yuvarlana ilerledi, süslü cübbenin kudretli bir güneş işlemesinin olduğu arka kısmına çarptı.

Kıvılcım, kuru bir parşömene değen ateş gibi büyüdü. Adamın saçlarının uçlarına ulaşan ve onu bir fünye gibi tutuşturan arındırıcı, yıkıcı ateşten çıkan ıslık sesi, ne kadar uzun yaşarsa yaşasın Nicholas'ın kulaklarından gitmeyecekti. Simyacının oğlunun, alevler tamamen onu sarmadan bir sani-

ye önce arkasına dönüp hıçkıran Etta'ya şaşkınlıkla bakışını da unutamayacaktı.

Li Min ve Sophia, bu görüntüyle afallamış bir hâlde birkaç metre ötelerinde duruyorlardı. Nicholas, Julian'ın öğürmesine, yanan et kokusunun sebep olduğunu düşünmeden edemedi. Ormandan, kulakları tırmalayan ve âdeta insanlık dışı çığlıklar yükseldi. Li Min sendelerken sanki orada bir şeylerin azat olduğunu hissetmişçesine elini göğsüne koydu. Sophia, genç kadını düşmeden yakaladı ama Li Min gözlerini, adamın cesedinin hâlâ yanmakta olduğu yerden alamıyordu.

Onlara doğru yavaşça yaklaştılar.

"... o yapmalı." Rose her bir kelimeyi söylerken güçlük çekiyordu, eliyle Henry'nin kolunu sıkıca tutmuştu, gözlerini adamın harap olmuş yüzünden ayırmıyordu. "Bebeğim... Gölgeler..."

"Şişşt," dedi Henry; cübbesinden yırttığı kumaşla kan akışını durdurmaya çalışıyordu. "Şimdi konuşma... her şey düzelecek... kımıldama sevgilim, kımıldama."

Li Min, Henry'e doğru koşunca adam çaresiz bir ifadeyle ona baktı. Genç kadının özenli elleriyle yarayı incelemesine izin vermek için kenara çekildi. Li Min belindeki küçük, deri çantadan kendi bıçaklarından birini aldı.

"Şimdi anlıyorum... onları bizden uzak tutuyordun, değil mi?" diyordu Henry, Rose'a; Li Min rahat çalışabilsin diye Rose'un dikkatini başka yöne çevirmeye çalışıyordu. "Zeki, zeki sevgilim benim. Daha yeni kavuştuk, şimdi gidemezsin, anlaştık mı? Bir dans daha edene kadar kalacak mısın?"

Onların hemen ötesinde Etta dizleri üzerinde nefes almaya, annesiyle babasına doğru sürünmeye çalışıyordu. Julian

ona doğru ilerlemekteyken Etta konuşabilmek için ağlamasını kontrol altında tutmaya çalışarak ona elini salladı. Nicholas, hayatı boyunca hiç bu kadar cesurca bir şey görmediğini düşündü.

"Usturlap..." Etta gözyaşları arasında güçlükle konuşarak ormanın yakınlarını işaret etti. "Ben... ben bunu yapamam, bu..."

Ormandan ayak sesleri yükseliyordu; usturlabı arayan bağırışlar duyuluyordu. Kararlı Gölgeler. Efendilerinin başladığı işi bitiriyorlardı.

Nicholas, Julian'ı Etta'dan uzaklaştırdı. Vakitleri tükenmek üzereydi ve Nicholas bunu yapmayacak, onun yanından ayrılmayacak kadar çok, çok ama çok seviyordu onu. İşte bu yüzden gitmeliydi, bunu şimdi yapmalıydı.

O ve Julian, birbirlerine sadece çılgınca bir bakış atarak usturlabı aramak için ayrıldılar; Nicholas önce bir ağaca, sonra diğerine yaslanarak karanlıkta ilerlemeye çalıştı. Uzaklarda ağaçların arasına girip çıkan iki silüet gördü. Dallar ve kayalar her bir yanına çarpıyor, onu yaralıyordu ama Nicholas bakışlarını yerden ayırmadan karanlık yerleri, ayağının altında yer değiştirip duran toprağı, eğrelti otlarının ve çalılıkların arasını aradı. Ciğerlerine dolan soluğu içini yakıyordu, patikada bıraktığı, etraflarını gölgelerin sardığı insanlar için o kadar dehşete düşmemiş olsa onu iki büklüm yapacak bir acı sağ tarafını kapladı.

Ama hissetti. Tenini saran titreyişi, korkuyu hissetti; döndü ve küçük bir hayvanın yuvasına giden bir oyuktan kendisine bakan o kadim altının ışıltısına doğru ilerledi. Sol eli, ahmaklık ederek aldığı o kesikten akan kanla kayganlaşmıştı;

sadece parmağını kıvırdığında elinden acılı itirazlar yükseliyordu. Ama Nicholas artık bunu pek hissetmiyordu... soğuğu pek hissetmiyordu, sıcak nefesinin havayı nasıl buğuladığını fark etmiyordu, Sophia ve Julian'ın kendisine seslendiklerini bile duymadı.

Zaman onun etrafında bükülüyor, bedenini bir amberin içine hapsediyordu. Hareketleri bile acı verici biçimde zorlama hareketlerdi; kendisine yardımcı olacak bir ip olmadan rüzgâra karşı ilerliyormuş gibi hissediyordu.

Dizlerinin üzerine çöktü.

Emekledi.

Hiç de azımsanmayacak ağırlıktaki usturlabı eline alarak onu kanıyla lekeledi; diğer eliyle de çizmesindeki hançeri çıkardı.

Ona dokunmak tüm duyularını ele geçirdi, kanını baş döndürücü bir sıcaklıkla doldurdu. Usturlabın nabzını, kendi kalp atışıymışçasına hissetti; bu ritim, kendi kalbine uyum sağlamak için gittikçe artıyordu. Nicholas onu elinde tutarken onu neden aldığına dair sebep aklından uçup gitti; rüzgârla taşınan rüyalara benzeyen görüntüler zihnini doldururken bunu pek hatırlayamadı.

Nicholas yeni gemisinin pruvasında duruyor, rüzgâr ılımlı eserken, okyanus uslu uslu dalgalanırken rota değiştirme emri veriyordu.

Büyük bir evde dolanıyor, şark halılarında küçük bir çocuğu kovalıyordu; duvarlarda ataların ve henüz doğmamış vârislerin portreleri vardı ve aşağıdaki yeşil arazilere bakan büyük pencerelerden içeri güneş ışığı süzülüyordu.

Annesi, tarlalardan, plantasyondan, kendisini öldüren

hastalıktan uzaklaşırken Nicholas'ın koluna giriyordu.

Ve Etta...

Baş döndürücü bir gülümsemeyle bakan Etta, kendisine çok yakışan, Ardent'taki yemekte giydiği ipek elbise içinde onu bir geçide doğru yönlendiriyordu.

Tüm bunlar. Bu sözlerin tatlı fısıltısını âdeta biri yanında oturuyormuş gibi net duydu. *Sana tüm bunları verebilirim.*

Nicholas bu rüyalardan uzaklaşmak istemedi. Sonuna kadar her anı yaşamak, kendisine sunulacak başka hangi tatlı düşlerin olduğunu görmek istedi. Ama zihnini kaplayan ışık ve sis geri çekildi.

Nicholas yine karanlıkta, bir seçimle baş başa kaldı.

Kendi geleceğini kuran bir adam. Bu geleceği, hayatın başına getirdiği tüm zorluklardan parça parça koparark yarattı; onlara minnetini ifade edebilmek için mutlu, şükran dolu anları âdeta elleriyle yarattı. Bu, sadece yaşamanın basit sihrinden geliyordu. Hayatta kalmanın. Araştırmanın.

Bu değil. *Bu değil.*

Yaralı eliyle usturlabı yere bastırdı ve hançerini kaldırıp metal yüzeye sertçe vurdu. Onu bir çatlatabilse... onu parçalamak için içinde yeterince güç kalmış olsa...

Elinin altındaki usturlap ısındı, dokununca yakıcı bir hâle geldi. Nicholas haykırdı ama yine de bunu sıkıca tuttu, alet parıldamaya başlayınca gözlerini kırpıştırdı. Hançeri bir kez daha indirip tam ortasını deldi; alet ısındıkça daha yumuşak bir hâl aldı. Sonunda da bıçağın tamamı aletin içine girdi ve içinden fışkıran kara kan eline sıçradı, onu ruhunun derinliklerine dek sarsan bir acıyla elini dağladı.

Nicholas geriye doğru düşerken çığlık atmak için çenesini

oynattığı sırada etrafındaki ışık tüm duyularına hücum etti ve ona seslenerek bir şeyler demeye çalışan, kendisine koşturan Etta'nın görüntüsünü bastırmaya başladı. Işık onun üzerinden geçince Etta gözlerinin önünde ortadan kayboldu.

Hayır, diye düşündü Nicholas tekrar ayağa kalkmaya çalışarak. *Hayır!*

Gök gürültüsü ve öfkenin sesi üzerine çöktü, Etta'nın adını boğuverdi. Merkezine bağlı bir ağırlıkla arkaya doğru çekiştirildiğini, havaya kaldırılıp fırlatıldığını hissetti; teninde ezici bir baskı vardı. Zaman, onu şiddetli akışına katarken tüm dünyanın ekseni kaydı.

Ve Nicholas bir anda yok olduğunu hissetti.

NEW YORK
Günümüz

OTUZ İKİ

Etta bir şekilde, daha gözlerini açma cesaretini bulmadan önce bile tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Olamaz... Olamaz...

Tenine değen taş basamaklar soğuktu ve sadece müzenin havalandırma sistemi ve müze sorumlularının basamakları yıkamak için kullandığı limon kokulu temizlik ürünleri kokuyordu.

Ayağa kalk, diye emretti kendine. *Ayağa kalkmak zorundasın.*

Zorunda mıydı?

Etta zorla gözlerini açtı. Güçlükle ciğerlerine hava doldurdu ve sonra da boşalttı. Bir balçık kadar güçsüz kollarını kullanarak doğruldu; ağrılar ve yaralar kendilerini yeniden belli edince acıyla homurdanmamak için dudağını ısırdı. O kadar uzun süre güneş ışığı ve mumlarla yaşadıktan sonra floresan âdeta kör ediciydi. Kollarını kaldırarak elinden geldi-

ğince gözlerine siper etti, en yakındaki duvara dayanmak için bacaklarını kıvırarak birkaç santimlik mesafeyi kayarak geçti.

Üzerinde hâlâ beyaz cübbe vardı. Eğer kan, pislik ve isle bu kadar kirlenmemiş olsa Etta tüm bunların umutsuz bir düş falan olduğuna inanabilirdi. Performans gecesinde ayağı takılarak yere yuvarlandığına ve bayıldığına. Ama yaşadığı mücadelenin kanıtını bedeninin her bir santiminde hissediyordu; morartılar ve kurumuş kan lekeleri âdeta savaş boyası gibiydi.

Yalnız, diye düşündü. *Tutsak.*

Görünüşe bakılırsa Cyrus Ironwood o zavallı hayatında bir kez olsun doğruyu söylemişti.

Ama son düşünce, bir soru gibi asılı kaldı aklında. Ağır ağır kapüşonlu cübbeyi çıkarıp bir nebze daha temiz olan iç kısmıyla yüzünü ve kollarını silmeye çalıştı. Kıyafetleri bir önceki yüzyıldan kalmaydı ama burası New York'tu; her zaman bakılacak daha ilginç bir şey ya da biri mutlaka çıkardı.

Ağzındaki duman ve kan tadından yutkunarak kurtulmaya çalıştı ve o tanıdık, boş merdiven sahanlığına bakmaya zorladı kendini.

Her şeyini ondan alan geçit buydu. Geçmişe bir yol açan, ona kıtalar, okyanuslar aştıran, zamanda dolaştıran geçitti. Kendi doğal zamanına, ayrıldığı yere geri dönmüştü. *Burası evim.*

Evinden geriye kalanlar.

Etta dengesini bulmak için çabalayarak ayağa kalktı. Anılar etrafta uçuşuyordu, renkler ve ışıltılar havada süzülüyordu; bunlar yaşadığı hayata ait değil değiştirilmiş zaman çizgisinde yaratılan New York'un yıkımına, yok oluşuna aitti.

Basamaklara adım atarken içinde yükselen öfke, yoğunlu-

ğuyla onu kör etti. O kadar ki arkaya düşmemek için tırabzana yaslanmak zorunda kaldı.

Bunu Nicholas yapmıştı. Etta'ya, onlara, herkese yapmıştı bunu. Annesi, burası olmayan bir yerde kan kaybından ölmekteydi; Etta onun burada olmadığından emindi. Babası kendi zamanında tek başına, ikisine ne olduğunu merak ediyordu. Julian kendi başına kalmıştı. Sophia ve Li Min ayrı düşmüşlerdi. Dikenlerden kalanlar ayrılmış, rüzgârda savrulmuşlardı. Bir an için kısacık bir an için Etta ondan gerçekten nefret edebileceğini düşündü.

Buna değer miydi? Onlara bunu neden yapmıştı?

Tüm bedenini sarsan titremeyi kontrol edebilmek için derin bir nefes aldı sonra bir nefes daha. Saçlarını düzelterek geriye attı, yüzündeki kuruyan yaşları sildi. Yukarıya vardığında kapının ardından sesler ulaştı ona. Bir çocuğun boğuk sızlanması. Zemini gıcırdatan bitmek tükenmek bilmez ayak sesleri. Ama orada, merdiven sahanlığında hiçbir şey yoktu. Tahrip edici bir sessizlik vardı.

Etta dönüp tekrar basamaklara bakarken nefesi boğazına takıldı. Katladığı cübbeyi göğsüne bastırdı. Ona seslenen, ışıltılı bir hava duvarı yoktu. Onun gelişini bildiren gümbürtüler de yoktu. Artık geçit de yoktu.

Sadece Etta vardı, yalnız başına.

Görünüşe bakılırsa birkaç küçük istisna haricinde Met aynıydı; gerçi bunlar sebebiyle Etta sanki şehrinin gölge formunda geziyormuş gibi hissetmişti. Sergiler taşınmıştı; gördüğü kıyafetler daha keskin hatlı, daha kısa, daha parlaktı; sanat eserlerini çekmek için insanları taşıdığı cep telefonları bile yabancıydı; bunlar jilet kadar inceydi ve Alice'in, rujunu kontrol

etmek için yanında taşıdığı eski kompakt ayna gibi kayarak açılıyordu. Etta başını öne eğerek koridorlarda, Tanrı'ya şükür ona tanıdık gelen Mısır kanadında gezinen, büyük merdivenden aşağıya inip o kapıların ötesinde Etta'yı bekleyenlere doğru ilerleyen okul gruplarının ve çiftlerin yanından hızla geçti.

İskeleti aynı olmasına rağmen şehrinin yüzünün bu denli değişmesi sersemleticiydi. Etta, Beşinci Cadde'de sıralanmış daha eski binaları –müzeye dönüştürülen eski evleri– tanıdı ama müzenin, Central Park'a bakan arka kısmına doğru yavaşça koştuğunda her açıdan farklı, kalabalık bir silüetle karşılaştı. Dakota gibi tarihi simgeler gitmiş, bunların yerine upuzun gökdelenler gelmişti. Bunlar kelimenin tam anlamıyla güneşi engelliyor, parkın üzerine inanılmaz uzunlukta gölgeler düşmesine sebep oluyordu. Ağaçlar renk değiştirmiş, güze özgü o altın rengi ihtişamlı parıltılara bürünmüştü.

Parkın yollarında bebek arabaları dolanıyordu. Takım elbiseli adamlar, serin havada koşuya çıkmış adamların yanından geçiyordu. Civar banklarda kahve içerek sohbet eden kadınlar, tempolu bir yürüyüş yaparak iş görüşmeleri yapan diğerlerine göz ucuyla bakıyorlardı. Bu, Etta'nın tanıdığı ve sevdiği temanın bir varyasyonuydu; şimdiyse altta yatan değişik notaları anlamak için bunu incelemesi gerekiyordu.

Şehrin her zaman bu kadar gürültülü, bu kadar temiz, bu kadar koşuşturmalı olup olmadığını merak etti.

Henry zaman çizgisinin, tutarsızlıkları yok etmeye ve yolculara dair mümkün olduğunca çok olayı eski hâline getirmeye çalıştığını söylemişti. Sınırları değişmiş olsa bile belki de Etta'nın buradaki yaşamı en azından çoğunlukla eskisi gibi olacaktı. Her şeyi ve herkesi kaybetmişti... belki en azından eski yaşamının kalıntılarına kavuşabilirdi.

Birinin kendisine baktığını hissedip dönünce ışığın yanmasını beklerken annesinin elinden tutarak başparmağını emen küçük bir kızın kendisine baktığını gördü. Etta gülümsemeye çalıştı ama insanların kendisiyle aralarına sessiz bir mesafe koyduklarını fark etmişti; ne kadar kötü koktuğunu ve tüm yaşamı boyunca bu sokaklarda yaşamasına, şehrin damarlarında gezinmesine rağmen buraya ne kadar yabancı göründüğünü ancak Tanrı bilirdi.

Küçük kız ve annesi Beşinci Cadde'den karşıya geçip evlerine, bir dükkâna ya da gerçek, somut bir istikamete doğru ilerlerken bir özlem, belirsizlik ve umutsuzluk dalgası Etta'nın içinden taşıverdi ve ağlamaya başladı.

Her şey ağır geldi ama sorun değil, dedi kendine. *İyi olacaksın. Kendine biraz zaman ver, biraz zaman tanı.*

Ama gideceği hiçbir yer yoktu.

Hiç kimse yoktu.

Tabii...

Etta, ışık yanıp sönmeye başladığında caddeden karşıya geçti. Bu Yukarı Doğu Yakası'nın yeni ve biraz değişmiş sokaklarındaki koşuşu gittikçe hızlandı. Tanıdık sarı renkli şık taksilerinden, teslimat bisikletlerinden, akşamüstü köpeklerini yürüyüşe çıkarmış kişiler alayından hızla koşarak kurtuldu.

Alice'in sokağına döndüğünde güneş arkasında batmaktaydı ve kum taşından binayı neredeyse aynen hatırladığı gibi bulunca kalbi yerinden oynadı; sundurmasındaki saksılardaki çiçekler hâlâ canlıydı. Ön taraftaki pencereler karanlıktı ama Etta yine de kapıyı çalmayı denedi; bir adım gerileyip tekrar çaldı, heyecandan âdeta yerinde zıplıyordu.

Etta, hiç yanıt gelmeyince kalbinin yerinden çıkacağın-

dan eminken hercai menekşe saksısının altına uzanıp toprağı sundurmaya doğru attı; bu sırada Alice'in meraklı komşusu Martha'nın, pencereden kendisini izlediğinin gayet iyi farkındaydı. Saksının dibindeki yedek anahtarı tam kavradığı sırada Martha'nın ön kapısı açıldı.

"Etta, sen misin?"

Etta, üstündeki kanların büyük kısmını temizlemiş olduğunu umarak, yavaşça doğruldu. "Evet. Benim."

Şal desenli ipek sabahlığını giymiş olan yaşlı kadın, bir elini göğsüne bastırdı. "Yüce Tanrım, sizi cenazede göremeyince senin için ve annen için o kadar endişelendik ki. Aylar oldu tatlım, nerelerdeydin? Alice, şehri ziyarete geldiğiniz için çok heyecanlıydı. Ah Tanrım, yerde sürünmüş gibi görünüyorsun..."

Cenaze.

Aylar.

Etta ağzındaki acı tadı bastırıp gülümsemeye çalıştıysa da daha ziyade yüzünü ekşitmiş oldu. "Ben... yolculuk ediyordum."

Martha en azından bunu yanıt olarak kabul etmişe benziyordu. "Ev ne zamandır bomboş duruyor! Satmak için bir emlakçı istersen..."

Etta'nın elleri öylesine titriyordu ki anahtarı kilide güçlükle soktu. Belli ki zaman çizgisi ne olursa olsun bu kapı, zor bir kapıydı. Etta onu açmak için omuz atmak zorunda kaldı.

"Dikkatli ol!"

Nefes nefese bir hâlde sendeleyerek içeri girdi ve kapıyı kadının suratına kapadı. Soluğu kesilen Etta, ellerini dayadığı dizleri üzerine çökerek öylece kaldı; sonunda kafasını kaldı-

racak cesareti bulduğunda tüm dairenin hatırladığı gibi koktuğunu fark etti: Alice'in çok sevdiği elmalı-tarçınlı potpori ve o öldükten sonra bile uzun süre evde kalan Oskar'ın piposunun kokusu. Etta öne eğilerek yüzünü, parkeyi kaplayan, mavi çiçekli eski halıya bastırdı ve çaresizlik dolu haykırışını bastırmasına izin verdi.

Yaşamıyor.

Alice hâlâ ölü.

Evi de tıpkı onun gibi gömülmüş durumdaydı; her bir mobilya, her bir tablo, tüm yüzeyler beyaz çarşaflarla örtülmüştü. Etta oturma odasındaki tertemiz zeminde kirli bir iz bırakarak doğrulurken burnundan soluk aldı. Gıcırdayan parkelerde ilerleyip kanepeye yaklaştı bir dizini buna dayayıp duvarda asılı olan tablonun üzerindeki kumaşı çekti. Dışarıda şehir, kornalar, kamyonlar, tangırdayan çöp konteynerlerinden oluşan gürültülü şarkısını söylüyordu; Etta'ysa kırmızı gelinciklerden bir tarlanın olduğu empresyonist tabloya bakarken elini uzatarak boyaya dokundu, çerçevedeki tozu sildi.

Oda oda gezerek Alice'in yaşamının parçalarını birleştirdi. Annesiyle birlikte, ne içeriden ne de dışarıdan yara almamış bir şekilde safça gülümseyen kendi fotoğrafları; düzgünce istiflenmiş banknotlar; komodinin üzerinde bitmemiş bir roman. Eski zaman çizgisinde, Alice'in yıllar önce Etta'ya hediye ettiği kemanı yatağın ucundaki bir bankta, kutusundaydı. Etta onun yanına oturup kutunun kapağını açtı ve uzunca bir süre hiçbir şey yapmadan sadece baktı. Parlak yüzeyi okşadı, kirli parmaklarıyla ahşabın ve reçinenin kokusunu içine çekti.

"Seni bütün eski, tanıdık yerlerde..." Bu sözler yaralı, kırık bir şekilde döküldü ağzından. "Görüyor olacağım. "

Ama Alice'in dolabının hemen yanında yerde, Etta'nın daha önce hiç görmediği bir tablo vardı; sanki Alice onu tam asmak üzereymiş de sonra unutulmuş gibi duruyordu resim. Met'in salonlarında büyüyen Etta, eserin Rönesans dönemine ait olduğunu genç kadının verdiği pozdan, renklerin sıcaklığı ve canlılığından anlamıştı.

Dairedeki diğer eserlerden o kadar farklıydı ki Etta daha yakından incelemek için ona doğru çekildi. Kare kesim dekolteli fildişi renginden elbise, altın işlemeleri dışında sade bir tarza sahipti. Modelin altın rengi saçları arkada örülmüş, tepesine canlı, kırmızı güllerden bir taç kondurulmuştu. Kadının bir elinde bir harita, diğerindeyse bir anahtar vardı.

Etta'ya bakan bu gözler annesine aitti.

Parmakları, narin fırça darbelerinde gezindi, güller âdeta açık yaralar gibi bulanıklaştı. Bu, Rose Linden'ın doğal zamanıydı. Alice bunu, bildiği tek yolla, yani geçmişten kalan bu eseri saklayarak ona anlatmaktaydı. Rose'un bunu kızına bir daha asla söyleme fırsatı bulamayacağını bilerek ya da hissederek.

Etta ne tenini kaplayan ürpertiden ne de bu korkunç gerçeklik üzerine çöktükçe onu saran bu titremeden kurtulabiliyordu. Sebep ne olursa olsun Alice'i öldürdüğü için annesini hiçbir zaman tamamen affedemeyeceğini düşünüyordu. Ama Rose'a çok acıyordu; geçmişindeki o travmayla ve bir ilmek gibi boğazında sallanan, daha çok ölüm vaadiyle, o kararı vermeye çalışmasını hayal ederek ona karşı istemsiz bir empati duyuyordu. Kanlı bir çiçek gibi açan Rose'un, kendi hikâyesinin hem kahramanı hem de kurbanı olduğunu şimdi anlıyordu.

Etta son bir kez bile olsa onunla konuşmak, onu anlamak,

sonunda aralarındaki o yanlış anlaşılmaları düzeltmek istiyordu.

Ama böyle bir şey asla olmayacaktı. Bu şanslarını en azından beş yüzyıl ve ölümcül bir yara onlardan çekip almaktaydı. Annesi hayatta kaldıysa... bir şekilde hayatta kaldıysa bile onu bulmasının bir yolu yoktu.

Etta saatlerce halının üzerinde oturarak annesini, birlikte geçirdikleri hayatı düşündü. Güneş, bir saatin kolu gibi Alice'in yatak odasında ilerledi. *Yalnız.*

Sonunda susuzluk galip geldi. Etta doğrulup portreyi yanında taşıyarak oturma odasındaki yeni yerine götürdü. Mutfakta, doğruca buzdolabına gitti. Ellerini ve yüzünü yıkamak için durduğu sırada suların aktığını, elektriğin de olduğunu fark etmişti; ama nedense yiyecekle dolu olan buzdolabının çoktan temizlenmiş, geride sadece birkaç su şişesinin kalmış olduğunu görünce şaşırdı.

Bunu kim yapmıştı? Burayı kim temizleyip içindeki eşyaların üzerini örtmüştü?

Bunların yanıtı, mutfak masasında, iki ağır zarfın yanında bulunan bir mektupla geldi. Bunlardan birinde kendi ismi, diğerinde Rose'unki vardı.

Sevgili Spencer Ailesi,

Benim adım Frederick Russell ve şirket tarafından Bayan Hanski'nin mülküyle ilgilenmek üzere atandım. Kısa bir süre önce Bayan Hanski benden, vasiyetini uygulamamı istemişti. Sizin de zaten bilebileceğiniz üzere bunu çoğu bir vakıf fonu olarak ailenize bırakıldı ancak size telefon ya da Netgram aracılığıyla ulaşmayı başaramadım.

Netgram mi? Bu zaman çizgisinde e-posta yerine geçen bir şey olsa gerekti.

Hem önemli hem de kıymetli şahsi belgeler içerdiğinden ben bunu uygun bulmasam da Bayan Hanski'nin ricası üzerine bu zarfları buraya bırakıyorum. Bu evin giderlerini karşılamak ve bakımını sürdürmek için gerekli meblağların yanı sıra vergiler, siz başka bir talimat verene dek bu fondan karşılanacak. Lütfen buraya ulaştığınız anda bana haber verin, böylece size diğer aşamaları açıklayabileyim.

"Hâlâ bizimle ilgileniyor," diye mırıldandı Etta mektubu ve adamın iletişim bilgilerini katlarken. Kendi adının bulunduğu zarfı alıp içindekileri masaya boşaltarak sonunda bir sandalyeye oturdu.

Avukatın da tahmin ettiği gibi zarfın içinde şahsi belgeler vardı: Doğum belgesi, pasaport, sosyal güvenlik kartı ve aşı kayıtları. Etta bunların gerçek mi kopya mı yoksa sahte mi olduklarından emin değildi. Bir ipucu bulmak umuduyla dikkatini mektuba çevirdi. 3 Temmuz tarihliydi.

Çok sevgili Etta,

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Seni son görüşümün üzerinden sadece dakikalar geçti. Hem sen hem de daha az olsa da annen, âdeta gelişigüzel bir şekilde yıllar içinde bir belirip bir kayboluyordunuz. Bir an birlikte oturmuş yemek yerken suyumu doldurmaya gittiğimde bir bakıyordum ki ikiniz de gitmişsiniz. Sana zaman çizgisine ne olduğunu söyleyemem, sadece çok kötü olduğunu tahmin ediyorum.

Büyük-büyükbaban bana bir defasında damgalama fikrini açıklamaya çalışmıştı; zaman çizgisinin, yolcuların eylemlerine uyum sağladığını, bunu yapamadığında da tutarlılığı sağlamak adına bazı izler bıraktığını anlatmıştı. Keşke daha çok dikkat etseymişim. Zamanın büyük çarkları hareket ediyor ve ben çaresizce izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Londra'daki karşılaşmamızı dün gibi hatırlıyorum. Beni gördüğünde birlikte geçireceğimiz yaşamdan bahsederken yüzünde beliren ifadeyi hatırlıyorum. Parça parça o hayatın içinde yaşadığıma inanıyorum. Belki tamamına kavuşmadım ama senin eğitmenin ve dostun olduğum için minnettarım. Bu genç hanımefendiye dönüşmeni kendi gözlerimle gördüğüm için minnettarım. Ama artık senin için korkuyorum. Dünyanın, muazzam dalgalar hâlinde hareket ettiğini gördüm; bir an yok ederken ötekinde iyileştirerek. Bunun senin arayışınla bağlantılı olması gerektiğini biliyorum ve yüzünde açık bir biçimde gördüğüm sonumun da yaklaştığını hissediyorum. Bu yüzden tanımadığım bir şehre dönersen diye senin için önlemler aldım. Bu belgeler, yine burada bir yaşam kurman için yeterli olacaktır, tabii bunu seçersen.

"Bunu seçersen..." Bu sözler bana tuhaf geldi çünkü senin ve Rose'un yolculuklarında kaçınılmaz bir yan var gibi görünüyor. Belki de biz geride kalanlar bunu, her şeyin nasıl da nihai biçimde birlikte örüldüğünü ve birbirine bağlandığını daha net görebiliyoruz. Şablonlar var; açık kalan uçlar, eninde sonunda birbirine bağlanmalı. Sanırım asıl seçim, yenilerini açıp açmamakta.

Kuzum sen benim yaşamımın gururusun. Senin

çaldığını bir kez daha duymayı gerçekten çok isterim ve çok geçmeden tekrar beni görmeye gelmeni umuyorum; burada değilse bile geçmişte. Eylül'de Met'te bir konsere, Bach gecesine biletlerim var ama asıl soru, bu kahrolası zaman çizgisi ondan önce düzelecek ve birlikte gidebilmemiz için seni tekrar hayatıma geri getirecek mi?

Yüce Tanrı. Elbette ki zaman çizgisi becerebildiği kadarıyla o anı yenilemişti; Etta belli ki konserin bir parçası değildi ama yine de konsere Alice'le birlikte gitmiş olmalarının, geçidin sesini duymasının, Sophia'ya rastlayıp geçidin izini sürmesinin ihtimali neydi? Bunu oldukça yüksek olduğunu tahmin etti.

Ama ondan önce bir şey olursa ya da bu mektubu bundan yıllar, yıllar sonra okuyor olursan ya yaşlılıktan ya da hayatın başıma getirdiklerinden dolayı nalları dikmiş olursam sana tek bir şey söylemek isterim: Seni ve anneni zamanın ve mekânın ötesinde seviyorum.

Etta, mektubu defalarca okuduktan sonra zarfa geri koydu. Bunu masaya serdiği belgelerin ortasına yerleştirip seçeneklerini düşünmeye başladı.

Geçit kapanmıştı. Bu yılda ya da gelecek yıllarda başka bir geçidin olup olmadığını görecekti.

Tabii hâlâ herhangi bir geçit kaldıysa.

Bildiği kadarıyla annesi burada değildi. Nicholas burada değildi. Kendisine yardım edebilecek tek kişi Frederick Russell isimli bir avukattı ve adamın bu fonla, daireyle ilgili vere-

ceği haberler kötü çıkabilirdi. Alice ve Oskar kendilerine yetecek kadar kazanmışlardı ama ikisi de büyük bir servete sahip değildi. Bu fon sonsuza dek dayanmayacaktı.

Ama en azından okulunu bitirene dek işine yarayabilirdi. Hayatta kalabilmek için bir iş bulana dek.

Korkma, dedi kendi kendine. *Her şey yoluna girecek.*

Kendisini yabancı bir zamanda ve mekânda bulan her yolcunun yaptığını yapacaktı. Etrafındaki yaşama elinden geldiğince uyum sağlayacaktı. Gözlemleyerek, öğrenerek, yaşayarak, o hayatın içinde gözden yitecekti.

Etta bekleyecekti.

Tek soru ise... neyi bekleyeceğiydi.

NEW YORK
1776

OTUZ ÜÇ

Nicholas ağzında toprak tadı ve kulaklarında, yakınlardaki bir yürüyüşten gelen davul ve yan flüt sesleriyle uyandı. Her yanının ağrımasına, uyku sersemliğine rağmen tek gözünü aralayarak gri, puslu ışığı inceledi. Altındaki toprak, cübbesini ve gömleğini ıslatmıştı ve teninde buz gibi bir etki yaratmıştı.

Soğuk, diye düşündü.

Ağrı, diye hissettirdi bedeni.

O tek kelime bile sanki onu uyandırmaya yetmişti: Izdırap. Yüzündeki toprakları temizlemek için kaldırıp esnettiği sol eli sancıdı. Sırf yaraya doğrudan bakmasının bile onu daha sıcak ve hassas hâle getirdiğini fark etti. Sol avucunu çevirip parmaklarının dibinden bileğine kadar uzanan kesiklere ve kalan kısımlardaki yanık derisine dehşet içinde baktı.

Nicholas bunu yüzüne daha çok yaklaştırdı çünkü... evet,

oradaydı. Şişliğin inmesi gerekiyordu ve hassas, kızarmış derisi âdeta kemiklerine dek yanmış gibi görünüyordu ama yine de buradaki deseni gördü. Yuvarlak çizgileri ve manasız sembolleri, bunların taşıdıkları gizemli sırları tanıdı. Teninde, usturlabın mükemmel bir damgasını taşıyordu ve geçmişte aldığı yara izlerini örnek alacak olursa bunu hayatı boyunca taşıyacakmış gibi görünüyordu.

Beyaz ışık...

Bir anda anılar zihnini delip geçince Nicholas çaresizlikle soluğunu tutarak çamurdan sıçrayarak kalktı. Üzerindeki beyaz cübbeyi ya da ondan kalanları üzerinden çekip çıkardı ve bir havan topu gibi hissettiği koluyla mümkün olduğunca uzağa fırlattı. Cübbe büyük bir beyaz kuş gibi kanat çırptı, arazinin üzerinde süzülerek nehrin o tanıdık ağzına kondu.

Sağ kolu, haftalardır olmadığı bir güçte özgürce sallanıyordu.

"Hayır," dedi soluğu kesilerek. "Olamaz..."

Yüzük, parmağında yoktu.

Nicholas etrafta defalarca dönerek bakışlarını ağaçlara, hemen ilerideki Kraliyet Topçu Kışlası'ndan yayılan savaşın canlı seslerine çevirdi. Durduğu yerden, talim yapan asker sıralarını seçebiliyordu; kırmızı ceketleri, bu tuhaf, fırtınalı gri havada daha canlı görünüyordu. Nicholas geçidi aradı, o her zamanki gümbürtüsünü duymak için kulak kesildi.

Hiçbir şey duyamadı.

Yüce Tanrım.

Hiç olmamış gibi ortadan kaybolmuştu.

Küçük ağaç öbeklerinin etrafında dolandı; geçidin, yuvasında rahatsız edilmiş bir yılan gibi bir anda sıçrayıvermesini

bekliyor gibiydi.

Yapmıştı. Göğsünün ortasındaki baskı daha da yoğunlaştı, dayanılmaz oldu.

Bitti.

Nicholas artık hem yalnızdı hem de yaşıyordu. Sapasağlamdı; geçitleri kapamak vücudundaki zehri yakıp kül etmiş, son birkaç haftayı yaşamından silip götürmüş gibiydi. İçgüdüsel bir şekilde anılarına uzanmaya, kendisinden çekilip alınırlar riskiyle onlara sarılmaya çalıştı. Etrafındaki, rüzgârla sakince hareket eden kızıl ve altın rengi yapraklar gibi sürüklendi.

Nicholas sadece nefes alarak, etrafındaki yaşama tutunmaya çalışarak hareketsiz kaldı. Tüm kararları... hepsi de sadece varsayımlara, tahminlere dayanıyordu. Ölümün iki adım gerisinde olduğunu bilmek sanki bir şekilde her şeyi şekillendirmişti. Gerçekte neler olacağı o ana kadar hiç mühim gelmemişti.

Etta'ya dokunamayacak, Li Min'e ya da Sophia'ya dönemeyecek, Julian'ın tüm bunlardan zarar görmemesini sağlayamayacaktı. Orada öylede dikilmekten başka hiçbir şey yapamayacaktı; düşünceleri bulutlar gibi içinde büyümekte olan boşlukta süzülüyorlardı.

Bunun yapılması gerekiyordu. Son bulmalıydı.

Belki de Sophia haklıydı; buna hizmet etmek için bile olsa yaşamından vazgeçtiği için o bir korkaktı. Kendisini nasıl etkileyeceğini görecek kadar yaşayacağına inanmazken bu sonu seçtiği için kesinlikle korkağın tekiydi.

"Sen, oradaki!"

Nicholas kafasını kaldırınca Topçu Kışlası'nın civarında

devriye gezen görevlilerden biriyle göz göze geldi. Adam gençti, kendisinden bile daha genç; bakışlarında hem bir şüphe hem de samimi bir endişe vardı.

"Burada ne yapıyorsunuz, bayım?"

Nicholas boğazını temizleyerek doğruldu. "Ben... manzarayı izlemek için geldim. Özür dilerim."

"Anlıyorum," dedi asker; ancak adamın sesindeki yeni tını yüzünden Nicholas onun gerçekte neyi anladığını merak etti.

Büyük ihtimalle benim kaçmış bir köle olduğumu düşünüyor. Kıyafetlerinin durumu, yaraları; hepsi de bunu anlatıyordu. Bu düşünce ensesinden sırtına doğru endişe dolu bir ürperti yaydı. Nicholas sadece bu döneme dönmekle kalmamış, onun tarafından âdeta yutulmuş, onun tüm riyakârlıklarında, tüm acımasızlıklarında boğulmaya gönderilmişti. Bunlar... onun zincirleri olacaktı. Meseleyi üstelediği takdirde bu adama sunabileceği ne vardı?

Hall'ün kendisi için çıkarttığı daima, yanında taşıdığı özgürlük belgeleri gitmişti. Orijinal zaman çizgisi bildiğinin son derece dışında bir şekilde değişmediyse bu belgelerin tek kopyası muhtemelen denizde ya da hapiste olan kaptanda ya da eski işvereninin New London Connecticut'taki ofisindeydi.

Nicholas'ın boğazını o çok tanıdık acılık, bir safra gibi yakarken duruşunu mümkün olduğunca ifadesiz tutmaya çabaladı. Karanlıkla yüzleşmiş, zaman çizgisini değiştirmiş, dünyanın bir ucuna yolculuk etmişti ama yine de... kendisinin hâlâ zincirlere vurulmuş olmasını isteyenler için sözleri asla yeterli olmayacaktı.

Ama Nicholas korkuyla sinmedi. İçgüdüleri kendisine

böyle yapması için yalvarsa da arkasını dönüp kaçmadı. O özgür bir adamdı... şimdi, burada, her yerde bu böyleydi. Bunu sorgulayacak herhangi biri aynı düşmanlıkla karşılanacaktı.

"O hâlde buradan uzaklaşın," dedi asker ve Nicholas'ın salladığı başına o da aynı şekilde karşılık verdi.

Ve Nicholas uzaklaştı. Ironwood'un –Ironwood!– bir vâris olarak üzerinde taşımasında ısrar ettiği altınlarla kendisine temiz bir gömlek, düğmesiz bir ceket, su matarası ve bir şişe viski aldı; bu sonuncuyu hem cesaret hem de elindeki yanan yarayı temizlemek için almıştı. Yarayı temiz bir kumaşla bağlayacak kadar uzun süre ayakta durabilmesi ve kendini Güvercin Tavernası'nın müşterileri önünde rezil etmemesi bile başlı başına bir mucizeydi. Güvercin'in hancısı onu yeniden gördüğüne hiç memnun olmamıştı ve Nicholas'ın, Etta'nın peşinden Londra'ya giden geçide koştururken aceleyle oraya bıraktığı küçük çantasını alıp yoluna devam etmesine gayet mutlu oldu.

"Al bakalım," dedi adam çantayı ona atarak. "Senin ve grubunun bıraktığı her şeyi sakladım. O adamı karşıma almaya cesaret edemem."

Nicholas bir kaşını kaldırdı. Çanta dolu görünüyordu ama Nicholas, çantanın içindeki az buçuk değerli eşyanın incelendiğine ve muhtemelen alındığına hiç şüphe etmiyordu. Yine de adama çok teşekkür ettikten sonra son bir altın çıkarmak için çantayı sol eline aldı.

Bu dokunuşun etkisiyle hissettiği yanıp sönen renkler, görüntüler ve sesler, ayaklarını yerden kesti. Kafasının içinde bir şimşek çaktı. Charleston'daki, çantayı yıllar önce aldığı deri tabakçısını, ihtiyar sanki karşısında duruyormuş gibi gördü.

Dükkân şekillenmeye başladı; âdeta tavernanın yorgun duvarlarından süzülürcesine oluşuyordu. İçinde bir baskı, ısrarcı bir çekiştirme hissi vardı.

Yüce Tanrım.

Çantayı yere bıraktı, kemikleri âdeta un ufak olmak üzereymiş gibi hissediyordu. Nicholas kendine geldiğinde Güvercin'in sahibi de karşısında belirdi, adamın gözleri şüpheyle kısılmıştı.

"Bir... sıçan sesi duydum gibi geldi," dedi Nicholas; sesi çok uzaklardan geliyordu. "Çantadan. Şimdi."

Adam kafasıyla kapıyı işaret etti. "O zaman gitsen iyi olur."

Nicholas öne eğildi, çantayı bu defa sağ eline almadan önce bir an tereddüt etti. Etrafındaki dünyanın parçalara ayrılmayacağından emin olduktan sonra hızlı adımlarla kapıya ilerledi ve ekim sonunun serin havasına doğru adım attı. Teni, sanki alevlere çok yakın oturmuş yanıyordu ve orijinal planını –iş yapması karşılığında kendisini Connecticut yönüne götürmeye ikna edebileceği bir tren geçmesini beklemek– uygulamak yerine yolda amaçsızca dolanarak Güvercin'den, Kraliyet Topçu Kışlası'ndan uzaklaştı; sonunda duyduğu tek ses, tepesindeki eski meşedeki kuşlara ve gümbürdeyen kalbine aitti. Sırtını ağaca dayadı, kayarak yere oturdu, avuçlarını yukarı bakacak şekilde dizlerine koydu.

Hissettiği bir geçitti.

İmkânsız.

Yanık elinin sargısını özenli bir şekilde açtı ve sağ eliyle yan yana koydu. Tenindeki usturlap izine, bunun kızarmış, su toplamış ve kabuk bağlamış görüntüsüne baktı. *Geçmişi gördüm.*

Daha da önemlisi, kendisinin oraya gitmeye başladığını hissettiğini söylemek dışında bu yaşadığını ifade etmenin başka bir yolu yoktu. O an dünya hareketlenmişti ve sanki elini uzatıp tutunsa karanlık da ona uzanıp çekiverecekmiş gibiydi.

"Saçmalama," dedi kendi kendine. Çünkü bunu söylemek için Sophia yanında değildi.

Ama... bunu nasıl test edebilirdi? Yanıldığını kendine kanıtlamalıydı. Remus Jacaranda'nın usturlapla ilgili açıklamaları aklına gelince içi büyük bir dehşetle sarsıldı: Efsaneye göre bir geçit yaratmak için usturlaba sahip olman gerek ama aynı zamanda gitmek istediğin dönem ve yıldan da bir şeyin olmalı.

Çantasını karıştırarak son bir yıl içinde Nassau'dan almış olabileceği bir şey aradı. Silahlar gitmişti; ayakkabısının tokası satılmıştı; her şey gitmişti...

Etta'nın küpesini ve kırılmış, küçük boncuğu taşıyan, boynundaki deri ip hariç. Ağrıyan eliyle buna uzanıp sıkıca tuttu ve gözlerini kapadı.

Gözünün önünde beliren ilk renk temiz, saf suların turkuazıydı; daha sonra sahilin fildişi kumları, üçüncü olarak da sahilde kendisine ve Sophia'ya gölge olan palmiyelerin engel olunamaz canlı yeşillikleri. Hava hareketlenmeye, kaslarını acıtmaya başladı; sonunda uzaklarda dönüp duran, kendisine doğru uçan kara bir nokta belirdi. Nicholas yerinde kalmak, yanına gelen, kendisini yakasından kavrayan ve ileri sürükleyen karanlığı karşılamak için kendini zorladı.

Diri diri gömülme hissine teslim olmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Karanlık, her yandan kendisini dürten o

baskı kadar yoğundu ve ona eşlik eden tiz ıslık sesi, aralıksız bir şekilde çınladı; hatta Nicholas güneş ışığına ve kumlara atıldığında okyanusun tuzlu kokusu onu karşıladığında bile.

"Vay canına!" dedi ayağa kalkmak için debelenerek. Arkasından kıyıya çarpan dalgalardan sıçrayan köpüklü sular onu tekrar kendine getirdi.

"Evet," dedi arkasından gelen tanıdık bir ses. "Aynen öyle."

Nicholas umutla yarı çaresiz bir hâlde hızla arkasına döndü. İşte orada, üç metreden kısa bir mesafede Sophia'yla kamp yaptıkları alanı inceleyen Kaptan Hall duruyordu.

Asi bıyıkları uzamıştı ve düzgün atkuyruğuyla büyük bir tezat oluşturuyordu. Öğleden sonrası güneşi, adamın saçındaki neredeyse tüm grilikleri yok etmiş, başına âdeta kızıl bir hale kondurmuştu. Nicholas şaşkın bir kahkaha atarken neredeyse boğuluyordu. Kızıl Şeytan yaşıyordu, sağlıklıydı ve ona doğru geliyordu.

"Burada ne arıyorsun?" demeyi başardı hırıltılı bir sesle. Bacakları hâlâ yeterince dengesini bulamadığından dörtnala koşup aralarındaki mesafeyi aşamadı. Bu yüzden Hall onun yanına gelmek zorunda kalmıştı; Nicholas'a doğru yaklaşırken onu dikkatle inceliyordu.

"Yanılıyorsam düzelt Nick ama seni kısa bir süre içinde New London'da görmeyi bekliyorduk yoksa ben mi yanılıyorum?" O neşeli sesinin altında, sert olmasa da hafif kızgın bir ton vardı ve Nicholas bunu çok iyi tanıyordu.

"Mektuplarımdan hiçbirini almadın mı?" diye sordu Nicholas kulak tırmalayan bir sesle. Kalbini, göğsündeki bir el bombası gibi hissediyordu. "Herkes... Chase... herkes yaşıyor

mu? İyiler mi?"

Hall geriye doğru bir adım attı, hayatı boyunca belki de ilk defa irkilmişti. "Zamanda bir sürü değişiklik oldu; hepsinin de fırtına gibi geçtiğini hissettim. Ama Nick bize hiçbir şey olmadı. En azından bu zaman çizgisinde."

Nicholas ellerini yüzüne bastırıp güldü, güldü; neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"Nick, Tanrım, gel buraya, gel... o kadar mı kötü?" dedi Hall. "Senin için çok endişelendik. Bana neler olduğunu anlat!"

Nicholas kendine geldiğinde şöyle dedi: "Beklenmedik... durumlarla karşılaştım."

"Beklenmedik durumlar mı?" Hall ellerini ağır kemerine yerleştirdi; adam volta atmaya başladığında tüfekler ve mataralar sallandı. "Bunca zamandır korkunç hikâyeler duyuyorum; bir muhafızı huzursuz edecek türden hikâyeler. Son yüzyıllardaki değişiklikler, o kadar kötüydü ki haberler denizdeyken bana ulaşmıyordu. Seni ellerinde tutup tutmadıkları konusunda Ironwood muhafızlarını sorgulamak için buraya geldiğimde hepsinin de o kapanan geçit yüzünden çok endişelendiklerini görünce ne kadar şaşırdığımı bir düşün evladım. Şimdi de sen bir anda havada beliriverdin."

Nicholas geri çekilerek başını iki yana salladı ve yanmış avucuna baktı.

"Tanrı bizi korusun!" dedi Hall ve Nicholas'ın bileğini tutup avucunu çevirdi. "Oğlum bu nedir? Sana ne oldu?"

Nicholas kuvvetlice gözlerini kırpıştırıp bu şaşkınlık sağanağıyla uzlaşmaya çalıştı. Hall kolunu onun omuzuna doladı. "Artık bitti. Hepsi geçti. O öldü. Geçitler de kapandı."

Manevi babası ne demek istediğini hemen anladı. Bir şok dalgası üzerinden aktı.

"O hâlde yolda anlatırsın," dedi Hall. "Bu akşam da Chase ve tayfayla yemek yiyeceksin. Seni görünce kendilerinden geçecekler. Nicholas seni sağ salim gördüğüm için ben de kendimden geçtim."

Bu düşünceyle kalbine dolan hislerle âdeta göğüs kafesi ona dar oldu. O anın hayalini kurmuştu. Ama başka pek çoklarının daha hayalini kurmuştu.

"Durum bundan ibaret," dedi Nicholas, kumsala bakarak. "Sağ salim olduğumu söyleyebilir miyim, buna pek emin değilim."

Challenger, yeni bir av için Atlantik'i kolaçan ederken hikâye bölük pörçük belirdi. Nicholas, ne olduğunu düşünmezse geçen haftaların eninde sonunda anılara karışıp uyanık olduğu vakitlerde ona musallat olmayı bırakacağını varsaymıştı.

Elbette ki hiçbir zaman o kadar şanslı olmadı.

İhtilal, önceki gibi devam etti; tayfa, Nicholas için tepesindeki gökyüzü kadar tanıdık şarkılar söylüyordu ve iş rutini onu bir arada tutan bir yapıştırıcı görevi görmeye başladı. Her şeyin bir ritmi olduğunu fark etti; tanınabilir bir metcezir. Aşk ve ayrılık. Çalışma ve dinlenme. Acı ve rom.

Hall, bazen Nicholas'ı bir çocuk gibi hissettirerek utandıran bir sabırla ona genişçe bir kuşet verdi. Ama o adamın bile sabrının sınırları vardı. Ne olduğuna, ne olacağına dair soruları daha belirgin hâle gelmeye başladı. Nicholas tayfanın sürekli yanlarında olmasından memnun olmaya başladı. Bu sayede, bu konudan bahsetmemesi için geçerli bir sebebi oluyordu. Hall, bir muhafız olarak gizli dünyalarının anahtarına sahip

olan tek kişiydi. Şimdiyse Ardent'daki kaosun ve dumanların arasında beliren, artık kendisini hatırlamayan bu adamların gönüllerini fetheden kızı da bilen yine bir tek oydu.

Böylece Nicholas, Chase'le birlikte gülümsedi; denizin yumuşak dalgalarla kendini kucaklamasına izin verdi; nöbetteyken uzun güvertede ilerlerken koyu renk ceketinin içine parmaklarını uzatan ılık güneşin keyfini çıkardı. Denizin onun merhemi olduğunu biliyordu. Zamansa artık onun düşmanı değildi, onun canını sıkmak için değil onunla ortak hareket etmek için vardı. Çok nadiren içinin derinliklerinde bir şeylerin kendisini çekiştirdiğini, elindeki iyileşmiş yara izlerini fark ediyordu.

Ama bazen, o günün işleriyle yorgun düşmüşken kafayı bulmuşken ya da disipline ettiği kalbinin kaytarmasına izin verdiğinde konuştuklarında savrukluk ediveriyordu.

"Limandaki bir posta gemisine benziyor," dedi Chase ona küçük dürbünü uzatırken. "O zaman savaşla ilgili bize haber getirmiş olabilirler."

Tayfa, Port Royal kıyılarında bir gece geçireceği için huzursuzdu ama Chase, savaşın ilerleyişi ve Kıta Donanması'nın gelişimi –ya da gerilemesi– ile ilgili bilgi edinmeyi çok istiyordu. Daha günler önce yetmiş dört silahlı bir savaş gemisinden kıl payı kaçmışlardı ve Chase bu savaş fırsatını kaçırdığı için hâlâ hayal kırıklığı içindeydi. Şimdiyse parmaklarını tırabzana bir savaş çağrısında bulunur gibi vuruyordu. Açıkça söylemediği şeyler için sabırsızlık duyuyordu.

"Sen ne zaman Whiglerden biri oldun?" diye sordu Nicholas arkadaşına bir bakış atarak. "Washington'ın son yenilgisini duymak için can atmadığın kesin."

Aslında Nicholas da zaman çizgisi orijinal hâline geldikten sonra savaşın seyrinde değişen bir şey olup olmadığını fazlasıyla merak ediyordu. Ama yanıtları öğrenmeye bir o kadar da korkuyordu.

"Long Island'da yenilmedi." Chase, şimdi sarı sakallarla dolu çenesini uzatırken gözlerini kısarak Nicholas'a baktı. "Stratejik bir yer değiştirme oldu bu."

Nicholas kahkaha attı; oldukça uzun zamandır attığı ilk gerçek kahkahaydı bu. "İşte şimdi Etta gibi konuştun, gübreyle oynayıp buna toprak diyorsun."

Nicholas, Chase'in kaşlarını neden kaldırdığını, sırıtışında neden bir soru işareti olduğunu anlamadı. "Etta mı?"

Nicholas'ın suratına sıçrayan deniz suyu, kıpkırmızı kesilen suratını, sıkışan kalbini ferahlatmaya etki etmedi. "O..."

"Eeeetta. Etta, Etta, Etta." Chase ağzında yuvarlayarak bu isimle bir süre oynadı. "Kimmiş bu tatlı Etta? Ah, sakın bana itiraz etmeye kalkma, senin dikkatini çekebildiyse kesinlikle tatlı biridir. Nerede şimdi? Charlestown'da mı? Yoksa seni bizden uzakta tutan şey o muydu?"

Nicholas elini boğazına bastırıp göğüs kafesine daha çok hava doldurabilmek için kravatını gevşetti. Hall muhafızdı ama Chase ve tayfanın kalanı öyle değildi. Şimdiyse Etta'yı bir yabancı gibi gören Chase'in yüzünde onu hatırladığına dair hiçbir işaret yoktu.

"Diğerlerine, basit bir hastalık Nick'i savaşmaktan uzak tutamaz demiştim zaten! Söyle bakalım, hassas... bir ihtimam gösteriyor mu?"

Nicholas gözlerini kapayınca Etta'nın, kendisininkine değen pürüzsüz yanağını hâlâ yakınında hissedebiliyordu. Şim-

di baraj açılmıştı ve hisler ve anılarla dolu bir sel onu bir kasırga gibi perişan etti. Kendine, onun hayalini kurmaya asla izin vermemişti; ancak kâbus olarak görüyordu: Annesinin kan kaybından yavaş yavaş öldüğünü, Etta'nın yürek parçalayan hıçkırıklarını, tek başına döndüğü geleceği. Bu düşünceler onu yakalayıvermiş, ruhuna kancayı takmışlardı; ne Chase'in endişeli bakışlarından ne de bu hislerle perişan olmaktan kaçınabilirdi artık.

"Nick," dedi Hall arkalarından. "Biraz gelir misin?"

Chase, omuzuna bir elini koyduysa da Nicholas belli etmeden ondan kaçındı ve bakışlarını, kaptanın solgun kızıllıktaki saçlarını toplamak için kullandığı siyah şeritten ayırmadı. Onun peşinden kabine doğru ilerledi ve adamın arkalarından kapıyı kapamasına ve kilitlemesine ses çıkartmadı. Nicholas davet beklemeden hem yemek yedikleri hem de çizelgelerini ve haritalarını yaymak için kullandıkları büyük masanın karşısındaki koltuklardan birine oturdu.

Kaptan, onun eline amber renkli sıvıyla dolu bir bardak tutuşturup masaya yaslandı. Nicholas sıvıyı kokladı ama midesi hâlâ düğümlü olduğu için bunu henüz içmedi.

"Seni bulduğum zamankinden bile daha kötü görünüyorsun," dedi kaptan sonunda. "Seni böyle görmeye dayanamıyorum. Bana sorunun ne olduğunu anlatmazsan dişlerinden midye ayıklayana dek seni geminin altında sürüklerim."

"İyileştim," dedi Nicholas; bakışlarını kolonilerin haritasından, Manhattan'ın dar limanından ayırmıyordu. "Elim bile düzeldi."

"Görünen o ki yaralar daha derinlere uzanıyor," dedi Hall. "Bana yolculuklarından, müzayededen, Ironwood'un ölü-

münden bahsettin ama bu yeni... edindiğin yeteneğinle ne yapmayı planladığından hiç bahsetmedin."

"Hiç bahsetmeyeceğim de," dedi Nicholas.

"Sevgili oğlum," diye söze başladı Hall, kollarını geniş göğsünde kavuşturarak. "Belki de beklenmedik bir şey olduğunu söylesem hata mı etmiş olurum? Belki de müzayede gecesini hesaba katacak olursak senin..."

"Yapma," diye yalvardı Nicholas, sesi çatlayarak. "Bunu dile getirme. Yıldızları ne kadar anlıyorsam bunu da ancak o kadar anlayabiliyorum. Olamaz... bu olamaz."

Bunu umut edemezdi. Eğer kararlılığından azıcık bile vazgeçse Etta'ya, onun geleceğine giden bir geçit açmak için tünel bile kazardı. Ve bu da usturlabı yok etmesinin asıl sebebini hiçe saymak olurdu.

Bencillik edemem. Hiçbir insan her şeye sahip olamaz.

Yaşamı, ailesinin peşine düştüğü ve bu yüzden cinayet işlediği tek şeyle birleşmişti. Bu kadim alet –usturlap– yeniden doğmuştu. Görünüşe bakılırsa ölüme karşı Nicholas gibi dirençliydi.

Etta yaşıyor muydu? Gelecekte güvende miydi? Sophia, Julian, Nicholas, Li Min... hepsi de farklı yüzyıllara saçılmışlardı ve sonsuza dek birbirlerine ulaşamayacaklardı.

Ben hariç.

Nicholas bu düşünceyi savuşturdu, koltuğun kollarını öylesine sıktı ki ahşap çatırdadı.

"Ama ötekiler için endişeleniyorsun, değil mi?" Hall onun içinden geçenleri kusursuz biçimde okumuştu. "Böyle bir gücün varken onların kaderlerini bilmemek üzerinde ağırlık yapıyor."

Gücüm. Bunun ağırlığını düşününce kalbi tıpkı geçitler gibi gümbürdedi.

"O kadar basit değil," demeyi becerebildi. "O çekişmelerin kaynağı, ana merkezi geçitlerdi. Geçitleri açıp ötekileri aramak için yıllar harcamam gerekebilir ve bu sıra da diğer yolcuların başına her şey gelebilir." Avucundaki teri hâlâ katıydı ve önceki hâlinden daha kalındı. Ona mühürlenmiş işaretleri gizlemeye çalışarak yine yumruğunu sıktı. "Neler olduğunu çok az anlayabiliyorum. Bunlar beni fazlasıyla aşıyor. Bizi oyuncak eden kadim kişiler usturlabı tüketerek yaşamlarını normalden çok daha fazla uzatmışlar. Benim başıma da bu mu geldi?"

"Onlar da senin gibi işaretler taşıyor muydu?" diye sordu Hall. "Yoksa usturlapların gücünü başka bir şekilde mi özümsemişlerdi?"

Nicholas Kadim Kişi'de hiç böyle işaretler gördüğünü hatırlamıyordu ancak kendilerini o tapınağa, müzayede dışında başka bir sebeple çağırdığına inandığı Belladonna'da belli belirsiz bazı işaretler hatırlıyordu. Büyük resmi tamamen göremiyor ama tahmin edebiliyordu. Simyacının kızının da oğlu gibi hayatta kalıp kalmadığını merak etti.

Bu umurunda değildi. Hiçbiri zerre kadar umurunda değildi. Nicholas değerlendirince sonunda kendisinin de bencil biri olduğunu anlamıştı. Etta'yı yanında istiyordu. Bir gemide, bir evde, bir şehirde, bir ormanda... neresi olduğunu umurunda değildi, yeter ki canı istediğinde uzanıp onu öpebilsin -ki muhtemelen bu her an demekti.

Aşktan ölenlerden bahseden, iç bayıcı şairler ve tiyatro yazarlarına dudak bükmekte biraz erken davranmıştı; şimdiyse

bunun, yasın bir biçimi olduğunu görüyordu. Bu kayıp her gün içindeki memnuniyetin azıcık bir parçasını koparıyor, sonunda geriye bir çakmak taşı kadar sert ve buz gibi bir kalp bırakıyordu.

Ironwood'unki gibi sert ve buz gibi.

İnsan, kalbi olmadan hayatta kalabilirdi ama öyle bir yaşam, açmak için hiçbir zaman yeterli güneş ışığı alamayan küskün, açılmamış bir çiçek gibiydi.

Sorun sadece Etta da değildi. Julian vardı, Sophia vardı ve şimdi kendisine iki veda borçlu olan Li Min bile vardı. Bu da bir çeşit aile değil miydi? Belki en seçkin örneklerden biri sayılmazdı ama bir aile için gerekli olan tüm unsurları taşıyordu: İlgi, endişe, dostluk, yardım, sevgi.

"Eskiden yolculuk etmenin, bunun benim için ne anlama geleceğinin hayalini kurardım. Bana bu zamanın sunduklarından daha fazlasını veren bir yer bulmak için yeteneğimi geliştirmeyi hayal ederdim." Nicholas, Hall'ün tepkisini ölçmek için durdu; adamın yüzünde bir hayal kırıklığı ya da incinme görmekten korkuyordu.

Ama Kaptan başıyla onayladı.

"Dünyada iyilik var Nick," dedi. "Merak var. Tüm yaşlı, küf tutmuş filozoflar gibi oturup ahlak ve yozlaşmanın doğasını düşünüp durabilirsin. Ama kötücül olan hiçbir zaman geçitler değildi. Onların kullanılış biçimleriydi."

"Ama ben de bundan bahsediyorum. Onların var olması, yani eskiden var olmaları, bazılarımızın bu yeteneğe sahip olması... yolculuk etmek zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor," dedi Nicholas. "Daha fazla istikrarsızlığa sebep olma riskini alamayız."

"Sesli düşünüyorsun," dedi Hall ve ekledi: "Ama meselenin özünün etrafında dolanıyorsun. Varlıklarının özünün bir tehdit teşkil ettiğini, sırf kullanıldıklarında bile zaman çizgisini değişime açtıklarının farkındasın. Fakat yine de..."

"Söz konusu olan şey aileler," dedi Nicholas. O gece dağda Etta'nın kendisine söyledikleri hiç aklından çıkmamıştı; sadece daha da somutlaşmışlardı. "O katliamı görmedin. Artık kaç kişinin yaşadığını bilmiyorum ama onları birbirinden uzak tutmak yapılacak en zalimce şeylerden biri gibi geliyor. Ironwoodları hiçbir zaman ailem gibi görmedim ama kendi kanım kadar yakın olduğum insanlar var artık. Eğer diğerleri de kendi doğal zamanlarında mahsur kaldılarsa... Sevdiklerini bir daha asla göremeyeceklerini bilerek nasıl hayatlarını sürdürecekler?"

"Sanıyorum Bayan Spencer da bu düşünceler arasında yer alıyor," dedi Hall masum bir tavırla. "Belki de onun zamanına da bir geçit daha açabilirsin? Böylece canın denizi çektiğinde ya da bu ihtiyarı görmek istediğinde rahatlıkla buraya gidip gelebilirsin."

Bu sıcak düşünce içine yerleştiği anda suçluluk duygusu yükselerek onu parçalara ayırdı. "Yapamam. Bu... bencilce olmaz mı? Hem işin aslı, ona ulaşabileceğimden de emin değilim. Bir geçit yaratmak için onun zamanından bir şeye ihtiyacım var. Etta gelecekte değil oldukça uzak bir gelecekte yaşıyor."

Nicholas'ın elinde o döneme ait hiçbir şey yoktu, Etta'nın küpesi bile. Lindenlar, Şam'daki evlerine bakılacak olursa koleksiyonculuğa çok düşkün bir aile gibi görünüyorlardı. Orada, Nicholas'ın kullanabileceği bir şey olabilirdi. Ama bu da en azından iki geçit açmak demekti. Her şey bir anda nasıl da

kontrolünden çıkabilirdi.

Hall bunu düşünüp sakalını sıvazlarken kaşları sert bir şekilde kalktı. "Dediğin kadar az yolcu kaldıysa yeni kurallar koyup diğerlerini de yaptıklarından sorumlu tutmak kolay olmaz mı? Bana göre yolculukların büyük kısmı masum sebeplerle yapılıyordu. Yani bu deneyimi yaşamak ya da kendi zamanlarında kalmak zorunda olan muhafızları ziyaret etmek için."

"Yeni bir düzenden bahsediyorsun," dedi Nicholas. "Sırf düşüncesi bile insanı yoruyor. Nereye ve ne zaman bir geçit açmak gerektiğinin kararı her zaman bana düşerdi."

"Ben de buna memnunum ya," dedi Hall. "Çünkü verdiği her karar yüzünden kendine işkence edecek senden başka hiçbir yolcu yok. Neye karar verirsen ver, çeşitli özveriler olacak. Hayatını, yolcuları ailelerine kavuşturmak için geçitler açarak geçirebilir, bir kaptanın yaşamını hiç tadamayabilirsin. Şu an yapabildiğin şeyi öğrendiklerinde zulüm görme riskin doğabilir. Ya da çocukluk hayalini seçebilir ve günün birinde belki de verdiğin kararın sırf seninkini değil pek çok hayatı etkilediğini bilerek yaşamanın bir yolunu bulursun."

Nicholas derin bir soluk aldı. "Bunu ben istemedim. Asla bunu arzulamadım. Sadece hayatımı sıradan biri gibi yaşamak istedim."

Bu herhangi bir insanın sahip olması gerekenden çok daha fazla güç demekti. Ironwood'un bu kahrolası aleti ele geçirmesine engel olmak için delicesine savaşmasının asıl sebebi bu değil miydi? Kendi bencil sebepleriyle hareket edip sadece Etta'yı kurtarırsa usturlabı kendi çıkarı için kullanmak isteyen Cyrus Ironwood'dan ne farkı kalırdı?

Diğer yolcuları araştırdıktan sonra öylece duramazdı. Kendi kalbini çok iyi biliyordu; üstelik Hall'ün araştırmaları sayesinde Ironwood kendisini sattıktan sonra annesinin nereye gönderildiğini, nereye gömüldüğünü de biliyordu. Julian'la birlikte hastalıktan iğne ipliğe döndüğü sonra da öldüğü o yıla gitmişlerdi.

Onu kurtarabilirim.

Hayır... *hayır*... zaman çizgisinin istikrarını bozma riskine girmeden bunu yapamazdı. Lanet olsun, oradan çıkması gerekiyordu. Hall onun mantığını gitgide tüketiyordu ve çok geçmeden geriye ruhundaki açgözlülükten başka bir şey kalmayacaktı. Tam doğrulmak üzereyken kapının çalınmasıyla irkildi.

Gemideki oğlanlardan biri Hall, "Gir!" dedikten sonra ellerinde taşıdığı bir mektup demetiyle içeri adım attı.

"Posta gemisinden geldiler, Kaptan," diye açıkladı çocuk; sonra da Hall bir teşekkür bile edemeden hızla çıkıp gitti.

"Gerçekten o kadar korkutucu muyum?" diye düşündü adam yüksek sesle; bu sırada mektupları bağlayan ipi kesiyordu. Bunları hızlıca inceledi.

"Ilımlı bir acımasızlığın var diyebiliriz," dedi Nicholas alaycı bir şekilde; adamın, gömleğine yine mürekkep damlattığını ilk kez fark etmişti. "Ardent'ta sana kaşıkla vuran çocuk o mu?"

"Hayır, o küçük şeytan gemide çalışmayı reddetti..." Hall'ün çenesi bir anda gerilince konuşması son buldu.

"Ne oldu?" diye sordu Nicholas ona doğru eğilerek.

"Sana bir mektup var," dedi Hall, küçük, sarı bir zarfı kaldırarak; sonra da bunu arkasına çevirerek siyah bal mumun-

dan mührü gösterdi. Sarmaşıklar ve çiçeklerle çevrili tek bir B harfi. Nicholas titrediğini hissetti.

"Evet, doğru karşılık bu olmalı," dedi Hall. "Bu, Prag Cadısı'nın işareti."

Nicholas mektubu ondan aldı, mührü kırmadan önce kısa bir süre tereddüt etti. Sayfadan, toprak ve çimen kokusu yükseldi; mektuptaki tarih, onun üç yüzyıllık olduğunu gösteriyordu. İncelmiş ve yıpranmış parşömen de bunu doğrular nitelikteydi. Mektubun Port Royal'e nasıl ulaştığını kimse tahmin edemezdi.

Sevgili Böcekçik,

Sana daha önce herkesin bir efendisi olduğunu söylemiştim. Müzayede gecesi sezmiş olabileceğin gibi benim de var. O, ne bir erkek ne bir kadın; kendini bir kez daha tekrarlamakla tehdit eden, türümüzden tek bir kişi bile kalmayıncaya dek nesiller boyu bitmeksizin süregiden karanlık bir tarih benimkisi. İnsanların kalplerindeki açgözlülüğü kullanan, kurnaz bir iş kadını ve böyle olduğunu bilebilecek kadar da bilge bir kadın. Yanıt bulmak için yıllar harcadıktan sonra sadece seni buldum. Sıradan bir delikanlı. Yıllar boyu gelişimini uzaktan izlemek bana keyif verdi.

Gerçekten de sana bir nimet bahşedildi. Umutsuzluğa düşmektense bunun benim tasarımım olduğu gerçeğine kafa yor; sınandın, kalbin testlerden geçirilip değerlendirildi ve bu kadim hikâyeyi sona erdirmeye layık bulundun. Ana usturlabın kopyaları tüketildiğinde yaşamı yüzlerce yıl uzatır. Ancak abim orijinal aleti onun saf gücünü, senin

şu an sahip olduğun yetenek için istiyordu. Bunu, o ele geçirmiş olsaydı her şey küle dönerdi; dünyayı yeniden yaratmak hayallerine yardımcı olması için sadece birkaç seçilmiş kişi kalırdı geriye. Böylece de yeni dünyanın tanrısı o olacaktı. Bu sahiden de ego işte, Böcekçik.

"Sahiden de," diye tekrarladı Nicholas; nabzı damarlarında gümbürtüyle atıyordu. O, mektubu okurken Hall'ün bakışları üzerinden ayrılmamıştı ama Nicholas onu yüksek sesle okumaya cesaret edememişti.

Böyle bir yeteneği hak eden tek ruh, büyük bir ölüm ve kayıp anında bile tarifsiz bir bozgundan insanları korumak için kalbinin arzularını hiçe sayandır. Oldukça nadir rastlanan, hayranlık uyandırıcı ahlakını alkışlıyorum ve seni bunca mağdur kılmak için onca çaba gösteren bir dünyada bu özelliğin ödüllendirilmesi gerekiyor. Bu yetenekle ne yapmayı seçersen seç, seninle birlikte son bulacağını bilerek gönlünü ferah tutabilirsin. Uzun bir ömrün olacak ama zarardan ve doğa dışı bir ölümden muaf olmayacaksın. Yüzyılları açmayı ya da sadece tek bir kızın peşinden gitmeyi seçtiğin takdirde bu gerçekten de iyi bir kısıtlama olacak. Ya da sadece tek bir kızın peşinden gitmeyi düşünürsen de koleksiyonumda işine yarayacak bir şey bulacağını bilmelisin. Pazarlık konusunda iyi bir havada olduğumu göreceksin.

Kısa mektup şöyle son buluyordu: *Her zamanki gibi seninle iş yapmak büyük bir zevkti. Çok geçmeden ziyaretime gel lütfen.*

Nicholas tek kelime edemeden mektubu Hall'e uzattı; adam da içindekileri bilinçli bir şekilde zehir içen bir adam gibi âdeta çabucak yuttu. Kaşlarını kaldırınca alnındaki tüm çizgiler de yukarı kalktı.

Nicholas'ın zihni, onu derin sulara çekip sonsuza dek boğmakla tehdit eden bir girdap gibiydi. Tüm bunlar bir adamla bir kadın arasındaki oyundu; bir aile meselesiydi. Belladonna ve Kadim Kişi hariç kimsenin elinde tüm kartlar yoktu; gerçekler, nesiller boyu saçılmış, birinin bunları bir araya getirmesini beklemişti. Nicholas âdeta karşısındaki odadalarmış gibi bir yolcunun yaşamını bir diğerininkine bağlayan binlerce ışık noktasını görebiliyordu.

Rose'un büyük planının gizemlerinin ve çelişkilerinin de ortaya çıktığını görebiliyordu. Rose, usturlabı yok eden kişinin bu beceriyi kendine geçirebildiğini biliyordu, biliyor olmalıydı. Etta'nın geçmişe kaçırılmasına izin vermesinin, usturlabı kendi yok etmeyip Etta'nın bulması için saklamasının da sebebi buydu. Rose'un kalbinde, bu güce layık olan tek kişi, tüm iyiliğiyle Etta'ydı.

Hall sandalyesine yaslanırken dişleri arasından ıslık sesi çıkararak soluk verdi. Uzunca bir süre sadece birbirlerine bakarak sonraki nöbeti haber veren geminin çanını duymazdan geldiler.

"Hayatlarımızın kesiştiği ilk andan itibaren," diye söze başladı Hall yumuşak bir sesle, "senin yaşamının eninde sonunda, benim takip edemeyeceğim bir yola gireceğini anlamıştım Nicholas. Sen de bilmeden senelerdir o yoldasın. Diğerlerini kurtarmak bir yana, zaman çizgisine düzeltilemeyecek bir zarar vermediğini bilsen kendini o doğru ve yanlış hapishanesinden özgür bıraksan ne yapardın, söyle bana. Ha-

yır... kendinle kavga etme. Sadece bana söyle."

"Annemi kurtarır, özgürlüğünü alır, ona rahat bir yaşam sağlardım," dedi hiç duraksamadan. "Ama bu imkânsız. Bir değişim riskini göze alamam."

"İmkânsız," diyerek ona katıldı Hall; uzanarak onun elini tuttuğunda gözlerinin içi parlıyordu. Sözleri, çok uzun süre dizginlenmiş bir nehrin kuvvetiyle ağzından döküldü. "Ama yarın bu gemiden ayrılacaksın. Beş yıl geçmişe gideceksin. Orada, Norfolk'ta beni bulup bu cehennemlik sırrı saklamam için bana yemin ettireceksin sonra da oğlum, aynen bu söylediğini yapacağız."

NEW YORK
Bir Yıl Sonra

OTUZ DÖRT

Etta hayalini başka birinin yakalaması için rüzgârlara bıraktıktan aylar sonra bir konser kemancısı olarak ilk performansını geçekleştirdi.

"Harika olacaksın. Hiç gerilme!"

Etta, Gabriela'ya bir bakış attı. Sahnenin kanatlarında durmuş, orta orkestranın Mendelssohn'un 4 Nolu –İtalyan Senfonisi olarak da bilinen– Senfonisi'nin icrasında süzülüşünü dinliyorlardı. Orkestra sadece ilk iki bölümü çalacaktı; yani bu Etta'ya sinirlerini yatıştırması ve kusup kusmayacağına ya da mide bulantısının her zamanki gibi sahneye çıkınca geçeceğini beklemeye karar vermesi için yaklaşık on dört dakika veriyordu.

Senfoniyi dinlemeye dönmeden önce arkadaşına zorla gülümseyerek cılız bir şekilde başparmağını kaldı. Alice'in ona öğrettiği gibi solup alıp verdi ama bir yanıyla hâlâ o, sahneye adım attığı anda gözyaşlarına boğulan küçük kız gibiydi. Bu

durumun yaklaşık yarım saatlik müzik parçasını hatırlayıp hatırlayamamasıyla bir ilgisi yoktu; asıl bunun, altı ay önce Lincoln Merkezi'ndeki Avery Fisher Salonu'nda, Alice hemen karşısında onu izlerken New York Filarmoni Orkestrası'yla birlikte çaldığı parçanın aynısı olmasıyla ilgiliydi.

"Salı günü hocalık işiyle ilgili görüşme için daha çok heyecanlıyım," diye fısıldadı cesaretini artırma ihtiyacı içinde. Gabby'nin ona inanıp inanmadığı ise tartışılırdı.

Dikkati yine Carnegie Salonu'nda kat kat dizilmiş seyircilere canlılık veren bir titreşim ve neşeyle dalgalanan tellere çevrildi. İlk bölümün zafer çağrısına kulak veren tellerin heyecanla kımıldadığını hissedebiliyordu. O anda, bu notalarla titreşmek üzere kendini bıraktı; parçanın, yaşadığı bu sessiz, belirsiz varoluştan kendisini yukarıya taşımasına izin verdi.

İnsanın eski yaşamının peşinden gitmesinin tuhaf bir şey olduğunu keşfetmişti. Etta bir yıl önce, 4 Kasım'daki on sekizinci yaş gününe kadar bekledikten sonra Alice'in onun için tuttuğu pek gerçekçi olmayan ama son derece özenli evde öğretim kayıtlarını kullanarak Eleanor Roosevelt Lisesi'nin sonbahar sömestrine kayıt olmuştu. İlk iki hafta boyunca müzik salonunun önünden geçmiş, orkestrada kendisi için bir yer olup olmadığını görmek için içeri girmeye sonunda cesaret edebilmişti.

Yer vardı. Bir grubun parçası olarak çalma, bir bütünün içinde gözden kaybolma fikrinden çok hoşlanmıştı ama hiçbir mücadele yoktu ve Etta kendisini korkutan bir rehavete kapıldığını hissetmişti. Hocası Bay Mangrave, onu New York Gençlik Senfonisi yöneticisine önermiş, yönetici de bisikletten düşerek iki kolunu birden kıran zavallı bir oğlanın yerine onu almayı memnuniyetle kabul etmişti. Liseden mezun

olduktan, yazı da keman öğretmek ve garsonluk yapmakla geçirdikten sonra üniversiteye başvurarak harcamadığı zamanı değerlendirmek için bu programa ikinci kez katılmak için yine seçmelere katılmıştı.

Metropolitan'a çok nadiren gidiyordu. Sadece yağmur yağdığında, kötü bir ruh hâlindeyken ya da yine kontrol etmek için yeterince zaman geçtiğini düşündüğünde. Tanımadığı sergilerde gezinmek ve merdivenin başında oturup beklemek için her zaman müze giriş ücretinin tamamını ödüyordu.

Ama Etta artık beklemeyi bırakmıştı.

Orta orkestra ikinci bölümde kusursuzca ilerledi. Yanında duran Gabby kımıldanıp siyah elbisesini yakasını düzeltti. Etta sade, yere değen elbisesini Alice'in gardırobundan seçmişti. Eski eğitmeninin tüm bunlara ne anlam vereceğini merak etti. İç geçirip alçak topuzundan çıkmış bir saç tutamını düzelterek arkadaşına bir bakış attı.

Gabby, onun okulundaki kıdemli orkestraya üye olan tek kişiydi. Herkesle dostluk etmeye kararlı tiplerdendi; sadece yedi aylığına okula gelmiş, travma geçiren sarışın kızla bile dost olmuştu. Etta'yı da gruptaki herkesle tanıştırmıştı. İlk provalarından sonra sadece sohbet ederek onunla eve kadar yürümüş, okuldaki incelikli hiyerarşilerde kimin nerede yer aldığı konusunda onu bilgilendirmişti. Sonra da Etta'yı ailesine dâhil etmeyi başarmıştı; Gabby'nin ailesi onu da çocukları gibi karşılamışlar, annesinin sürekli seyahat etmesinin ya da asla telefonlara çıkmamasının ne kadar tuhaf olduğundan bir kez bile bahsetmemişlerdi.

Etta, Gabby'yle daha çok vakit geçirdikçe annesini daha iyi anlıyordu ve bu çok tuhaf bir şeydi. Rose'un, sadece kı-

zıyla değil Alice hariç yaşamındaki herkesle arasına koyduğu o temkinli mesafeyi kendisinin de koruduğunu fark etmişti. Etta, tüm bunlardan önce Rose'la sahip oldukları yaşama dair anılara odaklanmaya çalışıyordu ama annesinin kan kaybından ölmek üzere olduğu görüntüler de bunların hemen ardından geliyordu. Zamanı, yaşamlarını, Alice'in yazdığı bir çember gibi düşünmek daha kolaydı; şimdi yanında olmasalar da geçmişte hâlâ yaşıyorlardı.

Nicholas'ın bunu neden yaptığını anlasa da bu, o insanın içini yakan yalnızlığı ya da bunun kesinliğinin sebep olduğu yıkımı hafifletmeye yaramıyordu.

Etta'nın sırlar ve yara izleriyle boğulacak gibi olduğu zamanlar oluyordu; böyle zamanlarda Gabby'ye gerçeği, sık sık gördüğü kâbusların sebebinin sahne korkusu ya da okulda başarısız olmak değil uzun zaman önce ölmüş kadim şehirler, çöller ve karanlık ormanlardaki gölgeler olduğunu söylememek için tırnaklarını avuçlarına batırması gerekiyordu.

Etta'nın, boğulduğunu, denizin karanlıklarına doğru gittikçe gömüldüğünü gördüğü rüyalar vardı. Kimse onu kurtarmaya gelmiyordu.

Kendi kendini kurtarmak zorunda kalıyordu.

Sadece bu vardı... ara sıra inceleyebileceği kadar uzun süre bir anı parçasına tutunabiliyordu, her biri gönül yarasında bir ders niteliğindeydi. Yağmurda, Nicholas'ın gizli gülümsemesi. Çar için çalışını izleyen Henry'nin bakışları. Zaman çizgisi tam eski hâline döndüğü anda kendisine uzanan annesinin soluk eli.

Aniden yükselen alkışlar Etta'yı irkilterek düşüncelerinden uzaklaştırdı. Doğrularak kemanı koltuk altından alırken

teninde ılık bir vızıltının dolaştığını hissetti. Orkestra sahnenin diğer kanadından çıkarak kıdemli orkestra üyelerinin yerlerini almalarına izin verdi.

Gabby, yenilenen alkışlar arasında diğerleriyle birlikte sahneye çıkıp başkemancı olarak Etta'nın yerini alırken ona kocaman gülümsedi. Yanlarından geçen diğer öğrenciler Etta'ya fısıldayarak iyi şanslar dileyip cesaret verici sözler söylediler.

"Pekâlâ başlıyoruz," dedi Bay Davis onun yanına gelerek. "Bu işin böyle sonuçlanmasına çok memnunum... bu görevi üstlendiğin için ne kadar teşekkür etsem az."

Şu anki zaman çizgisinde yeni çıkan, ünlü bir keman virtüözü Sasha Chung, bu konser için Mendelssohn'un Keman Konçertosu'nu E minörde çalması için seçilmişti; Etta bunun sebebinin, Sasha sayesinde daha çok seyircinin dikkatini çekmek ve programa ilgiyi artırmak olduğunu düşünmüştü. Ancak Sasha, Paris'teki havaalanına giderken bir araba kazası geçirip hastaneye kaldırılınca orkestranın solo kemancısı kalmamıştı.

"Bu fırsat için asıl ben teşekkür ederim," dedi Etta samimiyetle.

Bay Davis'ten hoşlanıyordu; adam kendisine gülümseyerek dirseğiyle dürtüp "Zaten bence ondan daha iyi çalıyorsun," diye fısıldayınca ona gülümsemeden edemedi.

Orkestra sessizleşince karanlıkta sadece birkaç seyircinin öksürük sesi duyuldu.

"Bizim sıramız," dedi Bay Davis, sahneye çıkması için ona başıyla işaret ederek.

Etta perdenin yanından geçti; şefin standının yakınındaki yerine yaklaşırken sahne kenarındaki ışıklardan gözleri ka-

maştı. Bunun onu güldüreceğini bildiğinden Etta, herhangi bir başkemancıyı selamlayacağı gibi Gabby'nin elini resmî bir şekilde sıktı ve arkadaşı kıkırdamasına engel olmak için kıpkırmızı kesildi. Bay Davis orkestranın ön kısmına yerleşip ona doğru baktı.

Etta son bir defa seyircilere, her kattaki koltukların altındaki ışıkların nasıl da yıldızlardan bir kolye gibi göründüğüne baktı.

Çoğu konçertoda solo kemancının parçaya girişinden önce kısa bir bölüm olurdu. Ama Mendelssohn, bu düzeni bozmuştu ve solo kemancı daha başından itibaren mevcut bir şekilde E minör notasında çalıyordu; bir keresinde bir arkadaşına bu notayı sonunda konçertoya yerleştirene dek huzura kavuşamadığını söylemişti. Etta bu hikâyeyi her zaman sevmişti. Bir hissi, nota parçalarını ele geçirip bunları kaçmadan evvel müziğin evrensel diline dönüştürmekte çok hoş, insanca bir şeyler vardı.

Mendelssohn'un E minör Keman Konçertosu üç bölüm arasında pürüzsüzce ilerledi: E minörde *allegro molto appassionato*, C majörde *andante* ve sonunda E majörde *allegretto non troppo-allegro molto vivace*.

Pekâlâ, diye düşündü Etta kemanı omuzuna kaldırırken. *Umarım dinliyorsundur Alice.* Çünkü bu parçanın canına okuyacaktı. Parçanın taşıdığı tüm hisleri elinden geldiğince yansıtacaktı.

Bay Davis ellerini kaldırdı.

Etta karnına doğru derin bir nefes aldı.

Çıplak kollarında bir heyecan dalgasının titreştiğini hissetti.

Başladılar.

Keman çalarken tam olarak ne hissettiğini tanımlamak zordu. En rahat şu şekilde açıklayabiliyordu: Daha eksik olduğunun bile farkında değilken keman çalarken kendini bütün hissediyordu. Daha geniş bir akarsuda bir damla oluyor, hiç tereddütsüz bir şekilde ileriye akıyordu. Kendisi bocalarken kemanı, güzelliğin sesini yansıtıyordu.

Etta bu konçertoyu o kadar iyi biliyordu ki tırmanan notalardaki becerisini sergilemek için pek düşünmesi bile gerekmemişti; bunun ardından orkestra açılış temasını yeniden çalarak ona döndü. Kadenze ulaştığında sekizliklerden, titrek üçlemelere ve on altılık notalara ritmik hareketlerle geçerken keman yayını zıplatmaktan kasları ısınmış, nabzı yükselmişti. Etta müzikle birlikte hareket ediyor, gözleri kapalı bir şekilde dönüyor, alçalıyordu. İçine bir rahatlama doldu; keman çalarken Alice'in hâlâ yakınlarda olduğunu hissedebiliyor, bunu deneyimlemek için Alice yanında olmasa bile keman çalmanın keyfini alması hâlâ mümkündü. Ve Etta bir kez daha, uçmak bu kadar iyi hissettirirken kendini tutmasının ne anlamı olduğunu düşündü.

Göz ucuyla bakınca Bay Davis'in rahatlayarak kendini parçaya kaptırdığını gördü. İlk kısa dinlenme süresine ulaştığında seyircilere bir göz atma riskine girdi. Açık renk bir şey gözüne takıldı ve o şey, Etta'nın dikkatini ön sıranın sağ ucuna çekti.

Rose.

Bu isim zihninden bir ok gibi geçti. Ama Rose'un orada olması her açıdan, her yönden imkânsızdı: Evcilleştirilmesi de ele geçirilmesi de durdurulması da imkânsızdı.

Annesi lacivert bir elbise giymişti; boğazındaki bandaj, bir

eşarpla hafifçe saklanmıştı ve kadın yüzünde silik bir tebessümle Etta'ya bakıyordu. Etta'nın âdeta soluğu kesildi; Rose'u görmek onu bir şimşek gibi çarptığından neredeyse parçaya tekrar girmeyi unutuyordu. Ama artık onu gördüğü için Etta bakışlarını ondan, annesinin yüzündeki gurur dolu ifadeden ayıramadı. Rose sıranın diğer ucuna dönüp baktığında Etta neredeyse kemanını elinden düşürüyordu.

Henry koltuğun kenarında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, sanki bir şeyi –bir sözcüğü, bir hissi– güçlükle tutuyormuş gibi elleriyle ağzını kapamıştı. Etta'nın kalbi çarpmaya başladı; kemanından müzik yükselirken Etta da sahneden yükseliyormuş gibi hissetti. Göğsüne dolan bu duygu selini durdurmak istiyordu ama babasının gözlerindeki yaşı gördüğü anda ağlamamak için bakışlarını başka yere çevirmek zorunda kaldı.

Nasıl?

İkinci bölüme ilerlerlerken tempo arttı ve bu soru, heyecanlı notaların arasında kayboldu; ama mola bölümü geldiğinde Etta yine bakışlarını seyircilere çevirdi ve hâlâ orada olduklarından emin olmak için onlara baktı.

Andante'ye geçerlerken anahtar, açılıştaki E minörden daha ağır olan C majöre döndü. Ton A minöre kayarak daha karanlık bir havaya büründü. Solosu, Etta'nın tüm dikkatini gerektiren gergin bir tona büründükten sonra orkestra tekrar C majör temaya dönüp huzurlu bir sona doğru kaydı.

Buradalar.

Nasıl olur?

İkinci bölümden sonra on dört ölçü çizgilik geçiş pasajı, o ve keman çalan arkadaşları için E minöre döndü ve Etta ken-

dini, sonata rondo formundaki hızlı geçiş kısmına hazırladı. Gözlerini tellerden kaldırıp konser salonunun arkalarına bakınca yalnız, gölgeler içindeki bir suretin duvara yaslanmış olduğunu gördü. Etta bu kişinin yüzünü seçebilmek için gözlerini kıstı. Omuzlarının duruşu... başını eğişi...

O kişi, Etta'nın bakışını sezmişçesine arkasındaki duvar lambasının loş ışığına yaklaştı.

Ve Etta bir anda mutluluğun ne demek olduğunu anladı. Bu his, binlerce kuş tüyü gibi içinde kanatlandı.

Orkestra parçanın coşkun finaline doğru ilerlerken Etta âdeta mutluluğun içinde patladığını hissetti; müzik yine talepkâr bir hâl almıştı. Zihni parmaklarına güçlükle ayak uydurabiliyordu; kendine *Yavaşla, Acele etme,* demek zorunda kaldı.

Nicholas.

Etta, sahnede, müzikte tutmaya çalışarak alçalan ve yükselen arpejler arasında süzüldü. Telaşlı finale ulaştığında gülümsüyordu; dünyasının yeniden renklenmesiyle, âdeta sevinçten havaya uçacaktı. Şimdi dünyanın duyması için çalıyordu ve bir daha fırsatı edinmeme ihtimalinin önemi yoktu; son birkaç ay içinde kendine kurduğu durgun hayatın çökmenin eşiğine gelmesinin bir önemi yoktu. Etta son notaya ulaşınca çatının yarılarak açıldığını ve dünyasına sonunda yıldızların ışığının dolduğunu hissetti.

Kendi kalbinin gümbürtüsünden alkış sesini duyamıyordu. Bir yanıyla Bay Davis'in elini sıkmayı hatırladı; Etta orkestraya teşekkür etmek için döndüğü sırada adamın ona söylediği şeyi anlayamadı. Selam vermesini hatırlatmak için Gabby'nin sahnenin önünü işaret etmesi gerekmişti.

Sahneden ilk ayrılan Etta'ydı; kemanını, kulisteki açık kutuya bırakıp yeşil odaya dalmış, oradan da konser salonunun oturma yerleri boyunca uzanan batı galerisine çıkmıştı. Bağış standındaki görevli kafasını kaldırdı; Etta'nın bu aniden, çılgınca belirişiyle irkilmişti. Kız onun yanından geçip salonun arka tarafındaki kapılardan geçerek âdeta çılgıncasına lobiye çıktı.

Nicholas kısa bir mesafede, kapanmış bilet gişelerinin orada dolanıyordu. Herhangi biri için soğukkanlılığın bir portresi gibi olabilirdi ama Etta, genç adam, bu dünyanın seslerine, ışıklarına alışmaya çalışırken duruşundaki tedirginliği görebiliyordu. Bir eli, modern ve şık siyah pantolonunun cebindeydi; diğeriyle de bembeyaz gömleğinin önünü düzeltti.

"Selam," diyebildi Etta.

"Selam," dedi delikanlı; biraz soluk soluğa kalmış gibiydi sesi. "Bu... büyüleyiciydi. Sen büyüleyicisin."

Etta ona doğru bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Bir adım daha. Sonunda Nicholas da buna dayanamayıp onunla yarı yolda buluştu. Etta, sanki göğsü yarılıp açılmış da kalbi herkesin görebileceği şekilde ortada duruyormuş gibi dayanılmaz derecede hassas hissediyordu kendini.

"Sen de... buradasın."

Delikanlının yüzüne süzülen gülümseme Etta'nın yüzünde tam anlamıyla karşılık buldu. "Buradayım."

"Annemle... babam?"

Nasıl olur?

Nicholas hafifçe güldü. "Konser başlamadan önce seni görebilirdik ama en iyi yolun hangisi olduğu konusunda uzlaşamadık ve biz geldiğimizde sadece birkaç tane boş yer kal-

mıştı."

Etta onu bu kadar uzun zamandan sonra gördüğü için neredeyse başının döndüğünü hissetti. "Anlamıyorum... geçit kapandı."

Nicholas arkasında duran sol elini kaldırıp avucunu ona döndürdü. Etta'nın gördüğü şey bir yara iziydi; hatta bir sürü iz, çapraz hâlde birbirinin içine geçiyor ve bir şekil oluşturuyordu...

"Usturlap," dedi Etta soluğu kesilerek; uzanıp Nicholas'ın elini tutarak buna yakından baktı. Genç adam aleti yok ederken yerinden oynamaması için onu tutuyordu.

"Biraz zamanımı aldı, Korsan," dedi sessizce; Etta'ya iyice yaklaştığından genç kız onun boynunda atan nabzını görebiliyordu. "Babanı Moskova'da, anneni de Verona'da bulmam ve bir kez daha yolculuk edebilmesi için toparlanmasını beklemek biraz sürdü. Hepimiz dört bir yana saçılmadan önce Li Min onun nefes almasını sağlamak için bir şey yapmış. Bunu anlıyormuş gibi yapmayacağım ve her ne kadar bu onun konuşma yetisine mal olsa da en azından annen sağlam ve iyi. Sonra da buraya bir geçit yaratmak için senin zamanından pek de önemsiz olmayan bir şey bulma işi vardı. O da kendi başına ayrı bir yolculuktu."

Etta, ona o kadar yakındı ki güçlü çenesinin ötesindeki o yakışıklı yüzü görebilmek için boynunu geriye yatırmak zorunda kalmıştı. "Ne kullandın?"

Nicholas bir elini cebine sokup üzerinde, I LOVE NY logosu bulunan, ucuz, plastik bir anahtarlık çıkarıp salladı. Etta anahtarlığı ondan alırken güldü. "Pekâlâ, bu hikâyeyi dinlemem lazım."

Nicholas'ın gülümsemesi öylesine rahat, öylesine özgürdü ki Etta bunu görünce neredeyse ağlayacaktı. "Belladonna'nın engin koleksiyonundan çıktı. Bunun için bir kralın fidye parasını bulmamı ya da başka bir iyilik yapmamı istedi. Annenle baban bu iyiliği kimin yapacağına karar vermek için düello yapıp kadının dükkânını başına yıkınca da Belladonna bunu bana atarak bizi oradan kovdu."

"Şaka yapıyorsun."

"Sophia bunun, hayatı boyunca şahit olduğu en nefes kesici salaklık gösterisi olduğunu söyledi ve sana selamlarını yolladı," dedi.

"Demek Sophia'yı da buldun," dedi Etta. "Ya Li Min?"

"Sophia onu kendi başına arayacağı için ayrıldık." Nicholas'ın parmakları bir an için Etta'nın yüzüne dokunmadan durdu; genç adam, âdeta kızın yüzünü havaya çiziyor gibiydi. Dağılmış saçlarını Etta'nın yüzünden parmağının ucuyla iterken güçlükle yutkunduğunda boğazı kımıldadı.

Etta onun gülümseyen dudaklarını, çenesini, yanağını ve erişebildiği her yeri öperken genç adamın yüzündeki ifadeyi her zaman hatırlamak istedi; sonunda etrafı kaplayan parlak ışıkların içinde yitip gidebilirmiş gibi hissetti.

"Benim sıramdı," dedi Etta sonunda. "Seni ben bulmalıydım."

"Bu konuda skoru son derece eşit görüyorum," dedi Nicholas hafifçe gülerek. "Ama yardıma ihtiyacı olan diğer yolcuları bulmamda bana eşlik edebilirsin diye düşündüm."

Etta geriye doğru küçük bir adım attı; umudun titreşen bir nota gibi etrafında parıldadığını hissediyordu.

"Hepsini açıyorsun," dedi soluğu kesilerek.

Nicholas başıyla onayladı. "En azından eskiden, şimdi ve gelecekte olanlar arasındaki boşlukları kapamaya çalışacağım. Sanırım baştan başlayacağız. Aileler olarak. Galiba bundan bir hayat kurmalıyız ve bunu yapmanın daha iyi bir yolu varsa bana yardım etmeni çok isterim, Bayan Spencer."

Etta, yeniden genç adamın yaralı avucunu okşayıp parmaklarını kaydırarak onunkilere geçirdi. Bu yoğun coşkuya bir şüphe karışıverdi. Nicholas onunla göz göze gelmek için başını eğince Etta onun bakışlarındaki soruyu gördü.

"Bayan Spencer," dedi Etta usulca. "Gerçekten o kişi miyim?"

Son bir yıl içinde eski yaşamının parçalarını bir araya getirmeye çalışmış, ancak çoğunun artık var olmadığını keşfetmişti; var olanlarıysa hayatına bir kez daha dâhil etmeye kalktığı takdirde boğulacak gibi olduğunu hissetmişti.

"Benim Ironwood olabileceğim gibi sen de bir Hemlock olabilirsin; ya da benim Hall adını alabileceğim gibi sen de Linden adını alabilirsin. Ya da belki de sen Bayan Spencer'sındır ve hep öyle kalırsın," dedi Nicholas ona. Başparmağını Etta'nın yanağında gezdirdi. "Ya da bir gün, bir Carter olmayı seçebilirsin. Ya da sen ve ben dışında hiçbir şey olmayız ve şu soyadlarıyla işimizi tamamen bitiririz. Ne de olsa olduğumuz ya da olmaya niyetlendiğimiz kişiler üzerinde hiçbir etkileri yok."

Bununla birlikte Etta'nın vücudundaki gerginlik akıp gitti, kalbindeki o karmaşık düğüm sonunda çözüldü.

"O hâlde tamam, bunu ben de çok isterim," dedi Nicholas'ın ciddi ses tonunu taklit ederek. "Ama önce... görmemiz gereken biri var."

Nicholas gözle görülür bir merakla başıyla onayladı. "Ufku sen belirle, orası bizimdir."

Konser salonunun kapıları açıldığında çoktan gitmişlerdi.

LONDRA
1932

SON SÖZ

Bahçede, annesinin gül ağacının arkasında saklanan bir adam vardı. Onu fark etmesinin tek sebebi, güneş batıyor olmasına rağmen adamın uzun, altın renkli cübbesine ışığın vurması ve dallarla böğürtlen çalılarının ardında doğan bir güneş gibi parlamasıydı. Ayrıca kadın da bahçede saklanıyordu; ama o çitlerin arkasına çömelecek kadar akıllıydı.

Oraya her zaman, döneme uygun giyinmemiş yolcular hiç haber vermeden uğrarlardı. Artık daha az kişi geliyordu ve Büyükbaba böyle aklına eseni yapmaya devam ederse de hiç kimse gelmeyecekti.

Yirminci yüzyıldasın, diye fısıldamak istedi adama. Ama adam ona doğru döndüğünde bu yabancının yüzünü tanımamıştı; adamı ne annesiyle babasının onun ezberlemesi için hazırladığı, Ironwoodlar, Jacarandalar ve Hemlocklara ait fotoğraf albümlerinde görmüştü ne de ona dair bir anısı vardı.

Saklanmanın tek sebebi fark edilme korkusuydu, fark edil-

me korkusunun tek sebebiyse kötü niyetlere sahip olduğunun anlaşılmasıydı.

Rose, çitlerin ardında iyice eğildi ama adam yaprakların hışırtısını duydu. Yavaşça kafasını ona doğru çevirip çiçeklerin arasından çıkarak kendini gösterdi. Annesi, onun cesur olduğunu defalarca söylemişti ama Rose, adamın altın paralar gibi parıldayan gözleri üzerindeyken kımıldayamadığını fark etti.

Başka bir yere bakmak âdeta acı veriyordu. Sadece adamın parçalarını görüyordu. Uzun, ince bir burun. Alnının kıvrımı; buradaki bir yılanınkini andıran sıkı deri. Adam ne yakışıklı ne de çirkindi. Tamamen bambaşka bir şeydi.

"Merhaba çocuğum," diye seslendi usulca. "Korkuyor musun? Ben sadece sana yardım etmeye geldim."

Rose buna verilecek yanıtın içeri koşup büyükbabasına seslenmek olduğunu biliyordu. Ama gözlerini adamdan, kendisine doğru gelirken teninin ışıkla parıldamasından alamıyordu. Taşların ve çimenin üzerindeki adımları hiç ses çıkarmıyordu.

Rose kollarını göğsünde kavuşturup kendi evlerini komşununkinden ayıran yüksek duvara doğru geriledi.

"O-orada kal!" diye emretti, bir taş almak için eğilirken.

Adamın süzülen yolu, Rose'un tam karşısında son buldu. Adam, kızın hayatında gördüğü herkesten daha uzundu ve ona tepeden bakıyordu ama üzerine hiçbir gölge düşmedi. Orada durmuş adamın gözlerinin içine bakarken Rose yalnızca... sıcaklık hissetti. İçinde kıpırdanan heyecan ansızın son buldu, bütün ve tamamen sakindi. Bir an için Rose, bahçeye gelme sebebini hatırlayamadı.

"Sana asla zarar vermem," dedi adam ona; sesi kızın kulaklarında süzülüyor, bir yaraya sürülen merhem gibi rahat-

latıyordu. "Kalbinde büyük bir keder var. Söyle bana, birini mi kaybettin?"

Rose duraksadı ama sonra başıyla onayladığını fark etti. "Annemle babamı."

"Ölüm, çok az kişinin yenebildiği bir düşmandır," dedi adam yaklaşarak. "Ama onları kurtarmanın bir yolu var çocuğum. Onların asla ölmemeleri gerekiyordu."

Rose, adamın sözlerinin doğruluğuyla gözlerinin yandığını hissetti. Adama "Nasıl?" diye sorarken sesi titredi.

"Ailenin sahip olduğu özel bir obje var. O, sadece anneni ve babanı değil etrafındaki herkesi kurtarabileceğin bir anahtar."

Rose kafasını iki yana sallayarak elleriyle kulaklarını kapamak istedi. Adamın sözleri etrafını sararken, nefes almasına engel olacak denli göğsünü sıkıştırırken kollarını kıpırdatamadı.

Gözlerini ne kadar sıkı kaparsa kapasın adamın bahsettiği görüntüleri kafasından atamıyordu. Her bir kelime zihninde bir resim çiziyordu. Islak çimenlerin kokusu değil duman doldurdu ciğerlerini. Sıcak ve metal tadında bir şey ağzına dolarak neredeyse boğulmasına sebep oldu.

Serin bir el, yumuşakça bileğini tutup onu yönlendirdi. Rose, ancak uzaklardan gelen bir korna sesini duyduğunda bahçe kapısında, karanlık caddenin kenarında durduğunu fark etti. Elini kurtarmaya çalıştı ancak içinde acı verici ve puslu bir ateş vardı. Adamın yüzü, bulanıklaşmış, fildişi ve altından bir leke gibiydi.

Büyükbaba.

"Tek istediğim ailene verilen o özel hediye. O olduktan sonra herkesi kurtarabilirsin. Bunu sen yapabilirsin."

Görüntüler şimdi zihnine hücum ediyor, renkli bir film gibi titreşiyorlardı. Annesi, babası, kan, alevler içinde büyük bir şehir, bir patlama, iskeletlerine dek yanmış ve dağ gibi yığınlar hâlindeki cesetler, üzerinden zift akan elleri, boğulan hayvanlar ve çocuklarla dolu, yükselen bir nehir, parıldayarak deriyi, kemiği kesen bıçaklar... bu görüntüler zihnini yakıp geçerek ruhunu dağladı. İçine dolan acı, onu sürüklüyor, pençeliyor, çekiştiriyordu; sonunda karanlık görüşünü kapladı ve Rose sırtından, bacaklardan tutarak kendisini kucaklayan elleri fark etti...

Usturlap. Altın disk. Büyükbaba, görmesi için bunu ona çizmişti ama Rose ona asla dokunmamış, onu bu evde hiç görmemişti.

Uzun bir tünelin ucundaki adam başıyla onayladığında Rose bunları yüksek sesle söylediğini ark etti.

"Rose!"

O ses...

"Rose!"

O... Rose bu sesin kime ait olduğunu bulmaya çalıştı ama adamın yüzünde, yanağını okşayan uzun, zarif parmakları dışında hiçbir şey mevcut değil gibiydi.

"Rose! Neredesin?"

Korku.

Asla incinmeyeceğim, güçlü olacağım bir yer var.

Bu sözler durdurulamaz biçimde onun üzerinden kayıp geçti. Gözlerini yeniden açtığında geceye bulanmış cadde önünde uzanıyordu.

"Rosie! Rosie! Çık ortaya, hiç komik değil bu!"

Alice. Sesi neden bu kadar uzaktan geliyordu? Neden bu kadar korkulu geliyordu? Alice'e kim zarar veriyordu?

Adamın, kararan göğe rağmen parlayan yüzü, gözünün önünde belirdi. Bu iyi hissettirdi. Çok kolaydı. Burada çok güvendeydi. Adam onu koruyacaktı. Onu da annesi gibi güçlü yapacaktı.

Peki, ama Alice'i kim koruyacaktı?

Rose, kendisini tutan adamdan kurtulmaya çalıştı. Adam onu yere bırakmadı. Hatta daha da sıkıca tutmaya başladı ve bir anda adamın onu sardığı o yumuşak huzurlu örtü çekilip alındı. Rose artık debeleniyordu. Tekme atıyor, tırnaklıyor, tokat savuruyor, haykırıyordu. Ölüm ve yıkım görüntüleri yeniden içine doldu, zihnini ele geçirdi ama Rose durmadı. Boğazı tahriş olana dek haykırdı ve dört ayak üzerinde yere düştü. Karanlık etrafında yükseldi, boyunu aştı ve o tanımadığı şehirde patlak veren yangın gibi üzerine çöküverdi.

"Rosie!"

"Rose!"

Alice. Büyükbaba. Biri... kimse yok mu... lütfen...

Yardım edin bana.

Rose güneş ışıklarına ve yasemin kokularına uyandığında kendini kıtalar ve yüzyıllarca uzakta, yastıklar ve ipeklerle dolu bir yatakta buldu. Büyükbabanın onu kucaklayıp geçitten geçirdiğini hatırladı ama o sırada zihni, uykuyla sersemlemişti.

Ne büyükannesinin ne de büyükbabasının yanında olduğunu görünce kalbi deli gibi atmaya başladı. Burası daha önce hiç görmediği bir odaydı.

O adam beni kaçırdı. Bu sözler âdeta zihnini pençeledi. Rose odanın köşesine koşup oraya çömeldi ve kollarıyla kafasını korudu. *Benim için geri geldi.*

Takırdayan dişlerinden verdiği soluk ıslık sesi çıkardı. Rose bir an için ne kımıldayabildi ne de yutkunabildi.

Ama sonra hatırladı.

Kendisine, *Şişşt canım, hiçbir şey olmadı, sen kendi kendini korkuttun,* diye tekrarlayan büyükbabasının bitkin yüzünü hatırladı.

"Gerçek değildi," dedi kendi kendine; adamı tarif etmeye çalıştığında büyükbabası da ona bağırarak böyle demişti. "Değil. Gerçek değil."

Peki, o zaman neden hâlâ adamın parmaklarının sert baskısını bileğinde hissediyordu? Neden gözlerini her kapadığında aynı alevler içindeki dünyayı görüyordu?

"Kes artık," diye emretti kendi kendine; sesindeki ürpertiden nefret ediyordu. Yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. Böyle yaparsa sadece büyükbabasını üzmüş olacaktı; büyükbabası evden uzaklaştığı için ona çok kızmıştı. Bilerek kaçtığını sanmıştı, çünkü... çünkü Londra'dan ayrılıyorlardı. Onlara, annesinin bahçesinden uzakta, yeni bir ev almıştı. Bir bebek gibi ağlayarak ve saklanarak büyükbabasını daha fazla üzemezdi.

Hayatında bir tek büyükbabası kalmıştı.

Rose ayağa kalktı, burnundan nefes alıp vererek evi keşfetmek üzere odadan dışarı çıktı. Büyükbabasına, büyükannesine seslendi ama kapalı avludaki gökkuşağını andıran fayanslarda sesi yankılandı sadece.

Güvendeydi.

Ama yalnızdı.

Rose uyandığı odaya dönerek kitap bulmak üzere odanın uzak köşesindeki sandıkları karıştırdı. Kitap yerine küçük şövalesini ve düzgünce dizilmiş tuvallerle boyaları buldu. Büyükannesi onları paketlemeyi unutmamıştı.

Her şeyi ayarladı ama daha ne çizeceğini düşünmeye başlayamadan aşağıdaki sokaktan sesler geldiğini duydu. Yatak odasının panjurlarını açarak dışarı sarktı. Tozla kaplı sokaktaki çocuklar, topla bir çeşit oyun oynuyorlardı; gökkuşağı renklerindeki peçeleri ve tunikleriyle kadınlar onların tepesinde dolanarak tavuk gibi gıdaklıyorlardı. Rose bu görüntü karşısında dudak büktü.

Açık renkli, uzun bacaklarını pencereden dışarıya, aşağıdaki dünyaya doğru sarkıttı. Sokak boşaldı ve sessizlik geri geldi.

Gözyaşları yanağını yaktığında Rose bunun sebebinin rüzgâr ve onun taşıdığı toz olduğunu biliyordu. Ağlamasının adamla, yangın ve kanla dolu rüyalarla bir ilgisi yoktu. Aynen öyleydi. Büyükbaba ona cesur olmasını söylemişti, o da olacaktı. Rose Linden korkak değildi, asla da olmamıştı.

"Gerçek değil," diye fısıldadı yine, gözlerini sıkıca kapayarak.

Arkasından gelen bir çatırtı dikkatini dağıtınca Rose dönüp kendisini yemeğe çağırmaya gelen büyükbabası ya da büyükannesini görmeyi bekledi. Bir defalık uslu olup saçını çekmeyecekse salak Henry'yi bile görmeyi kabul edebilirdi. Ama hayır... artık Hemlocklarla oynamaması gerekiyordu. Rose'un bunu hatırlaması lazımdı. Jacarandalarla da. Hele ki Ironwoodlarla asla.

Ama kapıda bir kadın durmuş ona bakıyordu.

"Anne..."

Boğazına takılan bu kelimeyi yutkundu. Bu kız... bu genç hanımefendi, peygamber çiçeği mavisi, tuniğe benzer bir şeyin üzerine, kısa bir ceket giymişti. Ne saçlarını yapmayı ne de bir şapka takmayı akıl etmişti ki bu pek de alışılmış bir durum değildi.

Ama bu kız, altın adam gibi değildi. Ona hiç benzemiyordu.

Genç kadın ona yaklaşırken Rose bacaklarını pencereden içeri sarkıttı. Kızın gözlerinde ve dudaklarında annesinin yüzünün yansımalarını gördü. Masaya uzanarak büyükbabanın bıraktığı küçük mektup açacağını aldı ve ona doğru kaldırdı. "Kimsin sen?"

Kız olduğu yerde durup irkilmiş bir kahkaha attı. Ellerini havaya kaldırdı. "Ben de... senin gibiyim."

Amerikan aksanı vardı. Rose bunu da hiç beklemiyordu.

"Kimse benim gibi değildir," dedi.

Kız güldü. "Çok haklısın. Yani ben de..."

"Sakın söyleme!" diye tısladı Rose, kızın dikkatsizliği karşısında hayrete düşerek. "Ne olduğunu biliyorum. Üstelik bu işte berbatsın. Doğru çeşit ayakkabılardan bile almamışsın!" dedi kız.

Kız bakışlarını yere indirdi sonra yüzü kızarmış bir şekilde kafasını kaldırdı. "Eh, beni yakaladın."

Rose yavaşça mektup açacağını indirdi. "Ne istiyorsun? Büyükbabam evde değil."

Kız bir adım daha yaklaştı. Rose buna izin verdi. Bir adım daha yaklaştı. Rose buna da izin verdi.

"Aslında ben seninle konuşmaya geldim," dedi genç kadın. "Senin nasıl olduğunu görmeye... olanlar hakkında konuşmaya geldim."

Rose kafasını iki yana sallayarak ellerini kulaklarının üzerine kapadı. "Hayır, hayır, hayır! Bunu söylememeniz gerek... bunu..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi kız Rose'un karşısında çömelerek. "Ama... konuşabileceğim birisinin olmasını isterdim. Bana yardım edebileceğine, sırlarımı saklayabileceğine senden daha çok güvenebileceğim hiç kimse yok."

Rose ona adamın söylediklerinden bahsedemezdi. Çoktan iyileşmiş derisinin altındaki kıymıkları çekmek gibi olurdu bu. Sırf bunu düşünmek bile canını acıtıyordu.

Ama bu yabancı –büyükbabası ya da yolculardan bir başkası olmayan bu yabancı– Rose'un, küçük göreceği değil konuşabileceği biri olduğunu düşünüyordu. Rose, aslında o kadar güçlü olduğu fikrinden hoşlandı. Babası ona, ne yapabildiklerini bilen çok az kişi, konuşabilecekleri daha da az kişi olduğu için yolcu olmanın çok hüzünlü, çok zor bir şey olduğunu söylemişti.

"Seni dinleyeceğim," diyerek ona izin verdi Rose; sesi azıcık titriyordu.

Kızın yüzü bulutlandı; minderlerden birine diz çöküp Rose'un kendisine doğru gelişini neredeyse şaşkınlıkla izlerken açık renk kaşları çatılmıştı. "Annenle babana olanlar yüzünden üzgünüm. Bu senin için çok korkunç bir şey olmalı. Buna rağmen sen çok cesurdun. Ben de sevdiğim birini kaybettim. Bunun sebebini anlıyor olsam da kalbim hâlâ acıyor."

Rose sırtı dik bir şekilde durarak ellerini önünde kavuştur-

du ve kızın mavi gözleriyle buluştu. "Korkmuyorum."

"Korkmadığını biliyorum," dedi genç kadın âdeta fısıldayarak, "Ama yakın zamanda yeni bir ziyaretçin daha olduğunu duydum ve onun söylediği bazı şeyler seni üzmüş olabilir. Ama sana söz veriyorum ki her şey... sonunda iyi olacak."

Rose güçlükle yutkundu. Gözlerini her kapadığında Londra'dan ayrılmadan önce kendisini ziyaret eden o adamı görüyordu. Adam ona berbat şeyler, korkunç şeyler anlatmıştı. Rose adamın söylediklerini, yangınları, acıları, her yerin kana bulandığını rüyalarında görmüştü.

"Öyle mi?" diye fısıldadı, geleceğe dair meseleleri üstelemenin yanlış olduğunu bilmesine rağmen.

Genç kadın başıyla onayladı. "Buna söz veriyorum." Odanın bir köşesine, Büyükbabanın küçük bir şövaleyi kurduğu tarafa baktı. "Resim yapmayı seviyor musun?"

Rose bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı. Uzun zamandır resim yapmamıştı; ta annesiyle babası...

Gözlerini kapayıp yanaklarını sildi. Kız yerden kalkıp hafifçe Rose'un saçlarını okşadı. "Benim için bir şey çizer misin? Belki... belki hafızandan bir şey olabilir..."

"Mutlu... bir şeyler mi?" diye sordu Rose ona bakarak.

"Evet," dedi kız usulca, onun elini tutarak. "Mutlu bir şeyler."

TEŞEKKÜRLER

Bazı kitaplar daha ilk taslaktan itibaren sihirli ve parıltılı olur ama bu roman, aşkın bütün sancılarından geçti. Bu yıl edindiğim tüm dostluklar, hem yazar arkadaşlarım hem de inanılmaz okuyucularım için minnettarım; ilk taslaktan şu an elinizde tuttuğunuz kitaba kadar olan yolculuğa devam etmemi sağlayan onlardı.

Öncelikle, yazarları için her gün çok sıkı mücadeleler veren, beni yerden kaldırıp kendime getirmek ve doğru yola sokmak için her zaman yanımda olan temsilcim Merrilee Heifetz'e teşekkür etmek istiyorum. Her zaman kusursuz olan tavsiyelerin, nezaketin ve sabrın için son derece minnettarım. O kadar güvenilir ve harika biri olduğu için Allie Levick'e de teşekkür ediyorum: Onca şeye nasıl hâkim oluyorsun, hiç bilmiyorum! Dünyanın dört bir yanından okuyucuların hikâyelerime ulaşmalarını sağlayan Cecilia de la Campa, Angharad Kowal, James Munro ve pek çok telif hakkı temsilcisine koca-

man teşekkürlerimi gönderiyorum. Hepiniz harikasınız!

Emily Meehan, Hannah Allaman, Laura Schreiber... Zaman yolculuğunun tamamıyla çılgın dünyasında benimle birlikte gezindiğiniz için teşekkür ediyorum. Bu hikâyenin şekillenmesinde ve onun ruhunu bulmamda bana yardımcı olduğunuz için fazlasıyla minnettarım. Bu kadar inanılmaz bir şampiyon olduğu için Andrew Sugerman'a teşekkürler (Yaşasın Tribe!). Mary Ann Naples, Seale Ballenger, Dina Sherman, LaToya Maitland, Holly Nagel, Elke Villa, Andrew Sansone, Sara Liebling, Guy Cunningham, Dan Kaufman, Meredith Jones, Marci Senders ve Hyperion'un tüm ekibi: Hepiniz çok çok çok ama çok harikasınız. Size teşekkür etmek için koca bir kitap yazabilirim.

Erin Bowman ve Susan Dennard olmasa geçtiğimiz yıl yolumu tamamen kaybedebilirdim. Kıymetli düşünceleriniz, desteğiniz ve bu hikâyeden vazgeçmememi sağladığınız için ikinize de çok teşekkür ederim. Daha fazlasını da söylerim ama muhtemelen şu an Gchat'te sohbet ediyoruz... Ve aslında sen biliyorsun(#cattleprod). Benimle sabahın erken saatlerine dek uyanık kalıp alternatif tarih araştıran Victoria Aveyard'a kocaman sevgiler. Anna Jarzab, seni seviyorum dostum: Tüm bu yıllar boyunca bana ve sinir krizlerime katlandığın, bana ilham veren böylesine harika bir dost olduğun için teşekkürler.

Ayrıca Sabaa Tahir ve Leigh Bardugo'ya benimle ilgilendikleri, çok kıymetli kontrolleri ve moral desteğine ihtiyaç duyduğum her anı doğru bilen psişik yetenekleri için teşekkür ediyorum. Amie Kaufman: Kayalık sulardaki rehberliğin her zaman çok işe yaradı ve sana dostum demekten onur duyuyorum.

En sevdiğim iki Kevin'e özel teşekkürler: Li Min'in karakterini geliştirmeme yardım eden ve Mandarin dilinde yazdıklarımı kontrol eden Kevin Shiau'ya ve geçen yıl Nicholas'la ve onun yolculuğuyla ilgili düşüncelerini benimle paylaşma nezaketini gösteren Kevin Dua'ya. Aynı şekilde doğru Rusça ifadeleri bulmama yardım eden Valia Lind'e ve metindeki bilgilerin doğruluğunu kontrol etmeme yardım eden Evelyn Skye'a sonsuz şükranlar.

Aileme ÇOK teşekkür ediyorum. Sizi seviyorum, ki tabii ki bunu biliyorsunuz ama yine de bunu buraya yazmak istedim. (Anne, gerçekten Rose için senden esinlenmedim.)

Son olarak Nicholas ve Etta'yla birlikte bu yolculuğa çıkan okuyuculara: Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Sizin sayenizde sevdiğim şeyi yapabiliyorum ve bunu asla unutmayacağım. Hadi şimdi dünyaya karışıp tarihinizi yazın.